
DAN WELLS
PARSİYELLER
Yarattığın silahın namlusu, bir gün mutlaka sana döner...
DEX

Tecrit Savaşı'ndan zaferle çıkmak isteyen insanlığın ürettiği Parsiyeller gün gelir namlusunu yaratıcısına çevirir: RM virüsünün yol açtığı salgın yüzünden doğan hiçbir bebek hayatta kalamaz.

Tıp eğitimi alan on altı yaşındaki idealist Kira, bebek ölümlerini durdurmak için her şeyi yapmaya karar verir. Atıldığı macarada kimin dost kimin düşman olduğunu çok sarsıcı bir şekilde öğrenir.

Kira'nın en yakın dostlarından biri olan Xochi'nin söylediği gibi:
"Yaşadıklarımıza bir bak; sokaklarda silahlı askerler var, pazara girip çıkan herkesin hayatı delik deşik ediliyor; evleri aramaya bile başladılar. Öyle ki Sanato zıplayın dediğinde ne kadar yükseğe zıplayacağımızı soruyoruz çünkü zıplamazsak Ses'in bizi öldüreceğine ikna olmuş haldeyiz. Gencecik delikanlılar savaşa gidiyor, gencecik kızlar hamile kalıyor ve Sanato ne derse onu yapıyoruz. Oysa hiçbir şeyin değiştiği yok. Hiçbir şey iyiye gitmiyor. Nedenini biliyor musun? Çünkü eğer bir şeyler iyiye giderse artık onları dinlemek zorunda kalmayacağız."

Dan Wells'in kaleme aldığı *Parsiyeller* ile soluk kesen bir macera başlıyor!

DEX
facebook.com/DEXpub
www.dexkitap.com
ISBN 978-605-09-3010-8
Tavsiye Edilen Satış Fiyatı
₺29

Parsiyeller
Özgün adı: *Partials*
© 2012, HarperCollins Publishers
Yazan: Dan Wells

Çeviri: Aslı Dağlı
Yayına hazırlayan: Tülin Er
Grafik uygulama: Bahar Mete

Türkiye Yayın Hakları: Doğan ve Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Bu kitabın hiçbir bölümü yayıncının izni olmadan kullanılamaz.
HarperCollins Publishers'ın alt markası olan HarperCollins Children's Books'un izniyle yayınlanmıştır.
Yayın hakları Akcalı Telif Hakları aracılığıyla alınmıştır.

1. Baskı / İstanbul, 2015
ISBN: 978-605-09-3010-8
Sertifika no: 11940

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No: 1 Kat: 10 Şişli 34360
Tel: (0212) 373 77 00 / Faks: (0212) 246 66 66
www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
Adres: Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62/C Güneşli-Bağcılar /İSTANBUL
Tel: (0212) 515 49 47
Sertifika no: 11965

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 **E-posta:** satis@de.com.tr

Bu kitap kuralları yıkanlara, baş belalarına ve devrimcilere ithaf edilmiştir. Bazen sizi besleyen elin bir güzel ısırılması gerekir.

Birinci Kısım

Birinci Bölüm

Yenidoğan #485GA18M, 30 Haziran 2076 günü, sabah saat 6:07'de öldü. Kız bebek henüz üç günlüktü. Salgın'dan beri insan çocukların ortalama yaşam süresi sadece elli altı saatti.

Artık onlara isim bile vermiyorlardı.

Dr. Skousen bebeğin minicik bedenini incelerken, Kira Walker çaresiz bir şekilde seyrediyordu. Tulumları ve gaz maskeleri içinde kim oldukları anlaşılmayan hemşireler -ki yarısı hamileydi- yaşam ve ölüm bilgilerini kaydediyorlardı. Koridordan bebeğin annesinin acı dolu feryatları yükseliyor ama cama çarpınca etkisini kaybediyordu. Ariel McAdams, 18 yaşında. Bir ceset annesi.

"Doğum sırasında vücut ısısı 37,2 derece," dedi hemşirelerden biri termometrenin üzerindeki rakamları okuyarak. Maske yüzünden sesi epey tiz çıkıyordu; Kira kadının adını bilmiyordu. Başka bir hemşire, okunan rakamları dikkatli bir şekilde sarı bir kâğıt parçasına yazdı. "İki günlükken 36,6 derece," diye devam etti hemşire. "Bu sabah dört sularında 37,2 derece. Ölüm saatinde 43

derece." Ölüler diyarındaki soluk yeşil hayaletler gibi odada yavaş hareket ediyorlardı.

"Sadece onu kucağıma almama izin verin," diye feryat etti Ariel. Sesi çatlak ve kesik kesikti.

Hemşireler onu duymazdan geldi. Bu, o haftaki üçüncü doğum ve üçüncü ölümdü; ölümü kayıt altına almak, hatalardan ders çıkarmak ve ölümün önüne geçmek daha önemliydi. Bir sonraki ölüm engellenemese bile ondan sonraki, yüzüncü ya da bininci kurtarılabilirdi. Bir insan çocuğunun hayatta kalmasını sağlayacak bir yol bulmak her şeyden daha önemliydi.

"Nabız?" diye sordu diğer bir hemşire.

Buna daha fazla dayanamayacağım, diye düşündü Kira. *Hemşire olmak için buradayım, cenaze işleri yapmak için değil...*

Tekrar, "Nabız?" diye sordu hemşire, ses tonu ısrarcıydı. Soruyu soran, doğumhanenin şefi Hemşire Hardy'ydi.

Kira tekrar dikkatini topladı; nabzı takip etmek onun işiydi. "Nabız, bu sabah dörde kadar istikrarlıydı; sonra dakikada yüz yediden, yüz otuz üçe çıktı. Beş sularındaki kalp atış hızı ise yüz kırk dokuzdu. Altıda yüz elli dörttü. Altıyı yedi geçe ise... Yetmiş ikiye düştü."

Ariel bir kere daha feryat etti.

"Elimdeki değerlerle uyuşuyor," dedi bir diğer hemşire. Hemşire Hardy rakamları not etti ama gözlerini kısmış, Kira'ya bakıyordu.

"Dikkatin dağılmamalı," dedi ters bir tavırla. "Senin yerinde olmak için tek gözlerini feda etmeye hazır bir sürü tıbbi stajyer var."

Kira başını salladı. "Evet, efendim."

Dr. Skousen odanın ortasında ayakta dikiliyordu. Ölü bebeği hemşirelerden birine uzatıp maskesini çıkardı. Gözleri, en az bebeğinkiler kadar ölü görünüyordu. "Şimdilik bundan daha fazlasını öğrenebileceğimizi sanmıyorum. Ortalığı temizleyin ve kan testlerini hazırlayın." Adam odadan çıktı ve Kira'nın çevresindeki hemşireler işlerine devam ettiler; bebeği cenaze için sarıyor, aletleri temizliyor, kanı çekiyorlardı. Unutulmuş ve bir başına kalmış anne ağlıyordu – Ariel ilaçlarla sakinleştiriliyordu ve onu rahatlatacak ne bir kocası ne de bir erkek arkadaşı vardı. Kira itaatkâr bir şekilde arşivlenecek ve incelenecek kayıtları topladı ama camın diğer tarafında hıçkıra hıçkıra ağlayan kıza bakmadan edemiyordu.

"Dikkatini topla, stajyer," dedi Hemşire Hardy. Kendi maskesini çıkardı, saçları terden alnına yapışmıştı. Kira sesini çıkarmadan kadına baktı. Hemşire Hardy gözlerini kaçırmadan bir kaşını havaya kaldırdı. "Vücut ısısındaki ani yükseliş bize ne diyor?"

"Virüsün doyma noktasını geçtiğini söylüyor," dedi Kira hafızasını zorlayarak. "Kendini, bebeğin solunum sistemini çökertmeye yetecek kadar kopyaladı ve bu durumu dengelemek için kalbi gittikçe daha hızlı atmaya başladı."

Hemşire Hardy başını evet anlamında salladı; Kira ilk defa kadının gözlerinin acı dolu ve kan çanağına dönmüş olduğunu fark etti. "Yakında bir gün, araştırmacılar topladığımız bilgilerin içindeki düzeni tespit edecek ve bunu bir tedavi bulmak için kullanacaklar. Bir tedavi bulmaları?.." Kadın durakladı ve bekledi. Kira kadının cümlesini tamamladı.

"...bizim, hastalığın seyrini her çocukta olabildiğince detaylı bir şekilde takip etmemize ve hatalarımızdan ders çıkarmamıza bağlı."

"Tedavinin bulunması, ellerindeki bilgiye bağlı." Hemşire Hardy, Kira'nın ellerine işaret etti. "Doğru kaydetmeyi beceremezsen, bu çocuk bir hiç uğruna ölmüş olur."

Kira bir kere daha başını salladı; pek de ne yaptığının farkında olmadan elindeki kâğıtları dosyasının içine yerleştirmeye başladı.

Başhemşire arkasını döndü ama Kira kadının omzuna dokundu; kadın ona döndüğünde Kira'nın doğrudan kadının gözlerine bakacak cesareti yoktu. "Özür dilerim, efendim, ama doktorun bebekle işi bittiyse Ariel bebeğini kucağına alabilir mi? Sadece bir dakikalığına?"

Hemşire Hardy iç çekti. Yorgunluğu, asık suratının ve profesyonel duruşunun altından bile belli oluyordu. "Bak, Kira," dedi. "Eğitim programında ne kadar başarılı olduğunu biliyorum. Viroloji ve RM analizi konusunda yetenekli olduğun açık, ancak teknik beceriler işin sadece yarısıdır. Duygusal açıdan her şeye hazır olmalısın yoksa doğumhane seni çiğ çiğ yer. Üç haftadır bizimle birliktesin – bu, gördüğün onuncu ölü bebek. Benim ise dokuz yüz seksen ikinci." Kadın durakladı; sessizliği, Kira'nın beklediğinden daha uzun sürdü. "İşine bakmayı öğrenmen gerekiyor."

Kira, ağlayıp sızlanarak kalın cam pencereye vuran Ariel'e baktı. "Çok sayıda bebek kaybettiğinizi biliyorum, efendim." Kira yutkundu. "Ama o, Ariel için ilk."

Hemşire Hardy uzun bir süre boyunca Kira'ya baktı; gözlerinde derin gölgeler dolaşıyordu. Sonunda arkasını döndü. "Sandy?"

Minik bedeni kapıya doğru taşıyan genç hemşire başını kaldırıp baktı.

"Bebeğin sargılarını aç," dedi Hemşire Hardy. "Annesi onu kucağına alacak."

Kira bir saat kadar sonra evrak işlerini tamamladı. Senato'nun belediye binasındaki toplantısına tam zamanında yetişebilecekti. Lobide bekleyen Marcus ona küçük bir öpücük verdi ve Kira, geçirdiği uzun gecenin gerilimini arkasında bırakmaya çalıştı. Marcus gülümseyince onun gülümsemesine zayıf bir şekilde karşılık verdi. Marcus yanındayken hayat çok daha kolaydı.

Hastaneden ayrıldılar ve Kira, yorgun gözlerinin aniden doğal güneş ışığına maruz kalmasıyla gözlerini kırptı. Hastane, şehrin göbeğinde kurulmuş devasa bir teknoloji kalesi gibiydi; harabeye dönmüş evlerin ve bakımsız caddelerin arasında uzay gemisi gibi duruyordu. Tabii ki yıkıntıların önemli bir bölümü temizlenmişti ama Salgın'ın izleri on bir yıl sonra bile her yerdeydi: terk edilmiş arabalar balık ve sebze tezgâhı olarak kullanılıyordu; evlerin önündeki çimenler, bahçelere ve kümeslere dönüşmüştü. Bir zamanlar son derece uygar olan dünya -eski dünya, Salgın'dan önceki dünya- artık Taş Devri'nden henüz çıkmış bir kültürden ödünç alınmış bir harabeye benziyordu. Hastaneye enerji sağlayan güneş panelleri, Doğu Meadow'un çoğunluğunun hayal bile edemeyeceği bir lükstü.

Kira yoldaki bir taşı tekmeledi. "Buna daha fazla dayanabileceğimi sanmıyorum."

"Çekçeğe binelim mi?" diye sordu Marcus. "Kolezyum o kadar da uzak değil."

"Yürümeyi kastetmemiştim," dedi Kira. "Hastaneden bahsediyorum, bebeklerden." Hemşirelerin solgun, kan çanağına dönmüş, yorgun -çok yorgun- gözlerini hatırladı. "Kaç tane bebeğin ölümüne tanık olduğumu biliyor musun?" diye sordu yavaşça. "Bizzat, tam orada, hemen gözlerimin önünde."

Marcus onun elini tuttu. "Senin hatan değil."

"Kimin hatası olduğu önemli mi?" diye sordu Kira. "Onlar artık öldü."

"Salgın'dan beri kimse tek bir çocuk bile kurtaramadı," dedi Marcus, "Kimse. Sadece üç haftadır orada çalışan bir stajyersin ve doktorların ya da araştırmacıların bile henüz beceremediği bir şeyden ötürü kendini hırpalayamazsın."

Kira durup ona baktı; ciddi olamazdı. "Kendimi daha iyi hissetmeme yardımcı olmaya mı çalışıyorsun?" diye sordu. "Çünkü bir bebeğin hayatını kurtarmanın mümkün olmadığını söylemek, bunu yapmak için epey aptalca bir yol."

"Öyle demek istemediğimi biliyorsun," dedi Marcus. "Sadece senin suçlu olmadığını söylüyorum. O çocukları öldüren Kira Walker değildi, RM'ydi."

Kira, gittikçe genişleyen Paralı Yol'a baktı. "Bu tek yönlü bir bakış."

Kolezyum'a yaklaştıkça kalabalık da arttı; önceki ayların aksine, ilk defa Kolezyum'u doldurabilmişlerdi. Senato, Umut Kanunu'ndaki son değişikliği onaylayıp da gebelik yaşını on sekize düşürdüğünden beri Kolezyum'u

böylesine kalabalık görmemişti. Kira aniden midesinin düğümlendiğini hissetti ve suratını ekşitti. "Bu 'acil durum toplantısı'nın neyle ilgili olduğunu biliyor musun?"

"Senato düzenliyorsa kesin sıkıcı bir şeydir. Kessler yine kendi kendine konuşmaya başlarsa kaçabilmek için kapıya yakın bir koltuk bulmaya çalışalım."

"Önemli bir şey olmadığını mı düşünüyorsun?" diye sordu Kira.

"En azından Senato için önemlidir," dedi Marcus. "Senato'ya bu konuda daima güvenebilirsin." Kira'ya bakarak gülümsedi ama ne kadar ciddi olduğunu görünce suratını astı. "Ses hakkında konuşacaklarını tahmin ediyorum. Bu sabah laboratuvarda dolaşan haberlere göre, bu hafta bir çiftliğe daha saldırmışlar."

Kira, gözlerini Marcus'tan kaçırmaya çalışarak kaldırıma baktı. "Gebelik yaşını bir kere daha düşüreceklerini düşünmüyorsun, değil mi?"

"Bu kadar çabuk mu?" diye sordu Marcus. "Henüz dokuz ay bile olmadı – on sekiz yaşındakiler doğum yapmaya başlamadan önce gebelik yaşını bir kere daha düşüreceklerini sanmıyorum."

"Düşürebilirler," dedi Kira, bakışlarını yerden kaldırmadan. "Düşürebilirler çünkü sorunla baş etmek için Umut Kanunu'ndan başka bir yol bilmiyorlar. Yeterince bebek dünyaya gelirse bunlardan en azından birinin dayanıklı olacağını düşünüyorlar ama işe yaramıyor. Son on bir yıldır işe yaramadı ve bir grup genç kızın hamile kalması da bu durumu değiştirmeyecek." Marcus'un elini bıraktı. "Hastanede de aynı durum söz konusu: Annelerle ilgileniyorlar, her şeyi sterilize ediyorlar, tüm bilgileri

kayıt altına alıyorlar ama hâlâ bebekler ölüyor. Nasıl öldüklerini tam olarak biliyoruz -nasıl öldüklerini o kadar iyi biliyoruz ki ölümlerini düşünmek bile midemin bulanmasına neden oluyor- ama onları nasıl kurtaracağımızı bilmiyoruz. Küçük yaşta kızların hamile kalması ise sadece ölü bebeklerin sayısını artıracak ve o bebeklerin nasıl öldüğüne dair öncekilerle tıpatıp aynı istatistiklerle dolu bir sürü defterimiz daha olacak." Kira yüzüne ateş bastığını hissetti, gözleri dolmuştu. Yoldan geçenlerden bazıları ona bakıyordu; kadınların büyük çoğunluğu hamileydi ve Kira, onlardan bazılarının söylediklerini duyduğundan emindi. Yutkundu, kollarını sıkıca kendisine doladı. Sinirli ve utanmıştı.

Marcus ona yaklaştı ve kolunu omzuna doladı. "Haklısın," diye fısıldadı. "Kesinlikle haklısın."

Kira, ona yaslandı. "Teşekkür ederim."

Kalabalıktan biri bağırdı. "Kira!"

Kira ellerinin tersiyle gözlerini silip başını kaldırdı. Madison, insan kalabalığının içinden heyecanlı heyecanlı el sallıyordu. Kira gülümsemesini engelleyemedi; Madison ondan sadece birkaç yaş büyüktü ama birlikte büyümüşlerdi. Aslında, Salgın'dan sonra kurdukları derme çatma ailede kardeş gibi olmuşlardı. Bir elini havaya kaldırıp salladı.

"Mads!"

Madison onlara ulaştı ve heyecan dolu bir şekilde Kira'yı kucakladı. Yeni kocası Haru, onu birkaç adım geriden takip ediyordu. Kira, Haru'yu pek iyi tanımıyordu; Madison'la tanıştıklarında Savunma Hattı'ndaydı ve ancak birkaç ay önce evlendiklerinde sivil göreve getiril-

mişti. Kira'nın elini sıktı ve resmi bir tavırla Marcus'a bakarak başını salladı. Kira, bir kere daha Madison'un böylesine ciddi bir tipe nasıl tutulduğunu merak etti ama Marcus'la kıyaslandığında herkesin biraz ciddi görüneceğini kabul ediyordu.

"Seni görmek güzel," dedi Haru.

"Beni görebiliyor musun?" diye sordu Marcus, ani bir şaşkınlıkla üstünü başını yoklayarak. "İksirin etkisi geçmiş olmalı! Bir daha öğle yemeğimi konuşan bir sincaba vermeyeceğim."

Madison güldü ama Haru aklı karışmış halde tek kaşını havaya kaldırdı. Kira onu izlemeye devam etti; espri konusundaki beceriksizliği bir yerden sonra o kadar komik bir hal aldı ki sonunda Kira da kendine hâkim olamayıp kahkahalara boğuldu.

"Nasılsınız çocuklar?" diye sordu Madison.

"Hâlâ yaşıyoruz," dedi Kira. "Zar zor."

Madison yüzünü ekşitti. "Doğumhanede zor bir gece miydi?"

"Ariel'in bebeği öldü."

Madison'un ifadesi soldu ve bakışları, samimi bir kederle yere indi. Kira, ne kadar üzüldüğünü görebiliyordu; çünkü o da neredeyse on sekiz yaşındaydı. Madison henüz hamile kalmamıştı ama bu, sadece bir zaman meselesiydi. "Çok üzgünüm. Toplantıdan sonra seninle gelip merhaba demek için ona uğrayacağım. Belki onun için yapabileceğim bir şeyler vardır."

"Bu çok iyi bir fikir," dedi Kira. "Ama bensiz yapmak zorunda kalacaksın – bugün kurtarma operasyonu var."

"Ama bütün gece ayaktaydın!" diyerek karşı çıktı Ma-

dison. "Seni kurtarma operasyonuna katılmaya zorlayamazlar."

"Gitmeden önce biraz kestireceğim," dedi Kira, "ama gitmeliyim – hastanede aklımı kaçırmak üzereyim ve değişiklik iyi gelebilir. Ayrıca, Skousen'e bununla da başa çıkabileceğimi kanıtlamam gerekiyor. Savunma Hattı, kurtarma operasyonunda yanlarında bir sıhhiyeci olmasını istiyor. Görüp görebilecekleri en iyi doktor olacağım."

"Seninle çalıştıkları için şanslılar," dedi Madison yeniden Kira'ya sarılarak. "Jayden da gidiyor mu?"

Kira başını evet anlamında salladı. "Sorumlu çavuş o."

Madison gülümsedi. "Benim için ona sıkıca sarıl." Jayden ve Madison kardeşti – hem de üvey kardeş değil, gerçek kardeş, adada genetik akraba olan bir tek onlar kalmıştı. Bazılarına göre RM bağışıklığının genetik yolla aktarılabileceğinin kanıtıydılar. Bu yüzden, durum iyice hüsran verici bir hal alıyordu çünkü şu ana kadar yenidoğanlardan hiçbiri hayatta kalmamıştı. Aslında Kira, Madison ve Jayden'ın bir daha asla tekrarlanmayacak bir anomali oluşturduklarını düşünüyordu.

Kira'nın Madison'a sık sık söylediği gibi Jayden, gezegende kalan son birkaç etkileyici insandan biriydi. Kira haylaz bakışlarını Marcus'a kaydırdı. "Sadece sarılayım mı? İstersen onu senin yerine öpebilirim de?"

Marcus tuhaf bir şekilde Haru'ya baktı. "Neyse. Toplantının konusuyla ilgili hiçbir fikrin var mı?"

Kira'yla Madison güldüler ve Kira mutlu bir şekilde iç çekti. Madison, her zaman kendini daha iyi hissetmesini sağlıyordu.

"Okulu kapatıyorlar," dedi Haru. "Adadaki en küçük çocuklar on dört yaşına basmak üzere ve dolayısıyla, öğretmen sayısı öğrenci sayısını aşmış durumda. Herkesi erkenden mezun edip ticaret programlarına yönlendireceklerini ve öğretmenleri ise işe yarayabilecekleri bir yere göndereceklerini tahmin ediyorum."

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu Kira.

Haru omuz silkti. "Ben olsam öyle yapardım."

"Büyük ihtimalle, yine Parsiyeller konusunda atıp tutacaklar," dedi Madison. "Senato asla onlardan bahsetmekten vazgeçmez."

"Onları suçlayabilir misin?" diye sordu Haru. "Yeryüzündeki herkesi öldürdüler."

"Biz hariç," dedi Marcus.

"Tehlikeli *olmadıklarını* söylemiyorum," dedi Madison, "on bir yıldır kimsenin tek bir Parsiyel gördüğü yok. Hayat devam ediyor. Ayrıca, şu anda daha önemli sorunlarımız var. Ses hakkında konuşacaklarını tahmin ediyorum."

"Sanırım yakında öğreneceğiz," dedi Kira başıyla kuzeye doğru işaret ederken; Kolezyum, ağaçların arasından görünmeye başlamıştı. Senato'nun kendisine ait bir binası ve tabii ki bir de belediye binası vardı ama tüm halkın katılması istenen bunun gibi "halk konseyi toplantıları" Kolezyum'da düzenlenirdi. Kolezyum nadiren dolardı ama yetişkinler, stadyum olarak kullanıldığı eski günlerde daima tıklım tıklım dolu olduğunu anlatırdı. Yani Salgın'dan önce...

Salgın sırasında Kira sadece beş yaşındaydı; eski dünyaya ait çoğu şeyi hatırlayamıyordu ve anımsayabildikle-

rinin ise yarısına bile güvenmiyordu. Babasını, koyu tenli yüzünü, dağınık siyah saçlarını ve burnunun üzerine yerleştirdiği kalın çerçeveli gözlüklerini hatırlayabiliyordu. Odaları farklı seviyelerde olan bir evde yaşıyorlardı -evin sarı renkte olduğundan neredeyse emindi- ve üç yaşına bastığında, bir doğum günü partisi vermişlerdi. Onun yaşında hiçbir arkadaşı olmadığından doğum gününe katılanlar küçük çocuklar değil, çoğunlukla babasının arkadaşlarıydı. Dolgu oyuncaklarla ağzına kadar dolu, büyük bir oyuncak kutusu olduğunu hatırlıyordu. Oyuncaklarını herkese göstermek istemişti. Bu yüzden, oyuncak kutusunu koridor boyunca oflaya puflaya itmiş, çekmiş, sürüklemişti; kutuyu oturma odasına götürmesi zihninde yarım saat sürmüş gibiydi ama gerçek hayatta o kadar olamayacağının bilincindeydi. Sonunda oturma odasına ulaşıp oyuncaklarına bakmaları için herkese seslendiğinde babası gülmüş, onu hafifçe azarlamış ve oyuncak kutusunu yatak odasına götürmüştü. Bütün çabaları birkaç saniye içinde uçup gitmişti. Bu anı onu rahatsız etmiyordu; babasının asla kaba ya da insafsız biri olduğunu düşünmemişti. Bu sadece bir hatıraydı; eski dünyadaki hayatına dair sahip olduğu birkaç taneden biri.

Kalabalık artık epeyce artmıştı; Kolezyum'un çevresindeki ağaçların arasından geçerken insanlar birbirlerini sıkıştırmaya başlamıştı. Kira bir eliyle Marcus'u, diğeriyle de Madison'u sıkıca tutuyordu. Haru ise insan zincirinin son halkası gibi arkadan onları takip ediyordu. Kalabalığın içinde kendilerine yol açıp, tıpkı Marcus'un istediği gibi, kapının yanında birkaç tane boş koltuk buldular. Kira onun haklı olduğunu biliyordu: Senatör Kess-

ler konudan saparsa ya da Senatör Lefou nakliye çizelgeleri veya bu ayki sıkıcı işlerinden bahsetmeye başlarsa kolay bir kaçış yoluna ihtiyaçları olacaktı. Zorunlu katılım söz konusuydu ama önemli konular konuşulduktan sonra oradan erken ayrılanlar sadece onlar olmayacaktı.

Senatörler, sahnenin ortasındaki konuşma kürsülerine çıkarken Kira, Haru'nun haklı olup olmadığını düşünerek koltuğunda rahatsızca kıpırdandı. Toplamda yirmi senatör vardı ve Kira her ne kadar hepsinin adını bilmese de hepsini tanıyordu. Ama adamlardan biri yeniydi; uzun boylu, koyu tenli, güçlü yapılıydı. Askeri bir görevliye benziyordu ama takım elbisesi oldukça sade ve sivildi. Hastanenin senatodaki temsilcisi Dr. Skousen'in kulağına bir şeyler fısıldadı ve ardından kalabalığın içinde gözden kayboldu.

"Günaydın." Hoparlörlerden yükselen ses, devasa stadyumda yankılandı. Kolezyum'un göbeğinde Senatör Hobb'un devasa bir hologram görüntüsü oluştu. Yirmi senatör de ordaydı ama halk konseyi toplantılarının yönetimini, açılış konuşmasını ve anonsların çoğunu hep Hobb'a bırakırlardı. Senatörler arasında en çekicisinin Hobb olduğuna şüphe yoktu.

"Halk konseyi toplantısı az sonra başlayacak," diye devam etti Senatör Hobb. "Hepinizi burada görmekten çok mutluyuz; devletin işleyişinde yer almanız çok önemli ve bu halk konseyi toplantıları, herkesin birbiriyle iletişim içinde olmasını sağlamak açısından en iyi yol. Bu noktada, Kolezyum'daki jeneratörleri gece boyunca elle çalıştıracakları için Long Island Savunma Hattı'na ve özellikle, Çavuş Stewart ve ekibine teşekkür etmek istiyoruz. Daha

önce de söz verdiğimiz gibi, halka ait elektrik konsey toplantılarında asla kullanılmamıştır ve kullanılmayacaktır." Küçük bir alkış patladı ve Hobb, nazikçe gülümseyerek alkışların sona ermesini bekledi. "İlk gündem maddemizle başlayacağız; Bayan Rimas, lütfen burada bana katılır mısınız?"

"Okullar," dedi Kira.

"Söylemiştim," dedi Haru.

Bayan Rimas, Doğu Meadow okul sisteminin başındaydı; sistem, zaman içinde tek bir okula kadar düşmüş ve kadın da kalan son okulun müdürlüğünü yapmaya başlamıştı. Yaşlı kadın, öğretmenlerinin çalışmalarından, sistemin yıllar içinde gösterdiği başarıdan ve mezun olan öğrencilerin başarılarından gururla bahsederken, Kira elini ağzına koymuş, kadını dinliyordu. Bu, geçmişteki emek ve sadakatlerini muzafferce andığı bir uğurlamaydı ama Kira, midesinin bulanmasına engel olamadı. Nasıl çarpıtırlarsa çarpıtsınlar, her ne kadar olumlu noktalara odaklanmaya çalışsalar da çirkin gerçek gün gibi ortadaydı: artık bir tane bile çocuk kalmamıştı. Öğrenci kalmadığı için okulu kapatıyorlardı. Öğretmenler işlerini yapmıştı. İşlerini yapmayan, doktorlardı.

Gezegendeki en genç insan, bilindiği kadarıyla bir ay sonra on dört yaşına basacaktı. Diğer kıtalarda hayatta kalanların olması muhtemeldi ama şu ana kadar kimse onlarla bağlantı kurmayı başaramamış ve zaman içinde, Long Island'daki mülteciler yalnız olduklarına inanmaya başlamışlardı. Aralarındaki en gencin, dünyadaki en genç olduğuna da... Çocuğun adı Saladin'di. Çocuğu sahneye çıkardıkları zaman Kira gözyaşlarını tutamadı.

Marcus kolunu kızın omzuna doladı ve hep birlikte, yapılan samimi konuşmaları ve tebrikleri dinlediler. En genç öğrenciler, tam da Haru'nun öngördüğü gibi ticaret programlarına alınıyorlardı. On tanesi, Kira'nın henüz tamamladığı tıp öncesi programa kabul edildi; bir ya da iki yıl içinde, Kira gibi bir stajyer olarak hastanede çalışmaya başlayacaklardı. Acaba o zaman da her şey aynı mı kalacaktı? Bebekler hâlâ ölüyor olacak mıydı? Hemşireler bebeklerin nasıl öldüğünü izleyip istatistikleri kaydetmeye ve bebekleri cenaze için hazırlamaya devam mı edeceklerdi? Bunlar ne zaman son bulacaktı?

Öğretmenlerin her biri, öğrencilere veda etmek ve hepsine başarılar dilemek için ayağa kalktıkça, Kolezyum'a saygı dolu bir sessizlik hâkim oldu. Kira, onların da aynı şeyleri düşündüğünü biliyordu. Okulların kapanması, geçmişin kapanışı gibiydi; dünyanın sona ermek üzere olduğunu onaylayan en son adımdı. Dünya üzerinde kırk bin insan kalmıştı ve tek bir çocuk bile yoktu. Bebekleri yaşatmak için hiçbir yol bulamıyorlardı.

Son öğretmen de kısa bir konuşma yaptı, öğrencilerine gözyaşları içinde veda etti. Ticaret okuluna gitmenin yanı sıra, yeni işlere ve yeni hayatlara sahip olacaklardı. Bu son öğretmen, Hayvan Komisyonu'nda Saladin'e katılacak ve atları, köpekleri ve şahinleri eğitecekti. Kira bu durum karşısında gülümsedi. Saladin büyümek zorunda olsa bile hâlâ köpeklerle oynayabilecekti.

Son öğretmen yerine oturunca Senatör Hobb ayağa kalktı ve mikrofona doğru yürüyüp saygın bir şekilde spot ışıklarının altında dikildi. Görüntüsü Kolezyum'u doldurdu; heybetli ve sıkıntılı bir hali vardı. Düşünceleri-

ni toplamaya çalışarak bir anlığına duraksadı ve ardından, parlak mavi gözleriyle seyircilere baktı.

"Böyle olmak zorunda değildi."

Kalabalıktan bir mırıltı yükseldi; insanlar mırıldanırken ve yanlarındakilere bakarken stadyumda bir hareketlenme oldu. Kira, Marcus'un kendisine baktığını gördü; onun elini sıkıca tuttu ve gözlerini, Senatör Hobb'dan ayırmadı.

"Okul kapanmak zorunda değildi," dedi adam yumuşak bir sesle. "Doğu Meadow'da okul çağında sadece yirmi çocuk var ama adanın genelinde çok daha fazlası bulunuyor. Çok daha fazlası... Jamesport'daki çiftlikte, neredeyse Saladin kadar genç on çocuk var – onları kendi gözlerimle gördüm. Ellerini tuttum. Bize katılmaları ve Savunma Hattı'nın onları rahatlıkla koruyabileceği güvenli bölgede yaşamaları için yalvardım ama kabul etmediler. Yanlarındaki insanlar, üvey anne ve babaları onlara izin vermedi. Ben oradan ayrıldıktan sadece bir hafta sonra, yani iki gün önce de kendilerine İnsanlığın Sesi adını veren bir grup çiftliğe saldırdı." Adam kendini toparlamaya çalışarak duraksadı. "Kurtarabileceklerimizi kurtarmak için askerlerimizi oraya gönderdik ama en kötüsünden korkuyorum."

Senatör Hobb'un hologramı seyircileri yakından inceledi, gözlerinde samimi bir ifade vardı. "Bundan on bir yıl önce, Parsiyeller bizi yok etmeye çalıştı ve lanet olasıca iyi bir iş çıkardılar. Tecrit Savaşı'nda bizim yerimize savaşmaları için onları bizden daha güçlü, daha hızlı olacak şekilde yaratmıştık. O savaşı kolaylıkla kazandılar ve beş sene sonra bize karşı cephe aldıklarında, bizi de

yeryüzünden silmeleri çok sürmedi – özellikle de RM'yi yaydıktan sonra. Hayatta kalan bizler, hiçbir şeyimiz olmadan bu adaya geldik; çökmüştük, paramparça olmuştuk, çaresizlik içinde kıvranıyorduk ama hayatta kaldık. Kendimizi toparladık. Bir savunma hattı kurduk. Yiyecek ve barınak bulduk, enerjimizi ürettik, devletimizi ve uygarlığımızı kurduk. RM'nin çocuklarımızı öldürmekten vazgeçmeyeceğini fark ettiğimizde ise RM bağışıklığı olan yeni nesil insanları doğurma şansımızı olabildiğince artırmak için Umut Kanunu'nu çıkardık. Kanun ve yorulmak bilmeyen sağlık ekibimiz sayesinde hayalimize her gün biraz daha yaklaşıyoruz."

Senatör Hobb, kürsüde yanında oturan Dr. Skousen'e başıyla işaret etti ve ardından kafasını yeniden kaldırdı. Gözlerinde gölgeli ama vakur bir hava vardı. "Ama bu sırada bir şey oldu. Aramızdan bazıları bizden ayrılmaya karar verdi. Bazılarımız, düşmanın hâlâ topraklarımızda dolaşıp durduğunu, bizi izlediğini ve beklediğini unuttu. Düşmanın soluduğumuz havaya ve kanımıza kadar sızdığını, ailelerimizi ve arkadaşlarımızı öldürdüğü gibi şimdi de çocuklarımızı öldürmekte olduğunu unuttu. Çünkü bazılarımız, kendimizi korumak için kurduğumuz bu uygarlığın onlara düşman olduğuna karar verdi. Hâlâ bizim olan için mücadele veriyoruz ama artık birbirimizle savaşmaktayız. İki sene önce Umut Yasası çıktığından beri Ses, o lanet olasıca gangsterler, o silahlı kabadayılar devrimci kılığında dolaşıyor ve çiftliklerimizi yakıyor, depolarımızı yağmalıyor, kendi kanlarından olanı öldürüyorlar – erkek kardeşlerinin, kız kardeşlerinin, annelerinin, babalarının ve Tanrı yardımcımız olsun, kendi

çocuklarının canına kıyıyorlar. Çünkü biz buyuz: biz bir aileyiz ve birbirimizle savaşmaya dayanamayız. Nedenleri ya da temsil ettikleri görüş ne olursa olsun o Seslerin -haydi, onlara gerçekten oldukları şekilde seslenelim: barbarlar- yapmaya çalıştığı tek şey, Parsiyellerin başladığı işi bitirmek. Ve biz onlara izin vermeyeceğiz." Sesi sertti, güçlü bir kararlılıkla doluydu. "Biz tek bir ulusuz, bir aradayız, tek bir amacımız var." Duraksadı. "Ya da en azından öyle olmalıyız. Daha güzel haberlerimin olmasını dilerdim ama Savunma Hattı, bir Ses grubunu dün gece depolarımızdan birini yağmalarken yakaladı – nerede olduğunu bilmek istiyor musunuz? Tahmin edebilir misiniz?"

Kalabalıktan birkaç kişi tahminlerini bağırarak söyledi; çoğunlukla çiftliklerin ve balıkçı kasabalarının adı geçiyordu ama devasa hologram başını hüzünlü bir tavırla salladı. Kira, aşağıda duran adamın kendisine baktı; spot ışıkları yüzünden neredeyse bembeyaz boyanmış gibi görünen, aşınmış kahverengi takım elbiseli bir adamdı. Kalabalık adanın farklı yerlerindeki köy ve kasabaların isimlerini bağırırken başını sallayarak yavaş yavaş döndü. Dönmeyi kestiğinde parmağıyla zemine işaret etti.

"Burada," dedi. "Aslında tam olarak şu tarafta, Paralı Yol'un güneyindeki eski Kellenburg Lisesi'nde. Saldırı küçük çaplıydı ve çok fazla kan dökülmeden kontrol altına almayı başardık. Bu nedenle, haberiniz bile olmayabilir ama yine de tam olarak buradaydılar. Kaçınız buraya yakın bir yerde yaşıyorsunuz?" Kendi elini kaldırdı ve kalabalığın içinde elini kaldıranlara başıyla işaret etti. "Evet," dedi, "tam burada yaşıyorsunuz, ben de burada

yaşıyorum, burası topluluğumuzun merkezi. Ses artık sadece ormanlarda değil, burada, Doğu Meadow'da, bizim mahallemizde. Bizi içten bölmek istiyorlar ama onlara izin vermeyeceğiz!" Artık sesi vahşi çıkıyordu ve Kira bazılarının adamla birlikte bağırdığını duydu; Haru da bunlardan biriydi.

"Ses, Umut Kanunu'na karşı çıkıyor," dedi. "Bunu tiranlık olarak, faşizm olarak, denetim olarak adlandırıyorlar. Siz ise son şansınız olduğunu söylüyorsunuz. Siz insanlığa bir gelecek vermek istiyorsunuz; onlar ise günü yaşamak ve buna engel olmaya çalışan herkesi öldürmek istiyorlar. Özgürlük bu mu? Geçtiğimiz on bir yıl içinde tek bir şey öğrendiysek, o da özgürlüğün hak edilmesi gereken bir sorumluluk olduğuydu. Özgürlük kimseye düşüncesizce ve anarşist bir şekilde davranma hakkını tanımaz. Tüm çabalarımıza ve kararlılığımıza rağmen bir gün kaybedersek bunun nedeni kendi başarısızlığımız değil, düşmanımızın bize karşı zafer kazanması olacaktır."

Kira sessizce dinledi; konuşma onu kendine getirmişti. Kısa zaman içinde hamile kalma düşüncesinden pek hoşlanmıyordu -ayrıca gebelik yaşına gelmesine daha iki yıl vardı- ama haklı olduklarını biliyordu. Gelecek en önemli şeydi ve kesinlikle, bir kızın bir sonraki adımı atmaya tereddüt etmesinden daha önemliydi.

Senatör Hobb'un sesi yumuşak, amansız, kararlıydı. "Ses, Umut Kanunu'na karşı çıkıyor ve düşüncelerini cinayet, hırsızlık ve terör yoluyla ifade etmeye karar verdi. Farklı bir görüşe sahip olabilirler; sorun, seçtikleri yöntem. Çok da uzun olmayan bir süre önce, aynı yöntemleri

kullanan başka bir grup daha vardı – gidişattan mutlu olmayan ve isyan etmeye karar veren bir grup. Kendilerine Parsiyeller diyorlardı. Fark şu ki Parsiyeller, düşünemeyen, hissedemeyen ve insana hiç benzemeyen katillerdi. Öldürüyorlardı çünkü onları öldürmeleri için yaratmıştık. Sesler ise insan ve bir bakıma, bu onları çok daha tehlikeli kılıyor."

Kalabalıktan bir mırıltı yükseldi. Senatör Hobb bakışlarını yere indirdi, boğazını temizledi ve konuşmaya devam etti.

"Kendimizden daha önemli bazı şeyler vardır – bugünün sınırlarından, şimdinin heveslerinden daha önemli şeyler. Kurulması ve korunması gereken bir gelecek var. İşte o geleceği hayata geçireceksek, kendi aramızda savaşmayı kesmeliyiz. Nerede olursa olsun, uyuşmazlıkları ortadan kaldırmalıyız. Yeniden birbirimize güvenmeliyiz. Bunun Senato'yla ya da şehirle ilgisi yok; şehirlerle ve çiftliklerle ya da küçük gruplarla veya bölünmelerle de alakası yok. Bu bizimle ilgili. Tek yumruk olan insan ırkıyla ilgili. Bunu yerle bir etmek isteyen insanlar var ama onlara izin vermeyeceğiz!"

Kalabalık bir kere daha kükredi. Bu defa Kira da onlara katılmıştı. Buna rağmen, kalabalıkla bir ağızdan bağırırken aniden hissettiği korkudan kurtulamadı. Sanki zihninin derinliklerinde buz gibi parmaklar dolaşıyordu.

İkinci Bölüm

"Geç kaldın, Walker."

Kira hızlanmadı; Jayden'ın yüzünü izleyerek rahat bir tavırla yük arabasına doğru yürüdü. Madison'a o kadar çok benziyordu ki...

"Ne var?" diye sordu, "Artık askerler katılımın zorunlu olduğu halk konseyi toplantılarına gelmek zorunda değiller mi?"

"Bu tavrın için de teşekkürler," dedi Jayden, tüfeğini omzuna dayarken. "Senin ve baş döndürücü espri yeteneğinin bu operasyonda bize katılıyor olması büyük zevk."

Kira işaretparmağını bir tabanca gibi kaldırarak onu yüzünden vuruyormuş gibi yaptı. "Bu defa nereye gidiyoruz?"

"Asharoken diye bir kasabaya." Kira'nın, on asker ve iki adet taşınabilir jeneratörle çoktan dolmuş olan yük arabasına binmesine yardımcı oldu; arabada jeneratörlerin oluşu, geri getirmeye değer olup olmadıklarını görmek için eski ekipmanlardan bazılarını yerinde test etmeye gittikleri anlamına geliyordu. Biri kadın biri erkek olmak

üzere iki sivil daha vardı; büyük ihtimalle, ikinci jeneratörü kendilerine ait bir teçhizatta kullanmak üzere buradaydılar.

Jayden, yük arabasının kenarına yaslandı. "Şu ana kadar duyduğum en garip kasaba isimlerinin bu adada olduğuna yemin ederim."

Kira askerlerin ağır makineli tüfeklerine bakarak, "Çocuklar, çok sinirli görünüyorsunuz," dedi. Şehirden ayrılırken daima silahlarını kuşanırlardı -Kira'nın omzunda bile bir tüfek asılıydı- ama bugün herkes savaşa gidiyormuş gibi görünüyordu. Hatta askerlerden biri, Kira'nın roketatar olduğunu düşündüğü uzun bir boru bile taşıyordu. Kira boş bir yer buldu ve çantasıyla sıhhiye teçhizatını ayaklarının dibine yerleştirdi. "Haydutlarla karşılaşmayı mı bekliyorsunuz?"

"Kuzey Sahili," dedi Jayden ve Kira'nın yüzü bembeyaz kesildi. Kuzey Sahili, tam bir kargaşa içindeydi ve ayrıca, Ses'e ait en önemli topraklardandı.

"Valencio, geç kaldın," diye seslendi Jayden ve Kira, yüzünde bir gülümsemeyle kafasını kaldırdı.

"Selam Marcus."

"Uzun zamandır görüşmüyoruz." Marcus'un yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı ve arabaya bindi. "Geç kaldığım için kusura bakma Jayden. Planladığımdan daha zor geçen bir toplantım vardı. Toplantı sonrasında epey terlemiştim. Ama devre aralarındaki konuşmanın esas konularından biri sendin..."

"Annemin nerede olduğunu söylediğin kısma gel," dedi Jayden, "ben de sana cehennemin dibine gitmeni söyleye-

ceğim kısma geçeyim. Böylelikle, işimizi üzerimize düşen şekilde yapmaya başlayabiliriz."

"Annen on bir yıl önce RM yüzünden öldü," dedi Marcus şok olmuş numarası yaparak. "Sen o sırada, kaç, altı yaşında mıydın? Bunu söylemek benim için bile tam bir aptallık olurdu."

"İşte senin annen de çoktan cehennemin dibini boyladı," dedi Jayden, "umarım yakında görüşürsünüz. Belki de şu operasyondan vazgeçmeliyiz. Piç kurusu."

Kira, Jayden'ın hakareti karşısında bembeyaz kesildi ama Marcus sadece yüzünü ekşitip arabadaki insanlara baktı. "On asker mi? Operasyon nereye?"

"Kuzey Sahili'ne," dedi Kira.

Marcus bir ıslık çaldı. "Ben de eğlenemeyiz diye korkuyordum. Şimdiye kadar diğer bölgeleri epey temizlediğimizi tahmin ediyorum, öyle değil mi?" Arabada karşısında oturan diğer iki sivile baktı. "Beni affedin ancak ikinizi de tanımıyorum."

"Andrew Turner," dedi adam elini uzatırken. Yaşlıcaydı, büyük olasılıkla kırklarının sonundaydı. İncelmeye başlayan saçlarının arasından güneş yanıkları belli oluyordu. "Elektrik teknisyeniyim."

"Tanıştığımıza sevindim," dedi Marcus, onun elini sıkarken.

Kadın gülümsedi ve elini salladı. "Gianna Cantrell, bilgisayar bilimcisiyim." Kadın da yaşça büyüktü ama Turner'dan daha genç olduğu kesindi. Kira, kadının otuz beş yaşında olabileceğini tahmin etti – Salgın'dan önce bilgisayar bilimlerinde çalışabilecek kadar büyük olmalıydı. Kira kadının karnına baktı; bu, o ana kadar bilin-

cinde olmadığı bir refleks haline gelmişti ama kadın tabii ki hamile değildi. Kurtarma operasyonları, bir bebeği riske atamayacak kadar tehlikeliydi; kadın dönem arasında olmalıydı.

"İlginç bir ekip," dedi Marcus. Jayden'a baktı. "Gittiğimiz yerin önemi nedir?"

"Askeri kurtarma operasyonu birkaç gün önce gerçekleşti," dedi Jayden. "Bir klinik, bir eczane ve bir de her ne anlama geliyorsa, bir 'hava istasyonu' bulmuşlar. Şimdi, bir çaylak operasyonu yüzünden bütün o yolu geri gitmeliyim. Ne kadar eğlendiğimi tahmin edebiliyorsunuzdur." Arabanın ön tarafına geçti ve sürücünün yanına tırmandı. Kira'nın daha önce birkaç kere daha gördüğü sürücü, gebelik yaşından bir ya da iki yıl kadar genç bir kadındı. Bu durum, onu aktif görev için ideal kılıyordu. "Tamam, Yoon, deh!"

Kadın dizginleri sıkıca tutup atları kamçıladı – Savunma Hattı'nın birkaç tane elektrikli aracı vardı ama hiçbiri, böylesine ağır bir yükü taşıyabilecek kadar güçlü değildi. Enerji ise değerliydi ve atlar ucuzdu; bu nedenle, en iyi elektrikli motorlar başka amaçlar için kullanılıyordu. Yük arabası ileri doğru atıldı ve Kira, arabanın kenarına tutunmak için kolunu Marcus'un arkasından uzattı. Marcus onu kendisine doğru çekti.

"Selam bebeğim."

"Selam."

Andrew Turner onlara baktı. "Çaylak operasyonu mu?"

"Normal erler yerine, sizin gibi uzmanlarla çıkılan kurtarma operasyonlarına böyle derler." Kira, adamın gittikçe yayılan güneş yanığına baktı. "Daha önce hiç kurtarma operasyonuna çıkmadınız mı?"

"İlk başlarda çok sık çıkardım. Herkes gibi. Ama bir yıl kadar sonra, tam zamanlı olarak güneş panellerine atandım."

"Çaylak operasyonları kolaydır," dedi Marcus. "Kuzey Sahili biraz korkutucu ama merak etmeyin, iyi olacağız." Etrafına baktı ve gülümsedi. "Şehir dışında yolun durumu pek iyi değil. Anlayacağınız, hâlâ yapabiliyorken sarsıntısız yolculuğun tadını çıkarın."

Bir süre sessizlik içinde ilerlediler. Rüzgâr, üstü açık yük arabasına bir kırbaç gibi iniyor ve Kira'nın saçlarının Marcus'a doğru savrulmasına neden oluyordu. Kira, çılgına dönmüş saçları özellikle ona değecek şekilde eğildi ve Marcus anlaşılmaz bir şeyler geveleyip saçlarını yüzünden çekmeye çalışırken kahkahalara boğuldu. Marcus onu gıdıklamaya başlayınca, bir anda geriye çekilip yanındaki askere çarptı. Asker Kira'ya tuhaf bir şekilde gülümsedi – Kira'nın yaşlarında bir delikanlıydı ve kesinlikle, kucağına bir kızın oturmasından memnundu ama bu konuda hiçbir şey söylemedi. Kira gülmemeye çalışarak yerine geçti.

Kira'nın yanındaki asker, bağırarak emir verdi: "Son sınır işareti. Gözlerinizi dört açın!" Yük arabasındaki askerler, yerlerinde dikelip silahlarını kendilerine doğru çekerek, yanlarından geçip giden binaları şahin gibi izlemeye başladılar.

Kira döndü ve şehrin binalarının yanlarından hızla akıp gidişini izledi – şehir bomboş görünüyordu ve büyük olasılıkla gerçekten öyleydi ama asla yeterince dikkatli olamazdınız. Sınır işaretleri, Doğu Meadow kasabasının ve askeri kuvvetlerin devriye gezdiği bölgenin sınırları-

nı gösteriyordu ama kent alanının burada bittiği söylenemezdi. Eski şehir, dört bir yönde kilometrelerce devam ediyor, neredeyse bir sahil şeridinden ötekine kadar uzanıyordu. Hayatta kalanların çoğunluğu, Doğu Meadow'da ya da batıdaki askeri karargâhta yaşıyordu ama yağmacılar, serseriler, haydutlar ve çok daha kötüleri adanın dört bir yanına dağılmıştı. Ses, en büyük korkularıydı ama tek korkuları olmanın çok uzağındaydı.

Doğu Meadow'un dışında bile, yol oldukça yoğun bir şekilde kullanıldığından açıktı; tabii ki çöp birikintileri, toprak ve yapraklarla kaplıydı ama düzenli trafik, asfaltın bitkilerden mümkün olduğunca korunmasını sağlamıştı. Yük arabası nadiren geniş bir ağaç kökünün ya da çukurun üzerinden geçiyordu. Kaldırımların kenar taşlarının ötesindeki durum ise tamamen başka bir hikâyeydi; on bir yıldır kullanılmayan şehir tam bir enkaza dönüşmüştü; evler çökmeye başlamış, kaldırımlar filizlenen ağaç kökleri nedeniyle çatlamış ve bükülmüş, her yerden otlar fışkırmış ve japonsarmaşıkları her şeyin üzerini halı gibi örtmüştü. Artık biçilmiş çimenler, bahçeler ya da pencerelerin hiçbirinde cam yoktu. Anayoldan daha az kullanılan yan sokakların çoğu bile yeşil çizgilerle bölünmüştü. Tabiat Ana, eski dünyanın ondan çaldıklarını yavaş yavaş geri alıyordu.

Kira bir taraftan bundan hoşlanıyordu. Kimse doğaya ne yapacağını söyleyemezdi.

Bir süre daha sessizlik içinde ilerlediler ama sonra, askerlerden biri kuzeyi işaret ederek bağırdı.

"Yağmacı!"

Kira oturduğu yerde kımıldandı ve bakışlarıyla şehri taramaya başladı. Göz ucuyla köşede bir hareket fark

etti. Bir okul otobüsünün her iki yanından ıvır zıvır bir şeyler sarkıyordu. Üstüne ise kutular, kasalar, çuvallar ve mobilyalar yığılmıştı. Hepsini, yüzlerce metre uzunluğundaki bir ip ihtiyatlı bir şekilde yerinde tutuyordu. Otobüsün yanında dikilen adam, park halindeki araçlardan birinden gaz çekiyordu; yanında ise Kira'nın on beş-on altı yaşlarında olduğunu tahmin ettiği iki genç duruyordu.

"Dostum," dedi Marcus, "hâlâ gaz kullanıyor."

"Belki filtrelemenin bir yolunu bulmuştur," dedi Gianna merakla otobüse bakarak. "Şehir dışında yaşayan toplulukların çoğu böyle yapıyor – motorların hızla aşınmasına neden olduğu doğru ama elimizdeki motorların kısa sürede tükeneceği yok."

"Sadece kasabaya taşınmalılar," dedi Turner. "Gerçek bir evi olabilir, ona elektrik verebiliriz, güvenliğini sağlayabiliriz ve... İstediği her şeyi elde edebilir."

"Hareket kabiliyeti dışındaki her şeyi," dedi Gianna. "Bir de gizlilik. Bir de özgürlük..."

"Özgürlük diyerek neyi kastediyorsunuz?" diye sordu Kira'nın yanında oturan asker. Göğsündeki etikette Brown yazıyordu. "Biz özgürüz – o ise bir anarşist."

"O zaman güvenlik," dedi Gianna.

Er Brown tüfeğini kaldırdı. "Buna ne diyorsunuz?"

"Parsiyel isyanında ilk düşenler büyük topluluklardı," dedi Gianna. "Nüfusun yoğun olduğu bölgeler kolay hedeflere dönüşüyor ve her ne kadar kimse nerede olduklarını bilmese de Parsiyeller bağışıklığımızı yenecek yeni bir RM virüsü geliştirirse silahlarınızın size hiçbir yararı dokunmayacak. O sırada Doğu Meadow gibi bir yer, bulunabileceğiniz en kötü yer olacak."

"Pekâlâ, bir şey değil," dedi Brown, "hayatımı tehlikeye atmamın böylesine takdir edildiğini görmek güzel."

"Takdir edilmediğini söylemiyorum," dedi Gianna, "Söylemek istediğim... Pekâlâ, söylemek istediğimi az önce söyledim. Benim Doğu Meadow'da yaşamayı tercih ettiğim açık ve sadece neden onun buna yanaşmadığını anlatmaya çalışıyorum."

Başka bir asker dişlerinin arasından, "Büyük olasılıkla Ses'in destekçilerinden biridir," dedi. "O çocukları casus, suikastçı veya Tanrı bilir ne olsunlar diye yetiştiriyorlar."

Er Brown ona ters ters bakınca Kira döndü. Onları görmezden gelip yüzündeki rüzgârı hissetmeye çalıştı. Buna benzer tartışmaları, hayatının sonuna dek yetecek kadar dinlemişti. Sıcak bir gündü ama rüzgâr kendisini iyi hissetmesini sağlıyordu; Marcus'a sokulma fırsatını elde ettiği için de memnundu. Geçirdiği geceyi, sabahı, ölü bebeği ve diğer her şeyi hatırladı. *"Babam ne derdi?"* diye düşündü. *"Ben tüm zorluklardan çok daha güçlüyüm."*

Ben tüm zorluklardan çok daha güçlüyüm.

Üçüncü Bölüm

Saatler sonra Asharoken'e vardıklarında gökyüzü çoktan kararmaya başlamıştı. Kira, kurtarma operasyonunu çabucak bitirebilmelerini ve sahilden uzak bir yerde kamp kurmayı diledi. Asharoken, kasabadan ziyade mahalleye benziyordu ve kesintisiz uzanan evlerle, yollarla ve binalarla adanın geri kalanına bağlanıyordu ama Kira, askeri kurtarma operasyonunun neden onca zaman ertelendiğini anlayabiliyordu – karadan denize doğru uzanan dar bir yarımada gibiydi ve her iki tarafında da birer kıyı şeridi uzanıyordu. Tek bir kıyı şeridi bile insanları yeterince endişelendirirken iki tanesi baş edilemeyecek kadar çoktu.

Yük arabası, küçük bir veteriner kliniğinin önünde durunca Marcus homurdandı.

"Bir köpek kliniği olduğunu söylememiştin, Jayden – burada ne bulmayı umuyorsunuz?"

Jayden sıçrayarak yük arabasından indi. "Eğer bilseydim, iki gün önce buradayken kendi ellerimle alırdım. Erler ilaçları ve röntgen makinesini işaretledi; gidip üzerinize düşeni yapın."

Marcus sokağa atladı ve Jayden'la birlikte Kira'ya ellerini uzattılar. Yüzlerinde somurtkan bir ifadeyle yük arabasından inmesine yardım ederlerken, Kira yaramaz bir tavırla ikisinin elini de tuttu ve içten içe gülümsedi.

"Sparks, Brown, önden gidin," diye bağırdı Jayden ve askerlerin yarısı, jeneratörlerden birini yanlarına alarak yük arabasından inmeye koyuldu. "Patterson, sen ve ekibin bölgenin güvenliğini sağlayın ve onlara bir sonraki noktaya kadar eşlik edin. Görünen o ki dün buralarda birileri varmış. Hiçbir sürpriz istemiyorum."

"Birileri mi varmış?" diye sordu Kira. "Nasıl anlayabiliyorsun?"

"Gözlerim, beynim ve göz alıcı yeni saç kesimim sayesinde," dedi Jayden. "Büyük olasılıkla sadece bir yağmacıdır ama lanet olasıca Kuzey Sahili'nde hiçbir risk almayacağım. Tatlı şeyler, orada işimize yarayacak bir şeyler bulursanız nakliye için hazırlayın. Dönüş yolunda hepsini alacağız. Ekibimi kuzeydeki üçüncü noktaya götürüyorum – Patterson, her 15 dakikada bir sinyal göndermeni istiyorum." Yük arabasının arkasına tırmandı ve sürücüye seslendi. "Haydi, gidelim."

Yük arabası ileriye doğru sarsılarak harekete geçti ve kuzeye yöneldi. Kira tıbbi teçhizatını omzuna astı ve etrafına bakındı; Asharoken, tıpkı diğer küçük şehirler gibi, japonsarmaşıklarıyla örtülüydü ama Long Island toprakları sahilde nazikçe ortaya çıkmıştı. Gökyüzü açık ve sakindi. "Güzel bir kasaba."

"Gözlerinizi dört açın," dedi Patterson. Diğer askerler çevreye dağılıp kliniğin etrafını sararken, Sparks ve Brown, göz hizasına dek kaldırdıkları tüfekleriyle köhne

binaya yaklaştılar. Kira, adamların hareketlerinden çok etkilendi. Askerlerin bedenleri, o göz hizasını biraz olsun kaydırmamak için dönüyor, yükselip alçalıyordu. Tüfek görünmez rayların üzerindeymiş de asker özgürce tüfeğin çevresinde dolanıyormuş gibiydi. Kliniğin ön duvarının büyük kısmı bir zamanlar camla kaplıydı ama artık paramparça olmuş, yerini japonsarmaşıkları almıştı. Ön cephedeki betonarme sütun, kurtarma ekibinin parlak turuncu sembolüyle işaretlenmişti. Kira, sembollerin çoğunu tanımaya yetecek kadar çok kurtarma operasyonunda bulunmuştu ve bu sembol de en iyi bildiklerinden biriydi: "Kısmen kataloglandı, yanınızda bir sıhhiyeciyle geri dönün." Sparks ve Brown, çakıl taşları ve otların arasından kendilerine yol açıp binaya girerken birbirlerini kusursuz bir şekilde koruyorlardı. Patterson, merdivenin sağlam yerlerine basarak dikkatli bir şekilde çatıya tırmandı ve tepeden gözcülük yaptı.

Onlar binanın güvenliğini sağlarken Kira ve Marcus jeneratörü test etti. Bir tarafında sadece iki tekerleği olan ağır bir jeneratördü; alt kısımda devasa bir akü ve el marşı bulunurken, üst kısımda küçük bir güneş paneli ve bobinlerle birbirine bağlanmış kablolar ve prizler vardı. Çalışanların güvenliği için her kurtarma operasyonuna bir de sıhhiyeci eşlik ederdi; tıbbi ekipmanlardan birini işaretledikleri zaman bu jeneratörleri de beraberlerinde getirirlerdi ve böylece sıhhiyeci ekipmanı takıp test edebilir, geri götürmeye değip değmeyeceğini söyleyebilirdi. Ada o anki haliyle bile yeterince doluydu; dolayısıyla, Doğu Meadow'u kullanamayacakları kurtarılmış çöplerle doldurmalarının bir anlamı yoktu.

Sokaklar park halindeki araçlarla doluydu. Yıllar boyunca ihmal edildikleri ve doğanın gücüne maruz kaldıkları için arabaların boyaları paslanmış, tekerlekleri inmiş, camları kırılmıştı. Arabalardan birinin sürücü koltuğunda, korkunç bir şekilde sırıtan bir iskelet vardı – bir yerlere gitmeye çalışan, dünyanın sonundan kurtulmaya çabalayan bir RM kurbanıydı. Oysaki garaj yolundan bile çıkamamıştı.

İki dakika sonra Brown kapıyı tekrar açtı ve eliyle içeri girmelerini işaret etti. "Her yer temiz ama adımınıza dikkat edin. Anlaşılan, bazı vahşi köpekler burayı inleri gibi kullanıyor."

Marcus yüzünü ekşitti. "Sadık küçük dostlar. Veterinerlerini gerçekten sevmiş olmalılar."

Kira başını salladı. "Haydi, çalıştıralım."

Marcus jeneratörü tekerleklerinin üzerine devirip yavaşça içeri girdi ama Kira, Brown'un maskesini taktığını görünce kendisininkini hazırlamak için duraksadı: Katladığı bandanasına azıcık mentol damlattı. Geride kalan bedenler, tıpkı arabadaki iskelet gibi, yıllar önce çürümüş olmalıydı ama bir köpek sürüsü, diğer köpek leşlerini buraya getirmiş olabilirdi. Küf, idrar, dışkı ve diğer şeylerin kokusu da cabasıydı. Kira bandanasını ağzını ve burnunu kapatacak şekilde bağladı, içeri girdiğinde Marcus'un öğürerek maskesini bulmak için ceplerini yokladığını gördü.

"Çevrene daha çok dikkat etmelisin," dedi doğrudan ve onun yanından geçip odanın arka tarafına ulaştı. "Ben sadece hafif bir nane kokusu alıyorum."

binaya yaklaştılar. Kira, adamların hareketlerinden çok etkilendi. Askerlerin bedenleri, o göz hizasını biraz olsun kaydırmamak için dönüyor, yükselip alçalıyordu. Tüfek görünmez rayların üzerindeymiş de asker özgürce tüfeğin çevresinde dolanıyormuş gibiydi. Kliniğin ön duvarının büyük kısmı bir zamanlar camla kaplıydı ama artık paramparça olmuş, yerini japonsarmaşıkları almıştı. Ön cephedeki betonarme sütun, kurtarma ekibinin parlak turuncu sembolüyle işaretlenmişti. Kira, sembollerin çoğunu tanımaya yetecek kadar çok kurtarma operasyonunda bulunmuştu ve bu sembol de en iyi bildiklerinden biriydi: "Kısmen kataloglandı, yanınızda bir sıhhiyeciyle geri dönün." Sparks ve Brown, çakıl taşları ve otların arasından kendilerine yol açıp binaya girerken birbirlerini kusursuz bir şekilde koruyorlardı. Patterson, merdivenin sağlam yerlerine basarak dikkatli bir şekilde çatıya tırmandı ve tepeden gözcülük yaptı.

Onlar binanın güvenliğini sağlarken Kira ve Marcus jeneratörü test etti. Bir tarafında sadece iki tekerleği olan ağır bir jeneratördü; alt kısımda devasa bir akü ve el marşı bulunurken, üst kısımda küçük bir güneş paneli ve bobinlerle birbirine bağlanmış kablolar ve prizler vardı. Çalışanların güvenliği için her kurtarma operasyonuna bir de sıhhiyeci eşlik ederdi; tıbbi ekipmanlardan birini işaretledikleri zaman bu jeneratörleri de beraberlerinde getirirlerdi ve böylece sıhhiyeci ekipmanı takıp test edebilir, geri götürmeye değip değmeyeceğini söyleyebilirdi. Ada o anki haliyle bile yeterince doluydu; dolayısıyla, Doğu Meadow'u kullanamayacakları kurtarılmış çöplerle doldurmalarının bir anlamı yoktu.

Sokaklar park halindeki araçlarla doluydu. Yıllar boyunca ihmal edildikleri ve doğanın gücüne maruz kaldıkları için arabaların boyaları paslanmış, tekerlekleri inmiş, camları kırılmıştı. Arabalardan birinin sürücü koltuğunda, korkunç bir şekilde sırıtan bir iskelet vardı – bir yerlere gitmeye çalışan, dünyanın sonundan kurtulmaya çabalayan bir RM kurbanıydı. Oysaki garaj yolundan bile çıkamamıştı.

İki dakika sonra Brown kapıyı tekrar açtı ve eliyle içeri girmelerini işaret etti. "Her yer temiz ama adımınıza dikkat edin. Anlaşılan, bazı vahşi köpekler burayı inleri gibi kullanıyor."

Marcus yüzünü ekşitti. "Sadık küçük dostlar. Veterinerlerini gerçekten sevmiş olmalılar."

Kira başını salladı. "Haydi, çalıştıralım."

Marcus jeneratörü tekerleklerinin üzerine devirip yavaşça içeri girdi ama Kira, Brown'un maskesini taktığını görünce kendisininkini hazırlamak için duraksadı: Katladığı bandanasına azıcık mentol damlattı. Geride kalan bedenler, tıpkı arabadaki iskelet gibi, yıllar önce çürümüş olmalıydı ama bir köpek sürüsü, diğer köpek leşlerini buraya getirmiş olabilirdi. Küf, idrar, dışkı ve diğer şeylerin kokusu da cabasıydı. Kira bandanasını ağzını ve burnunu kapatacak şekilde bağladı, içeri girdiğinde Marcus'un öğürerek maskesini bulmak için ceplerini yokladığını gördü.

"Çevrene daha çok dikkat etmelisin," dedi doğrudan ve onun yanından geçip odanın arka tarafına ulaştı. "Ben sadece hafif bir nane kokusu alıyorum."

İlaç odası bir hayli doluydu ve henüz yağmalanmışa benzemiyordu – yine de kalın toz tabakasındaki ayak ve el izlerine bakıldığında, yakın zamanda birilerinin burada dolaştığı belliydi. *Büyük olasılıkla erlerdir*, diye düşündü Kira, *gerçi daha önce hiçbir erin ilaçları düzenlediğini görmemiştim.*

Kira tezgâhın üzerini düzenlemeye başladı; bir tarafı atacaklarına, diğer tarafı ise yanında götüreceklerine ayırmıştı. Kurtarma eğitimi, stajyerlerin öğrendiği ilk şeydi: hangi ilaçlar ne kadar dayanır ve hangileri tehlikeli olacak kadar eskimiştir. Son kullanma tarihi geçen ilaçları Doğu Meadow'a götürmek, arızalı makineleri götürmekten daha kötüydü. Yer işgal etmiyor olabilirlerdi ama tehlikeliydiler. Sıhhiyeciler, tüm insan ırkının koruyucularıydı. Son ihtiyaçları olan şey ise birinin yanlış ilaçları alması ya da daha kötüsü, atık ilaçların yeraltındaki su tabakasına karışmasıydı. İlaçları burada düzenlemek hem daha güvenli hem de daha kolaydı; özellikle bu tür durumlar için hayvanlar üzerinde kullanılan ilaçları bile öğrenmişlerdi – köpekler üzerinde kullanılan antibiyotikler de sonuçta antibiyotikti ve doğru düzgün bir üretim tesisi olmayan kasabalılar, bunlardan olabildiğince faydalanmalıydı. Marcus sonunda maskesini takmış halde içeri girdiğinde Kira dolapları düzenliyordu.

"Burası mezar gibi kokuyor."

"Burası bir mezar."

"En kötü yanı da hayvanlar değil," dedi Marcus, "ama burasının böyle kokması için koca bir köpek uygarlığının buradan geçmiş olması gerekir." Dolaplardan bir diğerini açtı ve ilaçları, Kira'nın yığınlarına eklemeye başladı.

Hangi ilacın hangisi olduğunu bakmadan bile biliyordu. "Hayır," dedi, "en kötü yanı toz. Buradan ne kurtarırsak kurtaralım ciğerlerimde koca bir toz yığını benimle birlikte eve dönecek."

"Bu bir karakter kazanmanı sağlayabilir," dedi Kira, Hemşire Hardy'yi taklit etmeye çalışırken gülerek. "Dokuz yüz bin milyar kurtarma operasyonuna katıldım, stajyer, sen de bununla nasıl başa çıkman gerektiğini öğrenmelisin. Ceset tozunu solumak senin için iyi – böbreklerini çalıştırır."

"Kurtarma operasyonları sadece iyi değil," dedi Marcus, Senatör Hobb'u bire bir taklit ederek, "aynı zamanda, insanoğlunun hayatta kalabilmesi için çok büyük önem taşıyor. Tarihin zaferlerle dolu yepyeni sayfasında oynayacağın rolü düşün!"

Kira yüksek sesle güldü – Hobb durmadan "tarihin yepyeni sayfasından" bahsediyordu. Sanki yapmaları gereken tek şey yazmaya devam etmekmiş gibi. O zaman bu kitap asla bitmeyecekti.

"Gelecek nesiller, ırkımızı kurtaran kahramanlara huşuyla bakacaklar," diye devam etti Marcus, "Parsiyelleri ve RM'yi sonsuza dek yenenlere. Sayısız bebeğin hayatını kurtaran ve..." Sesi etkisini kaybetti, odadaki hava aniden rahatsız edici bir hal aldı. Bir dakika kadar sessizlik içinde çalıştılar. Bir süre sonra Marcus tekrar konuştu.

"Bence hissettirdiklerinden daha gerginler," dedi. Duraksadı. "Toplantıda dile getirmediler ama gerçekten gebelik yaşını tekrar düşürmekten bahsediyorlar."

Kira durdu; tek eli havada kalmıştı. Marcus'a çabucak bir bakış attı. "Ciddi misin?"

Marcus başını evet anlamında salladı. "Üzerimi değiştirmek için eve giderken Isolde'yi gördüm. Senato'da

araştırmalar yerine istatistikleri destekleyen yeni bir hareketin doğduğunu söyledi – bir tedavi aramak yerine, bağışıklık yüzdesini tutturacak sayıda bebek yapmamızın gerekli olduğunu söylüyorlarmış."

Kira onun suratına bakmak için döndü. "Çoktan bağışıklık yüzdesine ulaştık. %0,0004, her 2500 çocuktan sadece bir tanesinin bağışık olacağı anlamına geliyor ve 2500'ü ikiye katlayalı çok oldu."

"Aptalca olduğunu biliyorum," dedi Marcus, "ama doktorlar bile destekliyor – ne olursa olsun daha çok bebek onların işine geliyor. Daha çok bebeğin üzerinde araştırma fırsatı elde ediyorlar."

Kira dolabına döndü. "Bir sonraki adımda on yediye kadar düşürürler. Isolde on yedi yaşında – ne yapacak? Hamile kalmaya hazır değil."

"Bir bağışçı bulacaklar..."

"Bu sevgili bulma servisi falan değil," dedi Kira sertçe, onun lafını keserek, "bu bir üreme programı. Su kaynaklarına doğurganlığı artıracak ilaçlar katıyor bile olabilirler – aslında bunu yapmalarına şaşırmam." Sinirli bir tavırla dolaptaki kutuları aldı ve işine yarayanları vurucasına tezgâha koyarken, işine yaramayanları bütün gücüyle çöpe fırlatmaya başladı. "Aşkı unut, özgürlüğü unut, *seçim hakkını* unut. Sadece hamile kal ve lanet olasıca dünyayı kurtar."

"On yedi değil," dedi Marcus hafifçe. Duraksadı ve gözlerini duvara dikti. Kira, söyleyeceği şeyi tahmin edince midesinin düğümlendiğini hissetti. "Isolde, gebelik yaşını on altıya düşürmek için Senato'da referandum yapılacağını söylüyor."

Kira donakaldı, konuşamayacak kadar midesi bulanıyordu. Gebelik yaşı bir kısıtlama değil, kuraldı: Kanun gereğince, belirli bir yaşa gelen tüm kadınlar olabildiğince kısa bir sürede ve olabildiğince sık hamile kalmak zorundaydılar.

Beş yıldır bunun geleceğini biliyordum, diye düşündü Kira, *lanet olasıca şeyi yeniden uygulamaya koyduklarından beri. Kendimi hazırlamak, psikolojik olarak hazırlanmak için beş yılım vardı ama yine de iki yılım daha olduğunu sanıyordum. Gebelik yaşını düşürüp duruyorlar. Buna hazırlanmamın imkânı yok.*

"Bu aptalca," dedi Marcus, "aptalca, adaletsiz ve biliyorum – sadece nasıl bir his olduğunu tahmin edebilirim. Bunun korkunç bir fikir olduğunu düşünüyorum ve mümkün olduğunca kısa bir sürede unutulup gitmesini diliyorum."

"Teşekkürler."

"Ama ya olmazsa?"

Kira gözlerini sımsıkı kapatıp öksürdü. "Şimdi buna başlama, Marcus."

"Sadece şey yapmamız gerektiğini... Bu konuda düşünmemiz gerektiğini söylüyorum," dedi çabucak, "*eğer* kanun yürürlüğe girerse. Kendi tercihini yapmazsan gelip..."

"Şimdi değil dedim," dedi Kira. "Şimdi yeri ve zamanı değil. Bu konuşmayı yapmak için hayal ettiğim şartların yanından bile geçmiyor."

"Sadece seksten bahsetmiyorum," dedi Marcus, "evlenmekten bahsediyorum." Ona doğru bir adım attı, duraksadı ve tavana baktı. "On üç yaşımızdan beri bunu

planlıyoruz Kira; birlikte staj yapacak, hastanede birlikte çalışacak ve evlenecektik – senin de planın buydu..."

"Pekâlâ, benim planlarım değişti," dedi çabucak. "Bu tür seçimler yapmaya hazır değilim, tamam mı? Şu anda hazır değilim ve on üç yaşındayken de kesinlikle hazır değildim." Dolaba döndü, alçak sesle küfretti ve yeniden kapıya dönüp yürümeye başladı. "Biraz hava almaya ihtiyacım var."

Dışarıya çıktığında maskesini çıkardı ve uzun, derin bir nefes aldı. *En kötü yanı da yapmaya çalıştıkları şeyi kesinlikle anlıyorum.*

Kuzeydeki ağaçlar bir anda parlak bir turuncuyla aydınlandı ve bir saniye sonra onu, kulakları sağır edici bir gürleme izledi. Kira, şok dalgasının içinden geçip midesinin düğümlenmesine neden olduğunu hissetti. Patlamanın görüntüsünü ve sesini yeni yeni anlamlandırmaya başladığı sırada duyma yetisi geri geldi ama ilk duyduğu şey, askerlerin bağırışlarıydı.

Dördüncü Bölüm

Er Brown hızla Kira'ya doğru ilerledi, onu tutup park halindeki bir aracın yanında yere yatırdı. "Eğil!"

"Neler oluyor?"

"Sadece burada kal!" Brown telsizini çıkardı ve arama düğmesine bastı. "Çavuş, ben Shaylon, ateş altında mısınız, tamam!"

Telsizden bir cızırtı yükseldi; ama bu bir ses dalgasından fazlası değildi.

"Birileri bize ateş mi ediyor?" diye sordu Kira.

"Bunu bilseydim Jayden'a sormazdım," dedi Brown ve telsizi tekrar ağzına götürdü. "Çavuş, beni duyuyor musunuz? Durumunuz nedir?"

Kira'nın ve Brown'un çaresizce baktığı telsizden bomboş bir cızırtı yükselmeye devam etti – patlama bir kaza olabilir miydi? Ya da Ses? Ya da Tanrı bilir, Parsiyeller? Bu bir saldırı mıydı? Bir istila mıydı? Telsiz ölü gibiydi ama Jayden'ın statik patlamalarla dolu sesi aniden sessizliği deldi.

"Üçüncü noktaya bomba döşenmiş! Üç adamımız içerde kaldı – sıhhiyecileri derhal buraya getir!"

Brown tek bir hareketle yerinden kalkarak kliniğe doğru döndü. "Hemen Marcus'u buraya getir! Üçüncü noktada yaralılar var!" O henüz arkasını bile dönmeden Kira koşmaya başladı – yaklaşık bir kilometre ötedeki üçüncü noktadan yükselen dumanı görebiliyordu. Brown hemen peşinden onu takip ediyordu; yol boyunca son hız ilerlerken, tüfeğini önünde sımsıkı tutuyordu. Kira sıhhiye çantasının hâlâ omzunda asılı olduğunu fark edince sessizce şükretti ve daha hızlı koşabilmek için başını öne eğdi. Brown güçlükle ona ayak uydurabiliyordu.

İlk olarak, elinde bir çift dürbünle kamyonun üzerine çıkmış ufku izleyen Jayden'ı gördü. Yük arabası biraz ilerideydi. Sol ön tekerleği parçalanmış, atlardan en az ikisi ölmüş, geriye kalanlar ise korku içinde feryat ediyorlardı. Son olarak binayı gördü – diğer iki yapının arasında sıkışıp kalmış, dumanları tüten bir harabeydi. Kızgın bir çocuk tarafından devrilen ahşap küplere benziyorlardı. Askerlerden biri, bir diğerini enkazdan uzaklaştırmak için ellerinden tutmuş çekiştiriyordu. Kira, yaralı adamın yanında yere çöktü; bir eliyle adamın bileğine uzanıp nabzını kontrol ederken, diğeriyle de yaralanıp yaralanmadığını görmek için göğsünü ve boynunu yokladı.

"Ben iyiyim," diye öksürdü adam, "sivilleri kurtarın."

Kira başını sallayıp sıçrayarak ayağa kalktı ve şok içinde paramparça olan binaya baktı – nereden başlamalıydı? Yanında dikilen askeri yakaladı ve çekiştirerek yaralı olandan uzaklaştırdı.

"Diğerleri nerede?"

"Bodrum katında," dedi adam aşağıya işaret edip, "şu köşede."

"Oraya girmeme yardım et."

"Bina iki katlıydı – oraya gömüldüler."

"O zaman oraya girmeme yardım et," diye ısrar etti Kira, adamı eve doğru çekerek. Marcus soluk soluğa oraya ulaştığında, Kira yıkıntıların arasından kendine yol açmaya başlamıştı.

"Vay... anasını."

Kira, harabenin içinde derinlere doğru kazdı. "Bay Turner!" diye bağırdı. "Bayan Cantrell! Beni duyabiliyor musunuz?" O ve asker, sesleri dinlemek için hareketsiz kaldı ve Kira, sol tarafındaki zemine işaret etti. "Buradalar."

İkisi de dizlerinin üzerine çöktü ve enkaza dönmüş büyük bir döşeme parçasını kenara çektiler. Kira durdu, dinledi ve bir kere daha o sesi duydu – sanki biri güçlükle nefes almaya çalışıyor ya da öksürüyordu. Bir tuğla yığınına işaret etti ve asker, tuğlaları yerinden oynatması için ona yardım etti. Çıkardıkları tuğlaları Marcus'a, Sparks'a ve yıkıntıları temizlemek için oradan oraya koşturan diğer askerlere verdiler. Kira tekrar bağırdı ve zayıf bir yanıt duydu.

"Buradayım," dedi bir ses. Kira, kadınlara özgü tınıyı tanıdı, Gianna olduğunu anladı ve devrilen mobilyalardan birini kaldırdı. Askerler mobilyayı kaldırıp delikten çıkardı. Gianna, acı içinde inliyordu. "Tanrı'ya şükürler olsun."

Kira ona yardım etmek için deliğin içine doğru süzüldü. "Sıkıştın mı?"

"Sanmıyorum," dedi Gianna. Kira, onun elini sımsıkı tuttu ve yerle bir olmuş döşemeden güç aldı. Bir anda eli kaydı ve aşağı doğru kaymaya başladı ama güçlü bir elin kendisininkini yakaladığını hissetti.

"Seni tuttum," dedi Kira, "onlar da beni tutuyor. Tırmanmaya devam et." Gianna yavaş yavaş çevresindeki kırık ahşap ve tuğla parçalarından kurtuldu ve Kira, Gianna'nın santim santim yukarı çıkmasına yardım etti. Gianna yeterince tırmandığında, Kira'yı tutan güçlü el her ikisini de enkazın üstüne çekti. Kira arkasını döndüğünde, Jayden'ın sarf ettiği güç yüzünden kaskatı kesildiğini gördü.

"Teşekkürler," dedi Kira.

Jayden başını salladı. "Diğerini bulmama yardım et."

Kira deliğe döndü. "Bay Turner! Beni duyabiliyor musunuz!"

"Bomba patladığında hemen yanımda duruyordu," dedi Gianna soluk soluğa. "Çok uzakta olamaz."

Kira, adamın adını seslenerek deliğe girdi. "Bay Turner! Andrew!" Duraksadı, dikkatli bir şekilde dinledi ve mümkün olduğunca eğildi. *Hiçbir şey yoktu.* Enkazı incelemek için arkasına yaslandı ve onun nerede olabileceğini tahmin etmeye çalıştı.

"O kayanın arkasında," dedi Gianna, yıkıntının içinde tepetaklak vaziyette duran büyük, düz bir kayaya işaret ederek. "Bodrumda, büyük bir bacaya benzeyen eski bir şömine vardı. Tuğla yerine taştan yapılmışa benziyordu. Büyük ihtimalle evin en eski kısmıdır."

"Onu asla yerinden oynatamayız," dedi Marcus. Kira sürünerek kayaya ulaştı ve yanına eğildi.

"Andrew Turner!" diye bağırdı Marcus ama Kira onu susturdu.

"Sessiz ol, bir şey deneyeceğim."

Tozlar çöktü. Hava sakindi. Kira sıhhiye çantasını

açtı ve stetoskobunu çıkardı – sesi yükseltme özelliğine sahip dijital modellerden biriydi. İçinden pili bitmiş olmasın diye dua ederek düğmeye bastı ve stetoskobun ucunu kayaya bastırdı.

Pom, pom, pom, pom...

"Bu onun kalp atışı," diye bağırdı Kira. "Yıkılan bacanın hemen altında."

"O taşlar binanın yarısını ayakta tutuyor," dedi Marcus, "onları yerinden oynatmayacağız."

"Kalbi attığı sürece, evet, oynatacağız," dedi Jayden. "Yoldan çekil, Walker." Kira'nın yanına süzüldü ve yardım etmeleri için diğerlerine seslendi. "Yoon, halatı uzat ve diğer ucunu atlardan birine bağla." Bir dakika kadar sonra asker, Kira ve Jayden'ın arasına sert naylon bir ip atmıştı. Jayden, ilmeği kayaya geçirirken huysuzca söylendi. Kira, stetoskobunun ucunu bir kere daha kayaya bastırdı.

Pom, pom, pom.

"Hâlâ kalp atışını duyabiliyorum." Dönüp ahşap kirişlere baktı. "Fakat Marcus haklı – bunu şimdi hareket ettirirsek birinci kat olduğu gibi üzerine yıkılacak. İşte, onu bununla destekle." Bir ucu hâlâ ahşap döşemeye bağlı olan uzun bir kalası çekti ve Jayden'a uzattı. O da kalası yerine sokup kayayı hafifçe kaldırdı.

"Her şey hazır." Jayden, yük arabasının sürücüsüne bağırarak emirler vermeye koyuldu. "İleri, Yoon! Biraz daha... Biraz daha... Tamam, ip gerildi. Şimdi her defasında sadece bir santim."

Halat iyice gerildi; Kira kayanın hareket ettiğini göremiyordu ama altındaki taş zemine gürültülü bir şekilde

sürtündüğünü duyabiliyordu. "İşe yarıyor," diye bağırdı.

Jayden, Yoon'a birkaç emir daha verdi. "Devam et – yavaşça, harika. Şimdi hazır ol." Kaya deliğinden oynadı ve Jayden, kayayı yan tarafa iterken homurdandı.

Kira, eğreti kirişe gergin bir bakış atıp açılan deliğe döndü ama karanlığın içindeki bir şekil orada öylece donakalmasına neden oldu. Daha önce onu fark etmemişti – kayanın hemen arkasındaydı.

Dizin hemen üzerinden kopmuş bir insan bacağıydı.

"Hayır," diye mırıldandı. Dikkatli bir şekilde öne doğru uzanarak, kemiğin kırıldığı yeri inceledi. *Ezilmiş,* diye düşündü duruma bakarak. *Baca çökmüş ve bacağını koparmış. Hâlâ nasıl hayatta olabilir?* Stetoskobunun ucunu bir sonraki taşa bastırdı.

Pom, pom, pom.

"Lanet olsun," dedi Jayden Kira'nın arkasından bakarak; "bu onun bacağı mı?"

"Bu, ona yakın olduğumuz anlamına geliyor."

"Bu, öldüğü anlamına geliyor," dedi Jayden. "Baca onu parçalara ayırmış olmalı."

"Kalp atışını duyabildiğimi söylemiştim," dedi Kira dişlerinin arasından. "İpi bana ver."

Enkaz yerinden oynadı. Kira, yuvarlanan taşlar ve kalkan toz yüzünden ağzını ve gözlerini sıkıca kapatmak zorunda kaldı. Başının üzerindeki kalastan tuhaf bir ses yükseldi. Yukarıdaki askerlerin onları uyarmak için bağırdığını da duyabiliyordu.

"Çıkın oradan!" diye bağırdı Marcus.

"Haklı," dedi Jayden, "bina her an üzerimize yıkılabilir. Tek bir ölü adam, bir sıhhiyeciyi kaybetmeye değmez."

"Onun hâlâ hayatta olduğunu söylüyorum."

"Yukarı," diye çıkıştı Jayden. "Onu buradan çıkaramıyorsak seni de kesinlikle çıkaramayız."

"Bir insanın hayatı söz konusu," dedi Kira. "Şu anda onların birinden vazgeçebilecek durumda değiliz."

"Dışarı çık!"

Kira dişlerini birbirine bastırdı ve biraz daha ilerledi; Jayden onun arkasından bir küfür savurup Kira'yı ayağından yakalamaya çalıştı ama Kira, onun elini bir tekmeyle savuşturdu.

Pom, pom, pom.

Bir sonraki taş artık hemen önündeydi. Taşa uzanıp ne kadar sağlam olduğunu kontrol etti. *Sanırım bunu hareket ettirebilirim*, diye düşündü. *Bu taşın diğer tarafında olmalı. O zaman görecekler. Hayatta olduğunu biliyorum.*

"Bay Turner," diye bağırdı, "beni duyabiliyor musunuz? Sizi almaya geliyorum – sizi bırakmayacağız." Binayı destekleyen taşlardan birini yerinden oynatmamayı dileyerek bodrumun zeminine dayandı ve en büyük taşı itince taşın hafifçe ekseninden oynadığını hissetti. Taşın ağırlığı karşısında kaskatı kesilerek bir kere daha itti ve taşı yana devirmeyi becerdi. Karanlığın içinde bir şekil daha vardı ama hatlarını anlayamayacağı kadar eğrilip bükülmüştü. Çaresiz bir şekilde öne uzanıp bir kere daha stetoskobunu kulağına götürdü.

Dit, dit, dit, dit...

Bir saniye, diye düşündü Kira, *bir şeyler yanlış.* Sonra parmakları ıslak ve kaygan ete dokundu. Bir parça kumaşı iki parmağının arasına aldı ve kumaşa yakından baktı. Küçük oyuktaki *dit* sesi gittikçe yükseliyordu.

İnanmayı reddederek kanlı uzvu iki eliyle kavradı; ışığa doğru birkaç santim sürüdü ve elindekini havaya kaldırıp bir de gözleriyle onayladı.

"Bu onun kolu," dedi yavaşça. "O öldü."

Jayden ona baktı. "Ya kalp atışı?"

Kolu havaya kaldırdı; bilek kısmında metalik bir şey parlıyordu. *Dit, dit, dit.* "Saatiydi." Bütün enerjisinin damarlarından akıp gittiğini hissetti. "O öldü."

Jayden kolu ondan uzaklaştırdı ve elini Kira'ya uzattı. "Haydi, buradan çıkalım."

"Onu geri götürmek zorundayız," dedi Kira.

"Bu bir kaza değildi," dedi Jayden. "Biri buraya gelip bombayı yerleştirdi – bizim buraya geleceğimizi bilen biri. Büyük olasılıkla yakınlardadır."

Kira somurttu. "Neden bir hava istasyonunu patlatmak istediler ki?"

"Bu bir telsizdi," dedi Gianna. "Patlama anına kadar görememiştim ama artık bundan eminim. Şu ana kadar gördüğüm en büyük iletişim noktasıydı."

"Ses," dedi Kira.

Jayden'ın sesi alçak ve acımasızdı. "O gürültüden sonra, burada olduğumuzu anlamamaları artık imkânsız."

Beşinci Bölüm

Jayden, hayatta kalanları hâlâ dumanı tüten yük arabasının gölgesinde bir araya getirdi. "Eve bununla dönmemiz mümkün değil. Bu da uygarlıktan en az iki gün uzak olduğumuz anlamına geliyor. Telsiz de yok edildi. Tek başımızayız."

"Er Lanier için bir sedye yapmamız gerekecek," dedi Marcus. "Kavalkemiğinde açık bir kırık var; elimden geldiğince düzeltmeye çalıştım ama yürüyerek hiçbir yere gidemez."

Kira, fark ettiği her harekette irkilerek çevrelerindeki ağaçlara ve yıkıntılara baktı. Ses'in son saldırısında hastanedeydi; hastaneye getirilen yaralı askerlerin durumunu görmüştü. Triyaj hemşireleri onları ameliyata hazırlarken acı içinde inliyor ve çığlıklar atıyorlardı. Bir insanın bir başkasına zarar verebileceğini düşünmek hâlâ onu dehşete düşürüyordu.

"Bir sedye yapın," dedi Jayden. "İki atımız kaldı; Patterson ve Yoon atla önden gidip Savunma Hattı'na ulaştıkları zaman destek gönderecekler. Geri kalanımız yürüyerek onları takip edeceğiz."

"Neredeyse elli kilometrelik bir mesafe var," dedi Yoon, "ve atlar zaten yorgun. Bir kerede o kadar yolu kat etmeleri mümkün değil."

"En azından bir saat daha koşabilirler," dedi Jayden. "O zamana kadar da hava zaten kararmış olacak. Gidebildiğiniz kadar hızla yol alın, sonra da gün doğumuna kadar atların dinlenmesine izin verin."

"Doğu Meadow'a kadar bütün yolu gitmek zorunda değiliz," dedi Gianna. "Buranın batısında birkaç tane çiftlik var, doğuda ise daha fazlası ve kesinlikle elli kilometreden daha yakındalar. Böylece Lanier bir an önce yardım alabilir."

"Haritamız, yük arabasının paramparça olan tarafındaydı," dedi Jayden. "Adada oradan oraya dolanıp köylülerin peşinde koşacak ruh halinde değilim."

"Onlar köylü değil," dedi Gianna, "çoğunun senden daha fazla eğitimi var..."

"Harika eğitimleri, onları bulmamızı sağlayacak bir harita olmadan pek bir fayda sağlamıyor," dedi Kira. Gianna neden böyle bir anda tartışma çıkarıyordu ki? "Doğu Meadow en iyi şansımız – anayolları takip edebiliriz."

"Lanier başaramayacak," dedi Gianna, "en azından o kırıkla olmaz. Çiftliklerin de bizimkiler gibi hastaneleri var."

"Bizimkiler gibi değil," dedi Kira "ve hayır, Lanier yolda ölmeyecek. Acaba bahsetmeyi unuttuğunuz tıbbi bir uzmanlığınız mı var?"

"Herkes..."

"Herkes Lanier'in kötü durumda olduğunu söyleyebilir," dedi Marcus sakin bir tavırla, "ama kırığını birleştirdik, sardık ve eve, şekerden yapılmış büyülü bir gökku-

şağının üzerinden uçarak gittiğini sanmasını sağlayacak kadar güçlü ilaçlar verdim. Fosur fosur osurması başınızı döndürebilir."

"Patterson ve Yoon, güneyden Doğu Meadow'a doğru gidin," dedi Jayden sert bir biçimde. "Geri kalanımız da aynı yolu takip edeceğiz ama," dedi Gianna'ya bakarak, "bir çiftliğe, ileri karakola ya da öyle bir şeye rastlarsak yük arabalarından birine el koyabiliriz."

"Bir yük arabasına el koyma yetkisine sahip değilsin," diye çıkıştı Gianna.

"Sen de emirlerime karşı gelme yetkisine sahip değilsin," dedi Jayden. "Bu askeri bir operasyon ve acil durum halindeyiz. Sana, Lanier'e verdiğimiz kadar ilaç vermek zorunda kalsam da seni eve götüreceğim. Söylediklerim açık mı?"

"Sabırsızlıkla beklediğimiz şey bu mu?" diye sordu Gianna. "Siz salgın bebekleri büyüdüğünüzde ve dizginleri ele aldığınızda cesur yeni dünyamız böyle mi olacak?"

Jayden tereddüt etmedi. "Söylediklerimin açık olup olmadığını sordum."

"Kusursuz bir şekilde," dedi Gianna. "Haydi, cennete geri dönelim."

Jayden ayağa kalktı ve grup, ekipmanlarını toplamak ve yolculuğa hazırlanmak için dağıldı. Kira, Jayden'ı kolundan yakalayıp geriye çekti.

"Onları böylece bırakamayız," dedi. "Ölü atlar, tamam, ama o evde hayatını kaybetmiş üç insan var. Onları nasıl eve götüreceğiz?"

"Onlar için geri dönebiliriz."

"Planın konusundaki küçük toplantın sırasında altı

tane vahşi sokak kedisi saydım ve bizi götürdüğün klinik, kocaman bir köpek sürüsüne ev sahipliği yapıyordu. Üç cesedi burada bırakırsak geri gelmemize değecek hiçbir şey kalmamış olacak."

Jayden'ın gözlerinde soğuk bir ifade vardı. "Ne yapmamı istiyorsun, Walker? Onları taşıyamayız, gömmeye de zamanımız yok. Bölgeyi incelemek ve jeneratörleri kurtarmak için destek güçle birlikte geri geleceğiz ancak yaşayan dokuz insan, şu anda ölü üç insandan daha önemli."

"On dakika," dedi Kira. "O kadar zamanımız var."

"Onları on dakikada gömebileceğini mi sanıyorsun?"

"Zaten yarı gömülü durumdalar."

Kira onu düşünürken izledi. Jayden omuz silkip başını salladı. "Haklısın. Yardım edeceğim."

Patlama, Andrew Turner'ın yanı sıra iki askeri daha öldürmüştü. Bedenleri evin kenarında yatıyordu. Biri erkek, diğeri kadındı – aslında biri oğlan, diğeri kızdı. Büyük olasılıkla on altı yaşını bile doldurmamışlardı. Kız biraz daha küçük olabilirdi ama Kira kızın yaşını tam olarak kestiremedi. Sessizce başlarında dikilip kim olduklarını merak etti: eğlenmek için ne yaparlardı, kiminle birlikte yaşıyorlardı, buraya nasıl gelmişlerdi. İsimlerini bile bilmiyordu. Jayden kızın kollarını kavrayınca Kira da bacaklarından tuttu ve enkaza doğru dikkatli bir şekilde ilerlemeye başladılar. Enkazdaki en büyük delik, Turner'ı kurtarmaya çalışırken kazdıklarıydı. Kızın bedenini olabildiğince nazik bir şekilde deliğe indirdiler ve baca taşlarının arkasındaki girintiye ittiler. O ana kadar, diğer askerlerden bazıları işlerini bitirmiş ve onlara yardım etmeye gelmişti. Oğlanı da dikkatli bir şekilde

taşıyıp deliğe yerleştirdiler. Jayden ve Er Brown, bedenleri gömmek için ayakta kalan son duvarı deliğin üzerine doğru devirirken Kira uyuşmuş halde onları izledi.

Duvar yıkıldığında ise kalbinin kırıldığını hissetti. Bu yeterli değildi – onları gömebilmiş olmaları güzeldi ama daha fazlasını hak ediyorlardı. Konuşmaya çalıştı ama yıkıntıdan yükselen toz bulutları, göz gözü görmeyecek kadar yoğundu. Konuşamadı.

Marcus onu izledi; gözleri yanıyordu. Jayden'a baktı. "Bir şeyler söylemeliyiz."

Jayden omuz silkti. "Elveda?"

"Tamam," dedi Marcus öne doğru bir adım atarak. "Sanırım becerebilirim. Hangi tanrıya taptıklarını bilen var mı?"

"Yeterince iyi olmayan bir tanrıya," diye mırıldandı Gianna.

"Maija Hıristiyan'dı," dedi Sparks. "Hangi mezhebe bağlı olduğunu bilmiyorum. Rob ise Budist'ti. Sivil konusunda hiçbir fikrim yok."

Marcus yanıt almak için çevresindekilere baktı ama kimse daha fazlasını bilmiyordu. "Kolay bir iş olmayacak," dedi Marcus. "Şuna ne dersiniz? Sanırım okulda öğrettikleri eski şiirlerden birini hatırlıyorum." Gözlerini uzaktaki bir noktaya dikti, askerler başlarını eğdiler. Kira gözlerini yıkıntıdaki tuğlalardan ayırmadı; toz hâlâ çökmemişti.

"'Kendinle gururlanma ölüm,'" dedi Marcus, "'Bazıları sana kudretli ve korkunç dese de.'" Düşünmek için bir anlığına durakladı. "Şiiri tamamen rezil ediyorum. 'Sen ki kaderin, şansın, kralların ve umutsuz adamların kölesi-

sin ama beni öldüremezsin. Kısa bir uykuya dalacağız ve gözlerimizi sonsuzluğa açacağız. Artık ölüm olmayacak.'"

Jayden, Marcus'a baktı. "Uyanacaklarını mı düşünüyorsun? Bir anda?"

"Bu sadece eski bir şiir," dedi Marcus.

"Uyanacakları yer," dedi Jayden, "gün geçtikçe kalabalıklaşıyor." Arkasını döndü ve yük arabasına doğru yavaş yavaş yürümeye başladı.

Kira, Marcus'un elini tuttu ve tozun, yıkılan tuğlaların üzerine çöküşünü izledi.

Yağmur, yoldaki geniş tekerlek izlerini suyla doldurarak çamurun içinde su birikintileri oluşturuyordu. Kira başlığını öne doğru çekerek gözlerini korumaya çalıştı ama fırtına o kadar şiddetlenmişti ki yağmur dört bir yandan yağıyor gibiydi. Yerdeki su birikintilerinden sıçrayan sular ise giysisinden içeri süzülüyordu.

Jayden yumruğunu kaldırıp birbiri ardına yürüyen insanları durdurdu. Tekerlek izleri Asharoken ve patlamanın olduğu taraftan gelmiyordu ama dışarıda her an her şey tehlikeli olabilirdi. Bir zamanlar, adanın bu kesimi diğerlerine göre çok daha zengindi; dolayısıyla, iç içe geçmiş binalar ve uzun zamandır biçilmemiş çimlerin aksine, yer yer karanlığın içinde beliren yapayalnız konaklarla bezenmiş, balta girmemiş bir ormanda yürüyorlardı. Kira, bardaktan boşanırcasına yağan yağmura rağmen Jayden'ın duyduğu minicik gürültünün ne olduğunu anlayabilmek umuduyla başını yana çevirerek dinledi; Marcus'un da aynısını yaptığını görebiliyordu. Yağmuru,

yere çarpan damlaları, ağırlığını bir ayağından ötekine verdiğinde çamurdan gelen vıcık vıcık sesi duydu. Jayden yumruğunu indirip ileriye doğru işaret edince grup yeniden yürümeye başladı.

"Bence sadece uyduruyor," diye fısıldadı Marcus. "Yumruğunu kaldırmayı ve hepimizin emirlerine uyduğunu görmeyi seviyor."

"Hayatım boyunca hiç bu kadar ıslanmamıştım," dedi Kira. "Küvete girdiğimde bile şimdikinden kuru olduğuma yemin edebilirim."

"İyi yanından bak," dedi Marcus.

Kira bekledi.

"Ah," dedi, "geleneksel olarak durumun iyi yanından bakmamı söyleyeceğin ana geldik."

"Asla geleneksel biri olmadım," dedi Marcus. "Ayrıca, daha iyi olanı bildiğimi söylemiyorum. Sadece daha iyi bir yan bulmak için harika bir zamanlama olduğunu düşünüyorum."

Jayden yumruğunu kaldırdı ve grup yürümeyi kesti.

"Jayden daha iyi bir şey duymuşa benziyor," diye fısıldadı Marcus. "Şuradaki çalılardan sürünerek çıkan neşeli bir metafor var."

Kira kıkırdayınca Jayden öfkeyle onlara baktı. Önüne döndü, parmaklarıyla yolun ilerisine doğru işaret etti ve ağaçların arasındaki açıklığa yöneldi.

Kira şaşkınlık içinde onu takip etti; o bile tekerlek izlerinin harabe haline gelmiş yoldaki fidanlık boyunca devam ettiğini söyleyebilirdi. Her iki taraftaki ağaçlar da koyu renkli ve uğursuz görünüyordu – Jayden ne duymuş olabilirdi ki?

Grup dikkatli bir şekilde, bir zamanlar garaj yolu olduğu belli olan ancak zararlı otların son on yıldır süren istilasıyla yerle bir olmuş dar bir geçide girdi. İleride, neredeyse gece kadar koyu, büyük bir ev bütün ihtişamıyla dikiliyordu. Marcus, ona yetişmek için öne doğru hareketlendi ve büzülerek sessizce onun yanında yürümeye başladı. Kira, bir şey sormak için ona doğru eğildiği esnada göz ucuyla fark ettiği renk patlaması yüzünden beklenmedik bir şekilde durdu. *Ateş*. Yerinde donakaldı; Marcus'u kolundan yakalayıp dudaklarını onun koluna yaklaştırdı.

"Orada biri var."

Kira, doğru düzgün ateş etmeyecek kadar ıslanmadığını umarak tabancasını sıkıca kavradı. Yanındaki beş silahlı askere rağmen kendisini savunmasız hissediyordu. Öne doğru eğilerek büzüldü ve Marcus'u da beraberinde çekti. Jayden, tüfeğini yanağına kadar kaldırarak aniden durdu. Ardından karanlıklar içindeki evden bir ses yükseldi.

"Bu yeterince yakın."

Ses, karanlığın içindeki bir hayalet gibi tiz ve pürüzlüydü. Yağmur Kira'nın başlığını dövüp duruyordu; tüfeğinin emniyetini hazır duruma getirdi – kalın plastik bir sopayı, ölüm saçan sihirli bir değneğe dönüştüren küçük bir düğmeydi. Nişan al ve ateş et. Sonra da hedefinin patlayışını seyret. Su yakasından, gözlerinden, eldivenlerinin kumaşından içeri süzülüyordu.

"Benim adım Jayden Van Rijn," dedi Jayden, "Kıdemli Çavuş, Long Island Savunma Hattı." Tüfeğini, görünmeyen hedefinden bir an olsun ayırmadı; adamı konuşma-

dan önce görmüş olmalıydı. Kira hâlâ hiçbir şey görmüyordu. "Kendini tanıt."

"Sana sorun yaratacak biri değilim," dedi ses. "Seninle sorunu olan biri de sayılmam."

"Kendini tanıt," diye tekrarladı Jayden.

Kira çevresindeki ağaçların Seslerle dolu olduğunu düşündü – koyu renk gölgelerde dikilen, yağmurluklarının içinde şekilsiz canavarlara benzeyen ve silahlarını, en az Kira'nın yaptığı kadar sıkı tutan adamlar tarafından çevreleri sarılmış olabilirdi. Ağaçların altı zifiri karanlıktı; ay ve yıldızlar, geçit vermeyen fırtına bulutlarının arkasında kaybolmuştu. Birileri ateş etmeye başlarsa ateşlerine karşılık vermeye zamanının olup olmayacağını düşündü – kör karanlıkta hangi şeklin düşman hangisinin dost olduğunu nasıl anlayabilirdi ki?

"Ses'ten olmayabilirler," diye fısıldadı Marcus. Sesi tam olarak duyulamıyordu ama dudakları neredeyse Kira'nın kulağına değmek üzereydi. "Tüccar, yağmacı ve hatta çiftçi bile olabilir. Sadece başını aşağıda tut."

"Epey güzel bir adın varmış," dedi karanlıktaki ses. "Giderken onu da yanında götürebilirsin."

"Doğu Meadow'a doğru gidiyoruz," dedi Jayden, "kamp yapmadan önce bölgenin güvenli olduğundan emin olmaya çalışıyoruz. Orada kaç kişisiniz?"

Ses boğuk bir şekilde güldü. "Niyetinizi bilmeden size böyle bir istihbarat vermem için korkunç derecede aptal olmam gerekir. Ses üyesiyseniz ne olacak?"

"Savunma Hattı'ndanız," dedi Jayden, "Daha önce de söylemiştim."

"Hayatımda duyduğum ilk yalan olmayacak."

Kira ağaçların içinden bir gürültü duydu – hışırdayan yapraklar ve ardından bir dalın kırılma sesi ya da silahın atışa hazırlanma sesi olabilecek bir çatırtı. Kendi adamlarından biri olduğunu umarak iyice eğildi.

"Biz dokuz kişiyiz," dedi Jayden. "Ses bundan çok daha kurnazdır... Harabeye dönmüş bir evde saklanan yalnız ve yaşlı bir adam gibi davranabilirler."

"Haklı olduğunu kabul edeceğim," dedi adam. "İkimiz de birbirimize güvenmeyecekmişize benziyor." Ses durakladı ve derin bir sessizlik oldu. Yağmur damlaları, yaprakları dövüyordu. Bir dakika kadar sonra ses geri döndü. "Adım Owen Tovar. Aslında ben de Doğu Meadow'a gidiyorum ve sınır muhafızının önünde bana destek olacak birilerine ihtiyacım var. Mekânı Dolly ve benimle paylaşmaktan rahatsız olmazsanız içeri gelin." Kira önce hiçbir şey duymadı, ardından bir kapının savrulurcasına açıldığını fark etti. Jayden ise bir kalp atışı kadar kısa süreliğine tereddüt ettikten sonra tüfeğini kalçasına kadar indirdi.

"Teklif için teşekkürler."

Altıncı Bölüm

Owen Tovar, uzun boylu, zayıf ve yaşlıca bir adamdı. Omzuna asılmış siyah plastik bir tabancayla kapının hemen içinde bekliyordu. Kira ve Gianna'ya bakarak gülümsedi.

"O geri zekâlı yanınızda kadınların olduğunu söyleseydi sizi daha önce içeri alırdım."

Marcus, korumacı bir tavırla Kira'nın önüne geçti ama Tovar kıkırdayıp onun koluna hafifçe vurdu. "Kötü bir amacım yoktu evlat, sadece kibar davranmaya çalışıyordum. Askerleri içeri alabilir ya da dışarıda bırakabilirim ama korkarım annemden, böyle bir fırtınada hiçbir kadını dışarıda bırakmayacak kadar iyi terbiye almışım." Kapıyı son askerin arkasından kapattı ve grubun içinden kendisine yol açarak evin karanlıklarına doğru ilerledi. "Şunu söylemeliyim ki burada olduğumu anlayan her kimse, çoğu insandan çok daha iyi bir iz sürücüymüş. Savunma Hattı'nda yeteneklerini boşa harcıyorsun." Parlak ve aydınlık bir odaya giden ikinci bir kapıyı açtı – burası, dışarıya hiçbir penceresi olmayan ve muazzam bir taş işçiliğine sahip şöminesinde turuncu alevlerin dans ettiği

eski bir oturma odasıydı. Oda eski kanepeler, battaniyeler ve karşı duvardaki iki kanatlı kapıya dayanmış küçük ve ahşap bir el arabasıyla tıklım tıkış doldurulmuştu. Kira içeri girer girmez odanın ebatlarını tahmin etmeye çalışarak sağa döndü ve bir deveyle burun buruna gelince şaşkınlıkla geriye sıçradı.

"Merhaba de, Dolly."

Deve homurdanınca Tovar kıkırdadı. "Kaba olmayın, millet, Dolly'ye cevap verin."

Marcus gülümseyip devenin önünde saygıyla eğildi. "Tanıştığımıza memnun oldum, Dolly. Bay Tovar, yanındaki hanımın ne kadar sevimli olduğundan bahsetmeyi unutmuş."

"Her devenin onun kadar inatçı olup olmadığını bilmiyorum," dedi Tovar, "ama iyi kötü geçiniyoruz. Bir hayvanat bahçesinden kaçtığını düşünüyorum; birkaç yıl önce onu ortalıkta öylece dolanırken buldum." Gruba içeri girmelerini işaret etti ve kapıyı arkalarından kapattı. "Bu ateşin dışarıdan görülmesini önlemek için epey uğraştım," diye açıkladı. "Baca hâlâ çalışıyor; böyle bir fırtına dumanı gizlerken, kimsenin burada olduğumu anlaması mümkün değil."

"Biz izleri takip ettik," dedi Marcus kabanım çıkarırken.

"İzler buraya kadar gelmiyor," dedi Tovar. "En azından doğrudan değil."

"Seni duydum," dedi Jayden hafifçe gülümseyerek. "Dolly'nin gizlilik konusunda birkaç derse ihtiyacı var."

Tovar başını iki yana salladı. "Biraz daha şeker istemişti. Tam da sizin buradan geçtiğiniz sırada benimle

tartışmaya karar verdi. Sizden öncekiler -birilerini arıyor olamayacak kadar gürültücü olanlar- burayı bulamadılar. İzlerimi bir sonraki eve ve oradan da ormanın derinliklerine doğru takip etmekle yetindiler ve karşılaştıkları ilk zorlukla peşime düşmekten vazgeçtiler. Anlaşılan köprü yıkılmış ve karşıya geçmek için kullandığım kalaslar, kıyının diğer tarafında oldukça iyi bir şekilde gizlenmiş."

"Sen bir gezginsin," dedi Jayden.

"Dediğim gibi ben bir satıcıyım. Bu yüzden her tür rezillikle karşılaşıyorum ama bu, tesadüfi bir hedef olmayı kabul edeceğim anlamına da gelmiyor." Ateşin dibindeki kanepenin üzerindeki battaniyeleri kenara kaydırdı. "En iyi koltuklar doğal olarak hanımlarındır. Tek başımayken burada epey rahattım ama bu kadar insanın burada uyuyacağı düşünüldüğünde biraz samimi olmak zorunda kalacağız."

Kira, on insana ve bir deveye yatacak yer ayarlamak için adamın battaniyeleri düzenleyip tozlu kanepelerin arasına serişini izledi. *Bir Ses üyesi olabilir miydi?* Buna yanıt vermenin imkânı yoktu; tabii onları havaya uçurmaya çalışmadıkça.

Gezgin, Brown'a bir battaniye verdi. Brown önce gezgine şüpheli bir bakış attı ama ardından battaniyeyi ters bir tavırla gezginin elinden aldı. Tovar gülümseyip geriye doğru bir adım attı.

"Birbirimize güvenmemeye devam edersek korkunç bir gece geçireceğiz demektir. Gerçekten Ses üyesi olduğumu mu düşünüyorsunuz?"

Brown hiçbir şey söylemeyince Tovar, Gianna'ya döndü. "Sen ne diyorsun?" Tekrar döndü, Jayden'ın önünde

durdu ve kollarını açtı. "Ya sen? Ses üyesi olduğumu mu düşünüyorsun? Kendi hayatımı tehlikeye atmam ve kuru battaniyelerimi sizinle paylaşmam, son insan uygarlığını yok etmek için yapılmış daha büyük bir planın parçası mı?"

"Eskiden ordu mensubu olduğunu düşünüyorum," dedi Kira ateşe doğru yaklaşırken.

Tovar başını yana eğdi. "Böyle düşünmene neden olan nedir?"

"Kullandığın bazı kelimeler," dedi Kira, "tıpkı 'istihbarat' ve 'tesadüfi hedef' gibi. İçeri girdiğimiz sırada silahını yerine yerleştirme şeklin. Şu anda Jayden'la tıpatıp aynı duruşu sergiliyor olmanız."

Jayden ve Tovar önce birbirlerine, sonra kendilerine baktılar: ayaklar omuz genişliğinde açık, sırt dik, kollar arkada gevşek bir şekilde bağlanmış. Birbirlerinden tuhaf bir şekilde uzaklaşıp ağırlıklarını bir ayaklarından ötekine verip ellerini serbest bıraktılar.

"Eski bir asker olması, Ses üyesi olmadığı anlamına gelmez," dedi Brown, "çoğunluğu zaten asker."

"Asker olmak suç kanıtıysa," dedi Tovar, "bu odadaki on kişinin yedisi acayip suçlu görünüyor."

"O zaman bize kendinden bahset," dedi Marcus kanepeye yerleşirken. "Bütün geceyi flört edip birbirinizi vurmanızı bekleyerek geçireceksem en azından eğlenmek isterim."

"Owen Tovar," diye tekrar etti başıyla bir kere daha selam vererek. "Georgia, Macon'da doğdum ve büyüdüm. Üniversitede iki yıl boyunca futbol oynadım, mezun oldum, Donanma'ya katıldım ve ayak parmaklarımdan

dördünü savaşta kaybettim – büyük ihtimalle siz gençlerin aklına gelen ilk savaş olan, Çinlilerle yaptığımız ve bizim yerimize savaşmaları için Parsiyelleri gönderdiğimiz Tecrit Savaşı'ndan değil, İran Savaşı'ndan bahsediyorum. Fakat sizin yaşınız küçük gibi görünüyor. O savaş sona erdiğinde iki ya da üç, birkaç yıl sonra dünyanın sonu geldiğinde ise beş ya da altı yaşlarında olmalısınız, değil mi? Hayır mı? 'Savaş' dediğimde aklınıza gelen ilk şey büyük olasılıkla Parsiyel Savaşı'dır. Bunu söylediğim için üzgünüm ama o pek de savaşa benzemiyordu; sadece biraz mücadele, biraz ölüm ve biraz da 'her şey buraya kadarmış' idi. İki taraf da mücadele ettiğinde savaş olur. Birbirlerine denk olmayabilirler ama her iki tarafın da hücum şansı olur. Parsiyel Savaşı dediğimiz şey ise bir caddede kapkaça uğramak gibiydi."

"Tecrit Savaşı'nı hatırlıyorum," dedi Gianna. "Hepimiz salgın çocuğu değiliz."

"Bir hanımın yaşı konusunda tahminde bulunmak bana düşmez," dedi Tovar ateşin yanına otururken. Rahat görünüyordu ama adamın silahını hâlâ hızlıca ulaşabildiği bir yerde tuttuğu Kira'nın gözünden kaçmadı. Jayden adamın karşısına oturdu ama askerlerin çoğu ayakta bekledi. Kira yanına oturunca, Marcus kolunu onun omzuna attı. Sıcak ve güven verici bir havası vardı.

"Sanırım hangi savaş olduğunun önemi yok," dedi Tovar. "Ayak parmaklarımdan dördünü kaybettim, sağlık durumum yüzünden Donanma'dan ayrıldım ve hokey oynamak için Georgia'ya geri döndüm."

"Georgia'da hokey oynuyor olamazlar," dedi Sparks. "Güneydeki şehirlerden biriydi, değil mi? Georgia? Hokey bir buz sporuydu."

"Hokey buzda kayılarak yapılan bir spordu," dedi Jayden başını sallayarak. "Ve Georgia'da hokey oynamanın imkânı yok. Hem de ayak parmakların yokken."

Tovar gülümsedi. "Salgın bebekleri cahilliklerini göstermeye başladı." Gianna'ya döndü. "Buz pistlerini hatırlıyor musun?"

Kadının yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. "Hatırlıyorum."

"Buz pistleri," dedi Tovar, "devasa büyüklükte salonlardı. Tıpkı basketbol sahaları gibi ama dev gibi bir dondurucunun içinde bulunurlardı – binanın içi o kadar soğuktu ki buz erimiyordu. Karşılaşma günlerinde buz pistleri insanlarla, kimi zaman yüzlerce insanla dolardı -biz önemsiz bir ligde oynuyorduk- ve hepsi aynı anda tezahürat yapmaya, bağırmaya ve hareketlenmeye başlardı. Salon, ateşe atılmış kütükler gibi tıklım tıklım dolu olunca ısınırdı ve devasa dondurucu, buzun erimesini önlemek için yüksek devirde çalıştırılırdı. Buzun erimemesi için bazen tek yapmaları gereken, devre aralarında zemine su püskürtmek olurdu. Sadece birkaç dakika sonra buzun yüzeyi pürüzsüz ve tıpkı bir Tiger Sharks amigosu kadar düz olurdu." Adamın yüzünde şeytani bir gülümseme belirdi. "Affedersiniz. Eski rekabet."

"Bu, şimdiye kadar duyduğum en aptalca şey," dedi Sparks. "Bahsettiğin miktarda elektrikle, koca bir şehre bir yıl boyunca enerji verebilirdiniz."

"Doğu Meadow gibi bir yer için haklısın," dedi Tovar, "o kasabayı, yeterince büyük bir klimaya yetecek enerjiyle bile aydınlatabilirsiniz. Ama eski şehirlerde ve eski yaşam tarzında, Macon kadar küçük bir yer bile, Doğu

Meadow'u bir lokmada yutabilirdi. Yüzbinlerce insan araba kullanıyor, film izliyor, günde seksen yedi saat internete giriyordu ama elimizde, tıpkı sizin de söylediğiniz gibi hiçbir şeyin donmak bilmediği sıcak bir eyalet olan Georgia'da, buz pisti açacak kadar yeterli elektrik kalıyordu."

"Hâlâ inanmıyorum," diye mırıldandı Sparks.

"Georgia, Macon'daki önemsiz hokey liglerinden birinden bahsediyoruz," dedi Tovar. "Ben de pek inanamamıştım. Takımımızın adı neydi, biliyor musunuz? Ağzımdan çıkan başka hiçbir şeye inanmasanız bile buna inanacağınızdan eminim: Takımımızın adı Macon Şamatacıları'ydı." Adam bir kahkaha patlattı. "Kulağa kuyruklu bir yalan gibi geliyor ama doğru, Macon Şamatacıları." Dizine vurdu; askerlerin çoğu kahkahalara boğulmuştu, Kira bile kıkırdamasına engel olamıyordu. "Asla büyük takımlara karşı oynayamayacak, önemsiz bir lige aittik. Bizimki dışında her sporu seviyor gibi görünen bir kasabada yaşıyorduk. Hiçbir yere gideceğimiz yoktu ve bunun bilincindeydik. O zaman neden eğlenmeyelim ki? 40'lı yıllarda ben de oynarken resmi olarak ülkenin en saldırgan takımıydık ve bu, büyük olasılıkla bütün dünyayı kapsıyordu. Bu arada, ayak parmaklarım olmadan kayabilmemin nedeni de buydu. Artistik patinajcılar, sürat patencileri, NHL forvetleri, hareketlerini kontrol edebilmek için ayak parmaklarına ihtiyaç duyar ama yapmaya çalıştığınız yegâne şey birini duvara yapıştırıp dişlerini kırmak olduğunda tüm o incelik geri planda kalıyor."

"Hokey," diyerek derin düşüncelere daldı Marcus. "Kralların sporu."

Uzaklarda kalmış bir hatıraya dalan Tovar duraksadı. "Bazen eski günlerin en çok o kısmını özlüyorum. Eski zamanlar. Her şeyden o kadar çok vardı ki kimsenin ihtiyaç duymadığı saçmalıklara harcıyorduk. 'İnsanoğlunun Altın Çağı.'" Gülümsemesi geri döndü. Bitkin ve dokunaklıydı. "Ne demişler? 'İnsan düşmeden önce kibrine yenik düşer.'"

Jayden hafifçe gülümseyerek başını salladı. "Bu hikâyenin, sana az öncekinden daha fazla güvenmemi sağladığını söyleyemeyeceğim ama senden hoşlanmamı sağladı."

Tovar da karşılık olarak başını salladı. "Çok naziksin, hem de içinde bulunduğumuz şartlar göz önünde bulundurulduğunda." Arka cebinden bir matara çekip çıkardı, bir yudum aldı ve Jayden'a uzattı. Asker de içkiden yudumlayıp matarayı geri verdi.

"İtiraf etmeliyim ki," dedi Marcus, "bir sıhhiyeci olarak, hâlâ hikâyenin daha heyecanlı bir hal almasını bekliyorum."

Tovar şaşırmış görünüyordu. "Pardon?"

Marcus sırıttı. "Ayak parmakları, dostum, ayak parmaklarını göster!"

Askerler de Marcus'u destekleyince Tovar suratını astı. "Bunu siz istediniz." Adam eğildi ve botunun bağcıklarını çözmeye koyuldu. "Bu ucube gösterinin sahibi, onları bekleyen dehşetle karşılaşmadan önce tüm kadınların ve çocukların bakışlarını başka bir yöne çevirmelerini önerir ama bu neredeyse hepinizi kapsadığından, hayal kırıklığına uğrayacağını tahmin ediyorum." Botunu ayağından fırlattı ve çorabını, solgun, kıllı bacağından sıyı-

rarak çıkarıp abartılı bir hareketle yana savurdu. "İşte!"

Odadaki herkes biraz şoktan, biraz da gülerek nefesini tuttu. Kira aynı anda hem gülümsediğini hem de suratını ekşittiğini fark etti. Tovar'ın ayağı, yara ve nasırla kaplı bir yumru halindeydi. Dört küçük parmağı yanmış ya da havaya uçmuştu; geriye kalan son parmak olan başparmağı, tuhaf bir şekilde içe doğru kıvrılmıştı. Ayak tırnağı yoktu ve ayağı baştan sonra bembeyazdı.

"Mide bulandırıcı," dedi Kira. Kahkahası yüzünden kelimeler güçlükle dudaklarından dökülmüştü. "Bunu nasıl becerdiğini söylemiştin?"

"Donanma birliğinde uzmandım," dedi Tovar biçimsiz başparmağını oynatarak. "İmha birliğinde."

Odadaki hava o kadar aniden değişti ki Kira, değişimi hissettiğine yemin edebilirdi: Askerler öfkeli bir tavırla silahlarını kaldırırken havada ürpertici bir serinlik oldu. Sanki biri üzerlerine soğuk su püskürtmüş gibiydi. Oturuyor olmasına rağmen Tovar dengesini kaybedip geriye doğru savruldu. Silahların namlusundan uzaklaşmaya çabalarken neredeyse koltuktan düşüyordu; çorabı elinde beceriksizce sallanıyordu.

"Neler olu... Ne yaptım?"

"Geçtiğimiz kırk sekiz saat içinde nerede olduğunu söylemek için on saniyen var," dedi Jayden tüfeğinin üzerinden bakarak, "ya da ne olur ne olmaz deyip seni vuracağız."

"Neden bahsediyorsunuz?" diye bağırdı Tovar.

"Dokuz," dedi Jayden hiddetli bir ses tonuyla. "Sekiz."

"Bekleyin," dedi Kira, herkesi sakinleştirmeye çalışmak için ellerini havaya kaldırarak. "Ona düşünecek zaman verin."

"Yedi," dedi Jayden.

"Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok!" dedi Tovar.

Kira çaresizce öne eğildi. "Sadece sakin olun," dedi sert bir şekilde. "Neden bahsettiğinizi bile bilmiyor."

"Aptalca bir şey yapma, Kira."

Kira, Tovar'a döndü. "İmha birliğinde olduğunu söylediğin için. Biraz kötü bir gün geçirdik. Patlayıcılar falan. Onların bilmek istediği şey senin..."

"Tek bir kelime daha etme, Kira. Yoksa inkâr edeceği şeyin tam olarak ne olduğunu öğrenecek."

Kira gözlerini Tovar'ınkilerden ayırmadı. "Sadece nerede olduğunu söyle."

"Dün Smithtown'daydım," dedi Tovar, "oradan doğrudan buraya geldim. Eski bir golf sahasında bir çiftlik var, onlara silah satıyordum."

"Silah mı?"

"Oyuncak bebek sattığımı mı sanıyordunuz? Ben denizciyim, bildiğim şeyleri satarım ve onları koruyacak Long Island Savunma Hattınız olmadan burada yaşamaya çalışan insanların silaha ihtiyacı var. Buradaki eski evlerin çoğunun bodrumunda silah kasaları var, ben de onları... Patlatarak açıyor ve bulduğum silahları satıyorum."

"Söylediklerin daha az suçlu olduğunu kanıtlamıyor," dedi Jayden.

Tovar'ın sesi kalın ve çaresizdi. "Her ne kadar üzerime doğrultulmuş on silahla inanması zor olsa da adadaki herkesin silahı yok. Adadaki herkes, şüpheli herhangi bir durumda devreye giren bir Savunma Hattı devriyesine de sahip değil. Buradaki insanlar, Doğu Meadow ile Ses

arasındaki savaşın yaklaştığını biliyorlar ve kendilerini korumaya ihtiyaçları var. Ben de kendilerini korumak için ihtiyaç duyduğu donanımları sağlıyorum."

"Yalan söylüyor," dedi bir asker.

"Bunu bilemezsin," dedi Kira. "Sırf içgüdülerine güvenerek kimseyi vuramazsın."

"Biri sizi havaya uçurmaya mı çalıştı?" diye sordu Tovar.

"Gördün mü?" diye bağırdı asker öne doğru bir adım atarken. "Biliyor."

"Yerinde kal," dedi Jayden. "Emrim olmadan ateş etmeyin."

Kira yutkundu. "Şu konuşmanın son birkaç dakikada nereye gittiğini görüp birilerinin bizi havaya uçurmaya çalıştığını anlamak için dâhi olmaya gerek yok. Bombadan haberi olsaydı bize imha birliğinde görevli olduğunu anlatmazdı, değil mi?" Tovar'a döndü. "Asharoken'de bulundun mu?"

Adam başını iki yana salladı. "Bunun gerçek bir yer adı olması mümkün değil."

"Silah ve cephane sattığını söyledin," dedi Jayden. "Patlayıcı da satıyor musun?"

"Patlayıcı satmam aptallık olur," dedi Tovar. "Patlayıcıyı satın alanlar ya benim de peşinde olduğum şeyin arayışındadır ya da daha kötü bir şey planlıyordur – tıpkı size olan gibi. Tüm patlayıcılarımı gizli bir yerde tutuyorum."

"Nerede?" diye sordu Jayden emredercesine.

"Bazıları el arabasında, bazıları ise adanın farklı yerlerindeki zulalarımda."

Gianna el arabasından uzaklaştı. "Deminden beri bir bombaya mı yaslanıyordum?"

"Güvenli durumda," dedi Tovar ayağa kalkarak. Askerler namlularını Tovar'dan ayırmadılar ama adam bir masumiyet göstergesi olarak ellerini havaya kaldırdı. "Kesinlikle güvenli durumdalar, tamam mı?" Sendeleyerek el arabasına doğru gitti. Bir ayağında botu olmasına rağmen diğer ayağı yalınayak olduğundan topallıyordu. "O bir su jeli – aktif hale getirilene kadar tamamen etkisiz durumda; o zaman bile fünyeye ihtiyaç var."

"Patlayıcıları nereden buluyorsun?" diye sordu Jayden. Hâlâ adamı namlusuyla takip ediyordu. "Askeriyenin o tür teçhizatı yıllar önce topladığını sanıyordum."

"Silah niteliğinde olanları topladılar, evet," dedi Tovar, "ama bu ticari olarak kullanılıyor." Yük arabasındaki ağır örtüyü çekti ve su torbasına benzeyen beyaz plastik pakete işaret etti. "Bunu bir şantiyede buldum; aktivasyon tozu, el arabasının diğer tarafında. Ayrıca bunu kimseye satmadığıma yemin ederim."

Kira, Jayden'a baktı. "Bu bir yalansa," dedi, "dünya tarihinin en karışık, en iyi canlandırılan yalanı. Ne de olsa hepimiz Doğu Meadow'a gidiyoruz. Şimdi silahları indirip durumu değerlendirelim. Suçlu olduğuna karar verirlerse onu orada hapse atabilirler ama burada öldürmenize izin vermeyeceğim."

"Bu şu ana kadar duyduğum en kötü ikinci fikir," dedi Tovar, "ama ilk fikriniz suratımı dağıtmak olduğundan bunu kabul edeceğim."

Jayden, Kira'ya baktı. Gözleri, kor halindeki birer kömür parçası gibi Kira'nınkileri yakıyordu. Sonsuzluk kadar uzun gibi görünen bir bekleyişin ardından silahını indirdi. "Pekâlâ. Ama herhangi bir şeye kalkışırsa senin onayını beklemeyeceğim: Eğer Ses üyesiyse ölür."

Yedinci Bölüm

Kira karanlığın içinde kıpırdanıp duran, horlayan ve mırıldanan Marcus'la diğerlerini dinleyerek rahatsız bir şekilde uyudu. Deve gece boyunca tuhaf, insansı iniltiler çıkardı ve ev, yağmurun altında çatırdayıp durdu. Hatırlayabildiği tüm evlerde var olan fareler bile, döşemelerin arasında ve duvarlarda gezinirken her zamankinden daha gürültücü ve rahatsız edicilerdi. Belki de bunlar sıçandı ya da daha büyük bir şey...

Gece boyunca Tovar'ın sözlerini aklından çıkaramadı. Gerçekten bir savaş patlak vermek üzere olabilir miydi? Ses gerçekten o kadar çaresiz – ya da o denli organize miydi? Senato, onları yağmacı, kaçak, ayrım gözetmeyen katiller ve vahşi teröristler olarak gösteriyordu ama yine de Senato'nun neden onları bu şekilde göstermek istediğini tahmin ediyordu. Gerçek bir cephe kuracak ve savaş başlatacak kadar kalabalıklarsa sandığından bile daha büyük bir tehdit haline gelmişlerdi.

RM, insanlığı yavaş yavaş yok edecekti, her defasında bir ölüm gerçekleşecek ve onun yerine geçecek yeni bir

nesil olmayacaktı. Fakat savaş, sadece birkaç hafta içinde onları yeryüzünden silebilirdi.

Kira, uykuya dalmaya çalışarak kanepeye iyice sokuldu.

Sabah olduğunda hâlâ yorgundu ve her yeri tutulmuştu.

Tovar onları, evin arka tarafındaki güvenlik önlemleriyle dolu labirentinden çıkardı: Geçici bir köprüden ve başka bir evin harabeye dönmüş verandasından geçerek yaklaşık bir buçuk kilometre uzaklıktaki bir yola çıktılar. Yağmur durmuştu. Dolly, yük arabasını doludizgin bir şekilde çekiyordu; dolayısıyla, iyi bir ritim tutturmuşlardı. Kira arkasına bakmamaya, her ağacın ya da külüstüre dönmüş aracın arkasında onları beklediğinden korktuğu yüzlerce Ses hayaletine odaklanmamaya çalışıyordu. Savunma Hattı tarafından gönderilen destek kuvvetin onları aramak için gelmesi ihtimaline karşı görünür durumda olmalıydılar ama gözler önünde olmak, Kira'nın kendisini saldırıya açık ve korunmasız hissetmesine neden oluyordu. Jayden bile endişeli görünüyordu. Güneş iyice tepeye çıktığında öğle yemeği için durdular. Kira, harabe haline gelmiş evleri izlerken yanında kalan son suyu da içti. Hiçbir şey hareket etmiyordu. Ağrıyan ayaklarını ovdu ve sedyede yatan Lanier'i kontrol etti; hâlâ bilinçsiz durumdaydı ve ateşi tehlikeli olabilecek kadar yükselmişti.

"O nasıl?" diye sordu Gianna.

"İyi değil," diyerek iç çekti Kira. "Nalox'umuz bitmek üzere ve enfeksiyon kaptığını düşünmeye başladım." Antibiyotik bulmak için çantasını karıştırdı ve küçük bir iğne hazırlamaya koyuldu.

"Bu şekilde uyuyor olması iyi bir şey mi?"

"Harika bir durum değil," dedi Kira, "ama kötü de değil. Kullandığımız ağrı kesici, savaş meydanlarında kullanılmak üzere tasarlandı; onu öldürmekten korkmadan istediğimiz kadar ağrı kesici verebiliriz. Fakat savaş meydanlarında kullanıma uygun antiseptiklerimiz işlerini yapmıyor gibi görünüyor." Enjektörü hastaya sapladı ve bütün antibiyotiği onun vücuduna boşalttı. "Bir an önce destek kuvvetleri tarafından bulunmazsak başı büyük belada demektir."

Kira uzaklardan gelen bir ıslık sesi duydu ve aniden başını kaldırdı; Jayden da duymuştu. "Keşif kolu," dedi. "Birini gördüler." Herkesi yakınlardaki bir evin içine soktular. Pencereler kırılmıştı ve rüzgâr evin içine bitkisel yaşamın başlaması sağlayacak kadar çok toprak taşımıştı; japonsarmaşıkları çoktan kanepeyi kaplamıştı. Kira, bel vermiş bir piyanonun arkasına sığındı. Arkasında Lanier kesik kesik titriyordu. Bir an Marcus'la göz göze geldiler ve kendini gülümsemeye zorladı.

Bir ıslık daha duydu. Onu takip eden seri atışların, "sizi uyardığım kişiler zararsız" anlamına geldiğini fark edince ayağa kalkmaya davrandı ama Jayden eliyle işaret ederek onu durdurdu.

"Emin olmanın kimseye zararı dokunmaz," diye fısıldadı.

Bir dakika kadar sonra, altı güçlü at tarafından çekilen uzun, zırhlı bir yük arabası evin yanından geçti. Jayden, "dışarı çıkıyoruz, ateş etmeyin" anlamına gelecek şekilde yüksek bir ıslık çaldı ve dışarı çıktı. Kira ve Marcus, Lanier'i taşıyarak verandaya getirdiler. Burada

başka bir sıhhiye ekibi tarafından karşılandılar. Kira, adamın durumu hakkında onları detaylı bir biçimde bilgilendirdi. Yeni gelen askerler, herkesin yük arabasına çıkmasına yardım ederken her birine su ve protein takviyesi dağıttı.

Tovar, mutsuz bir şekilde surat asarak Dolly'yi evin arkasından çıkardı. "Beni şimdi mi vuracaklar, yoksa eve vardıklarında mı?"

"Her şey yolunda giderse seni vurmayacaklar," dedi Kira.

Jayden, yeni askerlerin liderini selamladı; Kira, adamın rütbesini tanıyamadı. "Bizi aldığınız için teşekkürler."

Diğer asker de ona selam verdi. "Sizi birkaç saat daha bulabileceğimizi sanmıyorduk; iyi iş çıkarmışsınız."

"Bu satıcı bize çok yardımcı oldu," dedi Jayden, başıyla Tovar'ı işaret ederek. "Teçhizatımızın çoğunu yük arabasıyla taşıdı." Suyunu yudumladı ve elinin tersiyle ağzını sildi. "Başka kimseyi görmedik. Takip edilmiş olsak bile silahlı bir Savunma Hattı devriyesiyle uğraşmak istemediklerine karar vermişlerdir."

"Lanet olasıca Ses," dedi asker. "Herhangi bir şey bulma ihtimaline karşı ortalığı altüst eden süvarilerimiz var – başınıza gelen patlama, kasabada çok büyük sorunların çıkmasına neden oldu. Bilgilendirme için Dogwood'da duracağız."

Yük arabası döndü ve onları kasabaya doğru taşımaya başladı. Sürücü atları dörtnala koşturuyordu. Zırha düşen güneş ışınları, yük arabasının içinin kavrulmasına neden oluyordu. Kira uykuya dalmak üzere olduğunu fark

etti; uyandığında başı Marcus'un kucağındaydı ama yük arabası aniden durduğu anda çabucak doğrularak oturdu. Doğu Meadow bölgesinin sınırında bulunan askeri karakollardan biri olan Dogwood, eski bir güç santraliydi. Binanın çevresinde yüksek dikenli teller vardı. Onlar binaya yaklaşırken bir başka asker kapıyı açtı. Kira, içeride sınırı bekleyen daha fazla askerin olduğunu gördü.

"Buradan sonrasını yürüyebiliriz," dedi Kira ama yük arabasındaki yüksek rütbeli asker başını iki yana salladı.

"Mkele sadece satıcıyı değil, hepinizi bilgilendirmek istiyor."

Bilgilendirmek, diye düşündü Kira. *"Kibarca sorgulamanın" askeri karşılığı.* "Mkele kim?"

"İstihbarattan," dedi asker. "Komutan getirdiğiniz haberlerden ötürü epey korkmuş durumda. Sanırım önemli bir şeyler bildiğinizi umuyorlar." Yük arabasından inmelerine yardım etti ve eski güç santrali binasına kadar onlara eşlik etti. Savaş zırhları kuşanmış genç bir adam, Kira'yı küçük bir odaya götürerek kapıyı arkasından kapattı ve onu orada yalnız bıraktı.

Kira kapının kilitlendiğini duydu.

Oda küçük ve çıplaktı ama rengi solmuş linolyum zemine bakınca, kısa bir süre önce buradaki mobilyaların çıkarıldığını anladı. Masaların ve kitaplıkların keskin hatları, hayalet bir ofis gibi zemini kaplıyordu; eski zamanların sonraki görünümüne benziyordu. İçeride masa yoktu ama köşede iki tane sandalye duruyordu.

Oturdu ve yapacağı konuşmayı planlayarak bekledi. Her iki tarafın da neler söyleyebileceğini düşünüyordu ve

aklından geçenler kulağa kusursuz geliyordu fakat bekleme uzadıkça sorgulanmak için haksızca alıkonuluyor olması hakkındaki makul endişeleri, kanunlara aykırı bir şekilde tutuklanma ihtimaline dair öfke dolu ağız kalabalığına dönüştü. Sonunda sıkıldı ve düşünmeyi bir kenara bıraktı.

Duvarda bir saat vardı. İçinde küçük siyah çubuklar olan daire şeklindeki eski saatlerdendi. Kira, hayatı boyunca bunların nasıl çalıştığını merak edip durmuştu. Evinde, buradakinden çok daha iyi durumda olan ama buna benzeyen bir saat vardı – Salgın'dan önce orada her kim yaşadıysa cama karşı bir tutkusu olduğu belliydi. Anlaşılan, saate enerji verildiğinde içindeki kollar hareket ediyordu ama dijital saatler daha az enerji kullandığından nereye baksa onları görüyordu.

Pekâlâ, en azından hatırlayabildiği kadarıyla. Babasının içinde çubukları olan, daire şeklinde bir saati var mıydı? Saatin adının bile ne olduğunu bilmemesi aptalcaydı – böylesine yaygın bir şeyin insanların kelime dağarcığından bir anda çıkıp gitmesinin iyi bir nedeni olamazdı. Her ne kadar kendisini zorlasa da çalışan bir saat gördüğünü, saati okumayı öğrendiğini veya bunun gibi saatlere verilen ismi duyduğunu hatırlamıyordu. Bu saatler ölü bir kültürün yadigârlarıydı.

Uzun çubuk onu gösteriyordu, küçük çubuk ise iki ile üç arasında bir yerlerdeydi. *Onu iki buçuk geçiyor?* Omuz silkti. *Tam olarak onu iki buçuk geçe ya da her nasıl okunuyorsa o anda saatin pili bitmişti.* Saati incelemek için ayağa kalktı. *Duvara vidalanmış olmalı; yoksa* çoktan düşmüş olurdu.

Kapı açıldı ve bir adam içeri girdi – Kira, onun halk konseyi toplantısındaki gizemli adam olduğunu fark etti. Kırklı yaşlarındaydı. Teni, Kira'nınkinden bile koyuydu – büyük olasılıkla Afrika kökenli diye tahmin etti Kira. Kendisi ise Hindistan kökenliydi.

"İyi akşamlar, Bayan Walker." Adam kapıyı arkasından kapattı ve elini uzattı; Kira ayağa kalkıp onun elini sıktı.

"Sonunda."

"Beklettiğim için gerçekten çok üzgünüm. Benim adım Bay Mkele." Eliyle Kira'nın sandalyesine işaret etti ve kendisininkini de çekip Kira'dan bir metre kadar uzağa oturdu. "Lütfen, oturun."

"Beni burada tutmaya hakkınız yok..."

"Bu hisse kapıldıysanız özür dilerim," dedi Mkele, "sizi burada alıkoymuyoruz; tek dileğim, beklerken güvencede olmanızı sağlamaktı. Size yiyecek bir şeyler getirdiler mi?"

"Hiçbir şey getirmediler."

"Size yiyecek bir şeyler getirmiş olmaları gerekirdi. Bir kere daha özür dilerim."

Kira, adamı dikkatli bir şekilde süzdü. Odada böylesine uzun bir süre boyunca kapalı tutulduğu için duyduğu öfke, yerini şüpheye bırakıyordu. "Neden 'Bay'?" diye sordu. "Bir rütbeniz yok mu?"

"Ben ordu mensubu değilim, Bayan Walker."

"Askeri bir tesiste bulunuyorsunuz."

"Siz de öyle."

Kira kendini surat asmamaya zorlayıp boş bir ifade takınmaya çalıştı. Bu adamla ilgili onu rahatsız eden

bir şeyler vardı – nezaket kuralları içinde onunla sakin bir tavırla konuşmaktan başka bir şey yapmamıştı ama yine de... Ne olduğunu bir türlü çıkaramıyordu. Adamın oturmasını işaret ettiği sandalyeye baktı ama kollarını göğsünde kavuşturup ayakta dikilmeye devam etti. "Güvende olmam için beni buraya kilitlediğinizi söylediniz. Beni neye karşı korumak istiyorsunuz?"

Adam kaşını havaya kaldırdı. "İki cephe arasında kalan bir bölgeden az önce dönmüş biri için ilgi çekici bir soru. Anladığım kadarıyla, birilerinin sizi havaya uçurmaya çalışmasının üzerinden henüz iki gün bile geçmedi."

"Kişisel olarak beni değil ama evet."

"Benim resmi unvanım, Bayan Walker, İstihbarat Şefliği – ve sadece ordunun değil, bütün adanın istihbaratından sorumluyum. Bu da beni tüm insanoğlunun İstihbarat Şefi yapar. Bugünkü görevim ise insanoğlunun yarın da hayatta kalabilmesini sağlamak ve bunu, yeni bilgiler edinerek gerçekleştiriyorum. Şu anda bildiklerimizi göz önünde bulundurmanızı rica ediyorum." Elini havaya kaldırdı ve parmaklarını saymaya başladı. "Bir: Birileri – büyük olasılıkla Ses ya da, Tanrı yardımcımız olsun, Parsiyeller, Doğu Meadow kuvvetlerine karşı başarılı bir saldırı daha gerçekleştirdi. İki: Bu birileri, patlayıcılar ve büyük olasılıkla telsiz teknolojisi konusunda uzman. Üç: O birileri, en az üç insanı öldürdüler. Şimdi. Şu an bildiğimiz bu birkaç küçük şeyin korkunç tabiatını düşünerek, bilmediğimiz şeylerin büyük bir kısmının, yumuşatarak söylemek gerekirse, son derece rahatsız edici olduğuna katılacağınızı sanıyorum."

"Pekâlâ, evet," dedi Kira başını sallayarak, "tabii ki. Ama artık iki cephe arasında değilim. Bir askeri karargâhtayım. Ve burasının, adadaki en güvenli yer olması gerekiyor."

Mkele, sakin bir tavırla onu izledi. "Daha önce hiç bir Parsiyel'le karşılaştınız mı, Bayan Walker?"

"Şahsen mi? Hayır. Savaş sırasında sadece beş yaşındaydım ve o günden beri kimse onları görmedi."

"Nasıl emin olabiliyorsunuz?"

Kira suratını ekşitti. "Ne demek istiyorsunuz? Kimse yıllardır bir tane bile görmedi, onlar... Neyse, kesin olan şu ki hâlâ hayattayım. Anlaşılan, onlardan biri de beni görmedi."

"Şöyle bir varsayımda bulunalım," dedi Bay Mkele, "bir anlığına, Parsiyellerin tek bir genç kızın cinayetinden daha geniş kapsamlı bir şey planladığını hayal edelim."

"Böyle kırıcı davranmak zorunda değilsiniz."

"Tekrar özür dilerim."

"Yani her şey bu kadar mı?" diye sordu Kira. Sesinde öfkeden daha fazlası vardı. "Parsiyeller mi? Gerçekten mi? Baş etmemiz gereken daha önemli tehditlerle karşı karşıya değil miyiz?"

"Bir Parsiyel geniş ölçekli bir şeyler planlıyorsa," dedi Bay Mkele onun sorusunu duymazdan gelerek, "bize ya da kaynaklarımıza veya hayatımızın herhangi bir alanına içerden saldırmayı planlıyorlarsa, en etkili yöntem doğrudan aramıza sızmaktır. Tıpkı bizim gibi görünüyorlar; fark edilmekten korkmadan aramızda dolaşabilirler. Siz bir sıhhiyecisiniz, bunu herkesten iyi bilmelisiniz."

Kira yüzünü ekşitti. "Parsiyeller gitti, Bay Mkele –

bizi bu adaya kadar geri çekilmeye zorladılar ve ardından ortadan kayboldular. Onları hiçbir yerde gören olmadı – ne burada, ne sınırda, ne de başka bir yerde."

Mkele'nin yüzünde küçük ama kendini beğenmiş bir gülümseme belirdi. "Salgın çocuğunun masum kayıtsızlığı. Parsiyeller isyan ettiğinde beş yaşında olduğunuzu söylüyorsunuz; gördüğünüz dünyadan başkasını bilmiyorsunuz. İsyanın ne kadarını hatırlıyorsunuz, Bayan Walker? Eski dünyanın ne kadarını anımsıyorsunuz? Tek bir Parsiyel'in koca bir tabura denk olduğunu biliyor musunuz?"

"Parsiyellerden daha büyük sorunlarımız var," diye tekrarladı Kira sakinliğini korumaya çalışarak. Bu da hastanede karşılaştığı o eskimiş tavırlara benziyordu – istisnasız yetişkinlerin her biri, bugünün sorunlarıyla baş etmek yerine dünün sorunlarıyla uğraşmak konusunda inat ediyordu. "Parsiyeller dünyayı yok etti, biliyorum, ama on bir yıl önceydi ve ardından ortadan kayboldular. Bu arada, RM çocuklarımızı öldürmeye devam ediyor, Umut Kanunu yüzünden gerilim artıyor, Ses çiftlikleri yağmalayıp kaynaklarımızı çalıyor ve hiç de..."

"Ses," dedi Mkele, "Parsiyellerden bile daha insani görünüyor."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Demek istediğim şu, Bayan Walker. Parsiyeller gerçekten ortadan kaybolmuş olabilir ama kasaba ile Ses arasındaki gerilim biraz daha artarsa adaya saldırmaya ihtiyaç duymayacaklar. RM, Parsiyellerin planladığından bile daha sinsi bir işlev görüyor: Dünyaya sağlıklı çocuklar getirmekteki başarısızlığımız ve bununla baş etmek için aldığımız önlemler..."

"Umut Kanunu'ndan bahsediyorsunuz."

"Diğer önlemlere ek olarak, evet... Adayı paramparça ediyorlar. Dün ekibinizin başına gelenlerin bununla bir ilgisi olmadığına inanmakta zorlanıyordum ve aksini gösteren sağlam bir kanıt olmadığı sürece bunun, insan uygarlığının istikrarını bozmak ve neslimizin tükenmesini hızlandırmak için yapılmış büyük bir planın parçası olduğunu varsayacağım."

"İnanılmaz derecede paranoyak bir insansınız."

Mkele başını yana eğdi. "Daha önce de dediğim gibi, insan ırkının güvenliğinden sorumluyum. Paranoyak olmak işimin bir parçası."

Kira'nın sabrı gittikçe tükeniyordu.

"Pekâlâ, o zaman – haydi şu işi bitirelim. Ne bilmek istiyorsunuz?"

"Veteriner kliniğinden bahsedin."

"Ne?"

"Sizden ve Marcus Valencio'dan kurtarmanız istenen klinik – orada ne gördüğünüzü anlatın."

"Bomba hakkında bir şeyler soracağınızı sanmıştım?"

"Patlamadan önce ve patlama sırasında orada olan tanıklarla çoktan görüştüm ve onların o konudaki bilgileri sizinkinden daha önemli. Fakat klinik, sadece sizin bulunduğunuz bir yer. Bana orayı anlatın."

"Bir klinikti," dedi Kira söyleyecek ilginç bir şeyler ararken. "Kurtardığımız diğer tüm klinikler gibiydi – eski, pis kokulu, harabeye dönmüş bir yerdi. İçeride yaşayan bir köpek sürüsü vardı ve hımm... Başka neyi bilmek istiyorsunuz?"

"Oradayken hiç köpek gördünüz mü?"

"Hayır, neden? Bu önemli mi?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Mkele, "ama vahşi bir köpek sürüsünün, evlerini birkaç istilacıya karşı savunmakta başarısız olması garip görünüyor."

"Sanırım öyle," dedi Kira. "Belki de birkaç gün önce giden kurtarma ekibi köpekleri korkutmuştur."

"Olabilir."

"Hımm, başka..." diye düşündü Kira. "İlaçlarla başladık ama birkaç dakika sonra bomba infilak edince röntgen makinelerini test etmeye fırsatımız olmadı."

"Ön cepheyi, hasta kabul alanını ve ilaç deposunu gördünüz, öyle mi?"

Kira başını evet anlamında salladı. "Evet."

"Olağandışı bir şey fark ettiğiniz mi?"

"Aklıma hiçbir şey gelmiyor. Sadece..." Tozun üzerindeki izleri hatırlayınca duraksadı. "Şimdi siz sorunca aklıma geldi. Biz oraya ulaşmadan önce birileri ilaç kutularını karıştırmıştı."

"Karıştırmak mı?"

"Yerlerini değiştirmişler," dedi Kira, "sanki birileri hepsini teker teker elden geçirmiş gibi. Bir şeyler aramışlar gibi."

"Ne kadar zaman önce?"

"Pek uzun değil. Hem dolabın içinde, hem de alt tarafında biriken tozların üzerinde el ve ayak izleri vardı."

"Bunun nedeni, tıpkı köpeklerle ilgili tahmininiz gibi, sizden birkaç gün önce oraya giden ve erlerden oluşan kurtarma ekibi olabilir."

"Olabilir," dedi Kira, "ama daha önce hiçbir er birliğinin ilaçları bu şekilde karıştırdığını görmemiştim."

Bay Mkele düşünürken dudaklarını birbirine bastırdı.

"Orada bulduğunuz ilaçların eğlence amaçlı kullanılması mümkün mü?"

"Erlerden birinin kafasının güzel olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Bu, çok sayıda olasılıktan sadece bir tanesi, evet."

Kira ilaçların isimlerini hatırlamak için zihnini zorlayarak gözlerini kapattı. "Emin değilim – bu noktada her şey alışılageldik bir rutine dönüşüyor, anlatabiliyor muyum? Hangi ilaçların dayanacağını, hangilerinin bozulacağını biliyorsunuz ve bunları üzerinde pek düşünmeden önünüzdeki iki yığına koyuyorsunuz. Ama veteriner kliniklerinde, Rimadyl gibi ağrı kesiciler daima bulunur ve yeterince yüksek bir doz kafanızı güzel yapar. Fakat bir veteriner kliniğinde bulunmayacağı bariz olan askeri nano tozu kullanmadığınız takdirde sizi öldürebilir de. Ama bunun dışında..." Düşünmek için duraksadı. Yaban doğada yaşayan ve Savunma Hatti'yla sık sık çatışmaya giren bir Ses üyesi olsaydı, eğlence amaçlı kullanılabilecek ağrı kesicilerden çok daha büyük sorunları oldurdu. Mkele'nin olaya nasıl baktığını anlamaya başladı ve kliniği askeri bir hedef olarak düşündü. "Bunun gibi kliniklerde isyancıların işine yarayabilecek çok sayıda ilaç bulunur," dedi. "Antibiyotikler, parazit önleyiciler, pire tozları ve şampuanlar – ormanda yaşayan yağmacıların kullanabileceği malzeme sayısı epey uzun."

"İlgi çekici," dedi Mkele. "Veteriner klinikleri konusundaki cahilliğimi mazur görün ama envanterlerine dair bir kayıt bulma şansımız olabilir mi? Küçük bir hata payıyla bile olsa mevcut, eksik ya da değiştirilmiş ilaçları belirlememiz mümkün olabilir."

"Kâğıt üzerinde bir şey bulabileceğimizi sanmıyorum," dedi Kira, "ama kliniğin bir bilgisayar sistemi var. Ona bir jeneratör bağlayabilir ve envanter kayıtlarını sabit diske kaydetmiş olmalarını umabilirsiniz. Eğer harici bir ağa kaydettilerse şansınız olmayacaktır." Güneş panelleri sayesinde hastanede bilgisayar kullanabiliyorlardı ama eski dünyada bilgisayarlar her alanda kullanılıyor ve Kira'nın hayal bile edemediği, dünya çapında bir ağla birbirlerine bağlanıyorlardı. Elektrik şebekesiyle birlikte o da çökmüştü ve ağa kayıtlı her şey sonsuza dek kaybolmuştu.

"Bunu yapacağız," dedi Mkele başını sallayarak. "Bize yardımcı olabileceğini düşündüğünüz başka bir şey var mı?"

Kira omuz silkti. "Bir şey hatırlarsam size ileteceğimden emin olabilirsiniz."

"Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim," dedi Mkele kapıya doğru işaret ederek. "Gidebilirsiniz."

Sekizinci Bölüm

Er Brown, Kira'yı küçük bir yük arabasına bindirdikten sonra kasabaya doğru yola koyuldular. Kira, arkada Marcus'un elini sıkıca tutarak oturdu. Jayden ve askerleri, bilgilendirme için karakolda kalmışlardı. Gianna'yı ya da Tovar'ı da görememişti.

Alacakaranlıktı ve yük arabasının sarsıntısı Marcus'un uykuya dalmasına yol açmıştı. Kira, onun başının düşmesini, sallanmasını ve uyandığı anda irkilerek kendine gelmesini izledi. Sonra başı tekrar düşüyordu. Sonra bir kere daha. Bir kere daha. Atın toynak sesleri, boş evlerin arasında yankılanıyordu ama Kira, kalabalık bölgeye yaklaştıkça insanların varlığına dair aşina olduğu izler görmeye başladı: Boyalı evler, biçilmiş çimler, hâlâ yerinde olan çatılar. Doğu Meadow. Kira, dikkatli bir şekilde yansıyan ışıkların parıltılarına baktı ve pencerelerdeki camları gördüğünde gülümsedi. Adanın diğer kısımlarındaki pencereler kediler, kuşlar, hava koşulları ve çürüyen ahşap duvarların yer değiştirmesi yüzünden kırılmıştı. Ama burada değil. Buradaki pencereler korun-

muştu. Bakımları yapılıyordu ve çoğu bir parça gökyüzü kadar temiz ve parlaktı. Kasabanın sınırları dışındaki vahşi hayatta hırsızlar, Ses ve dünyanın ölmekte olan iskeleti vardı.

Buradaysa cam pencereler vardı.

"Uyan, uykucu," dedi Kira omzuyla Marcus'un kulağını dürterek. "Neredeyse geldik."

"Suşi sipariş etmemiştim."

"Ne?"

Marcus gözlerini bitkin bir şekilde açtı. "Ne dedim ben?"

"Seni tekmelememi gerektirecek bir şey söylemedin. Rüyanda kızları değil de yemek gördüğün için şanslısın."

"Ben bir erkeğim," dedi Marcus gözlerini ovuştururken, "yüzde elli şansım vardı."

"Bir gece sürecek yolculuğumuz, üç günlük bir sefere, Ses'in saldırısına ve askeri bir bilgilendirmeye dönüştü," dedi Kira. "Bugün hastanedeki işimize gidemediğimiz için başımızın belaya gireceğini düşünüyor musun?"

"Savunma Hattı, onları olan biten hakkında bilgilendirmiş olmalı," dedi Marcus tutulan boynunu gevşetmeye çalışarak. "Günün geri kalanında işe gitmeye kalkışırsak, elimize birkaç paket tavuk çorbası tutuşturup bizi eve göndereceklerini tahmin ediyorum."

Kira güldü. "Bu, işe gitmemek için harika bir neden gibi görünüyor."

Marcus sırıttı ve güneşe baktı. "Zaten hava da kararmaya başladı. Bizi gündüz vardiyasında çalıştırmayıp eve göndereceklerse gece boyunca çalışmamıza da izin vermeyeceklerdir."

"O zaman, anlaştık," dedi Kira, yük arabasının sert zemininde ağırlığını bir taraftan diğerine geçirerek. "Eve gidip banyo yapacağım ve uyuyacağım. Hafta sonundaki parti için uyanabilirim ama söz vermiyorum."

"Senin yerinde olsam ne olursa olsun partiyi kaçırmazdım," dedi Marcus. "Xochi tavuk yapacak – gerçek, canlı bir tavuk. Tabii pek uzun yaşayacağını sanmıyorum. Hatta çirkin şeyin tüylerini kendi ellerimle yolacağım."

"Annesinin de orada olacağını düşünüyor musun?"

"Senatör Kessler'in mi?" diye sordu Marcus kuşkucu bir tavırla ağzı bir karış açık halde. "Xochi'nin artık bir silahı var – Kessler partinin yakınına bile yaklaşamaz."

Kira güldü ve başını salladı. Xochi'nin üvey annesini gerçekten vurmayacağını umuyordu – ama emin olamazdı.

"İnsanlarla paylaşabileceğin bir şeyler getirmeyi unutma," dedi Kira, Marcus'a dönüp onun göğsünü işaretparmağıyla dürterek. "Bu defa, geçen seferki gibi seni idare etmeyeceğim."

"O bir kerelik bir şeydi," dedi Marcus gülerek, "hem geçen sefer değildi; dört parti önceydi ve ben de seni bir çok kez idare ettim."

"Sadece söylüyorum," dedi Kira, onun göğsünü bir kere daha dürterek, "işe yaramaz, beleşçi erkek arkadaşımın, beni herkesin gözü önünde kötü duruma düşürmesini istemiyorum. Yine." Onu son bir defa dürttü ve oyuncu bir tavırla gözlerine baktı. Yine de emin olmak için Marcus'u bir kere daha dürtmeden edemedi.

"Tüm erkekleri dürter misin, yoksa benim özel bir yerim mi var?"

Kira, Marcus'a doğru eğildi. "Sadece sen varsın." Onu yanağından öptü. "Ta ki senden daha iyi biri karşıma çıkana kadar."

Marcus elini Kira'nın başının arkasına koydu ve onu kendisine doğru çekti. Bu sefer dudaklarından öptü. Acelesiz, yumuşak, kusursuz bir öpücüktü. Kira ona iyice sokuldu; bedeninin onunkine dayandığını hissediyordu. O anda, Marcus'un klinikte söyledikleri aklına geldi. Zamanı gelmiş miydi? Kira buna hazır mıydı?

"Çocuklar," dedi Brown, "sizden altı üstü iki metre uzaklıktayım."

Kira utanmış bir halde geriye çekildi. "Üzgünüm. "

"Ben değilim," dedi Marcus. "Kesinlikle buna değerdi."

"Mavi ev demiştin, değil mi?" Brown ilerideki evleri işaret edince Kira sokağını tanıdı.

"Evet, mavi ev benimki."

Brown başını tamam anlamında salladı. "Romeo da seninle birlikte mi inecek?"

"İnerdim," dedi Marcus, "ama Nandita beni içeri almıyor. Eğer senin için bir sorun olmayacaksa ben iki sokak ileride oturuyorum."

"Sorun değil." Genç asker, yük arabasını yavaşlattı ve dizginlere asılarak atı durdurdu. Kira, Marcus'un yanağına son bir öpücük kondurdu ve yük arabasından indi.

"İşte, Nandita," dedi Marcus oturduğu yerde dikleşip kadına işaret ederek. Kira dönünce onun bahçeyle meşgul olduğunu gördü. Marcus sesini alçalttı. "Elinde tavuğun yanına hazırlayabileceğimiz sebze olup olmadığına bakar mısın?"

"Biberiye olduğunu sanıyorum," dedi Kira ve Marcus yüzünde kocaman bir sırıtışla başını salladı. "Başka ne olsun?"

"Ayırabileceği ne varsa," dedi Marcus. "Bahçenizdeki her şey harika."

"Mesaj alındı," dedi Kira. "Teşekkürler, Brown."

Asker gülümsedi. "Bana Shaylon de."

"Yavaş ol, aslan," dedi Marcus, "onun bana verilmiş bir sözü var."

Yük arabası harekete geçti ve Kira çantasını omzuna takıp eve doğru yürümeye koyuldu. Kira, birkaç kızla ve "dadılarıyla" aynı evi paylaşıyordu. Aslında Nandita, salgından sonraki on bir yıl içinde tam bir büyükanneye dönüşmüştü. Parsiyel Savaşı ve RM yüzünden bütün aileler paramparça olmuştu: Evli kadınların hepsi dul, her çocuk yetim kalmıştı. Virüse bağışıklığı olan çok az sayıdaki insan, kendilerini korumak için bir araya gelmişti. Gelişmiş ve kolaylıkla savunulabilir bir yerleşim yeri olduğundan, toplanmak için Long Island'ı seçmişlerdi. Böylece balığa ve tarım arazilerine de kolaylıkla ulaşabiliyorlardı. Çocuklar, yetişkinler arasında bölüştürülürken Nandita, büyük bir mutlulukla dördüne bakmayı kabul etmişti: Kira, Madison, Ariel ve Isolde. Ariel neredeyse üç yıl önce, on altıncı doğum gününde oradan taşınmıştı. Madison ise evlendikleri zaman Haru'yla yaşamaya başlamıştı. Ariel bir daha onlarla pek fazla iletişim kurmamıştı ama Kira her ikisini de kız kardeşi gibi severdi.

Nandita bahçede çalışıyordu. Kira, aromatik bitkilerin egzotik karışımının kokusunu alabiliyordu: Biberiye, muskat, anason, kişniş, fesleğen, mercanköşk... Kira her yaz bahçedeki işlere yardım ederdi ama yine de hepsini hatırlayamıyordu.

"Marcus, cuma günkü parti için biberiye istiyor mu?" diye sordu Nandita. Yaşlı kadın, elindeki toprakları silkeleyerek eğildiği yerden kalktı. Neredeyse ruhsuz bir şekilde, hızla konuşuyordu ama Kira onun gözlerine bakınca, orada bulunmadığı süre boyunca kadının meraktan deliye döndüğünü anladı.

Kira gülümsedi.

"Onu duydun mu?"

"Onu duymama gerek yok," dedi Nandita, "o çocuğun kafası tek bir şeye çalışıyor." Homurdandı ve ayağa kalkarken taze yapraklarla, filizlerle ve meyvelerle dolu sepeti de aldı. Bahçede çalışırken bile Hint işi elbiselerden giyiyordu. "Bugün pazar güzeldi. İçeri girmeme yardım et."

Kira çantasını ve tıbbi teçhizatını omzuna astı ve yaşlı kadını verandanın basamakları boyunca, kapıdan içeri girene kadar takip etti. Üst kattan bangır bangır gelen müzik sesi Xochi'ye aitti. Kira gülümsedi. Nandita'ya yardım ettikten sonra gidip onunla konuşmalıydı.

Nandita kızlarının hepsini severdi ama en çok Kira'ya düşkündü. Belki en küçük olduğundan, belki de erkenden olgunlaşmak zorunda kaldığı içindi. Kira henüz küçük bir çocukken, pazarda Nandita'ya yardım ettiğini hatırlıyordu. Gelip geçen yetişkinlere korkusuzca bağırıyor ve onlara sert bir biçimde nane almalarını emrediyordu. Nandita onu Küçük Patlama diye çağırırdı.

Nandita'ya dair bu kadar çok anısı varken gerçek annesini biraz olsun hatırlamadığı için Kira zaman zaman kendisini suçlu hissederdi. Babasını az da olsa hatırlıyordu ama annesini... Sorun değildi. Nandita onun yanındaydı.

"Ben yokken heyecan verici bir şeyler oldu mu?"

"Küçük Patlamam neredeyse ölüyordu," dedi Nandita kapıyı iterek açarken. Evin önceki sahipleri -içeride buldukları kâğıtlara, fotoğraflara ve defterlere göre Martel-ler- kapılar kilitliyken ölmüşlerdi. Hayatta kalanlar ise içeri girmek ve cesetleri ortadan kaldırmak için kapıyı kırarak açmak zorunda kalmışlardı. Nandita, yıllar içinde kapıyı dört defa değiştirmişti çünkü er ya da geç kızlardan biri, dışarıda uzun bir gece geçirdikten sonra anahtarlarını bir yerlerde unutuyordu. "Kapıyı değiştirmek," demişti bir keresinde, "kapıyı kilitlemeden açık bırakmaktan çok daha iyi." Adadaki kullanılmayan kapıların biteceği yoktu. Kira çantasını içeri koydu ve Nandita'nın peşinden mutfağa girdi.

"İyi yetiştin," dedi Nandita, mutfak kapısından girdikten sonra dönüp Kira'ya gülümseyerek. "İyi bir eş olacaksın."

"Hımm, oley mi demeliyim?"

Kadın mutfak tezgâhına doğru yürüdü ve sepeti tezgâhın üstüne koydu. İstediği kâseleri bulmak için dolapları karıştırmaya başladı. "Bir eş olmak istemiyor musun? Marcus'la evlenecektin?"

Kira bir dolabı açtı ve Nandita'ya seramik bir kâse uzattı. "Ben... Gerçekten bu konu hakkında pek düşünmedim."

Nandita hareket etmeyi kesti, döndü ve Kira'ya baktı. Kira rahatsız bir şekilde yüzünü buruşturup kadının bakışlarını kaçırmasını bekledi ama sonunda iç çekip ellerini havaya kaldırdı. "Tamam, o konuda düşündüm fakat hiçbir karar vermedim. Ne istediğimi bilmiyorum."

"Mutlu olmak istiyorsun," dedi Nandita. Kira'nın yanından geçip dolaplardan birini açtı ve dolabın içinde ne var ne yoksa dışarı çıkardı. "Herkes bunu ister. Sadece seni neyin mutlu edeceğini bilmiyorsun."

Kira suratını ekşitti. "Bu garip mi?"

Nandita zarif bir şekilde başını iki yana salladı. "Mutluluk, sahip olduğunda dünyadaki en doğal şeydir ama ondan yoksun olduğunda dünyanın en ağır, en tuhaf, en imkânsız şeyi gibi görünür." Bitkileri, tezgâha yaydığı tabaklara yerleştirmeye, yapraklarla sapları birbirinden ayırmaya koyuldu. Mutfağı taze nane kokusu doldurdu. "Bu, yabancı dil öğrenmek gibidir: istediğin tüm kelimeleri öğrenebilirsin ama cesaretini toplayıp onları yüksek sesle söyleyene kadar o dili asla konuşamazsın."

"Ya konuşursan ama yanlış kelimeleri söylersen?"

"O zaman, büyük olasılıkla garsondan bir kâse kütüphane fili sipariş etmiş olursun," dedi Nandita, " ya da bunun mecazi karşılığı her neyse. Şu analojilere pek kafam basmıyor."

"Çok kötü," dedi Kira. Eline bir demet biberiye aldı ve kâseye koymak için yapraklarını ayıklamaya başladı. "Devam etmeni umuyordum: mutluluk, aşk, hayatın... gayesi."

"Kimin hayatının?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Her hayatın farklı bir amacı vardır," dedi Nandita, "ve bazı insanlar, var olma nedenlerini diğerlerinden daha çabuk keşfeder. Anahtar," dedi ve Kira'ya dönüp elindeki bir demet mercanköşkle işaret etti. "Öğrenebileceğin en önemli şey, yaşamının gayesi ne olursa olsun, onun tek seçeneğin olmadığıdır."

"Ha?"

"Neden burada olursan ol, neden burada olursak olalım kaderin özgürlüklerini kısıtlamasına, seni bir köşeye sıkıştırmasına asla izin veremezsin. Kendi seçimlerini yapmalısın, Kira, ve kimsenin bunu senden almasına müsaade edemezsin."

"Tamam," dedi Kira. "Konuşmanın buraya gelmesini gerçekten beklemiyordum."

"Çünkü ben de kendi tercihlerimi yapıyorum," dedi Nandita sepetini alırken. Bitkilerin neredeyse yarısı hâlâ birbirinden ayrılmamış durumdaydı. "Bunu komşuya götürüyorum; Armand hasta. Sen git ve temizlen – evimin fesleğen gibi kokmasını istiyorum, bir ergenin koltuk altları gibi değil."

"Oldu bil," dedi Kira ve koşarak üst kata çıktı. Xochi'nin her zamanki seçimi olan cırtlak, gürültülü ve sağır edici müziğin sesi üst katta daha da yüksekti. Kira gülümsedi, ardından kendini koklayıp yüzünü buruşturdu ve doğrudan duşa girdi.

Dünyanın sonunun avantajlarından biri, aslında en büyük getirisi giysilerdi. Long Island'da bir zamanlar yaklaşık sekiz milyon insan yaşıyordu; hepsini giydirmeye yetecek kadar alışveriş merkezi, mağaza ve moda merkezi vardı. Salgın koca nüfusu sadece birkaç bin kişiye düşürünce ekonomik sistem yok oldu ve tüm o giysiler, isteyenin gelip onları alabilmesi için öylece bekledi. Kira bunun ne kadar korkunç olduğunu biliyordu ve hayatta kalanlar uğraşın, çaresizliğin ve korkunun vahşi bir karışımı içinde yaşıyorlardı. Ama en azından iyi giyimliydiler.

Adadaki giysilerin bir kısmı, giyilemeyecek kadar kötü durumdaydı -çok küflenmiş, güveler tarafından yenmiş ya da güneş yüzünden renkleri solmuştu- ama çoğunluğu bugün bile giyilebilecek kadar iyi durumdaydı. "Alışverişe çıkmak," boş bir mağazaya ya da mahalleye girip üzerine oturan bir şey bulmak kadar kolaydı. Sadece üzerindeki böceklerden ve kokudan arındırmak için giysileri iyice yıkamak gerekiyordu. Depolar ve büyük mağazalar en iyileriydi. Buradaki giysiler kutular içindeydi ve henüz dışarıdaki koşullara maruz kalmamışlardı. Twenty Two veya Threadless gibi henüz kimsenin bulmadığı küçük bir butik arayışındaki Kira, hafta sonlarının çoğunu arkadaşlarıyla birlikte harabeye dönmüş alışveriş merkezlerini altüst ederek geçirmişti. Nandita'nın kızlarının, kocaman eşofman üstlerinden daracık elbiselere akıllarına gelebilecek her tür giysiyle dolu bir odası vardı. Kira bacaklarını gözler önüne seren bir şey seçti -üç gün boyunca yaşadığı ölüme yakın deneyimden sonra biraz eğlenebilirdi- ve Xochi'ye merhaba demeye gitti.

Xochi Kessler, Madison evden ayrıldıktan sonra yanlarına taşınmıştı; Xochi henüz on altı yaşına basmıştı ve "annesinden" kaçmak için daha fazla bekleyemeyecek kadar sabırsızdı. Nandita'nın evine taşınırken yanında dört tane güneş paneli getirmişti – üvey annesi başka hiçbir şey olamasa bile en azından zengindi. Güneş panelleri ışıkları, elektrikli fırını ve isterse tost makinesini çalıştıracak kadar güçlüydü ama bunun yerine, panellerin topladığı tüm enerji doğrudan Xochi'nin müzik sistemine gidiyordu. Müzik, Xochi'nin hayatıydı; Kira ve Xochi, birkaç sene önce "alışveriş" yaparken tanışmışlardı. Kira

giysilerin peşindeydi; Xochi ise dijital müzik çalarların. Bunlar avuç içi boyutunda, metal, plastik ve camdan üretilmiş küçük tabletlerdi. Eski sahipleri akla gelebilecek her tip müziği bu küçük tabletlere yüklemişti. Xochi neredeyse yüz kadar tablet toplamayı becermişti.

Xochi el sallayınca Kira kapı eşiğinden içeri girdi. "Nam salmış Asharoken kurtarma operasyonunun kudretli kahramanı Kira'yı alkışlayın! O şortun içinde göz alıcı görünüyorsun, tatlım."

Kira sırıttı ve el sallayarak karşılık verdi. "Benimkiler gibi bacaklara sahip biri," dedi havalı bir edayla tek ayağının üzerinde dönerken, "onları sergilemekle yükümlüdür. Her şey siz, küçük insancıklar için."

"Bu bir İrlanda şakası mıydı?" diye sordu Xochi kendini beğenmiş bir resmiyetle kaşlarını çatarak. "Umarım öyledir." Senatör Erin Kessler, İrlandalı olmakla gururlanan bir kadın olunca, evlat edinilen Xochi tepeden tırnağa İrlanda kokan bir evde büyümüştü. Xochi aslında daha güneyliydi, Meksikalı ya da Aztek bile olabilirdi ama bu, senatörü kendi kültürünü zorla kıza benimsetmeye çalışmaktan alıkoymamıştı. Xochi sinirlendiği zaman aniden İrlanda aksanına bile kayabiliyordu. Kira bunun çok eğlendirici olduğunu düşünüyordu.

"İrlanda cücelerini kastetmemiştim, halktan bahsediyordum," dedi Kira. "Güzel bir şakaydı ama gerçek bir prenses olduğumu düşünüyorsan kulağa pek de komik gelmeyebilir."

"Ben tam bir prensesim," dedi Xochi, "ve aksini kanıtlaman için sana meydan okuyorum."

"Neyin prensesi?" diye sordu Kira. "Lincoln Caddesi'nin mi?"

"Ailem devasa, egzotik bir imparatorluğun hükümdarlarıydı," dedi Xochi parmaklarını gizemli bir şekilde kıpırdatarak. "Ya da en azından, kimse gerçekte kim olduklarını bilmediğinden öyle olabilirler."

"Cuma günkü parti için ne planlıyorsun?" Nandita iyi bir aşçıydı ama Xochi kesinlikle muazzamdı ve özel günler için yemeği daima o hazırlardı.

"Fırında tavuk, kızarmış patates ve un bulabilirsem tatlı çörek. Tatlı pilav da iyi bir tercih ama, Tanrı aşkına, canım biraz olsun çikolata istiyor."

"Çikolatalı çörek mi?" diye sordu Kira, kızı takdir ettiğini gösteren bir ıslıkla. "Kim öldü de seni Senatör yaptı?"

"Ne yazık ki annem değil," dedi Xochi. Yerinden fırlayıp kapıya yöneldi. "Dün pazarda elinde biraz buğday unu olduğuna yemin eden bir adam buldum. Gelmek ister misin?"

"Bacaklarım dört duvar arasında küçük insanlara hiçbir fayda sağlamıyor," dedi Kira neşeyle ayağa kalkarken. "İnsanların prenseslerini görmesi gerekiyor."

Sonunda cuma günü geldi. Yani Yeniden Doğuş Günü. Parti zamanı.

Cuma günü doğum ya da ateşi kontrol altında tutulacak hiçbir bebek yoktu. Bu nedenle, Kira eve geldiğinde yorgundu ama kendini suçlu hissetmeden eğlenmeye de hazırdı. Banyo yaptı, saçlarını taradı ve gardırobunun "flörtöz" kısmından parlak renkli bir giysi seçti: üzerinde Çin nakışları olan ipek bir bluz, yüksek topuklu sandaletler ve hava konusunda endişelenmesine neden olacak ka-

dar kısa bir kot şort. hâlâ yaz mevsimindeydiler ama hava serindi. Bir yağmur fırtınası daha koparsa daha kalın bir şeyler giymeyi dileyebilirdi. Bir kot şortuna, bir de pantolonuna bakarak kararını bir kez daha gözden geçirdi ve sonunda şort giymeye karar verdi. Bluzuyla daha uyumluydu ve Kira'nın üzerinde de daha güzel duruyordu. Asıl önemlisi Kira'nın kendisini iyi hissetmeye ihtiyacı vardı. Kısa süreliğine bile olsa kendini yeniden normal bir insan gibi hissetmek uğruna bacaklarının üşümesini göze alabilirdi. Zaten büyük olasılıkla dışarı çıkmayacaklardı.

"Acele et," dedi Xochi, Kira'nın yatak odasının kapısını yumruklarken. Ruju ve göz kalemi dahil olmak üzere baştan aşağı siyah giyinmiş ama beline, üzerindekilere aykırı rengârenk bir kemer takmıştı. "Madison ve Haru çoktan geldiler. Bir de Marcus diye bir tip var – uzun boylu, budala görünümlü, kolaylıkla parmağının ucunda oynatabileceğin biri. Ondan hoşlanacaksın."

"Kraliyet ailesine mensup ebeveynlerinin neden senden kurtulduğunu şimdi daha iyi anlıyorum," dedi Kira yapmacık bir küçümsemeyle. "Canın istediğinde kesinlikle kendini beğenmiş biri olabiliyorsun."

"Kıvrak zekâm tıpkı bacaklarına benziyor," dedi Xochi. "Onu gizlemem bencillik olur." Kira, mutfağa kadar kızın peşinden gitti ve lavabonun başında dikilmiş, bulaşık yıkayan Nandita'ya el salladı. Xochi tezgâhın üzerindeki patates dilimleriyle dolu kâseyi çekip aldı, üzerlerine zeytinyağı döküp biraz da Nandita'nın biberiyelerinden serpiştirdikten sonra karışımı elleriyle harmanlamaya koyuldu. "Nandita, bu bitkiler harika kokuyor."

"Teşekkürler, korkutucu ufaklık," dedi Nandita. Bu onların arasında bir şakaydı: Nandita'nın gardırobu par-

lak renkli Hint işi elbiselerle doluydu ve Xochi'nin siyah tutkusunu bir türlü anlayamıyordu.

"Mutfağın harika kokuyor," dedi Kira derin bir nefes alarak, "ama zor da olsa buradan uzaklaşmalı ve Marcus'u bulmalıyım."

"Onu benim yerime öp," dedi Xochi.

"Dilimi de kullanayım mı?"

"O kadar da değil. Kolay lokma gibi görünmek istemiyorum."

Kira, koridor boyunca yürüdü ve ağzı sulandıran bir koku dalgasıyla karşılaşınca derin bir nefes aldı. Xochi'nin annesi için dilediğinizi söyleyebilirdiniz ama kızına nasıl yemek yapılacağını gerçekten öğretmişti.

Koridor, çevreye kötü bir koku yaymalarını önlemek için filtrelenmiş ve kapakları takılmış gaz lambalarıyla aydınlatılmıştı. Kira, oturma odasından gelen konuşma seslerini ve mutfaktaki ocağın altında yanan odunların çıkardıkları çatırtıları duyabiliyordu. Çiftçiler hep böyle besleniyorlar, diye düşündü. *Neredeyse o hayatı denemek istememe neden olacaklar.*

Neredeyse.

Sesleri oturma odasına kadar takip etti. Marcus ve Haru kanepeye oturmuş, derin bir sohbete dalmışlardı. Madison ise kanepenin hemen yanındaki rahat koltukta uzanıyordu. Stereo bu odadaydı ve müzik sesi, odayı tıpkı bir fırtına bulutu gibi dolduruyordu.

Madison gülümsedi. "Selam."

"Selam Mads. Nasılsın?"

Madison zorla sırıttı ve gözleri, Marcus ve Haru'ya kaydı. "Asil erkek arkadaşın, kocamın haklı öfkesinden

nasibini alıyor. Bugün gerçekten tam havasında."

Kira başını salladı. Haru hiddetli bir konuşmacıydı.

"Tabii ki özgürlükle ilgili," diyordu Haru, "kanun yoluyla özgürlükleri korumayı hedefliyor." Gözleri öfkeyle parlıyordu ve Marcus, her ne kadar beti benzi atmış olsa da onun bakışları karşısında kararlı tavrını koruyordu. "Her toplum belirli bir miktar kanuna ihtiyaç duyar: Çok fazla kanun tiranlık oluşmasına neden olur ama yeteri kadar olmazsa da kaos ortaya çıkar."

"Kira!" dedi Marcus, onu gördüğü anda kelimenin tam anlamıyla koltuğundan sıçrarcasına kalkarken. Odayı baştanbaşa arşınladı, Kira'ya sarıldı ve elini sıkıca tutarak odaya geri döndü. Bilinçli olarak Haru'ya bakmadan onu tepeden tırnağa süzdü. "Harika görünüyorsun."

"Teşekkürler," dedi Kira. Onu kanepeye götürüp Haru'nun karşısına oturdu. "Selam, seni gördüğüme sevindim." Ağzında her ne geveliyorsa yeniden başlamasını istemiyordu ama ona selam vermemesi de mümkün değildi.

"Ben de seni," dedi Haru. "Sahildeki maceradan ikinizin de yara almadan kurtulduğunu duyduğumda çok sevindim."

Kira kaşını havaya kaldırdı. "Duyduğunda mı?"

"Herkes duydu," dedi Madison. "Hepimizin hayatında, dört kişinin ölümüne neden olan gizemli bir telsiz istasyonundaki patlamadan daha heyecanlı şeyler dönüyor ama çarkların nasıl döndüğünü bilirsin. Kimi zaman sıkıcı konulardan da bahsedebiliyoruz."

"Patlamanın arkasında Ses vardı," dedi Haru. "Şu yanınızdaki kadın, Gianna ya da her neyse, onlardan biriymiş."

Kira güldü. "Ne? Patlamanın tam ortasındaydı. Onu enkazdan kendi ellerimle çıkardım. Ya da kendini havaya uçurmaya çalıştığını mı söylemek istiyorsun? Kasti olarak? Yoksa sadece beceriksiz bir terörist mi?"

"Belki de orada her ne varsa onun bulunmasını engellemeye çalışıyordu," dedi Haru.

"Asla geri dönmedi," dedi Marcus hafifçe.

Kira şaşkınlık içinde önce Marcus'a, sonra Haru'ya baktı. Başını iki yana salladı. "Bizimle birlikte döndü."

"Dogwood Karakolu'na," dedi Marcus başını sallayarak. Kira, onun gözlerindeki üzüntüyü görebiliyordu – biraz akıl karışıklığı ve biraz da korkuyla karışık bir hüzün. "Daha sonra onu gören kimse olmadı."

Kira başını hayır anlamında salladı; bu delilikti. "Gianna, Ses üyesi filan değildi. Jayden'dan pek hoşlanmıyordu ama Jayden da gereğinden fazla amirane davranıyordu – kim olursa olsun ondan hoşlanmazdı." Madison'a baktı. "Üstüne alınma."

"Alınmadım."

"O şeyin bir telsiz olduğunu söyleyen oydu," dedi Haru, "ve ona karşı çıkabilecek tek kişi de patlamada öldü. Bildiğimiz kadarıyla diğer adam, hava istasyonunun aktif bir Ses üssü olduğunu fark etti ve Gianna denilen kadın, onu susturmak için bombayı tetikledi. Sadece o hayatta kaldı."

Kira bir kahkaha patlattı ama sonra kendisini suçlu hissedip kahkahasını bastırmaya çalıştı. "Üzgünüm ama bu... İnanılmaz derecede paranoyakça. Neredeyse bir önceki gün bizi bilgilendiren adam kadar kötüsün."

"Paranoyakça ya da değil," dedi Haru, "görünen o ki Savunma Hattı bana katılıyor. Katılmasalar kadın hâlâ gözaltında olmazdı."

Xochi odaya girdi ve kapının pervazına yaslandı. "Kurtarma operasyonundaki bilgisayar bilimcisinden mi bahsediyorsunuz?"

Kira gözleri fal taşı gibi açılmış vaziyette ellerini havaya kaldırdı. "Olanlardan bir tek benim mi haberim yok?"

"Gününün on beş saatini hastanede geçiriyorsun," dedi Madison. "Ses, Senato üyelerinin hepsini kaçırsa bile haberin olmaz."

"Savunma Hattı, insanları bu şekilde alıkoyma hakkına sahip olmamalı," dedi Xochi. "Halka açık tutuklamalar ve davalar olmalı. İnsanlar hiçbir neden olmadan ortalıktan kaybolmamalı."

"Nedensiz yere değil," dedi Haru, "o bir terörist. Bu epey iyi bir neden."

"Onun terörist olup olmadığını bilmiyorsun," dedi Xochi, "ya da gizli bilgilere erişim yetkisiyle yeniden Savunma Hattı'nda işe alındın da bize söylemeyi mi unuttun?"

Haru öfkeyle kıza baktı. "Savunma Hattı'nın işini yapmasıyla ilgili bir sorunun mu var?"

"İnsanların 'ansızın gözden kaybolması' işlerinin bir parçası olarak görmeleriyle ilgili sorunum var. Bu ne zaman oldu?"

"Onların işi bizi korumak ve bunu, en iyi olduğunu düşündükleri yöntemle yapıyorlar. Onlara güvenmiyorsan neden hâlâ buradasın?"

"Belki de sorunlardan kaçmak yerine, onları çözebileceğime inanıyorumdur."

"Belki mi?"

Ortam çok kızışıyor, diye düşündü Kira tam da araya girip Xochi ve Haru'yu durdurmak üzereydi ki Marcus onun yerine konuştu.

"Bu konudan yeterince bahsettik," dedi, "şimdi herkes sakinleşsin." Xochi'ye baktı. "Yemek konusunda yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"İşimiz neredeyse bitti," dedi Xochi, Haru'ya son bir kuru bakış atarak. "Masaya getirmeme yardımcı olabilirsin."

Onlar koridordan geçip mutfağa doğru giderken Kira yavaşça nefes aldı. Kavga yüzünden Haru'yu suçlamak istiyordu -ve o kesinlikle olayın bir kavgaya dönüşmesinin en büyük nedenlerinden biriydi- ama her şeyin onun hatası olmadığını da biliyordu. Doğu Meadow'da ve büyük olasılıkla adanın her yerinde gerilim yüksekti. Herkes gergindi. Gianna gerçekten Ses'in bir parçası olabilir miydi? Hükümet gerçekten onun ortadan kaybolmasına neden olmuş olabilir miydi?

Kira küçük bir çocukken ve Parsiyeller büyük, kötü adamken her şey daha kolaydı. Meydana gelen her şey açıklanabiliyordu ve her ne kadar açıklama korkutucu olsa da en azından basitti. Aydınlık net bir çizgiyle karanlıktan ayrılıyordu. Bugünlerde ise... Kira'nın düşmanın kim olduğu, kimi suçlaması gerektiği ve kime güvenebileceği konusunda en ufak bir fikri bile yoktu. Gianna bir Ses üyesiyse o zaman komşuna bile güvenemeyeceksin demekti. Eğer Ses üyesi değilse hükümete güvenemeyeceğiniz anlamına geliyordu. Kira iki ihtimalden de hoşlanmadı.

Gözlerini kısmış çevresine bakan Haru ayağa kalktı. "Ben dışarı çıkıyorum; biraz hava almaya ihtiyacım var." Odadan çıktı ve Kira, sokak kapısının açılıp kapandığını duydu.

Madison hüzün dolu bir şekilde gülümsedi. "Onun adına özür dilerim," dedi. "Çok baskı altında."

"İşte zor bir hafta mı geçirdi?" diye sordu Kira. Haru, inşaat departmanında çalışıyordu. Bir şeyler inşa etmeyi yoktu çünkü ihtiyaçları olan her şey, eski dünya tarafından uzun zaman önce inşa edilmişti. Doğu Meadow'daki inşaat departmanı, kullanılan binaların bakımını yapıyor ve Senato'nun toplumun ihtiyacı olabileceğini düşündüğü binaları kontrol ediyordu. Zamanlarının çoğunu kurtarma operasyonlarında geçiriyorlar ve ekipler içeri girip kullanılabilecek malzemeleri almadan önce eski binaların dayanıklılığını denetliyorlardı. Haru işin bütün püf noktalarını biliyordu. Bu nedenle, Savunma Hattı'ndan buraya atanmıştı ama pozisyon değişikliğinden ötürü mutlu olmadığı açıktı. Kira, ne zaman işinde bir şeyler ters gitse onun günler boyunca asık suratla gezdiğini biliyordu. Birkaç defa ise Haru'nun anlaşmazlık veya kural ihlali nedeniyle üstü kapalı bir şekilde işten kovulduğunu düşünmüştü.

Madison, Kira'yı şaşırtarak başını iki yana salladı. "İşinde bir sorun yoktu," dedi yavaşça, "sadece..." Durup gözlerini yere dikti. Sonra başını kaldırıp dikkatli bir şekilde Kira'ya baktı. "Buraya gel." Sesi yumuşak ama heyecanlıydı; gözleri aniden enerjiyle canlanmıştı. Kira, Madison'u böylesine mutlu eden ama Haru'nun gerginleşmesine neden olan şeyin ne olabileceğini merak ederek gözlerini kıstı. Madison omzunun üzerinden ona bakarken kanepede süzüldü. Ve o anda anladı; hissettiği duygusal ağırlık, midesine yumruk yemişe dönmesine neden oldu. Fal taşı gibi açılmış gözlerle Madison'a baktı, nefesi kesilmişti.

"Hayır..."

Madison ona döndüğünde yüzünde geniş bir gülümseme vardı. "Hamileyim."

Kira derin bir nefes almaya çabalayarak başını iki yana salladı. "Hayır, Mads, hayır..."

"Evet," dedi Madison. "Test sonucu pozitif. Birkaç haftadır midem bulanıyordu. Bazen o kadar kötü oluyordum ki yemek bile yiyemiyordum. Yarım saat sonra ise tuhaf bir şekilde önüme ne gelirse silip süpürüyordum. Toprak aşeriyordum, Kira, tıpkı bahçedeki toprak gibi. Bu delice, değil mi?"

"Buradaki besleme şeklimizden ötürü bazı mineralleri alamıyoruz," diye fısıldadı Kira. "Hamileler, bedenlerinin ihtiyaç duyduğu şeyleri aşerirler. Beslenme şeklimizi düşündüğünde toprak o kadar da olağandışı bir şey değil."

"Gerçek bir test yaptırmak için birkaç gün içinde hastaneye gideceğim," dedi Madison, "ama önce sana söylemek istedim."

"Hayır," diye tekrarladı Kira başını iki yana sallayarak. Bu olamazdı – olabileceğini, bugünün geleceğini biliyordu ama aynı zamanda, söz konusu olan Madison'du. Kira için bir kız kardeş gibiydi, ailesinden geriye kalan son kişi gibi. "Neye benzeyeceği konusunda hiçbir fikrin var mı?" diye sordu. "Acısı hakkında? Tehlikeleri hakkında? Kadınlar doğum sırasında ölüyor; hastanedeki tüm donanımlarımıza ve deneyimimize rağmen ölüyorlar. Buna rağmen, sen hayatta kalsan bile bebeğin yaşamayacak. RM için henüz bir tedavi bulamadık – birkaç ay daha bununla yaşayacaksın, sonra tüm o acılardan, korkulardan, kan testlerinden ve diğer tüm o korkunç aşamalar-

dan geçeceksin ve sonunda, ölecek." Kira paramparça olduğunu hissediyordu, gözlerinde biriken sıcaklığı, yanaklarından süzülen gözyaşlarını fark etti. Madison'u, kızı acı acı inleyip ölürken camın arkasından olan biteni izleyen, gözleri fal taşı gibi açılmış vaziyette feryat eden Ariel'in yerinde hayal etti. "Haru kızgın olmakta haklı," dedi parmaklarıyla yüzünü silerek. "Bu senin için çok fazla, buna ihtiyacın yok."

"Evet, var," dedi Madison yumuşakça.

"O aptal kanın yüzünden," dedi Kira. Sesi öfkeyle yükselmişti ama gergin bir şekilde koridora baktıktan sonra sesini alçalttı. "Bunları yaşamak zorunda değilsin. Bana biraz zaman ver – kısır taklidi yap. Biliyorsun, kısır kadınlarla da karşılaşıyoruz ama lütfen..."

"Buna gerek yok," dedi Madison. Yüzündeki gülümseme, Kira'nın onlarca anne adayının yüzünde gördüğü o tatlı ve mutlu gülümsemeye benziyordu. Madison'un yüzündeki ifade kalbinin kırılmasına neden oldu. Madison elini Kira'nınkinin üzerine koydu. "Bunu Umut Kanunu için yapmadım. Senato için yapmadım. Kendim için yaptım."

Gözyaşları hâlâ yanaklarından süzülmekte olan Kira başını iki yana salladı.

"Bunu istiyorum," dedi Madison. "Ben bir anne olmak için dünyaya geldim – genlerimde var, benliğimin tam merkezinde." Elini göğsüne götürdü ve gözlerini kırpıştırarak kirpiklerinde biriken gözyaşlarından kurtuldu. "Bunun seni korkuttuğunu biliyorum. Haru'yu da korkuttuğunu biliyorum. Beni de korkutuyor, ödümü kopartıyor ama yapılabilecek en doğru şey bu. Sadece birkaç gün ya

da birkaç saat hayatta kalacak olsa bile onu doğuracağım."

"Ah, Madison." Kira öne uzandı ve arkadaşına sımsıkı sarıldı. Kendini hem korkmuş hem de suçlu hissediyordu. Madison'un üzerine böyle gittiği için kendinden utanmakta haklı olduğunu biliyordu. Madison tabii ki riskleri biliyordu; adadaki herkes risklerin farkındaydı. Madison ise onlardan kaçmıyor, doğrudan onların içine dalıyordu.

Kira geri çekilip gözlerini sildi.

"Er ya da geç hayatta kalan bir çocuk *olacak*," dedi, "bu kaçınılmaz. Bir çocuk yaşayacak. Ve o çocuk seninki olabilir."

Marcus elinde geniş ve ahşap bir tepsiyle içeri girdi ve ikisinin birbirine sarılmış halde ağladığını görünce durdu. "Her şey yolunda mı?"

"Sana daha sonra anlatırım," dedi Kira, Madison'dan uzaklaşıp bir kere daha gözlerini silerek. Ovuşturup durduğu için yanaklarının acımaya başladığını hissetti.

"Tamam," dedi yavaşça. Tepsiyi alçak masanın ortasına koydu. Xochi tepsiyi bitkilerle tatlandırılmış, üzerinden suları damlayan tavukla ve tepesine kadar patates kızartmalarıyla dolu bir kâseyle bezemişti. Xochi, elinde sebzelerle dolu bir tepsiyle Marcus'u takip etti -tatil nedeniyle hepsi tazecikti- ve son olarak Nandita, elinde çikolata kaplı çöreklerle kapıda belirdi. Kira'nın ağzı sulandı; en son ne zaman böylesine güzel şeyler yediğini hatırlamıyordu. Bir yıl önceki son Yeniden Doğuş Günü'nde olabilirdi.

Marcus, Kira'nın önünde durdu. "Bir şeye ihtiyacın var mı? Senin için içecek ya da başka bir şey getirmemi ister misin?"

Kira başını iki yana salladı. "Ben iyiyim ama Mads'e bir bardak su getirebilir misin?"

"Sana da getireceğim." Nazikçe onun omzunu okşayıp mutfağa yöneldi.

Xochi, önce Madison'a, sonra Kira'ya baktı; hiçbir şey söylemedi ama stereoyu açtı. "Sanırım biraz dinlendirici bir müziğe ihtiyacım var." Müzik sistemi, duvar boyunca uzanan rafta duran küçük bir panelden ibaretti ve odanın etrafına yayılmış bir dizi hoparlöre kablosuz bağlıydı. Panelin ortasında, dijital müzik çaları takmak için küçük bir yuva bulunuyordu. Xochi takılı durumdaki müzik çaları çıkarıp sepete attı. "İsteği olan var mı?"

Madison gülümsedi. "Dinlendirici iyi bir seçim."

"Athena'yı tak," dedi Kira yardım etmek için ayağa kalkarken. "Athena'yı oldum olası sevmişimdir." Xochi'yle birlikte, gümüş renkli ince tabletlerle dolu geniş sepeti karıştırmaya koyuldu. Çoğunun üzerine küçük notlar kazınmıştı: "Babasından Catelyn'e." "Christoph'a: Doğum Günün Kutlu Olsun." Üzerinde not olmayanlarda bile bir tür tanımlayıcı işaret vardı: Resimli ya da desenli plastik kılıflar; tabletin arkasına yapıştırılmış resimler; köşesinden sarkan küçük süsler. Bu cihazlar, müzik çalardan çok daha öteydi; bunlar kişisel kayıtlardı – gerçek bir insanın beğenilerinin, beğenmediklerinin, zevklerinin ve içsel düşüncelerinin şarkı listesi halindeki yansımasıydı. Xochi, harabelerin içindeki müzik çalarları bulabilmek için yıllarını harcamıştı. O ve Kira, saatler boyunca yerde uzanıp müzik çalarları teker teker dinler ve sahiplerinin nasıl insanlar olabileceğini hayal ederlerdi. "Katherine'e Mezuniyet Hediyesi" neşeli, genizden gelen bir sesle söy-

lenen ve şarkıcının duygularını saklamadan gözler önüne serdiği folk müziğiyle doluydu. "Jimmy Olsen" eski ilahilerden senfonilere, rock müzikten metale önüne ne gelirse dinliyordu. Kira en sevdiği kaydı sepetin en altında buldu. "Athena, Meleğim." Ve müzik çaları yuvaya yerleştirdi. Birkaç saniye sonra ilk şarkı başladı; elektronik dalgalardan, akortsuz gitar tınılarından ve etkileyici, boğuk vokallerden oluşan müziğin hem yumuşak hem de güçlü bir yanı vardı. Aynı zamanda hem sakinleştirici ve rahatlatıcı hem de hüzün doluydu ve Kira'nın ruh haline tamamen uyuyordu. Gözlerini kapatıp gülümsedi. "Sanırım Athena'yı tanısam severdim. Her kimdiyse."

Marcus elinde suyla döndü ve bir dakika kadar sonra, Haru da arkadaki verandadan içeri girdi. Yüzünde ciddi bir ifade vardı ama daha sakin görünüyordu ve Xochi'ye bakarak nazikçe başını salladı. "Fevkalade kokuyor. Bizim için bunca zahmete girdin, teşekkürler."

"Benim için zevkti."

Kira çabucak etrafına baktı. "Birilerini mi bekliyoruz?"

Madison başını iki yana salladı. "Ariel'le konuşmaya çalıştım ama hâlâ benimle konuşmuyor. Isolde de geç kalacağını ve onsuz başlamamızı söyledi – Senato'da önemli bir şeyler oluyormuş. Hobb uzun bir süre boyunca onu esir edeceğe benziyor."

"Şanslı kız," dedi Xochi. Tabakları ve çatalları dağıttı ve yemeğe gömülmeden önce bir anlığına durdular.

"Mutlu Yeniden Doğuş Günleri," dedi Marcus. Su bardağını havaya kaldırınca diğerleri de aynı şeyi yaptı; bardaklar kusursuz bir uyum içindeydi çünkü kristal ka-

dehleri, kasabanın dışındaki heybetli konaktan kurtarmışlardı. Kadehlerin içindeki su ise Nandita'nın arındırıcısındaki kimyasallardan ötürü hafifçe sararmış olsa da kaynatılmış temiz suydu.

"Eski dünya sona erdi," dedi Madison herkesin ezbere bildiği kelimeleri telaffuz ederek, "ama yeni dünya henüz başlıyor."

"Geçmişi asla unutmayacağız," dedi Haru, "ve geleceğimizden asla vazgeçmeyeceğiz."

Xochi çenesini kaldırıp başını dimdik tuttu. "Yaşam, ölümden gelir ve zayıflıklarımız bize güçlü olmayı öğretir."

"Hiçbir şey bizi mağlup edemez," dedi Kira. "İstediğimiz her şeyi yapabiliriz." Duraksadı ve hafifçe ekledi. "Her şeyi yapacağız."

Herkes sularını yudumladı ve bir anlığına, arka planda yumuşacık çalan müzik dışında odaya sessizlik çöktü. Kira suyunu yavaş yudumlarla içti; sudaki kimyasal tadını artık nadiren alabiliyordu ama keskin ve acı tat yine de oradaydı. Madison'u, Haru'yu ve kusursuz, masum ama lanetli bebeklerini düşündü. Gianna'yı, Mkele'yi, patlamayı, Ses'i, Senato'yu ve geri kalan her şeyi, dünyayı, geleceği ve geçmişi düşündü. *Ölmesine izin vermeyeceğim,* diye düşündü ve Madison'un hâlâ sıkı ve düz olan karnına baktı. *Neye mal olursa olsun seni kurtaracağım.*

Her şeyi yapacağız.

Dokuzuncu Bölüm

"Kan örneğine ihtiyacım var," dedi Kira.

Marcus kaşını havaya kaldırdı. "İlişkimizin o boyuta geldiğini bilmiyordum."

Kira elini uzatıp çimlerden bir tutam kopardı ve Marcus'a attı. "İşle alakalı, seni dâhi." Kira'nın ön bahçesindeydiler ve nadiren izin günleri denk geldiğinden anın tadını çıkarıyorlardı. Birkaç saatliğine bahçede Nandita'ya yardım ettiler. Elleri acıyor ama mis gibi de kokuyordu. "RM'yi tedavi etmenin bir yolunu bulacağım."

Marcus güldü. "Birilerinin ne zaman bunun için vakit ayıracağını merak ediyordum. Asırlardır yapılacaklar listemde ama işlerin nasıl yürüdüğünü bilirsin: Hayat öyle bir koşuşturmacaya dönüyor ki insan ırkını kurtarmak biraz önemsiz kalıyor..."

"Ciddiyim," dedi Kira. "Bebek ölümlerine daha fazla seyirci kalamam. Madison'un bebeği ölürken orada dikilip not tutmam mümkün değil. Bunu yapmayacağım. Hamile olduğunu söylemesinin üzerinden haftalar geçti. O günden beri, ona yardımcı olabilecek herhangi bir şey

bulmak için zihnimi altüst ediyorum ve sanırım, üzerinde çalışılabilecek bir başlangıç noktasına ulaştım."

"Tamam, o zaman," dedi Marcus yattığı yerden kalkarken. Yüzünde artık daha ciddi bir ifade vardı. "Çok zeki bir kadın olduğunu düşündüğümü biliyorsun ve viroloji alanında herkesten daha yüksek notlar alırdın. Hep böyleydin. Ama tarihin en büyük tıbbi gizemini aniden çözmeyi nasıl bekleyebiliyorsun? Demek istiyorum ki hastanedeki araştırma ekibi, on yıldır RM'nin ne olduğunu çözmeye çalışıyor ve şimdi bir stajyer işe burnunu sokacak ve... Tedaviyi mi bulacak? O kadar kolay mı?"

Kira başını evet anlamında salladı; bu şekilde ifade edildiğinde kulağa gerçekten aptalca geliyordu. Bu konu hakkındaki düşüncelerini merak ederek Nandita'ya baktı ama yaşlı kadın hiçbir şeyin farkında olmadan bahçede çalışmaya devam ediyordu. Kira, Marcus'a döndü. "Dünyadaki en ukalaca şey gibi göründüğünün farkındayım ama ben..." Duraksadı, derin bir nefes aldı ve gözlerini onunkilere dikti. Marcus onu izliyor, bekliyordu; onu ciddiye alıyordu. Elini Marcus'un eline koydu. "En azından yardım edebileceğimi biliyorum. Gözden kaçırılmış bir şeyler olmak zorunda. Doğumhaneye katılmamın nedeni de her şeyin merkezi olduğunu düşünmemdi. Anlıyorsun, değil mi? Önemli olanın, her şeyin gerçekleştiği yerin orası olduğunu düşünüyordum. Ama oranın aslında nasıl bir yer olduğunu ve orada yapılanları gördükten sonra bunun bir işe yaramayacağını biliyorum."

"Skousen'in önüne sağlam kanıtlar koyabilirsem tam zamanlı olarak araştırma ekibine atanacağıma bahse girerim – bir ya da iki ayımı alacak ama bunu başarabilirim."

"Bu senin için iyi bir hamle," dedi Marcus. "Onlar için de öyle – doğumhaneden geldiğin için diğerlerinden farklı bir bakış açısına sahip olacaksın. Ve geçen ay görevlilerden birinin araştırma ekibinden cerrahi ekibine geçtiği düşünüldüğünde bir kişilik yerleri olduğunu biliyorum."

"Ben de tam olarak bunu kastediyorum," dedi Kira, "yeni bir bakış açısı. Doğumhane ekibi, araştırma ekibi ve diğer herkes sadece bebekleri inceliyor. Aramamız gereken şey tedavi değil, bağışıklık. Bizler hastalığın belirtilerine karşı dayanıklıyız; dolayısıyla, sahip olduğumuz bir şey virüsü def ediyor olmalı. Sadece bebekler o bağışıklığa sahip değil. Biz ise yalnızca bebekleri inceliyoruz."

"Bu yüzden kanıma ihtiyacın var," dedi Marcus.

Parmaklarıyla onun elini okşayan Kira, başını evet anlamında salladı. Marcus'u bu yüzden seviyordu: Gülmeye ihtiyaç duyduğunda komik biriyken, konuşmaya ihtiyacı olduğunda ciddileşebiliyordu. Üstelik Kira'yı basitçe ve kolaylıkla anlıyordu.

Çimlerden uzun ve ince bir yaprak kopardı ve sarı renkli yumuşak özüne ulaşana kadar yaprağı yavaş yavaş soydu. Bir anlığına elindekine baktı ve ardından Marcus'a attı; yaprak, hava akımına direnemeyip durduğunda ve düzensiz daireler çizerek yeniden kucağına düştüğünde sadece birkaç santim yol alabilmişti.

"İyi atış," diye sırıttı Marcus. Kira'nın omzunun üzerinden baktı. "Isolde geliyor."

Kira döndü ve "kız kardeşine" el sallayarak gülümsedi. Isolde uzun boylu ve soluk tenliydi, altın rengi saçları vardı – Nandita'nın derme çatma koruyucu evindeki yegâne beyaz tenli oydu. Isolde de sırıtarak el salladı ama

Kira, onun suratındaki gülümsemenin yapmacık ve bitkin olduğunu görebiliyordu. Isolde yaklaşırken Marcus kenara kayarak çimlerin üzerinde oturması için yer açtı ama o, nazik bir tavırla başını iki yana salladı.

"Teşekkür ederim ama kıyafetimi seviyorum." Çantasını yere bıraktı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup Kira ve Marcus'un başında dikildi. Gözleri dümdüz karşıya bakıyordu.

"Senato'da zor bir gün müydü?" diye sordu Kira.

"Hiç kolay olanını gördün mü?" Isolde çevresine bakındı. Üzerine oturmak için bir şeyler aradığı belliydi ama sonunda iç çekip çantasının üzerine oturdu. Açık gri renkli pantolonunun çimlere değmemesi için bağdaş kurmuştu. Kira endişeyle onun yüzünü inceledi – Isolde işinden bahsederken Senatör Hobb'a ayılıp bayılmadan edemezdi. Eğer henüz Senatör Hobb'dan bahsetmediyse gerçekten yorgun olmalıydı. Isolde boş gözlerle çevresine bakındı, sonra kendine gelip bakışlarını Kira ve Marcus'a çevirdi. "Hey, ikiniz de şehir dışına pek çıkmıyorsunuz, değil mi?"

"Pek değil," dedi Kira. Başını sağa sola sallayan Marcus'a baktı. "Bizi kurtarma operasyonlarına çağırdıklarında onlarla birlikte gidiyoruz ama asla tek başımıza çıkmıyoruz. Neden sordun?"

"Çünkü bugünkü oylama sonucunda sınır kontrollerini başlatmayı kabul ettiler," dedi Isolde. "Ses, geçtiğimiz hafta bir nöbetçi kulesine saldırdı – binayı yerle bir ettiler ve binadaki nöbetçileri esir aldılar. Bunun üzerine bir de eski okul deposu yağmalanınca Doğu Meadow'da faaliyet gösteren bir ya da daha fazla Ses grubu olduğu orta-

ya çıkıyor." Omuz silkti. "Kasabaya çok yakınlar. Senato, kasabaya her girip çıkanı arayıp sorgulayarak Ses'in kökünü kurutabileceğine inanıyor.

"Şehrin sınırları çok geniş," dedi Kira, "koca şeyin her yerinde devriye gezmeleri imkânsız."

"Ama bu denememeleri gerektiği anlamına gelmez," dedi Marcus. "Hiçbir önlem almamaktan daha iyidir..."

"Lütfen yapmayın," dedi Isolde şakaklarını ovuşturarak, "aynı tartışmaları bugün yüzlerce farklı şekilde dinledim ve bir kere daha aynı şeyleri duymaya niyetim yok. Oylama bitti, kontroller resmiyet kazandı. Artık lütfen bu konudan bahsetmeyelim."

"Senatör Hobb oyunu hangi doğrultuda kullandı?" diye sordu Kira. Isolde, adamın özel asistanıydı. Gözlerinden birini iyice açıp bitkin bir şekilde Kira'ya baktı. Sonra diğer gözünü de açıp kollarını kavuşturdu.

"İlla bilmek istiyorsan, evet oyu kullandı," dedi Isolde. "Kişisel mahremiyet hakkından ödün vermekten yana değildi ama başka bir saldırıyı durdurabilme ihtimaline engel olmak da istemiyordu." Omuz silkti. "Haklı olduğunu düşünmüyorum ama daha iyi bir önerim yok. Ses artık insanları kaçırmaya başladıysa bir sonraki adımlarını kim bilebilir?"

"Ses ne yapmaya çalışıyor?" diye sordu Kira. "Bunu anlayamıyorum. Kaynağa ihtiyaçları yok -adanın herhangi bir yerine gidip diledikleri giysiyi ya da yiyeceği alabilirler- ama yine de Doğu Meadow'u ve çiftlikleri yağmalamayı sürdürüyorlar. Ülküleri için destek kazanmak yerine herkesi kızdırıyorlar, öfkelendiriyorlar... Anlayamıyorum. Nöbetçi kulesine düzenlenen saldırıyı plan-

lamak bile haftalarca sürmüştür. Oraya saldırmaktaki amaçları ne? Hiçbir malzeme tedarik edemediler, hiçbir bildirimde bulunmadılar; en fazla, kaçırdıkları askerlerden belki birkaç şarjör cephane toplamışlardır – ellerine hiçbir şey geçmedi."

"İki askeri kaçırdılar," dedi Marcus. "Belki de adamlar firar etmek istediler ve böyle bir oyun sergilediler."

Isolde başını iki yana salladı. "Tahmin edebildiğimiz kadarıyla -ki bunlar Senato'daki en iyi tahminler- hükümetin istikrarını bozmaya çalışıyorlar. Yeterli sayıda hedefi vururlarsa, halkı isyana teşvik ederlerse ve arı kovanlarını kızıştırırlarsa Doğu Meadow'daki insanlar kısa bir süre içinde öfkeden deliye dönecek. Onları kontrol altında tutmak zorlaşacak ve böylece, Senato'nun işleri sarpa saracak. İşte tam o sırada, Ses bir baskın düzenleyip darbe yapacak."

"Of," dedi Marcus.

"Dur bir dakika," dedi Kira. "Senatonun bizi 'kontrol altında tutması' zorlaşacak mı dedin?"

Isolde yüzünü ekşitti. "Öyle demek istemedim. Aklıma gelen ilk kelime oydu..."

"Ama fikir bu, değil mi?"

Isolde düşünmeye çalışarak gözlerini kapatınca Kira, onu zorladığı için kendini suçlu hissetti. O bunu hak etmiyordu ama yine de Kira bir defa öfkelenmişti. Öğrenmek istiyordu. "Evet?"

"Pekâlâ, tamam, Kira, Senato'nun ne yaptığını biliyorsun." Isolde zayıf bir şekilde omuz silkti. "Senato, 'yönetir' ve bu kavram kontrolü de kapsıyor. Zihinlerimizi falan kontrol ettikleri yok; sadece... Barış ortamını koruyorlar.

İnsanların işlerini yapmasını sağlıyorlar. Bunun gibi şeyler."

Kira nal sesleri duydu ve arkasına baktı; iki atlı asker sokak boyunca onlara doğru ilerliyordu. Evleri neredeyse kasabanın sınırındaydı; dolayısıyla, devriyeleri görmeye alışkındılar ama devriyeye çıkmak için tuhaf bir saatti. Kira aynı anda hem endişelendiğini hem de rahatladığını hissetti.

Ta ki asker ona dönene dek.

"Marcus," dedi Kira yavaşça. Marcus, onun sesindeki endişeyi sezmiş görünüyordu ve aniden ayağa kalktı.

"Neler oluyor?" Atları görünce kaşlarını çattı. "Neden buraya geliyorlar?"

"Bilmiyorum. Onları tanıyor musun?"

"Üniformaları standart değil," dedi Isolde, "Savunma Hattı'ndan değiller."

Marcus, kaşları endişeyle büzülmüş halde onlara baktı. "Başka kimler üniforma giyiyor? Aslında Mkele'nin adamlarına benziyorlar." İki askeri dikkatlice inceleyerek başını iki yana salladı: Askerlerden biri Marcus yaşlarındaydı, diğer ise kırklarında gibi görünüyordu. "Onları tanımıyorum; Doğu Meadow'da konuşlandıklarını da sanmıyorum."

"Sizin için yapabileceğimiz bir şey var mı?" diye seslendi Kira ama askerler Kira'nın yanından geçip Nandita'ya doğru yöneldiler. Yaşlı kadın toprağı kazmayı bırakıp başını kaldırdı ve bahçesine giren adamları süzdü.

"Tüccar Nandita mı?" diye sordu genç asker.

"Evet," dedi kadın sakin bir tavırla. "Hiçbir ilgim yok."

"Ne?"

"Tüccar Hanım," dedi yaşlıca olan asker başını iki yana sallayarak. Atını biraz daha ilerletti. "Aldığımız bilgilere göre sık sık Doğu Meadow sınırlarının dışına çıkıyormuşsunuz. Bu doğru mu?"

"Bu bir sorun mu?" diye sordu kadın.

"Sorun olduğunu söylemedim," dedi asker. "Doğru mu?"

Ayağa kalkıp onlara doğru yürümeye başlayan Kira, "Bitki topluyor," dedi. "Bu harika bahçeyi görüyor musunuz? Buradaki bitkileri adanın dört bir yanından topladı."

"Soruya kendim cevap verebilirim, Kira," dedi Nandita. Kira iyice gerilerek ağzını sıkıca kapattı.

Yaşlı asker, dizginleri gevşek bir şekilde tutuyor, atın yerinde kalmasını sağlamak için de dizlerini kullanıyordu. At da gergin görünüyordu. Adam doğrudan Nandita'ya baktı. "Bitki mi topluyorsunuz?"

"Onları dışarıdan toplayıp burada yetiştiriyorum," dedi Nandita, "ve bir de arkadaki serada. Yetiştirdiklerimi pazarda satıyorum; bu çevredeki en iyi bitkiler benimkilerdir."

Asker başını evet anlamında salladı. "Gezintileriniz sırasında genellikle nerelere uğruyorsunuz?"

"Sizi ilgilendirmez," dedi Kira. Isolde'den aldığı haberler onu yeterince sinirlendirmişti ve birilerine bağırıp çağırmak istiyordu. "Tanımadığınız birinin ön bahçesine öylece dalıp istediğinizi sorabileceğinizi mi düşünüyorsunuz? Ya hoşlanmayacağınız bir yere gitmişse – onu tutuklayacak mısınız?"

"Kimseyi tutuklamaktan bahsetmiyoruz," dedi asker, "sadece soru soruyoruz. Sakin olun."

"Sadece soru soruyorlarmış," dedi Kira, "ya size yanıt vermeyi reddederse ne olacak?"

"Kira..." dedi Nandita.

"Fark ettiniz mi bilmiyorum ama," dedi asker, Kira'ya doğru dönerek, "şu anda başımız gerçekten belada. Kasabamızı yerle bir etmek isteyen gizli bir düşmana karşı hayatlarımız pahasına savaşıyoruz ve düşmana karşı elimizdeki tek silah, bilgi. Büyükannenizin, hayatta kalmak için kullanabileceğimiz bazı bilgilere sahip olabileceğini düşünüyoruz. Bu durum, kendi kendinize vardığınız saçma sapan kanılarla çelişiyorsa üzgünüm. Askerlerin sizi korumak için ihtiyaç duydukları bilgileri alması, toprağa açacağınız deliğin beş dakika gecikmesinden daha önemli olabilir mi acaba?"

"Seni gidi ukala pislik..."

"Her yere gidiyorum," dedi Nandita, Kira'nın önüne geçerek. "Araç bulabildiğimde çiftliklere kadar gidiyorum ama bulamazsam çevreden ayrılmıyorum. Artık eskisi kadar yürüyemiyorum ve Doğu Meadow'da da çok sayıda bakımsız bahçe var. Sadece bitkilerin dilinden anlayan birini bekliyorlar."

"Gittiğiniz yerlerin isimlerine ihtiyacımız var," dedi genç asker. "Bu bilgiyi vermemenizin bir nedeni mi var?"

Yaşlıca asker iç çekti. "O bir gezgin," dedi, "özellikle bir yere gitmezler, sadece ortalıkta dolaşıp dururlar." Bakışlarını yeniden Nandita'ya çevirdi. "Araç bulabildiğiniz durumlarda genellikle kimin aracına bindiğinizi söyleyebilir misiniz?"

"Satıcıların," dedi Nandita. "Bazen de pazardan sonra evlerine dönen çiftçilerin." Adama çelik kadar sert bir ba-

kış attı. "Eğer gözüme güvenilir görünürlerse serserilerle bile yola çıkabilirim."

Asker, kadının bakışlarına aynı şekilde karşılık verdi. "Güvenilir serseriler nasıl görünür?"

"Geçen hafta az çok sana benzeyen biriyle karşılaştım," dedi kadın. "Üzerinde farklı bir gömlek vardı ama aynı gözler, aynı silah, aynı kendini beğenmişlik. Son günlerde etrafta senden çok var." Bakışlarını genç askere kaydırdı. "Yanında bir çocuk da vardı."

"Davranışlarınıza dikkat etmeniz gerekiyor," dedi genç asker.

Kira'ya işaret ederek, "Aynı şekilde sizin de," dedi yaşlı adam sert bir ses tonuyla. "Siz de en az onun kadar kötüsünüz." Kira dilini ısırdı. Askere biraz daha bağırıp çağırmak istiyordu ama bağırırsa durumu yalnızca kötüleştireceğinin farkındaydı. Adam Nandita'ya döndü. "Şimdilik sorularımız bu kadar, hanımefendi. Sadece işimizi yapıyor, bize verilen bilgileri takip ediyorduk. Sizi rahatsız ettiğimiz için özür dileriz."

"Ziyanı yok," dedi Nandita. Tavırları hâlâ bir kaya kadar sertti.

"Bunu duyduğuma memnun oldum," dedi asker, "şimdi eğer izin verirseniz..." Dizginleri çekti ve atı çevirdi ama aniden tuhaf bir şekilde durdu ve yeniden Nandita'ya döndü. "Üzgünüm, bu resmi bir soru değil, sadece merakımdan soruyorum: Nasıl oldu da burada, sınıra bu kadar yakın bir yerde yaşamaya başladınız?"

"Sizi anlayabildiğimden emin değilim," dedi Nandita.

"Arkadaşlarım olabildiğince şehir merkezine yakın yerlerde yaşamaya çalışıyorlar. Bu mahalle ise genellikle

çocuklardan ve merkezde boş ev kalmadığından burada yaşamak zorunda kalan yeni evlilerden oluşuyor. Geri kalanımız gibi, siz de burayı on yıl kadar önce seçmiş olmalısınız ama şehir merkezine çok uzaktasınız. Sadece merak ettim."

Nandita adamı inceledi. "Bir asker olarak değil de meraklı bir komşu olarak soruyorsanız, sanırım adınızı öğrenmem gerekiyor."

"Çavuş Jamison, hanımefendi. Alex."

"Merkezdeki evim su yüzünden hasar gördü, Alex," dedi Nandita. "Evimin temeline bir şeyler girmiş ve birkaç kış önce orada öylece donmuşlar. Baharda buzlar çözüldüğü zaman kelimenin tam anlamıyla arka duvarım yıkıldı. Kızlarımın ve benim yeni bir eve ihtiyacımız vardı ve bu evin de arka bahçesinde küçük bir sera bulunuyordu. Elimizdeki en iyi seçenek burasıydı."

"Eminim öyledir," dedi asker. "Yardımınız için teşekkür ederim." Genç askerle birlikte arkalarını dönüp yol boyunca dörtnala ilerlemeye koyuldular.

Kira, midesi düğümlenmiş vaziyette adamların gidişini izledi. "Bu da neydi böyle?"

"Gizli Servis," dedi Nandita. "Pazarda takılıp tüccarları izliyorlar."

"Sadece işlerini yapmaya çalışıyorlar," dedi Isolde, "boğazlarına atlamak zorunda değildin."

"Onlar da Nandita'nın boğazına atlamak zorunda değillerdi," dedi Kira ve başını çevirip Isolde'ye baktı. "Söylemek istediğim tam olarak buydu – birilerinin bir şeylerden sorumlu olması, her şeyden sorumlu oldukları anlamına gelmez. Öylesine etrafta dolaşıp bize emir yağdıramazlar."

"Onlar hükümet görevlisi," dedi Marcus, "insanlara emir vermek onların işi ve dürüst olmam gerekirse sık sık seyahat eden insanlarla konuşmak, bilgi almak açısından iyi bir yöntem olabilir. Kimseyi kızdırmaya çalışmadılar – ama genç olanın biraz kışkırtıcı davrandığını itiraf etmeliyim."

"Adadaki herkes paranoyaklaştı," dedi Nandita. "Benim hakkımda olabilecek en kötü şeyi düşündüler ama Kira da onlar hakkında en kötüsünü düşündü." Sert bir şekilde Kira'ya baktı. "Davranışın tamamen münasebetsizdi ve eğer tavırlarını değiştirmezsen yakında başına altından kalkamayacağın kadar iş açılacak."

"Özür dilerim," dedi Kira ama hemen sonra başını iki yana salladı ve patlayıverdi. "Sakin olmamı istiyorlarsa kendi bahçemde sorgulanmadan oturmama izin vermeliler. Buna ne dersin?"

Nandita kıza baktı. Ardından dönüp atların sokağın köşesinden dönüp gözden kaybolmalarını izledi. "Her şey gittikçe korkunç bir hal alacak," dedi. "Her yeni sınır devriyesi, Umut Kanunu'ndaki her yeni değişiklik insanları öfkelendirmekten öteye geçemeyecek." Isolde'ye baktı. "Ses bir isyan çıkarmak istiyorsa gerçekten harika bir iş başarıyorlar."

Kira ani bir utanç dalgasının altında ezildiğini hissetti; Nandita bütün konuşmalarını dinlemişti.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Marcus. "Kaçıp Ses'e mi katılacaksın?"

"Kaçıp RM'yi tedavi edeceğim," dedi Kira. "RM olmazsa Umut Kanunu da olmaz. Bir deneyle işe başlayacağım. Virüsün, bulaştığı bebeklerde nasıl bir yol izlediğine dair

elimizde on yıllık veri var ama bağışıklığı olanlarda neler yaptığına dair tek bir çalışma bile görmedim. Bunu değiştirmenin zamanı geldi."

Isolde soru sorarcasına Kira'ya döndü. "Nasıl?"

"Sevgili dolu, yardımsever ve hiçbir şeyden şikâyet etmeyen erkek arkadaşımdan kan örneği alacağım," dedi Kira, "ve ona RM enjekte edeceğim."

Marcus ıslık çaldı. "Erkek arkadaşın harika bir tipe benziyor."

Nandita, değer biçercesine Marcus'a baktı ve bahçe aletlerini toplamak için eğildi. "Yine de daha iyisini bulabilirsin."

Onuncu Bölüm

"Ah!"

"Kıpırdama, seni koca bebek." Kira, iğneyi Marcus'un parmak ucundan çıkardı ve yaraya, dar bir cam tüp yerleştirdi. Hızla dolan tüpü çekip yerine başka bir tane koydu. İkisinin de tapalarını kapattı, tepsiye yerleştirdi ve Marcus'un yarasına küçük bir pamuk parçası bastırdı. "Bitti."

"Bunu nasıl becerdiğini anlamıyorum," dedi Marcus, "ama parmak ucum, sanki ilk denemede doğru delinmiş kadar iyi durumda. Yeteneklerinin önünde saygıyla eğiliyorum."

"Doğuştan yetenekliyim," dedi Kira. "Pamuğu çek." Marcus pamuğu çekince Kira, onun parmağını sargı beziyle sıkıca sardı. "Artık resmi olarak, doğumhanede kanını aldığım en yaşlı kişisin. Şimdi, şunlardan iki tane al. Ne olduğunu anlamadan kendini daha iyi hissetmeye başlayacaksın." Eğilip onu hızlıca iki defa öptü.

"Hımm," dedi Marcus, onu belinden kavrayarak. "Bunlardan kaç tane almam gerekiyordu?"

"Sadece iki," dedi Kira, "ama daha fazlasının da zararı olmayacaktır." Dudaklarını yalayarak tekrar öne eğildi ama Marcus onu eliyle durdurdu.

"Hayır," dedi ciddi bir tavırla. "Bir sıhhiyeci olarak şu anda kendimi pek rahat hissetmiyorum. İlaçla oyun olmaz – ya doz aşımına uğrarsam?" Kira'yı nazikçe itti. "Ya bağımlı olursam?"

Kira ona doğru yaklaştı. "Tam bir ineksin."

Yüzünde korku dolu bir ifadeyle "Ya ilaca karşı tolerans geliştirirsem?" diye sordu. "Şimdi iki tane, daha sonra iki tane ve aniden iki yeterli olmayacak – sınırı aşabilmek için dört, sekiz ya da yirmi taneye ihtiyacım olacak! O kadar öpücükle başa çıkabileceğimi mi sanıyorsun?"

Kira, Marcus'a doğru bir adım daha attı ve en ihtiraslı sesini takındı. "Bir yolunu bulabileceğini düşünüyorum."

Marcus yerinde donakaldı ve Kira'nın yaklaşmasını izledi. Yüzleri az kalsın birbirlerine değecekti ama parmağıyla dudağına dokunarak onu son anda durdurdu. "Doz aşımını engellemenin en iyi yolunun, aktif bileşeni değiştirmek olduğunu biliyorsun. Güney kanadındaki klinikte çalışan sarışın hemşire kan almakta son derece başarılıdır; ikinizden de ikişer tane alabilirim."

Kira oyuncu bir tavırla homurdanıp onu yakasından tuttu. "Ah, hayır, alamazsın."

"Tıbbi açıdan değerlendirildiğinde son derece güvenli olacaktır," dedi Marcus, "ikinizden aynı anda ikişer tane bile alabilirim. Biraz başım dönebilir ama – ah!"

"Hâlâ seni parmağımla dürtebilirim," dedi Kira ve sivri iğneyi, hafifçe onun yan tarafına batırdı. "Ancak tek bir kan alma uzmanına kan verebilirsin, Marcus Valencio. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı," dedi Marcus. "Hazır kan almaktan bahsetmişken, sanırım ilacım etkisini kaybediyor."

"Bugün daha fazla almak yok," dedi Kira, onu sandalyesine itip kanla dolu tüpleri alırken. "Gerçekte nasıl biri olduğunu öğrenmenin zamanı geldi." Marcus'un kanını, odanın köşesindeki tıbbi bilgisayara götürdü, bilgisayarı çalıştırdı ve bilgisayarın açılmasını beklerken numuneyi hazırlamaya koyuldu. Marcus onu takip etti ve Kira'nın ihtiyacı olan lamları, lamelleri, plastik boruları ve diğer küçük aletleri uzattı. Marcus'la çalışmayı seviyordu; Marcus'la çalışmak, ona kurtarma operasyonlarında tek bir kelime dahi etmeden tam bir uyum içinde ilaçları düzenleyişlerini hatırlattı.

Lamı hazırladı, tıbbi bilgisayarın yuvasına taktı ve parmaklarını ekranda gezdirdi; bilgisayar kanı algıladı ve temel bilgileri gözler önüne serdi.

"Sıfır RH pozitif," dedi Marcus, Kira'nın omzunun üzerinden okuyarak, "kolesterol seviyesi iyi, glikoz seviyesi iyi; hımm, seksilik sayımı çok yüksek. Bu çok ilgi çekici."

"Evet," diye mırıldandı Kira, parmakları ekranın üzerinde dolaşırken. "Ama şu ukalalık parçacıklarına bak." Marcus karşı çıkmaya kalkınca Kira güldü ve ayrıntılı tarama için bilgisayara gerekli talimatları girdi. "Tam Kan Analizi" penceresi açıldığında evet düğmesine dokundu; daha önce hiç bu kadar çok bilgi talep etmemişti ama anlaşılan, basit bir "menüdeki her şeyi istiyorum" düğmesi vardı. Bilgisayarların, onları kullanmak için yeterli enerji üretebildikleri hastanelerde değil, hayatın her alanında kullanıldığı eski dünyanın neye benzediğini merak etti.

Sadece birkaç saniye sonra çeşitli elektrolitlerin, glikoz moleküllerinin ve kandaki diğer küçük parçacıkların listesi bilgisayar ekranında belirdi. Tam analiz biraz daha uzun sürecekti ama bilgisayar, sonuçlar çıktıkça ekrandaki bilgileri güncelleyecekti. Kira, kanın üç boyutlu fotoğraflarını çekmeye ve belirli kısımlarda olağandışı bir şeyler aramaya başladığı sırada bilgisayardan kısa bir ikaz sesi yükseldi ve ekranın köşesinde, parlayan mavi bir eşkenar dörtgen belirdi. Kira, Marcus'a bakarak kaşlarını çattı ama o sadece omuz silkip başını iki yana sallamakla yetindi. Kira ekrana baktı ve uyarı mesajına dokundu.

Ekranda yeni bir sayfa açıldı. Sayfada bir avuç dolusu resimle kısa bir cümle vardı: 27 RM Virüsü Vakası.

"Ne?" diye fısıldadı Kira. Sayı yanıp söndü ve 28'e yükseldi. Kira resimlerden birine dokununca görüntü, ekranın köşesine doğru kayıp RM'nin üç boyutlu bir temsilini gözler önüne serdi. Arka plandan ayrılması için sarıyla vurgulanmış, girintili çıkıntılı, şişmanca bir küreydi. Tiksindirici ve tehditkâr görünüyordu.

Uyarı mesajındaki sayı yükselmeye devam ediyordu: 33 Vaka. 38. 47. 60.

"Virüs her yerine yayılmış," dedi Kira, ekranda beliren resimleri olabildiğince hızlı açarken. Virüsün yapısını daha önce de görmüştü. Bu, virüs konusunda yapılan ilk çalışmaların bir parçasıydı ama asla böylesiyle karşılaşmamıştı. Bu kadarıyla değil; asla yaşayan bir insanda değil. "Bu doğru olamaz."

"Hasta olmadığım açık," dedi Marcus.

Kira kaşlarını çattı ve görüntülerden birini dikkatli bir şekilde inceledi. Virüs, tıpkı devasa ve doymak bilmeyen bir avcı gibi diğer verileri gölgede bırakmıştı. "Bunun anormal olduğunu söylemiyor," dedi Kira, "sadece orada olduğunu söylüyor. Birileri bilgisayara virüsü tanımasını söylemiş ama virüsün tehlikeli olduğunu söylememiş. Bu normal mi?" Bakışlarını ekrana kaydırdı ve veritabanına giden bir bağlantı gördü. Bağlantıya dokundu ve nefesini tuttu.

Ekranın sağ tarafında uzun, ince, dikdörtgen bir kutu açıldı. Kutuyu genişlettiğinde bunun, benzer başvurularla dolu bir liste olduğunu fark etti. Parmağıyla listenin aşağılarına doğru indi. Önünde sayfalarca bağlantı uzanıyordu. Birine tıkladı ve başka bir hastanın dosyasına ulaştı. Onun da kanı RM ile doluydu. Sonra başka birine baktı, sonra da bir başkasına ama hepsi aynı durumdaydı. Az kalsın gördüklerini yüksek sesle söyleyecek cesareti toplayamayacaktı.

"Hepimiz taşıyıcıyız," dedi. "Hayatta kalanların tümünde var. Bağışıklığımız olsa bile hâlâ başkalarına bulaştırabiliyoruz. Bebekler bu yüzden ölüyor – bu yüzden onları hızla ele geçiriyor. Hatta hava geçirmez bir odada bile." Marcus'a baktı. "Ondan asla kurtulamayız." Virüsün yayılma ve faaliyet gösterme şekli konusunda öğrendiklerini hatırlamaya çalışarak virüsün görüntüleri arasında gezindi. RM'nin tehlikelerinden biri, kanla taşınan normal virüsler gibi davranmıyor oluşuydu – evet, kanda yaşıyordu ama bedenin tüm diğer kısımlarında da varlığını muhafaza ediyordu; kan, tükürük, cinsel ilişki ve hatta hava yoluyla bile bulaşabiliyordu. Virüsün yapısını inceleyip gizemin kapılarını onun için aralayacak bir

ipucu arayarak görüntülere daldı. Büyük bir virüstü. O kadar büyüktü ki karmaşık sistemlerin tüm işlevlerini barındırıyordu – her ne kadar sistemin ne olduğunu hâlâ öğrenememiş olsalar da.

Marcus gözlerini ovuşturdu ve ellerini yavaşça çenesine dek indirip yüzünden çekti.

"Daha önce söylemek istediğim buydu – hayatta kalan en zeki insanlar, on bir yıldır RM'nin üzerinde çalışıyor. Her şeyi incelemiş olmalılar."

"Ama gözden kaçan bir şeyler olmalı," dedi Kira öfke dolu bir şekilde listeyi kurcalarken.

"Canlılar üzerinde yapılan deneyler, ölüler üzerinde yapılan deneyler, kan temizleyiciler, diyaliz, solunum maskeleri. Burada hayvanlar üzerinde yapılmış testler bile var. Kira, ellerine geçip geçebilecek her şeyi incelemişler."

Kira, çalışmalar arasında dolaşmayı ve değişkenleri incelemeyi sürdürdü. Listenin sonuna ulaştığında bir şeyin farkına vardı.

Veritabanında bulunmayan tek bir denek vardı. On bir yıldır ortalarda görünmeyen bir denek.

Kira ekrana bakakaldı. Virüs, bakışlarına karanlık bir şekilde karşılık verirken kendini kirlenmiş ve rahatsız hissetti.

Virüsü anlamak istiyorlarsa neden virüsün kaynağına gitmiyorlardı? Gerçek bağışıklığın neye benzediğini görmek istiyorlarsa neden kusursuz bir bağışıklık sistemine sahip denekleri incelemiyorlardı?

Gerçekten RM'yi tedavi etmek istiyorlarsa bir Parsiyel'i incelemekten daha iyi bir yol olabilir miydi?

On Birinci Bölüm

"İçeri girin," dedi Doktor Skousen. Kira, yüreği ağzına gelmiş halde adamın kapısını yavaşça açtı. Marcus'la birlikte yaptıkları araştırmanın üzerinden geçmek ve kendini Skousen'e gitmeye ikna etmek için bir haftasını ve neyi nasıl söyleyeceğini planlamak için de en az bir o kadarını harcamıştı. İşe yarayacak mıydı? Kira'ya katılacak mıydı? Yoksa onunla dalga geçip odasından mı kovacaktı? Sinirlenip onu hastanedeki işinden sonsuza dek çıkarma ihtimali neydi? Skousen'in ofisi, iki tane geniş pencere ve adamın masasının üstünde duran göz alıcı beyaz lamba sayesinde aydınlanıyordu. Kaç defa görmüş olursa olsun elektrikle çalışan lambalar Kira'yı daima şaşırtırdı. Sadece birkaç insanın karşılayabileceği bir lükstü. İnsanlar o lambaları hastanede nasıl gelişigüzel kullandıklarının farkında mıydı?

"Beni görmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim, Doktor," dedi Kira kapıyı arkasından kapatıp ürkek bir tavırla masaya doğru yürürken. En profesyonel görünümlü kıyafetlerini giymişti: Kırmızı bir bluz, kahveren-

gi bir etek, etekle aynı renkte bir ceket ve bir çift topuklu ayakkabı. Normalde topuklu ayakkabılardan nefret ederdi -hem işi hem de Salgın'dan sonraki hayat için saçmalık seviyesinde kullanışsızdılar- ama Skousen eski dünyada büyümüştü ve Kira, adamın bundan hoşlanacağını biliyordu. Kira'yı zeki ve olgun bir yetişkin gibi görmesi gerekiyordu ve Kira'nın her tür avantaja ihtiyacı vardı. Elini uzattı, Skousen de bu eli kuvvetli bir biçimde sıktı; elleri yaşlıydı, teni kırışık ve pürüzlü bir hal almıştı ama gücü hâlâ yerindeydi.

"Lütfen," dedi sandalyeye işaret ederek, "lütfen oturun. Walker, değil mi?"

Sopa yutmuş gibi sandalyenin ucuna oturan Kira, başını evet anlamında salladı. "Evet, efendim."

"Araştırmandan etkilendim."

Kira'nın gözleri şaşkınlıkla fal taşı gibi açıldı. "Okudunuz mu?"

Skousen başını evet anlamında salladı. "Çok az sayıda stajyer araştırma raporu yayınlamayı dener; dikkatimi çekti." Gülümsedi. "Hatta sadece iyi araştırılmış olmakla kalmayıp bir de kesinlikle orijinal fikirlerle dolu olduğunu görünce yaşadığım şaşkınlığı hayal edin – RM'nin yapısı konusunda vardığınız sonuçlar kusurlu ama yenilikçi. Bir araştırmacı olarak gelecek vaat ediyorsunuz."

"Teşekkür ederim," dedi Kira. Bedenini bir sıcaklık dalgasının kapladığını hissetti. *Bu gerçekten işe yarayabilir.* "Aslında sizinle o konu hakkında konuşmaya gelmiştim: Daha fazla araştırma yapmalıyız."

Skousen sandalyesinde arkasına yaslandı; gözleri Kira'ya odaklanmıştı. Pek ilgili görünmüyordu ama dinliyordu. Kira kendini devam etmeye zorladı.

"Şunu düşünün: Umut Kanunu, on bir yıldır yaptığımız şeyin sadece biraz daha geliştirilmiş bir hali. Olabildiğince çok çocuk doğurmamızı istiyor ve on bir yıldır, tek bir başarı gösteremedi. Ne kadarının duvarda kalacağını görmek için duvara çamur atıp duruyoruz ve on bir yıl, daha fazla çamurun çözüm olmayacağını gösterecek kadar uzun bir süre. Başka bir şey denemeye başlamamız gerekiyor."

Skousen ifadesiz bir suratla Kira'ya baktı. "Ne öneriyorsunuz?"

"Doğumhaneden araştırma bölümüne geçmek istiyorum."

"Oldu bilin," dedi. "Zaten size bunu önerecektim. Başka bir şey var mı?"

Kira derin bir nefes aldı. "Parsiyel fizyolojisi çalışmalarına yönelik yeni bir program açmanın avantajlarını ciddi bir şekilde değerlendirmemiz gerektiğini düşünüyorum."

"Bununla ne demek istiyorsunuz?"

"Bunu başka nasıl söyleyebileceğimi bilmiyorum, efendim. Anakaraya geçmesi ve çalışma için bir Parsiyel ele geçirmesi için bir ekip kurmalıyız."

Doktor Skousen sessizdi. Kira, onu izleyerek bekledi. Nefes almaya bile cesaret edemiyordu. Tek duyabildiği, elektrikli ampulün vızıltısıydı.

Skousen'in sesi alçak ama sertti. "Bu konuyu ciddiye aldığınızı düşünmüştüm."

"Hayatımda hiç bu kadar ciddi olmamıştım."

"Hayatınız pek uzun bir örnek sayılmaz."

"Soyumuz tükeniyor," dedi Kira, "tıpkı sizin de dediği-

niz gibi. Bu noktadaki tek planımız ise gaz maskeleri takıp anneleri toplumun geri kalanından ayırmak ve bebek ölümleri konusunda notlar almak. Ve evet, tüm zorluklara rağmen o notlardan hakikaten faydalı bilgiler edindik ama türümün geleceğini, başlangıçta bile imkânsız görünen ufak bir ihtimale bağlamaya istekli değilim. Parsiyellerin bağışıklığı var: İnsanları öldürmek için virüsü kusursuz bir şekilde tasarladılar ama onların bağışıklığı var."

"Çünkü onlar insan değil," dedi Skousen.

"Ama insan DNA'sına sahipler," dedi Kira, "en azından bir kısmına. Virüs onları da en az bizi etkilediği kadar etkilemeli. Ama etkilemiyor ve bu, bağışıklıklarının da tasarlandığı anlamına geliyor. Demek ki şifreyi çözüp ondan istediğimiz gibi faydalanabiliriz."

Skousen başını iki yana salladı. "Siz delirmişsiniz."

"RM bulmacasını, bağışıklığı olmayan bebeklere bakarak çözmeye çalışıyoruz – kaç tane deneği incelersek inceleyelim yanıt orada değil. Bağışıklık konusunda bilgi edinmek istiyorsak Parsiyellere bakmalıyız. Nasıl yaratıldıklarına, genetik kodları tasarlanırken kullanılanlara dair hiçbir kaydımız yok. Yanıtlar orada olmalı. En azından denemeye değer."

"Çalışma için kendiliğinden gelip teslim olacak değiller."

"O zaman birini ele geçiririz," dedi Kira.

"Sınırı geçmek, yeni bir Parsiyel Savaşı'nın patlak vermesine yol açabilir."

"Öyle olursa yarın ölebiliriz," diye karşılık verdi Kira, "ama RM'yi tedavi edecek bir yol bulamazsak önümüzde-

ki elli yıl boyunca her gün öleceğiz – ya da Ses sivil savaş çıkarmayı becerirse daha kısa bir süre içinde. RM'nin tedavisini kısa zaman içinde bulamazsak er ya da geç bunlarla karşılaşacağız. Bence riski göze almaya değer."

"Bu konuşmayı bir salgın çocuğuyla yapmayacağım," diye çıkıştı Skousen. "Parsiyeller bize karşı cephe aldığında olan biteni hatırlayamayacak kadar küçüktünüz. Küçük Parsiyeller grubunun koca bir taburu yerle bir ettiğini görmediniz. Tanıdığınız herkes heder olurken onları izlemediniz. Kan kusuyorlardı. Kendi ateşleri yüzünden canlı canlı haşlanıyorlardı."

"Babamı kaybettim..."

"Hepimiz babalarımızı kaybettik!" diye bağırdı Skousen. Adamın ses tonu karşısında Kira'nın rengi attı ve gözlerindeki delice bakıştan uzaklaşmaya çalıştı. "Babamı, annemi, eşimi, çocuklarımı, arkadaşlarımı, komşularımı, hastalarımı, iş arkadaşlarımı, öğrencilerimi kaybettim. O sırada hastanedeydim; hastanenin bir anda dolduğunu ve cesetleri taşıyacak sayıda insan kalmayınca ölü bedenlerin üst üste yığıldığını gördüm. Sen oyuncaklarınla oynarken, Walker, ben tüm dünyamın canlı canlı kendisini yediğine şahit oldum. O yüzden, insan ırkını korumak için yeterince çalışmadığımı ve bir Parsiyel Savaşı'nı daha göze alabileceğimizi söylemeye sakın cüret etme." Yüzü hiddetle dolmuştu; öfkeden elleri titriyordu.

Kira söyleyeceklerini yuttu; konuşmaya cesaret edemiyordu; şu an söyleyebileceği her şey durumu daha da kötüleştirmekten başka bir işe yaramayacaktı. Başını eğdi, gözlerini kaçırdı ve ayağa kalkıp oradan çıkıp gitme isteğiyle savaşmaya çalıştı. Bunu yapmayacaktı – adam öfke-

liydi ve büyük ihtimalle çoktan kovulmuştu ama haklı olduğunu biliyordu. Onu kovmak istiyorsa bunu kendisinin yapması gerekiyordu. Kira başını kaldırdı ve doğrudan onun gözlerinin içine baktı. Artık cümlesini söylemeye hazırdı. Buradaki işi bitmişti ama vazgeçmeyecekti. Nasıl titrediğini fark etmemesini diledi.

"Yarın sabah araştırma bölümüne rapor vereceksin," dedi. "Hemşire Hardy'yi ataman konusunda bilgilendireceğim."

On İkinci Bölüm

Kira, Nandita'nın oturma odasında gülüp şakalaşan arkadaşlarını izledi. Saat geç olmuştu ve yanan mumlarla aydınlanan oda loştu; Xochi'nin güneş panellerinde biriken enerji, her zamanki gibi, sadece müzik çalar için kullanılıyordu. Bugünün seçimi, Xochi'nin favorilerinden biri olan "Tebrikler Kevan" idi: *Drill* tarzı rap ve bas, elektronik müziğe saldırgan bir hava katıyordu. Sesi kısıkken bile Kira'nın kanının daha hızlı pompalanmasına neden oluyordu.

Nandita çoktan yatmaya gitmişti ki bu iyiydi. Kira, arkadaşlarından vatana ihanet etmelerini istemek üzereydi ve Nandita'yı böyle bir şeyin içine çekmek hiç de adil olmayacaktı.

Skousen'in Salgın'dan sağ kurtulmanın nasıl bir şey olduğu hakkında söylediklerini aklından çıkaramıyordu. Salgın konusunda böylesine sert fikirlere sahip olduğu için onu suçlayamazdı çünkü herkes böyle hissediyordu ama Kira, o ana kadar Salgın'ın insanları ne kadar farklı şekillerde etkilediğini fark etmemişti. Virüs yayıldığı

sırada Skousen hastanede olabilirdi; sadece birkaç saat içinde hastanenin tıklım tıklım dolduğuna, insanların koridorlara ve otoparklara yığıldığına, salgın fırtınasının dünyayı tüketmesine de şahit olmuş olabilirdi. Ailesi kollarında can vermişti. Fakat Kira tek başınaydı; dadısı banyoda sessizce ölmüş ve babası...bir daha asla eve dönmemişti. Evde nasıl hazırlanacağını bildiği yiyecekler tükenene kadar birkaç gün beklemiş ve sonra, yiyecek bir şeyler bulmak için dışarı çıkmıştı. Mahalle bomboştu; dünya bile bomboş görünüyordu. Çaresiz bir şekilde cepheden kaçan ordu aracı onu fark etmeseydi hayatta kalması mümkün olmazdı.

Skousen paramparça olan bir dünya hatırlıyordu. Kira ise kurtulmak için bir araya gelen bir dünya hatırlıyordu. Fark buydu. Skousen ve Senato'nun, sorunu çözmek için gerekeni yapamayacak kadar korkuyor olmasının nedeni de buydu. Sorun çözülecekse, bunu yapacak olanlar salgın çocuklarıydı.

Haru tutkulu bir şekilde konuşuyordu – sanki başka bir yöntem bilmiyor gibiydi. Daima, katıldığı konuşmaların merkezinde yer alırdı ama buna neden olan karizması değil, keskin kararlılığıydı. "Fark etmediğiniz şey," dedi, "Senato'nun umursamadığı. Çocukluğunuzu elinizden aldıklarından bahsedebilirsiniz, bilimin yeterli olmadığını iddia edebilirsiniz ama tüm bunlar, onlar için hiçbir önem taşımıyor." Dedikodu kazanı kaynıyordu ve Senato'nun gebelik yaşını bir kez daha düşüreceği iddia ediliyordu ve Haru, Isolde'nin konuşmayı reddetmesini, dedikoduların doğru olduğu konusunda üstü kapalı bir itiraf olarak kabul etmişti. "RM'yi mağlup etmek için en iyi yöntemin

istatistiklere gömülmek olduğuna karar verdiler ve bu da gebelik yaşını paçayı sıyırabilecekleri kadar indirecekleri anlamına geliyor. Gebelik yaşını on sekizden on altıya indirince yaklaşık beş bin yeni anne elde edecekler. Bu da on iki ayda beş bin bebek eder. On dörde indirirlerse en az iki katına ulaşırlar. Doğumların bir işe yarayıp yaramaması önemli değil. Seçtikleri strateji ancak böyle en iyi ve hızlı şekilde ilerleyebilir. Bu kaçınılmaz."

"Bunu bilmiyorsun," dedi Isolde ama Haru başını iki yana salladı.

"Hepimiz biliyoruz," dedi, "hükümet sadece bu şekilde karar vermeyi biliyor."

"O zaman yeni bir hükümete ihtiyacımız olabilir," dedi Xochi.

"Yine başlama," dedi Jayden ama bir kere başladığında, Xochi'yi durdurmak neredeyse imkânsızdı.

"En son ne zaman birini seçtik?" diye sordu. "En son ne zaman oy kullandık? On altı yaşındakilerin oy kullanmasına bile izin verilmiyor ama şu anda bizi doğrudan etkileyen bir karar veriyorlar ve bu konuda söz söylemeye hakkımız yok, öyle mi? Sizce bu adil mi?"

"Bunun adaletle ne alakası var?" diye sordu Haru. "Dünyaya şöyle dikkatlice bir bak, Xochi, bir hayli adaletsiz bir dünyada yaşıyoruz."

"Dünya konusunda haklısın," dedi Xochi, "ama bu, dünyayı taklit etmek zorunda olduğumuz anlamına gelmiyor. İnsanların adalet anlayışının, doğanın başıboş güçlerininkinden daha kuvvetli olduğunu düşünmek istiyorum."

Kira, konuşan Xochi'nin yüzünü inceledi. Kızın yü-

zünde neyi aradığından tam olarak emin değildi. Xochi son günlerde farklıydı, her zamankinden daha öfkeliydi. Diğerleri büyük ihtimalle fark etmemişlerdi bile -Xochi her zaman öfkeli bir mizaca sahipti- ama Kira, onu herkesten daha iyi tanıyordu. Bir şeyler değişmişti. Bu değişim Kira'ya yardım etme olasılığını nasıl etkileyecekti?

"Umut Kanunu, henüz hiçbirimizin oy kullanma hakkı yokken uygulanmaya başladı," dedi Madison, "ama yine de, o ana kadar hamile kalmamış olsam bile, on sekizime bastığımda hamile kalmak zorunda olacaktım." Hâlâ gebeliğinin başlarındaydı ama karnı hafifçe şişmeye başlamıştı. Refleks olarak sık sık karnına dokunuyordu; Kira, diğer hamile kadınların da aynısını yaptığını fark etmişti. Ceninin pek insanı andırmadığı dönemlerde bile anneyle bebeği arasında somut bir bağ vardı. Bu düşünce, Kira'nın kalbinin kırılmasına neden oldu.

Madison'un planını destekleyeceğinden emindi – söz konusu olan onun çocuğuydu ve dolayısıyla, kazanacak ya da kaybedecek çok fazla şeyi vardı. Haru da büyük olasılıkla aynı nedenden ötürü Kira'yı destekleyecekti ama Haru'nun ne yapacağını asla önceden kestiremezdiniz. Haru'nun kendi çıkarlarının aksini savunduğuna birden fazla kez şahit olmuştu. Fikirleri, ihtiyaçlarından daha güçlüydü. Jayden'a gelince, pekâlâ, o tam bir muammaydı. Kira, onun yeğenini kaybetmek istemeyeceğini biliyordu ama aynı zamanda, Savunma Hattı'na hayatı pahasına sadık olduğunun da farkındaydı. Kira vatanına ihanet etmesini istediğinde iyi bir tepki vermeyeceği kesindi.

"Bahsettiğin şey vatana ihanete girer," dedi Jayden, Xochi'ye soğuk bir bakış atarak. Kira gülümsedi. Eski,

sevimli, öngörülebilir Jayden. "Senatörlerden birini değiştirmek bir mesele -emekli olurlar ve biz de yerine yenisini seçeriz- ama hükümetin tümünü değiştirmek devrim anlamına gelir. Aynı zamanda intihardır: Savunma Hattı'nı yöneten ve barışı koruyan Senato'nun ortalıkta olmaması halinde bu şehrin ne kadar savunmasız kalacağının farkında mısın? Ses, daha ilk on dakikada şehri yerle bir eder."

"Senato giderse Ses'in şehri yerle bir etmek için nedeni kalmayacak," diye karşı çıktı Xochi. "Bütün amaçları o."

"Şimdi de bir Ses üyesi olduğunu söyleme," dedi Jayden.

Xochi öne eğildi. "Aptallar tarafından yönetilmekle ordu tarafından yönetilmek arasında seçim yapmak zorunda kalırsam asiler tarafından yönetilmek kulağa çok da kötü gelmeyebilir."

"Onlar asi değil," dedi Jayden dişlerinin arasından, "onlar terörist."

Kira, Xochi'nin yardım etmek isteyeceğini biliyordu ama arkadaşının ne kadar yardımının dokunabileceğinden emin değildi. Okulda gördükleri basit nişancılık dersi dışında hiçbir askeri eğitimi yoktu. Becerileri şaşırtıcı bir şekilde geleneksel alanlarda gelişmişti: Yemek yapmak, çiftçilik, dikiş dikmek ve bunun gibi şeylerde çok başarılıydı. Çiftliklerde büyümüştü ve bu sayede, vahşi hayat konusunda biraz olsun deneyimi vardı ama hepsi bu kadardı. Isolde daha da kötüydü: Büyük olasılıkla karakteri yüzünden onlara destek olacaktı; o bir takipçiydi ama asla onlarla birlikte gelmeyecekti. Zaten gelmemesi herkes için en iyisiydi. Perde arkasından yardımı doku-

nabilir; eylemlerini hükümetten ve Savunma Hattı'ndan gizleyebilirdi ama bu bile çok ufak bir ihtimaldi. Kira planını hayata geçirecekse dışarıda kendi başlarının çaresine bakabilecek, kendini buna adamış insanlara ihtiyacı vardı. Kira, kendisinin de bu tanıma pek uymadığının farkındaydı ama en azından sıhhiyeciydi ve kurtarma operasyonları yüzünden silahlar konusunda diğerlerinden daha fazla deneyime sahipti.

Ve Marcus. Kanepede Kira'nın yanında oturmuş, batan güneşin son ışıklarını pencereden izliyordu. Keyifli bir şekilde Haru'nun tartışmasına katılmayı reddediyordu. O bir asker değildi ama elinde bir tüfekle yeterince iyi nişan anabiliyordu ve becerikli bir cerrahtı. Özellikle üzerindeki baskı yüksekken. İşe alınır alınmaz, hastanenin acil servisine seçilmişti. Kira'yı korurdu, aklını kaçırmasına mani olurdu. Kira, hafifçe onun dizine dokunup oturduğu yerde dikeldi ve kendini az sonra olacaklara hazırladı.

"Sizinle konuşmam gerekiyor, çocuklar," dedi.

"Ne diyeceğini biliyoruz," dedi Haru, "sen Marcus'a sahipsin. Tabii Umut Kanunu ile ilgili bir sorunun olmaz."

Kira rahatsız bir şekilde Marcus'a baktı ve ardından tekrar Haru'ya dönüp başını iki yana salladı. "Ne düşündüğümden emin değilim ama söylemek istediğim bu değildi. Bebeğiniz hakkında konuşmak istiyorum."

Haru kaşlarını çattı ve farkında olmadan karnını okşayan Madison'a baktı. "Bebeğe ne olmuş?"

"Sözümü sakınmadan konuşabilir miyim?"

"Herkes öyle yapıyor," dedi Isolde.

"Tamam, o zaman," dedi Kira. "Maddy'nin bebeği ölecek."

Haru ve Jayden, Kira'nın söyledikleri karşısında homurdandı ama Madison'un yüzündeki acı dolu ifade Kira'nın kalbini az kalsın paramparça edecekti. Ağlamamaya çalışarak sözlerine devam etti. "Üzgünüm, bunun ne kadar zor olduğunu biliyorum ama gerçekçi olmalıyız. Umut Kanunu aptalca, şeytanca, gereksiz olabilir ama bunun hiçbir önemi yok çünkü Maddy'nin bebeğini kurtarmayacak. Belki bundan birkaç yıl sonra dünyaya gelecek bebeklerden birini kurtarabilir ama Maddy'nin bebeği ölecek. Tabii, biz bir şeyler yapmazsak."

Haru buz gibi bir bakışla Kira'yı yerine mıhladı. "Aklında ne var?"

Kira yutkundu ve en az onun kadar kendinden emin ve ciddi görünmeye çalışarak baktı. "Bir Parsiyel yakalamamızı istiyorum."

Jayden kaşlarını çattı. "Anakaraya yapılacak organize bir saldırıdan mı bahsediyorsun?"

"Doğu Meadow tarafından değil," dedi Kira, "Savunma Hattı'yla değil. Skousen'le bu konu hakkında konuştum ve Senato'nun teklifimi kabul etmesine imkân yok. Bizden bahsediyorum, şu anda bu odada olanlardan. Parsiyeller, RM tedavisi açısından hayati önem taşıyor. Bu yüzden, sınır dışına çıkıp, boğazı geçip bir Parsiyel yakalamamızı istiyorum."

Arkadaşları tek bir kelime dahi etmeden Kira'ya baktılar. Çok uzun zaman önce hayatını kaybeden Kevan'ın müziği arka planda öfkeli bir şekilde kükrüyordu. Madison kifayetsiz kalmıştı; gözleri kuşkuyla fal taşı gibi açılmıştı. Isolde ve Jayden kaşlarını çatmış, büyük olasılıkla Kira'nın delirdiğine ikna olmuşlardı. Xochi gülümsemeye

çalıştı. Kira'nın şaka yapıp yapmadığını anlamaya çalışıyor gibiydi.

"Kira..." dedi Marcus yavaşça.

"İşte bu!" diye bağırdı Haru. "Tam olarak bundan bahsediyordum."

"Ciddi olamazsın," dedi Madison.

"Tabii ki ciddi," dedi Haru, "kesinlikle akla uygun. Virüsü, Parsiyeller yarattı ve onu nasıl ortadan kaldırabileceğimizi de ancak onlar söyleyebilir. Gerekirse aşırı baskı altında."

"Onlardan birini sorgulamayı kastetmedim," dedi Kira. "Onlardan milyonlarca var; viral biyoloji konusunda işe yarar bilgilere sahip olanını bulmak pek mümkün değil. Ama birini inceleyebiliriz. Marcus ve ben, mevcut verileri kullanarak bağışıklık sürecini araştırmaya çalıştık ama çıkmaz sokaktı – hastanedeki araştırma ekibi işini yapmadığı için değil, son on yıldır işlerini çok iyi yaptıkları için. Kelimenin tam anlamıyla tüm diğer olasılıkları elemişler. En büyük şansımız -tek şansımız- aşıya ya da tedaviye uyarlayabileceğimiz bir şeyler bulabilmek için Parsiyel fizyolojisini incelemek. Ve elimizi çabuk tutmalıyız. Bebek doğmadan önce bir tedavi bulmak zorundayız."

"Kira," dedi Marcus tekrar ama Jayden sözünü kesti.

"Savaşı yeniden başlatacaksın."

"Küçük bir grupla gidersek dikkat çekmeyiz," dedi Haru hevesli bir şekilde öne eğilirken. "Büyük bir istila Parsiyeller tarafından fark edilir ama küçük bir grup, sınırdan geçip, aralarından birini yakaladıktan sonra sessizce geri dönebilir. Orada olduğumuzu bile anlamazlar."

"İnsanlarından birinin ortadan kaybolması dışında," dedi Xochi.

"Onlar insan değil," diye çıkıştı Haru, "onlar makine – biyolojik olabilirler ama eninde sonunda ruhsuz birer makineden ibaretler. Bir silah, kaybolan bir silahın arkasından ne kadar endişeleniyorsa kayıp bir Parsiyel'i da o kadar önemseyecekler. En kötü ihtimalle, Parsiyel kumandanlarından biri, silahlarından birinin kayıp olduğunu fark eder ve onu telafi etmek için yeni bir tane yaratır."

"Yenilerini yaratabiliyorlar mı?"

"Kim bilir?" dedi Haru. "Üreyemediklerini biliyoruz ama ParaGen'deki Parsiyel üretim makinelerini bulmadıklarını ve onları çalışır duruma getirmediklerini kim söyleyebilir? Mesele şu ki onları insan olarak göremezsin çünkü onlar bile kendilerini insan olarak görmüyor. Parsiyel çalmak, birini rızası dışında kaçırmak değildir... Sadece bir ekipmanı ele geçirmektir.

"Ses, ekipmanlarımızı çaldığı zaman epey sinirleniyoruz," dedi Madison.

"Hayır," dedi Jayden zemine bakarak, "haklılar." Başını kaldırdı. "Bunu yapabiliriz."

"Ah, sen de mi?" dedi Madison.

Kira sessizce sevindi – Madison'un neden karşı çıktığını anlayamıyordu ama Jayden'ı bile kandırabildiyse Madison'un inat etmesinin bir önemi yoktu. Onun gözlerine baktı ve başını evet anlamında salladı. Bu devinimi sürdürmeye kararlıydı. "Ne düşünüyorsun?"

"Savunma Hattı'nda bize yardım edebilecek birkaç kişi tanıyorum," dedi Jayden. "Çoğu keşif kolundan – nasıl ko-

nuşlandıkları bir yana, Parsiyellerin nerede olduğundan bile emin değiliz. Dolayısıyla, karşı tarafa geçecek, tek başına dolanan birini ya da küçük bir devriyeyi gözüne kestirecek, aralarından birini yakalayacak ve kimse fark etmeden adaya geri dönecek." Madison'a ve sonra tekrar Kira'ya baktı. "Dünyadaki en güvenli plan değil ama başarabiliriz."

"Ben geliyorum," dedi Xochi.

"Hayır, gitmiyorsun," dedi Isolde, "kimse bir yere gitmiyor."

Kira onları duymazdan geldi ve gözlerini Jayden'ınkilerden ayırmadı; planının işe yaraması için ona ihtiyacı vardı. "Boğazı geçebileceğimiz iyi bir yer biliyor musun?"

"Boğazı geçmemeliyiz," dedi Haru başını iki yana sallayarak, "biz kendi tarafımızı tıpkı bir şahin gibi kontrol ediyoruz, onların da aynısını yaptıklarına bahse girerim. Sınırın öteki tarafına geçmek istiyorsak bunu ancak kimsenin izlemediği boş ve terk edilmiş bir yerden yapabiliriz."

Jayden başını evet anlamında salladı. "Manhattan."

"Artık hepinizin deli olduğundan eminim," dedi Marcus elini Kira'nın koluna koyarken. "Manhattan'ı kimse izlemiyor çünkü patlayıcılarla dolu – köprülerde bubi tuzakları var, şehrin her iki tarafına da bombalar yerleştirilmiş ve bildiğimiz kadarıyla kuzeydeki nehir boyunca uzanan Parsiyel sınırı da patlayıcılarla dolu. Tek bir yanlış harekette bütün ada havaya uçar."

"Bizim bombaların nerede olduğunu öğrenirsek durum değişir," dedi Jayden. "Güvenli yolların nereden geçtiğini görmek için tüm eski planlara ve kayıtlara ulaşabilirim."

"Güvenli bir yol mu var?" diye sordu Xochi.

"Eğer güvenli bir yol bırakmasaydık aptalca davranmış olurduk," dedi Jayden. "Küçük ve bulunması zor yollar ama doğru haritayla hepsinden kurtulup aralarından süzülerek sınırı geçebiliriz."

"Şimdi herkesin bu konudan bahsetmeyi kesmesini istiyorum," dedi Madison. Sesi, Kira'nın hiç duymadığı kadar güçlü ve karanlıktı. "Kimse Manhattan'a gitmeyecek, kimse bir mayın tarlasında yolunu bulmaya çalışmayacak ve sizi temin ederim ki kimse bir Parsiyel'e saldırıp onu kaçırmayacak. Onlar süper-askerler – Tecrit Savaşı'nı kazanmaları için yaratıldılar; bir grup gence boyun eğecek değiller. Onlar son derece tehlikeli canavarlar. Bu nedenle, kocamın ya da kardeşimin onların yakınına bile yaklaşmasına izin veremem."

"Bunu senin için yapıyoruz," dedi Haru.

"Ama yapmanızı istemiyorum," diye ısrar etti Madison. Kira, korumacı bir tavırla elini karnındaki belli belirsiz şişkinliğe koyan Madison'ın gözlerinde biriken yaşları görebiliyordu. "Bebeğimi korumak istiyorsanız kızımı babasız bırakmayın."

"Burada kalırsam," dedi Haru yavaşça, "kızımıza sadece üç günlüğüne babalık yapabileceğim. Eğer şansımız yaver giderse, belki de dört günlüğüne. Kira haklı – bir an önce bir şeyler yapmazsak bebek ölecek. Şüpheye yer yok. Ama eğer gidersem ve buraya bir Parsiyel getirmeyi başarırsak kızımızı kurtarabiliriz."

"*Kızımızı,*" diye düşündü Kira. *Henüz çok erken olmasına rağmen sanki biliyorlarmış gibi konuşuyorlardı. Bu onlar için gerçek bir insandı. Madison tek şanslarının bu olduğunu göremiyor muydu?*

Madison'un sesi çatlak çıkıyordu. "Ya ölürsen?"

"O zaman kendi hayatımı çocuğumunki için feda etmiş olacağım," dedi Haru. "Bu adada aynısını yapmayacak tek bir baba yok."

"Beni kandırdınız," dedi Xochi kollarını kavuşturarak. "Ben varım."

"Ben yokum," dedi Isolde. "Bu konuda Madison'a katılıyorum – planladığınız şey tehlikeli, hainee ve milyonda bir ihtimal. Riski göze almaya değmez."

"Tabii ki değer," dedi Kira. "Aptalca ya da imkânsız olduğunu söyleyebilirsin ama sakın göze almaya değmeyeceğini söyleme. Hepimiz eve sağ salim ya da amacımıza ulaşmış şekilde dönemeyeceğimizi biliyoruz ve bunu kabul ediyorum. Kabul etmeye hazır olmasaydım bunu önermezdim. Ama Haru haklı – yeni bir nesil başlatma şansını elde etmek için aramızdan herhangi birinin hayatını feda etmesi, hatta hepimizin bu uğurda hayatını kaybetmesi kesinlikle her şeye değer. Bunu hakikaten becerebilirsek ve RM'yi tedavi etmek bir Parsiyel'den faydalanabilirsek sadece Maddy'nin bebeğini kurtarmakla kalmayacak, binlerce, belki de milyonlarca bebeğin hayatını kurtarmış olacağız – o andan itibaren doğan tüm bebekler hayatta kalacak. Türümüzü kurtaracağız."

Isolde sessizdi. Madison ağlıyordu. Gözyaşlarını sildi ve boş gözlerle Haru'ya bakarak fısıldadı. "Ama neden giden siz olmak zorundasınız?"

"Çünkü bunun doğru bir adım olduğunu kanıtlayana kadar plan başlı başına yasalara aykırı," dedi Haru. "Ne kadar az insanın haberi olursa o kadar iyi. Jayden, destek olarak birkaç kişi toplayabilir ama asıl ihtiyacımız olan-

lar bu odada ve başarılı olmak için elimizdeki tek şans bu."

"Hâlâ aklınızı kaçırmış olduğunuzu düşünüyorum," dedi Marcus. "Bir planınız var mı? Yoksa sadece bir Parsiyel yakalayıp 'RM'yi tedavi et' düğmesine mi basacaksınız? Bir Parsiyel yakalamayı becerdiğinizi varsaysak bile onunla ne yapacağınıza dair en ufak bir fikriniz var mı?"

Marcus'un plana karşı çıktığını duyunca şaşkınlığa düşen Kira, ona bakmak için döndü. "Sanırım, *aklımızı* kaçırdığımız demek istedin," dedi. "Bize katıldığını sanmıştım?"

"Asla öyle bir şey söylemedim," dedi Marcus. "Bunun tehlikeli, gereksiz ve aptalca..."

"Kira'nın az önce gelecek hakkında söylediklerine ne diyorsun?" diye sordu Haru. "Türümüz hakkında? Yoksa umurunda değil mi?"

"Tabii ki umurumda," dedi Marcus, "ama bu şekilde hiçbir yere varamayız. Bir ülkü uğruna hayatlarınızı feda etmekten bahsetmeniz gerçekten çok asilce ve insanoğlunun geleceği kesinlikle harika bir ülkü, bundan emin olabilirsiniz, ama sadece on saniye boyunca gerçekçi davransanız bile planınızın elinizde dağılacağını göreceksiniz. On bir yıldır kimse tek bir Parsiyel bile görmedi – nerede olduklarını, ne yaptıklarını, onları nasıl bulacağınızı, nasıl yakalayacağınızı, fiziksel becerilerini ve diğer meseleleri bilmiyorsunuz. Saçma sapan bir mucize olur da katledilmeden bir Parsiyel yakalamayı becerirseniz ne yapacaksınız? Bir Parsiyel'i, görüldüğünüz anda vurulmadan Doğu Meadow'un ortasına getirebileceğinizi mi sanıyorsunuz?

"Taşınabilir tıbbi bilgisayarlardan birini yanımıza alacağız," dedi Kira, "ve onu çalıştırmak için bir de jeneratör. İhtiyacımız olan tüm testleri arazide yapabiliriz."

"Hayır, yapamazsınız," dedi Marcus, "çünkü ölürsünüz. Konuşmaya açıksözlü bir şekilde başlamıştın. Al sana biraz daha açıksözlülük: Bu aptalca maceraya çıkan herkes ölecek. Başka hiçbir olasılık yok. Ve kendinizi öldürmenize izin vermeyeceğim."

"Nasıl oluyor da böyle bir karara varabiliyorsun?" diye çıkıştı Kira. Aniden yüzünü ateş bastığını, kanının öfkeyle kaynamaya başladığını, ellerinin ani bir kan, adrenalin ve duygu akışıyla titremeye başladığını hissetti. Marcus kim olduğunu sanıyordu? Odadaki herkes susmuş, Kira'nın öfke dolu patlamasını izliyordu. Kira ayağa kalktı ve ona bir kere daha bağırmaktan korktuğundan Marcus'a bakmaya cesaret edemeden oradan uzaklaştı.

"Bunun halletmek en az bir ayımızı alacak," dedi Jayden sessizce. "Haru, inşaat departmanındaki tanıdıkları sayesinde ihtiyacımız olan haritalara ulaşabilir ve ben de bize yardım edeceğini bildiğim birkaç kişiyle konuşabilirim. Benim tarafımdan seçilen adamlarla bir kurtarma operasyonu yapacağımızı söyleyeceğim ve zamanında geri dönmediğimizi görene kadar kimse şüphelenmeyecek. O zaman da bizi durmak için çok geç kalmış olacaklar. Şüphe çekmeden evrakları hazırlamak ise zaman alacak."

"Sorun değil," dedi Kira. "Zamanı boşa harcamak istemeyiz ama aceleye de getirmemeliyiz. Bunu yapacaksak doğru yapacağız."

"Beni nasıl isteyeceksiniz?" diye sordu Xochi. "Kurtarma operasyonları için gerekli belgeye sahip değilim."

"Sen gelmiyorsun," dedi Jayden.

"Hem de nasıl geliyorum."

"Madison'la birlikte kalman gerekiyor," dedi Haru. "Herkes sahip olduğu becerilere göre hareket ediyor. Seni Parsiyel bölgesine götürmeye çalışmak, belaya davetiye çıkarmaktır; bize yardım değil, engel olursun."

"Lütfen benimle kal," dedi Madison elini Xochi'ye doğru uzatarak. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve yaşlarla doluydu. Yüzünde yalvaran, çaresiz bir ifade vardı. "Herkesi bir anda kaybetmeye dayanamam."

"Xochi dışarıda bir işinize yaramayacaksa benim de size yardımım dokunmaz," dedi Isolde. "Ama kaybolduğunuzu fark ederlerse Senato'nun dikkatini dağıtabilirim. Fakat Savunma Hattı'nın kararlarını etkileyemem."

"Bu güzel," dedi Haru, "ama daha fazlasını yapmak zorunda kalacaksın. Senin görevin, geri döndüğümüzde Senato'nun en azından söyleyeceklerimizi dinlemesinden emin olmak."

"Ben de gelmiyorum," dedi Marcus. "Ve Kira da burada kalıyor."

Kira hışımla kendi etrafında döndü, hızlı adımlarla kanepeye ulaştı ve Marcus'u kolundan tutup kaldırdı. "Jayden, Haru, siz başlayın. Marcus ve ben konuşmak için dışarı çıkıyoruz." Marcus'u koridor boyunca sürükledi ve savururcasına açtığı ön kapıdan çıkardı. Onu zorla merdivenlerden indirdi ve peşinden gidip yüzünde sert bir ifadeyle karşısına dikildi. Gözlerinde biriken yaşlar yüzünden gözleri yanıyordu. "Orada ne yaptığını sanıyordun?"

"Hayatını kurtarıyorum."

"Bu benim hayatım. Kendi hayatımı kendim kurtarabilirim."

"O zaman kurtar. Böyle bir yolculukta hayatta kalabileceğini mi sanıyorsun? Gerçekten tüm bunları arkanda bırakmak mı istiyorsun?"

"Neyi arkada bırakmak mı istiyorum? Bizden mi bahsediyorsun? O yüzden mi böyle davranıyorsun? Ayrılmak zorunda kalabileceğimiz için arkama yaslanıp tüm dünyanın heba olmasını mı izleyeyim? Sen benim sahibim değilsin, Marcus..."

"Senin sahibin olduğumu söylemiyorum; kesinlikle böyle bir şey iddia etmiyorum. Ama neden bir hiç uğruna sahip olduğumuz her şeyi geride bırakmaya hazır olduğunu anlamıyorum."

"Çünkü tek yolu bu," dedi Kira. "Umurunda bile değil mi? Neler olduğunu göremiyor musun? Kendi sonumuzu getiriyoruz. Gidersem yarın ölebilirim, evet, ama kalırsam er ya da geç *hepimiz öleceğiz* ve tüm insan ırkını da beraberimizde sürükleyeceğiz. Bununla yaşamayı reddediyorum."

"Seni seviyorum, Kira."

"Ben de seni seviyorum ama..."

"Aması yok," dedi Marcus. "Dünyayı kurtarmak zorunda değilsin. Sen bir sıhhiyecisin – henüz bir doktor bile değilsin, sadece bir stajyersin. Bilim konusunda becerin var ve burada, hastanede çok daha büyük işler başarabilirsin. Güvenli bir yerde. Gitmek zorundalarsa bırak, gitsinler ama sen kalıyorsun." Marcus'un sesi titredi. "Benimle kal."

Kira, onu anlamasını umarak gözlerini sımsıkı kapattı. "Seninle kalırsam ne olacak, Marcus?" Gözlerini

açtı ve bakışlarını Marcus'unkilere dikti. "Evlenmek mi istiyorsun? Bir ailenin olmasını mı istiyorsun? RM tedavi edilene kadar bunların hiçbirini yapamayız. Gebelik yaşını indirseler de indirmeseler de hayatımın geri kalanını hamile bir kadın olarak geçireceğim: Kadınların çoğu yılda ortalama bir defa hamile kalıyor ve bebeklerin hepsi ölüyor. İstediğin gerçekten bu mu? Evleneceğiz, hamile kalacağım ve yirmi yıl sonra yirmi tane ölü bebeğimiz olacak. Kalbimde bunun için yeterince yer ve güç var. Bunu mu demek istiyorsun?"

"O zaman buradan ayrılacağız," dedi Marcus, "çiftliklerden ya da balıkçı kasabalarından birine gideriz veya istersen Ses'e katılırız, hiçbir şey umurumda değil – sadece seni mutlu etmek istiyorum."

"Eğer bir tedavi bulamazsak Ses ve Savunma Hattı adayı yerle bir edecek, Marcus, hiçbir yerde güvende olmayacağız." Onu anlamaya çalışarak Marcus'a baktı. "Dünya ölürken her şeyi göz ardı edip küçük, sevimli bir köyde mutlu olabileceğimi mi düşünüyorsun? Sesi çatladı. "Beni zerre kadar tanıyor musun?"

"Asla bir tedavi bulunamayacak, Kira." Marcus'un sesi kısık ve acı doluydu. Derin bir nefes alıp çenesini sıktı. "Sen bir idealistsin, bulmacaları çözersin ve çözümü olmayan bir şeye baktığında sadece senden öncekilerin yapmadıklarını görebiliyorsun – delice ve aptalca olduklarından şu ana kadar kimsenin denemediği delice ve aptalca şeyleri görüyorsun. Gerçekle yüzleşmeliyiz: Her şeyi denedik, her yere baktık, akla uygun kaynakların tümünü kullandık ve RM tedavisi hâlâ bulunamadı çünkü RM,

tedavi edilemez bir virüs. Nehrin öteki tarafında ölmek de bunu değiştirmeyecek."

Kira, söylemek istediği kelimeleri bulmaya çalışarak başını iki yana salladı. Nasıl böyle bir şey diyebiliyordu? Nasıl böyle düşünmeye cüret edebiliyordu? "Sen..." Kira ağlayarak duraksadı ve baştan başlamaya karar verdi. "Nasıl böyle yaşayabiliyorsun?"

"Geriye kalan tek yol bu, Kira."

"Ama," dedi Kira, onun gözlerine bakarak. "Geleceğin olmadan nasıl yaşayabilirsin?"

Marcus yutkundu. "Anı yaşayarak. Dünyanın sonu çoktan geldi, Kira. Belki bir gün bir bebek yaşayacak, belki de yaşamayacak. Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Geriye sadece biz kaldık, bunun tadını çıkaralım. Her zaman dediğimiz gibi birlikte olalım ve tüm o ölümleri ve korkuları unutup sadece yaşayalım. Adadan ayrılmak istiyorsan adadan ayrılalım – kimsenin bizi bulamayacağı, Senato'dan, Ses'ten ve Parsiyellerden uzak bir yere gidelim. Ama bunu birlikte yapalım."

Kira hıçkırarak başını iki yana salladı. "Beni gerçekten seviyor musun?"

"Seni sevdiğimi biliyorsun."

"O zaman bunu yapmama izin ver." Kira burnunu çekip yüzünü sildi ve doğrudan Marcus'un gözlerine baktı. "Bizi durdurma." Marcus karşı çıkmak üzereydi ama Kira onu durdurdu. "Ben senin bahsettiğin gibi bir dünyada yaşayamam. Yarın buradan ayrılıyorum. Eğer ölürsem ölürüm ama en azından bir şeyler yaparken ölürüm. Ve eğer beni seviyorsan ne yaptığımızı, nereye gittiğimizi

ya da bizi nasıl durdurabileceklerini kimseye söylemeyeceksin. Bana söz ver."

Marcus hiçbir şey söylemeyince, Kira onun kolunu sertçe kavradı. "Lütfen, Marcus, bana söz ver."

Marcus'un sesi kısık ve cansızdı. "Söz veriyorum." Geriye çekildi ve kolunu Kira'nın elinden kurtardı. "Elveda, Kira."

İkinci Kısım

İki Ay Sonra

On Üçüncü Bölüm

Küçük silahlı grubu taşıyan yük arabası, kasabadan 12:02'de ayrıldı. Jayden, güney batıdaki yerlerden biri için hazırlanmış eski bir kurtarma raporu bulmuştu – rapor, güney kıyısında bulunan ama kimsenin dikkate değer bulmadığı bir liseye aitti. Okullardaki hemşire odaları genellikle bol miktarda ilaçla dolu olurdu. Bu yüzden, kurtarma operasyonu için Kira'yı istemek kolay olmuştu. Lise binasının çok eski olması Haru'yu istemeyi de kolaylaştırmıştı; Haru binanın sağlam olup olmadığını kontrol edecek ve Kira da ilaçları bulmaya çalışacaktı. Olağandışı hiçbir durum yoktu ve Jayden'ın üstleri, rapora ikinci bir defa göz atmadan kurtarma operasyonunu onaylamışlardı. Sınır devriyeleri onları durdurmaya bile çalışmamıştı. Sadece üniformaları görmüş ve onlara el sallamışlardı.

Vahşi hayata adım attılar. Birinci aşama başarıyla tamamlanmıştı.

Bir önceki gece, Kira ve Marcus yine kavga etmişlerdi: Marcus konuşarak son defa Kira'yı ikna etmeye ça-

lışmıştı. Marcus'un böylesine anlayışsız olması Kira'yı deliye döndürmüştü. Nasıl oluyordu da onu bu kadar yanlış anlayabiliyordu? Savunma Hattı'na ait yük arabasına bindiğinde hâlâ öfkeden köpürüyordu ve başka bir şeyler düşünmeye çalışıyordu.

Bir araya getirdikleri gruba baktı: Yük arabasını, bir önceki kurtarma operasyonundan tanıdığı Yoon-Ji Bak isimli ufak tefek kız sürüyordu. Yük arabasının ön tarafında, kızın yanında Gabriel Vasicek oturuyordu. Yüzü onlarca yara iziyle dolu olan adam, sürücünün yardımcısı gibi değil de elindeki sekiz namlulu canavarla fedai gibi görünüyordu. Onun silahını nasıl kullandığını bilmeyen biri, başlarına bela açabilirdi. Arka tarafta Kira'nın yanında ise Jayden, Haru ve Jayden'ın adlarının Nick ve Steve olduğunu söylediği iki asker oturuyordu – Kira'nın hangisinin Nick, hangisinin Steve olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu ve onları Cılız ile Paçoz olarak düşünmeyi seçmişti. Yanlarından geçip giden boş evleri yorum yapmadan izliyorlardı.

Jayden adanın haritasını orta yere yaydı. "Meadowbrook'tan güneye, Sunrise'tan batıya ve sonra Long Beach'ten güneye ilerleyerek adanın sınırına ulaşacağız. Aslında, kurtarma raporundaki okula epey yaklaşmış olacağız, bizden sadece birkaç blok mesafede olacak; dolayısıyla, bizi görecek ve daha sonra sorgulanabilecek kişiler tam da olmamız gereken yerde bulunduğumuzu söyleyecek."

Kira haritadaki güney sahiline işaret etti. Koylarla, dere ağızlarıyla ve daracık adalarla dolu girintili çıkıntılı bir labirente benziyordu. "Yolun bizi bir köprüden geçi-

recek – köprünün hâlâ sağlam olduğundan emin miyiz?"

"Ahşap olanları düşünüyorsun," dedi Haru, "ve onların çoğu zaten tarih oldu. Bizim kullanacağımız köprülerde ise çelik kullanılmış ve bakım yapılmasa bile on bir yıldan daha uzun süre dayanabilirler."

"Ama neden o kadar güneyde?" diye sordu Kira. "Birileri bizi okulun yanında görürse harika, bir tanığımız olacak ama yolumuzdan bir gün ya da daha fazla uzaklaşmamıza gerçekten değer mi?"

"Ne olursa olsun güneye gitmek zorundayız," dedi Jayden haritanın batı tarafına dokunarak, "hem de iki nedenden ötürü. Bunlardan birincisi, 'JFK' harfleriyle işaretlenmiş olduğunu gördüğünüz devasa havalimanı. Bu binayı hiçbir şey için kullanmıyoruz, dolayısıyla Ses'in adadaki merkezi olması ihtimali epey yüksek. Kurallara uymak istemeyen herkes er ya da geç kendisini orada buluyor."

"Bizim dışımızda herkes," dedi Kira.

Jayden sırıttı. "Ayrıca, tam da Doğu Meadow ile Queens'teki askeri üs arasında bulunuyor. Queens demişken, ikinci engelimiz de orası. Kuzeye gidersek Savunma Hattı'yla karşılaşırız. Bu nedenle kuzeye gitmek söz konusu bile olamaz. Ortadan geçmeye kalkarsak Ses'in JFK'deki yağmacılarıyla karşılaşmayı göze almalıyız. Ama güneye giderek, her ikisinden de kurtulmuş oluyoruz – aslında havalimanına epey yaklaşacağız ama keşif kollarımız, Ses'in o kadar uzakta devriye gezmediğini söyledi." Başıyla Cılız'a ve Paçoz'a işaret etti; aralarından bir tanesi başını bir kere evet anlamında salladı ama diğeri hiçbir şey yapmadı. "Sahilde çalınabilecek çok az şey

ve soyulabilecek daha az insan var. Ve buradan doğruca Brooklyn'e geçebiliriz." Haritaya bir kere daha vurdu ve parmağını güneydeki Staten Island isimli bir yere kaydırdı. "Burası bildiğimiz kadarıyla boş. Ayrıca, Savunma Hattı buradaki köprüyü yıktı, yani, buradan karşı tarafa geçmek mümkün değil. Güneyimizde okyanustan başka bir şey olmadığı açık ki bu da ordunun %99'unun, onların topraklarıyla bizim topraklarımızın birbirine en yakın olduğu yerde, Queens'te bulunduğu anlamına geliyor. Planladığımız rota ise epeyce güneyden geçiyor ve sakınmak istediğimiz noktaların uzağından dolanıyor."

Kira planı anlayarak başını evet anlamında salladı. "Yani güney kıyısından ilerleyeceğiz, tüm o köprülerin hâlâ yerli yerinde olduğunu umacağız ve ardından..." haritadaki etiketlere baktı, "Brooklyn'nden geçerek Savunma Hattı'nı geride bırakacağız."

"Aynen öyle," dedi Haru, "ve Brooklyn Köprüsü'nden geçeceğiz."

Kira kaşlarını çattı ve parmağıyla haritada bir yeri gösterdi. "Bu alan dediğiniz kadar korumasızsa neden Parsiyellerin o bölgeyi koruduğunu ve bizi öldüreceğini düşünmüyoruz? Bahsettiğiniz bombalardan ne haber?"

"Bölgeyi bulabildiğimiz tüm patlayıcılarla doldurduk," dedi Jayden. "Şehrin ve köprülerin dört bir yanında askeri karakollar, nöbetçi kuleleri, mayınlar ve bubi tuzakları var. Nerede olduklarını bildiğimiz için onlara takılmadan ilerleyebiliriz ama eğer kalabalık bir ordu aynısını yapmaya çalışırsa havaya uçar, kapana kısılır ve onları iki yandan kuşatacak birliklerimiz tarafından taranırlar."

"Parsiyeller şeyde... Bronx'ta benzer bir savunma hattı kurduysa ne olacak?"

"Eğer gerçekten oradaysalar büyük ihtimalle benzer bir savunma hattı kurmuşlardır ama umurlarında olduğunu bile sanmıyorum. Bizi sivrisinek gibi görüyorlar: Birkaç bin insan, milyonlarca Parsiyel'e karşı. Büyük olasılıkla bizimki gibi bir savunma hatları yok çünkü onlara saldıracak kadar aptal olmamızı beklemiyorlar."

Kira güldü. "Kusursuz saldırı stratejimizin adı 'sandıklarından daha aptalız' mı?"

"Sadece bize güven," dedi Jayden, "ne yaptığımızı biliyoruz. Kendi mayınlarımızdan sakınabiliriz -şu an aramızda olan Nick ve Steve mayınlardan yarısını kendi elleriyle yerleştirdi-ve onlar bizi ele geçirmeden önce onlarınkini bulabiliriz. İşe yarayacak."

Kira bir kere daha Cılız'a ve Paçoz'a baktı. Az önceki gibi yine aralarından sadece biri başını salladı. Arkadaşı ise sessizliğini bozmadı. Kira yüzüne dökülen saçlarını çekti.

"Tüm bu insanlara güvenebilecek miyiz? Nick, Steve, Gabe, Yoon?"

"Onları Haru seçti," dedi Jayden. "Haru onlara güveniyor ve benim de onlara güvenmemem için hiçbir neden yok. Neyi neden yaptığımızı biliyorlar ve riski göze almaya değer buluyorlar. Eğer sorduğun buysa, onlarla daha önce karşılaştım; bizi ele vermeyecek ya da bizi ispiyonlamayacaklar."

"Sadece merak ettim," dedi Kira. Cılız'a döndü. "Sen ne diyorsun? Neden buradasın?"

"En azından bir Parsiyel'in ağzının payını vermek istiyorum."

"Harika," dedi Kira. "Gerçekten çok asil bir amacın var." Paçoz'a döndü. "Ya sen?"

Paçoz gülümsedi ama gözleri, simsiyah gözlüklerinin ardından görünmüyordu. "Sadece küçük bebekleri kurtarmak istiyorum."

"Harika," dedi Kira. Jayden'a baktı ve gözlerini kocaman açtı. "Harika."

"Long Beach'e on sekiz kilometre kaldı," dedi Haru, "oraya varınca, karanlık çökmeden önce olabildiğince batıya doğru ilerlemeliyiz. Biraz kestirmek istiyorsanız şimdi tam zamanı. Vasicek, ön taraf sende, değil mi?"

"Evet, efendim," dedi Gabe.

"Şimdilik ben de arka tarafı izleyeceğim. Geri kalanınız dinlenin. Uzun bir hafta olacak."

Dürbünle önlerindeki yolu inceleyen Yoon, "Bu çift yönlü bir köprü," dedi. Adanın güney kıyısındaki Long Beach'e adım atmalarını sağlayacak küçük köprüye ulaşmışlardı. "Çelik ve betondan yapılmış, her iki yön de epey iyi durumda görünüyor. Aslında iyiden de öte; neredeyse tertemizler – kenarlarda küçük birikintiler var ama ortada hiçbir şey yok." Dürbünü indirdi. "Bu köprüler düzenli olarak kullanılmış."

Kira öne doğru baktı. "Ses mi?"

"Büyük olasılıkla sadece küçük bir balıkçı topluluğudur," dedi Jayden, "Doğu Meadow'da balık satmak için köprüyü kullanan derme çatma balıkçı gruplarıdır. Buralarda nereye baksanız onlarla karşılaşabilirsiniz." Diliyle bir ses çıkarıp omuz silkti. "Yine de ellerine fırsat geçtiğinde haydutluk yapmayacaklarını sanmayın."

"O zaman fırsatı olabildiğince sevimsiz gösteririz," dedi Haru. "Vasicek!"

Devasa adam kımıldanıp uyandı. Yük arabasını dolduran horultusunun kesilip tamamen uyanık bir şekilde etrafına bakması sadece birkaç saniyesini almıştı. "Efendim?"

"Makineli tüfeğini alıp ön tarafa geç; olabildiğince korkutucu görünmeye çalış."

Gabe makineli tüfeğini omzuna astı ve attığı her adımla yük arabasını tehlikeli bir şekilde sallayarak ön tarafa tırmandı.

"Nasıl oluyor da buna tüfek diyebiliyorsunuz?" diye sordu Kira. "Tüfek dediğiniz şey, benden bile daha büyük – şişman bir adama Ufaklık demek gibi bir şey bu."

"Tanklarda kullandıkları silahla aynı türden," dedi Haru, "ama erler tarafından taşınabilecek kadar da küçük. Bir şeye küçük ya da büyük demeden önce orijinalinin boyutunu düşün."

Gabe, Yoon'un yanındaki yerine otururken "O zaman sen yürüyen bir tanksın," dedi Kira alçak sesle ıslık çalarak. "Ara sıra sana Ufaklık dememem gerektiğini hatırlat."

"Haydi, gidelim," dedi Haru. Yoon atları kamçıladı ve yük arabası harekete geçti. Kira, yaklaştıkları köprüyü izledi. Gözleri, yanlarından geçip gittikleri diğer binalar arasında ileri geri dolaşıyordu. Geniş sokağın her iki tarafında park yerleri ve yağmalanmış mağazalar bulunuyordu. Başka bir caddeyle kesiştiği yerde ise şeritlerin arasından üçgen biçiminde çimler ve ağaçlar çıkmıştı. Köşedeki son binanın önünden geçerlerken Kira, diğer sokağa bakmak için hızla başını çevirdi. Her an bir pusuyla karşılaşmayı bekliyordu ama gördüğü tek şey, paramparça olmuş vitrinler ve paslanmış arabalardı.

Yük arabası hızla ilerliyor, atların nalları kırılmış asfaltı dövüyordu. Köprünün ucuna ulaştılar ve Kira, köprünün her iki tarafına doğru uzanan dar koyu gördü. Bir anda kendilerini köprünün üzerinde buldular; arkasına gizlenecekleri tek bir ağaç, bina ya da başka bir şey olmadan geçmeleri gereken yüzlerce metre önlerinde uzanıyordu. Kira kendisini hiç bu kadar savunmasız hissetmemişti. Adanın ortasında büyümüştü. Çevresinde her zaman bir şeyler olmuşu. Eski dünyanın inşa ettiği, yetiştirdiği ve geride bıraktığı her şeyin gölgesinde yetişmişti. Bunun da kendine ait tehlikeleri vardı ama onlarla nasıl baş edeceğini öğrenmişti – haydutların veya hayvanların saklanabileceği delikler, yeterince dikkatli davranmazsanız üzerinize devrilebilecek duvarlar, metal çiviler, cam kırıkları ve yüzlerce farklı tehdit. Zaman içinde hepsini öğrenmişti. Hepsine alışmıştı. Ama arkasına saklanabileceği, altına girebileceği veya dayanabileceği tek bir korunak olmadan burada her şeyden uzakta olmak, kendisini bomboş bir dünyada yapayalnız hissetmesine neden olmuştu.

Yarımadanın diğer ucundaki sahil, şayet öyle bir şey mümkünse çok daha kötü durumdaydı. Tuz yüklü rüzgârla köpüren gri renkli dalgalar sahile vuruyordu. Kuzey kıyısında ise okyanus dümdüz ve ifadesiz bir şekilde göz alabildiğince uzanıyordu. Kira sık sık adanın dışındaki dünyanın hayalini kurardı; harabeler ve harikalar, tehlike ve tecrit. Burada ise dünyayı gri bir hiçlik olarak görüyordu – yıkılmış bir duvar, bomboş bir sahil, sahili yavaş yavaş yok eden monoton dalgalar. Yarısı kuma gömülmüş ölü bir köpek gördü, kendi kanı yüzün-

den rengi kahverengiye çalıyordu, üzerini beyaz kurtçuklar örtmüştü. Tekrar yola döndü ve gözlerinin etrafta dolaşmasına engel olmaya çalıştı.

Long Beach'te yaşayanlar varsa bile diğerlerinin arasına karışmadan sakin bir yaşam sürdükleri belliydi. Yük arabası, hiçbir olay olmadan batı tarafındaki başka bir köprüye çıktı. Burada ise bataklığa benzeyen geniş koyun etrafından dolanarak yeniden adaya geçtiler. Başka bir bomboş şehirden daha geçerek batıya döndüler. Bu sahil, yola haritada göründüğünden daha yakındı. Bir türlü açıklayamadığı nedenlerden ötürü Kira iyice gerginleşti. Askerlerin hepsi uyanmış, solgunlaşmakta olan güneş ışınlarının altında tetikte bekliyorlardı. Jayden, Kira'nın yanından fısıldadı.

"Havalimanına daha fazla yaklaşmayacağız – bu yol doğrudan havalimanına çıkıyor. Beş ya da altı kilometre ileride olmalı."

"Haydutlarla karşılaşacağımızı düşünüyor musun?"

"Tüfeğin yanında mı?"

Kira başını salladı, tüfeğine uzandı ve şarjörünü kontrol etti. Sakinleşmeye çalışarak derin bir nefes aldı. "Kilitli ve dolu."

"O zaman karşılaşsak da karşılaşmasak da hazırsın."

Kira yutkundu ve tüfeğinin namlusunu yük arabasından dışarı çıkardı. Tüfeği okulda öğrettikleri gibi tutmaya çalışıyordu: Sol el namluyu destekleyecekti, sağ el kabzada olacaktı, işaretparmağı ise tetiğin üzerinde değil, yanında durmalıydı. Tüfeğin emniyetini açtı ve yanlarından geçip giden binaları izledi – yolun çevresinde, Salgın'dan önce büyük ihtimalle milyonlarca dolar eden,

bahçeleri heybetli ağaçlarla bezenmiş şık konaklar vardı. Artık pencereleri ve kapıları kırılmış, bahçeleri tohuma kaçmış, garaj yolunda bekleyen paslanmış arabaları devasa böcekler gibi görünüyordu. Arkasında uzun binalar olan bir ağaçlığın önünden geçtiler – büyük olasılıkla eski bir oteldi ve şimdiye kadar yarısı çoktan sular altında kalmış olmalıydı. Üst kattaki pencerelerden birinde küçük bir parıltı gördü: Rastgele bir yansıma mıydı? Yoksa şehirde saklanan birilerine gönderilmiş bir sinyal olabilir miydi?

Ağaçlar azaldıkça çevredeki binaların sayısı arttı. Artık eski şehir merkezine ulaşmışlardı. Kira, modern yaşama ait izleri görmeye başlamıştı: Duvar yazıları, çöken çatıların üzerine serilmiş muşambalar, kırılan pencerelerin yerine takılmış ahşap paneller. Eski bir bankanın ön cephesi alüminyum panel ile kaplanmış, otoparktaki araçlar ise bir barikat oluşturmak için bir araya getirilmişti. Kira, bunların ne kadar zaman önce yapıldığını ya da orada hâlâ birilerinin olup olmadığını tahmin edemiyordu; hiçbir şey hareket etmiyordu, hiç kimse konuşmuyordu.

İki blok kadar sonra havada gök gürültüsü gibi bir ses yankılandı. Kira korkuyla yerinden sıçrayıp silahını kavradı. "Biri ateş mi etti?"

"Bana bir şey düştü gibi geldi," dedi Jayden. Gözleri, yanından geçip gittikleri her köşeyi, her gölgeyi dikkatli bir biçimde tarıyordu. "Bir kontrplak parçası olabilir, emin değilim."

"Yani yalnız değil miyiz?"

"Ah, kesinlikle yalnız değiliz."

Kira, yol boyunca uzanan pencerelere baktı – eski evler, apartman daireleri, restoranlar, dondurmacılar. Hepsi boştu. Zamanın, hava koşullarının ve insanların yara izlerini taşıyorlardı. Yoon hafifçe fısıldayarak atları sakinleştirdi. Çevreyi daha iyi görebilmek için yerinde doğrulmuş olan Gabe, makineli tüfeğini tıpkı bir tılsım gibi sağa sola çeviriyordu. Cılız ve Paçoz, yük arabasının arka tarafında iyice sinmiş, tüfekleriyle Kira'nın bakmayı dahi akıl edemeyeceği yerleri tarıyorlardı: Caddenin kenarında bulunan bir çöp kutusu, bir reklam panosu, yana devrilmiş bir teslimat aracı.

Sokağın alt tarafında ayak sesleri yankılanınca Kira'nın göğsü sıkıştı. Ayak seslerinin yaklaşıp yaklaşmadığını anlayamıyordu. Gözlerini kıstı ama hiçbir şey göremedi.

"Ses pusu kuruyor olabilir," dedi Jayden. "Ya da balıkçılar Ses üyesi olduğumuzu düşünüyor olabilirler."

"Üzerimizde üniformalarımız var," dedi Haru. "Tehlikeli olmadığımızı anlayacaklardır."

Kira tüfeğini sıkıca kavradı. "O üniformalar bizi aynı zamanda Ses'in hedefi de yapıyor." Kira yukarıdaki pencerelerden birinde hareket gördü ve hızla o tarafa döndü. Düşmana nişan almış, ilk atışı yapmak için parmağını tetiğin üzerinde dolaştırmaya başlamıştı.

Büyük olasılıkla on dört yaşlarında küçük bir çocuktu. En az Saladin kadar küçüktü. Yüzü kirle kaplanmıştı. Eskimiş tişörtü üzerine bol geliyordu. Kira, çocuk görüş açısına girdiğinde az kalsın tetiğe basacak olduğunu fark edince nefesini tuttu. Silahını indirdi.

"Kimse ateş etmesin."

Jayden, yüzünde bomboş bir ifadeyle camdan onlara bakan oğlan çocuğunu izliyordu. Yük arabası ileriye doğru hareketlenince çocuk gözden kayboldu. Kira döndü ve yük arabasının iç yüzeyine dayandı, tüfeğini elinden bıraktı ve elleriyle yüzünü örttü.

Yük arabası sarsılarak ilerlemeye devam ediyordu.

Yarımada epey uzundu, bir öncekinden çok daha uzun olduğu bile söylenebilirdi. Güneş batmaya ve binaların uzun gölgeleri yola düşmeye başladı. Kira mağazaların evlere, evlerin apartmanlara, apartmanların japonsarmaşığı ormanlarına ve dar fidanlıklara dönüşmesini izledi. Tam da havanın artık devam edemeyecekleri kadar karardığını düşündüğü anda Jayden arabayı durdurmalarını emretti ve harabeye dönmüş bir marina binasına işaret etti. Cılız ve Paçoz yük arabasından atlayıp gölgelere dalarak kelimenin tam anlamıyla ortadan kayboldular. Kira dikkatli bir şekilde beklemeye devam etti. O kadar gergindi ki tüfeğini yeniden eline aldı. Konuşmaya çalıştı ama Jayden elinin tek bir hamlesiyle onu susturdu. Dakikalar geçmek bilmiyordu. Derken, marinanın pencerelerinden birinde küçük bir ışık yandı. Jayden alçak sesle ıslık çalınca Yoon, atların dizginlerini hafifçe sallayıp yük arabasını binaya doğru döndürdü. Bir zamanlar balıkçı teknelerinin sergilendiği devasa bir vitrinden ibaret olan binanın ön cephesindeki açıklık, koca yük arabasını içeri sokabilecekleri kadar genişti. Jayden yük arabasından atladı ve Gabe, gözlerini arkalarındaki sokaktan ayırmadan küt diye yere indi.

"Arkada bir kapı var," dedi Cılız, "ve panelle kapatılamayacak kadar geniş iki de pencere."

"Haydi, gidelim," dedi Jayden ve arkadaki odalardan birinde gözden kayboldular. Haru çantaları açmaya başlayınca Kira ona yardım etmek için hızlı adımlarla yanına gitti – battaniyeler, yiyecekler, ekstra cephane ve hatta patlayıcılar. Kira'nın yanlarında patlayıcı olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Çantadan çıkardıklarını, Yoon ve Paçoz'a verdiler. Yük arabasından indirilen eşyalar başka hiçbir girişi olmayan arkadaki odalardan birine taşınıyordu. Arabadan en son indirilen, gelişmemiş ülkelerde arazide kullanılmak üzere tasarlanmış kendi jeneratörüne sahip taşınabilir bir tıbbi bilgisayardı. Kira, eski dünyanın neye benzediğini hatırlamıyordu – şu anda yaşadığı çorak arazinin "gelişmiş" sayıldığı, hâlâ küçücük bir çocuk olduğu eski günleri anımsayamıyordu. Köpeğin üstünde kıpır kıpır hareket eden, aç ve kör kurtçukları düşündü.

Atlarla ilgilendiler, bir nöbetçi belirlediler ve geceyi orada geçirmek için hazırlandılar. Kira sıkıca battaniyesine sarıldı. Hava soğuk değildi ama her nedense donuyordu, dişleri karanlıkta birbirine vuruyordu. Gabe'in yumuşacık bir sesle şarkı söylediğini duydu. Sesi, cüssesinden beklenmeyecek kadar hüzünlü ve tatlıydı. Kira'nın öğretmeninin de okulda sık sık söylediği eski bir şarkıyı mırıldanıyordu. Şarkı, kaybedilen bir aşkı ve anılardan kaçışı anlatıyordu. Marcus'u ve birbirlerine söyledikleri son sözleri düşündü. Onu seviyordu ya da sevdiğini sanıyordu veya bir zamanlar onu sevmişti. Ama yine de Marcus ne zaman birlikte olmaktan bahsetse buna katlanamıyordu.

Neden onunla konuşamıyorum? Hem de önemli konular hakkında? Her şeyden vazgeçip dünyanın sonunu beklemenin yeterli olmadığını neden göremiyor? Nasıl oluyor da böyle düşünebiliyor?

Battaniyesini başına kadar çekti ve Gabe'in melankolik sesini dinledi. Sonunda uykuya daldığında rüyasında ölümü gördü – sadece kendi ölümünü ya da türünün sonunu değil, tanıdığı, bildiği yaşayan her organizmanın öldüğünü gördü. Dünya dümdüz, geniş ve kahverengiydi. En az ay kadar çorak bir çöldü. Sonsuzluğa doğru uzanan tek şeritli bir yola benziyordu. En son yok olanlar, dünyanın mezar taşları gibi dikilen soğuk ve heybetli binalardı. Sonra onlar da gözden kayboldu ve geriye, hiçlik dışında hiçbir şey kalmadı.

On Dördüncü Bölüm

Jayden sabah erkenden onu uyandırdı ve birlikte diğerlerini de uyandırıp ince, gri sisi yararak yola çıktılar. Bu defa atları Haru sürüyordu. Dizginleri nazikçe savuruyor, atları teşvik etmek için de diliyle tuhaf sesler çıkarıyordu. Yoon arkada Kira'yla birlikte oturuyordu. Tutulan omuzlarını rahatlatmak için omuzlarıyla küçük daireler çiziyordu. Sabahın ilk ışıklarında, geniş koyun diğer tarafındaki havalimanını görebildiler. Suyun yüzeyini sis kaplamıştı.

Bir sonraki köprüye ulaşmadan önce birkaç kilometre daha yol aldılar. Yarımadayla adayı bağlamak için koy boyunca uzanan köprü, şu ana kadar geçecekleri en uzun köprüydü. Köprüyü, henüz ona yaklaşmadan görmüşlerdi ve Kira, çaresiz bir biçimde köprünün hâlâ sağlam olmasını dilemişti. Buradan karşıya geçemezlerse planlarından günlerce geride kalacaklardı.

İnsanlar onları aramaya başlamış mıydı? Kurtarma operasyonu sadece bir gece sürecek şekilde planlanmıştı. Yani, henüz kimsenin yokluklarını fark etmemiş olma-

sı gerekirdi – tabii Marcus olan biteni birilerine anlatıp nereye gittiklerini söylemediyse. Ona güvenmek istiyordu, ona güvenmemek için tek bir neden bile bulamıyordu ama yardım etmeyi reddettiği de aklından çıkmıyordu. Gelmeyi reddetmişti. Ona, o anda elinde tuttuğu tüfekten bile daha çok ihtiyacı vardı ama yine de...

Devasa bir park yerinin yanında durdular. Yarımadanın bir tarafından diğer tarafına kadar uzanan park yeri, dönümlerce alana yayılmıştı. Köprünün girişi kapalıydı; uzun süre önce terk edilmiş, eski arabalardan yapılmış derme çatma bir barikata varana kadar aralardan süzülerek geçtiler. Cılız ve Paçoz nöbet tutarken ekibin geri kalanı ise enkazın içinde yol açmak için arabaları itip kakıyorlardı. Köprüyü geçerlerken Kira, kendisini yük arabasının içinde ayakta dikilmeye zorladı. Yüzlerce metre genişlikteki alanda göze çarpan en yüksek şey Kira'nın ta kendisiydi. Bu, korkudan neredeyse aklını kaçırmasına neden oluyordu. Ayakta durmasının nedeni de buydu.

Köprünün diğer ucu, yarımadadan daha açık görünüyordu. Binalar yerine boş arazilerle ve ağaçlarla doluydu. Havalimanının arkalarında kaldığını düşününce Kira'nın soluk alıp verişi kolaylaştı. Açık alan sadece birkaç kilometre uzunluğundaydı. Sonra yeniden şehre girdiler, geniş bir caddeyi takip ederek alışveriş merkezlerinin ve ahşap ve tuğladan inşa edilmiş sıkışık evlerin yanından geçtiler. Binaların çoğu dağılıyordu; aç bir ormanın içindeki sarmaşıklar tarafından istila edilmiş harabelere benziyorlardı.

Kavşaklardan birindeki araba kümesi, seneler önce çıkan bir yangında yanmış ve simsiyah olmuştu – belki

de bir kazaydı ya da çoktan tarih olmuş bir isyanın göbeğinde kalmışlardı. Burası, Doğu Meadow'dan daha büyük bir şehirdi. Kira'nın kurtarma operasyonlarında ve diğer seyahatlerinde uğradığı şehirlerin hepsinden daha yoğun ve kentleşmiş bir yerdi. Adanın Doğu Meadow'un doğusunda kalan bu bölgesi, RM virüsünü büyük bir ağırbaşlılıkla karşılamış, ailelerini bir araya toplayıp sessizce evlerinde ölmüşlerdi. Fakat Manhattan'ın diğer mahalleleri, vahşi bir şekilde virüse karşı gelmeye çalışmış, savaşabilecekleri hiçbir düşman olmayınca birbirlerine girmişlerdi. Şehir olanları ele veriyordu ama artık bomboştu.

Kira, Doğu Meadow'daki en yüksek bina olan Nassau Hastanesi'nin gölgesinde büyümüştü. Hastanenin, dünyanın en yüksek binası olduğunu sanırdı. Manhattan şehrinin ufuktaki silueti ise Brooklyn'e girer girmez varsayımlarının yerle bir olmasına neden olmuştu. Yol neredeyse doğrudan kuzey doğuya gidiyordu ama Jayden yeni bir harita çıkardı ve Haru'yu köşeler ve ara sokaklar boyunca yönlendirdi. Kimi zaman ana caddelerden ilerliyor, kimi zaman da yolu uzatarak caddelerin çevresinden dolaşıyorlardı. Birkaç kilometre sonra, haddinden fazla genişlemiş bir mezarlık yüzünden durmak zorunda kaldılar ve atları su içebilmeleri için bir su birikintisine götürdüler. Atlar su içerken Yoon ve Paçoz, ses çıkarmamaları için atların toynaklarını eski tişörtlerle bağladılar. Kira çevresine bakınırken uzaktaki ağaçlıktan bir antilop ailesi çıktı – kusursuz çizgileri ve spiral şeklindeki boynuzlarıyla göz alıcı görünüyorlardı. Mezar taşlarının arasından çıkmış yeşilliklerde otladılar ve ardından kusursuz

bir ahenkle aynı anda harekete geçip inanılmaz bir hızla öne doğru atıldılar. Simsiyah bir gölge hemen arkalarından onları takip ediyordu.

"Panter," dedi Yoon.

Kira tüfeğini kendisine doğru çekti. "Gördüğümüz iyi oldu."

"Panterlerin sadece geceleri avlanmaları gerekir," dedi Yoon. "Bu bana pek güven vermedi."

Yeniden yük arabasına tırmandılar ve Jayden'ın elle çizilmiş haritasındaki girintili çıkıntılı yolu takip ederek ilerlemeye devam ettiler. Nehre yaklaştıkça binalar da büyüdü. Akşamüstü saatlerinde, otuz katlı devasa bir apartmanın gölgesinde durdular ve Jayden köşe başında dikkatli bir şekilde etrafı izlerken yaklaşık bir saat kadar beklediler. Cılız, süzülerek hemen yanlarındaki binaya girdi ve Paçoz, arabalardan oluşan uzunca bir sıranın arkasında kayboldu. Kira, Haru'ya doğru eğildi.

"Burada ne yapıyoruz?"

"Bu yolun sonunda bir nöbetçi kulesi var," diye fısıldadı Haru. "İki adam ve bir telsiz. Parsiyel hareketine karşı sınırı gözlüyorlar. Ondan kaçmamız mümkün olmadığından bekliyoruz."

"Neyi bekliyoruz?"

"Er ya da geç işemek için dışarı çıkmak zorunda kalacak."

"Ciddi misin?" Kira temkinli bir şekilde köşeden baktı ama hiçbir şey görmedi. "Onu göremiyorum."

"Mesele de o," dedi Haru, Kira'yı geri çekerek. "Biz bakacağımız yeri biliyoruz, dolayısıyla, Jayden gözünü ondan ayırmıyor. O hareket ettiği an biz de harekete geçeceğiz."

"O zaman da kuledeki diğer gözcüye yakalanacağız," dedi Kira. "Sizin söylediğiniz kadar kolay olsaydı herkes karşı tarafa geçebilirdi."

"Kolay görünmesine neden olan biziz," dedi Jayden. Önünde tripoda yerleştirilmiş bir dürbünle arabaların arkasında yatıyordu. "İşimizde lanet olası derecede iyiyiz."

"Kendini işine adamış bir gözcü bile on yıl boyunca hiçbir şey görmeyince tembelleşir," dedi Haru. "Diğer gözcü büyük ihtimalle gece vardiyasını tutacağından şu anda uyuyor. Sabırlı ol ama sinyal verdiğimiz anda fırlamaya hazır ol."

Kira dönemece oturdu ve çevrelerini saran yüksek binalara baktı. Ara sıra harabelerin içinde dolanan ya da pencereden onu izleyen vahşi sokak kedilerini görüyordu. Dakikalar sanki saatlerce sürüyor gibiydi. Çelik ve sıvadan ibaret kanyonun dibinde oturan Kira, gerçekten ne kadar zaman geçtiğini tahmin edemiyordu. Küçük çakıl taşlarını teker teker yola atmaya başladı. Taşları, yolun diğer tarafındaki bir aracın açık penceresine isabet ettirmeye çalışıyordu ama Gabe, onu etli eliyle durdurdu.

"Gözcülerin göremeyeceğini biliyorum ve büyük ihtimalle duyamazlar da ama yapmaman daha güvenli olacak."

Kira ürkekçe gülümsedi. "Evet, üzgünüm, haklısın." Sokağın diğer tarafında bir şeyin hızlıca hareket ettiğini fark edince başını kaldırdı ve Paçoz'un yıkılmış bir duvarın arkasından el salladığını gördü.

"Oraya nasıl gitti?"

Jayden elini kaldırdı. "Hazır olun."

Yoon dizginleri kavradı ve Kira, endişeli bir şekilde

yutkunarak ayağa fırladı. Jayden duraksadı. Hâlâ havada olan elini aniden indirdi.

"Şimdi!"

Yoon dizginleri salladı ve atlar ileriye doğru atıldı. Asfaltı döven toynaklarından boğuk bir ses çıkıyordu. Kira, diğerleriyle birlikte yük arabasının yanından koşmaya başladı. Bir yandan da hâlâ nöbetçi kulesini görmeye çalışıyordu ama tek görebildiği, boş binalardı.

Yolun diğer tarafına ulaşıp yük arabasını başka bir duvarın arkasına çektiler. Jayden dürbünüyle arkasını gözlerken Paçoz sessizce gölgelerin arasından çıktı.

"Buraya nasıl geldin?"

Adam omuz silkti ve yük arabasına tırmandı.

"Hâlâ geri dönmedi," dedi Jayden gözlerini her neyi takip ediyorsa ondan ayırmadan. "Telsiz sesi de duymuyorum. Sanırım hâlâ bizi fark etmediler." Sürünerek duvarın arkasına döndü ve ayağa kalktı. "Haydi, gidelim."

Birkaç blok sonra, aniden ortaya çıkıp yük arabasına tırmanan Cılız da onlara katıldı.

"Bizi fark etmedi," dedi sadece.

Jayden başını evet anlamında salladı. "Harika."

Binaların arasından dolaşıp arkalarına saklanarak ilerlemeye devam ettiler. Savunma Hattı'nın gözcülerine yakalanmamak için haritayı ve dar sokakları kullanarak fark edilmemeye çalışıyorlardı. Taştan yapılmış devasa bir mahkeme binasının önünde durdular ve Yoon, atları çözmeye koyuldu.

"Buradan göremiyorsunuz," dedi Jayden, "ama nehir, buradan sadece birkaç blok uzaklıkta. Yan yana duran iki köprü ve ikisini aynı anda kontrol etmeye çalışan bir

de ileri karakol var. Aralarından sıvışabileceğimizi düşünüyoruz ama atları ve yük arabasını burada bırakıyoruz."

Kira, sokağın diğer tarafındaki ormana dönmüş parka baktı ve parkın, gölgelerde gizlenen bir sürü panter ile dolu olduğunu hayal etti. "Yoon onlarla birlikte mi kalacak?"

Jayden başını iki yana salladı. "Manhattan'da yanımızda eli silah tutan bir kişinin daha olmasını, eve yürüyerek dönmeye tercih ederim." Mahkeme binasına çıkan merdivenlere işaret etti. "Atları oraya sokacak ve başlarına bir şey gelmemesini umacağız."

Merdivenler çok dik, yük arabası da çok ağırdı. Onu da yukarı çekmek büyük bir risk olacaktı; yük arabasındaki eşyaları elleriyle taşıdılar ve atları dikkatli bir şekilde dar, granit basamaklardan çıkardılar. Mahkeme binasının pencereleri, tabii ki, kırılmıştı ama ağır kapılar nispeten sağlamdı. Yoon, Gabe ve Kira'yı yolun diğer tarafındaki parka götürdü; kalın ve kıvrımlı bıçağıyla kucak dolusu ot kestiler ve atlara götürdüler. Derme çatma bir ağıl yapmak için masaları itip ağır, metal kanepeleri de kapıların önüne çektiler. Kira, geri dönmeyi başaramazlarsa atların sonsuza kadar içeride kalacağını fark etti ve başını iki yana sallayarak bu düşünceden kurtulmaya çalıştı.

Askerler silahlarını dikkatli bir şekilde kontrol etti. Namluların temiz, şarjörlerin ise dolu olduğundan ve hareketli parçaların istenilen şekilde hareket ettiğinden emin oldular. Kira da tüfeğini olabildiğince dikkatli bir şekilde inceledi. Daha önce varlığından haberdar bile olmadığı parçaları incelerken o anda, hayatının gerçekten

onlara bağlı olduğunu fark etti. Silahın haznesi tamamen doluydu ve ayrıca, kolaylıkla ulaşabilmesi için kemerinde iki ve sırtına sıkıca oturan çantasında ise birkaç tane daha şarjörü vardı. Gabe, makineli tüfeğini kaldırdı, namlunun dönüşünü kontrol etti ve cephaneyle dolu devasa çantasını omzuna astı. Jayden tüfeğini omzuna asmış, kalça seviyesindeki yarı otomatik tabancaları kontrol ediyordu. Cılız ve Paçoz, susturuculu, uzun namlulu tüfekler taşıyorlardı. Haru'nun kısa silahı ise katlanabilir dipçiğiyle oldukça çevikti; Yoon'un silahı da Haru'nunkine benziyordu ama kızın yanında bir de sırtına tutturulmuş uzun bir bıçak vardı.

Jayden, elini Kira'nın sırtına koydu. "Hazır mısın?"

Hayır, diye düşündü Kira, *üşüyorum, terliyorum, yorgunum, korkuyorum ve hayatımda hiçbir şey için bu kadar az hazır olmadım.* Zorla gülümsedi.

"Hazırım. Haydi gidip birkaç süper askere saldıralım."

Köprü, mahkeme binasının yanından başlıyordu. Suya ulaşmadan önce neredeyse bir kilometre kadar köprüde ilerlemek zorunda kalmışlardı. Kenara yaklaştıklarında ellerinin ve dizlerinin üzerinde emekleyip bel yüksekliğindeki duvarın arkasından süründüler. İncecik beton duvar, onları yukarıdaki binalardan birinde etrafı kollayan görünmez nöbetçiden gizliyordu. Cılız ve Paçoz önden gidiyor, bubi tuzaklarını işaret ediyor ve grubun geri kalanının güven içinde geçebilmesi için tetikleyici mekanizmaları devre dışı bırakıyorlardı. İşaretlere rağmen, Kira kimi zaman hangilerinin bubi tuzağı olduğunu anlamakta zorlanıyordu.

Nehrin diğer tarafındaki gökdelenlerde devasa bir

Parsiyel ordusunun rastgele -ya da değil- saldırıya geçmek için doğru anı beklediğini hayal etti. Bubi tuzakları devre dışı bırakılmıştı; kapı artık açılmıştı. İnsanlığa ihanet ediyor olabilir miydi?

Hayır. İnsanlığı kurtarıyordu. Çenesini sıktı ve sürünmeye devam etti.

Brooklyn, yüksek binaları sıradan hale getirerek Kira'yı şaşırtmıştı ama Manhattan, o dev gibi binaların küçücük görünmesine neden olarak Kira'nın aklını başından aldı. Ada, göğü gerçekten deliyor gibi görünen ve bulutlara kadar uzanan metal gökdelenlerden oluşmuş bir dağa benziyordu. Şehrin tabanı yeşil bir bitki örtüsüyle kaplıydı – parklar, ağaçlar ve çimenler çoktan sınırlarını aşıp sokaklara taşmış; tohumlar gelişebilecekleri çatlakları, kökler ise asfaltı kaldırıp kırabileceği zayıf noktaları bulmuştu. Kısa zaman içinde yollar, yeni gelişen bitkilerin meydana getirdiği büyük bir orman halini almıştı. Binaların tüm cephelerinden japonsarmaşıkları fışkırıyordu. Birinci katlar sarmaşıklardan ve yapraklardan oluşan kalın katmanla öylesine sarılmıştı ki binalar zeminden fışkırıyormuş gibi görünüyordu.

Köprüleri nehrin diğer tarafına ulaşıp da şehrin içine doğru uzanınca sonunda ayağa kalktılar. Kira kendisini kelimenin tam anlamıyla kentsel bir ormanın en tepesinde buldu. Kuşlar, sarmaşıkların ve yağmur oluklarının içine yuva yapmıştı. Vahşi kediler, yüzlerce metresi gökyüzüne doğru yükselen savunmasız ofis binalarının dantele benzeyen cepheleri boyunca temkinli bir şekilde etrafı kolaçan ediyordu. Tazıların ve uzaklardaki bir filin sesini duydu. Bundan kesinlikle emindi.

"Buraya Ormanhattan demeliler," dedi Gabe, Kira'ya

bakıp çabucak gülümseyerek. Kira sırıttı ve başını evet anlamında salladı.

"Herkes eğilsin," dedi Jayden. "Brooklyn'i epeyce tanıyoruz ama burası bizim için yeni bir bölge. Burada hiçbir Parsiyel ile karşılaşmamalıyız ama dikkatli olmanın zararı olmaz." Bir ya da iki blok kuzeyde bulunan solgun bir binaya işaret etti. "O kule, bize adanın bu kısmındaki en iyi görüş açısını sağlayacak; yukarı çıkacak, araziyi inceleyecek ve ondan sonra devam edeceğiz. Birbirinizden ayrılmayın ve sessiz olmaya çalışın."

Köprü aşağı doğru eğim kazanıp ağaçların üzerinden kıvrılarak alçalırken Kira diğerlerinin peşinden emeklemeyi sürdürdü. Yer seviyesi tamamen yepyeni bir dünyaydı – Kira'nın bastığı yer konusunda özellikle dikkatli olmasını gerektiren şizofrenik bir orman ve çöplük karışımıydı. Çevrelerindeki saydam gökdelen kütlesi, her zamankinden daha fazla birikinti oluşmasına sebep olmuştu – cam kırıkları, taş duvar yıkıntıları, sıva parçaları, ufalanan duvarlar ve kimi havada serbestçe uçan kimi ise toprak, yaprak ve mantar birikintisine gömülmüş milyonlarca kâğıt parçası. Uzun ve yeşil sarmaşık filizleri, rengi solmuş soda kutularına sarılmış ve paslanmış bisikletlerin tekerleklerine dolanmış vaziyetteydi. Eski taksilerin, otobüslerin ve yol işaretlerinin yanlarından başlarına buyruk bir şekilde sarkıyorlardı.

Kira ve askerler yolu dikkatli bir şekilde takip edip yapraklarla kaplanmış arabalar, pas rengindeki ağaçlar ve ne olduğu belli olmayan harabeler arasından geçtiler. Solgun renkli binaya ulaştıkları zaman Gabe, merdivenlerin başında nöbetçi olarak kaldı ve grubun geri kalanı,

Haru binanın dayanıklılığından endişe duyana dek cesaret edebildikleri kadarıyla tepeye tırmandılar. On iki kat çıkmaları yeterli olmuştu – adanın bu kesimi, devasa ofis binaları yerine evlerle ve apartmanlarla dolu olduğundan kuzeye doğru uzanan araziyi hiçbir engel olmadan gözetleyebiliyorlardı.

"Şuradaki koyu yeşil alan büyük olasılıkla bir park," dedi Jayden kuzeydoğuya işaret ederek. "En az on blok boyunca devam ediyor gibi görünüyor ve şuradaki ağaçları da gizlenmek için kullanabiliriz."

"Bizi gizleyecekler ama aynı zamanda yavaşlatacaklar da," dedi Haru. "Geniş bir sokak seçmeli ve hiçbir yere sapmadan ortadan gitmeliyiz." Onlar birkaç dakika boyunca tartışırken Yoon, bir çift parlak renkli kuşa bakmak için en yakınındaki pencereye yaslandı. Kira, şehrin görünümünü olabildiğince zihnine kazımak için ufuk çizgisini inceledi. Yönünü bulmak için kullanabileceği, uzaktan da fark edilebilen hiçbir nokta var mıydı? Eğer kaybolursa gördüğünde hatırlayabileceği dikkat çekici binalar bulabilir miydi? Gözlerini şehrin manzarasında dolaştırırken hareket ediyor gibi görünen ince, beyaz bir çizgi gördü – bir yansıma ya da...hayır. Dumandı. Oraya işaret etti.

"Orada bir şeyler yanıyor. Görebiliyor musunuz?"

Jayden ve Haru konuşmayı kesip gözleriyle onun parmağını takip ettiler.

"Şuradaki üç kahverengi binanın hemen arkasında, şu birbirine yapışıkmış gibi görünenlerin."

"Gördüm," dedi Haru. "Yangın gibi görünmüyor, çok küçük ve kontrol altında. Kamp ateşi olabilir."

"Bacadan geliyor," dedi Jayden dürbünüyle bakarak. "Orada birileri yaşıyor."

Kira uzaktaki dumana bakarak kaşlarını çattı. "Yaşıyor mu, kamp mı yapıyor?"

"Adada birilerinin olabileceğini düşünmemiştim," dedi Yoon. "Neden birileri burada tek başına yaşasın ki?"

"Bir nöbetçi kulesi olabilir," dedi Haru. "Parsiyellere ait bir ileri karakol."

"İyi bir nöbetçi kulesi olamayacak kadar alçak bir bina," dedi Jayden, "sadece bir ev. En fazla üç kat yüksekliğinde."

"O zaman Parsiyellere ait bir kamp," dedi Haru, "Kira'nın da dediği gibi. Dinlenmek için kamp kurmuş bir devriye olabilir."

"Parsiyeller olmak zorunda değil," dedi Kira, "evinden ayrılmak istememiş tuhaf, yaşlı bir bunakla karşı karşıya olabiliriz."

"Eğitimsiz birinin patlayıcılardan birini tetiklemeden buraya kadar gelmesi mümkün değil," dedi Haru. "Kontrol etmeliyiz; Parsiyeller ise pusu kurup günlerce seyahat etme zahmetinden kurtulabiliriz."

"Ve sadece bir mülteciden bahsediyorsak kendimizi gereksiz yere deşifre edebiliriz," dedi Jayden. "Burada yaşayacak kadar çılgın biri, geldiğimizi anlayıp bize ateş açacak kadar paranoyak olacaktır."

"Paranoyak olan sensin," dedi Haru.

"Kesinlikle haklısın," dedi Jayden. "'Aklını kaçırmış silahlı münzevi' seni korkutmuyorsa belki de bir 'Parsiyel tuzağı' korkutabilir? Bizi kendilerine çekip yakalamak için böyle bir oyun oynuyor olabilirler."

"Burada olduğumuzu bile bilmiyorlar."

"Bildiklerini varsayarsak daha uzun süre hayatta kalırız," dedi Jayden. "Oraya yaklaşmak istemiyorum."

"Anlaşıldı ve yok sayıldı," dedi Haru. "Dumana doğru gideceğiz ama dikkatli olacağız. Kira'nın gösterdiği binalara ulaştığımızda dumanı kontrol etmek için oradaki binalardan birine tırmanacağız ve olağandışı bir durum olup olmadığını görmek için Nick ve Steve'i önden göndereceğiz."

"Buna yetkin yok," dedi Jayden, "artık orduda bile değilsin."

"Orada ölmekte olan benim karım ve çocuğum," dedi Haru. "Komutayı eline almaya çalışabilirsin ama işini kolaylaştırmayacağım."

"İşler bu şekilde yürümüyor, Haru."

"Gözcüler benim tarafımda," dedi Haru dişlerinin arasından. Cılız ve Paçoz sanki orada olduklarını mütevazı bir şekilde göstermek istermişçesine hafifçe yerlerinde kıpırdandı. "Senin elinde ne var? İki tane kız mı? Dumana gidiyoruz."

Kalp atışı kadar kısa bir süre boyunca odaya buz gibi bir hava çöktü; herkes birbirine bakıyor, mesafeyi ölçüyor ve karşısındakinin elini izliyordu.

Jayden dişlerini sıktı ve fark edilir bir çabayla gururuna hâkim oldu. "İletişim kurmak için telsizleri kullanmamız gerekecek," dedi. Odadaki gerilim hafifledi. "35'inci kanal; Parsiyellerin bizi dinliyor olması ihtimaline karşı yerimizden bahsetmeyeceğiz. Hedef binaya Holly ve hedefin yanındaki üç uzun binaya da Max diyeceğiz; kim olduklarını anlayabilmemiz için üniforma giydiklerini

umarak Parsiyelleri Fred ve insanları Ethel olarak adlandıracağız. Tanımlayamadığımız kişiler için ise Lucy ismini kullanacağız."

Jayden hızla şehrin basit bir haritasını çizip dumanın ve bulabildiği diğer belirgin binaların yerlerini işaretledi. Merdivenlerden inerken herkes gergindi ama hiçbir şey olmadı. Haru, planlarını Gabe'e açıkladı ve sokakları dolduran körpe ağaçların üzerinden önlerini net bir şekilde görmek için sık sık arabaların tepesine tırmanarak şehrin içinde gözden kayboldular. Kira, yanlarından geçtikleri belirgin binaları zihnine kazımaya çalışırken, kaldırımın kenarındaki otları kemirmekte olan simsiyah, zayıf bir at görünce şaşkınlıkla durdu. At da ona baktı, fazlaca resmi bir şekilde kişnedi ve dönüp sokak boyunca dörtnala koşarak uzaklaştı. Yoon uzaklaşan atı, yüzünde neredeyse özlem dolu bir takdirle izledi.

"Atları sever misin?" diye sordu Kira.

Yoon başını evet anlamında salladı. "Atları, köpekleri, kedileri, aklına ne gelirse. Savunma Hattı'na katılmadan önce bir penguenim bile vardı."

"Neden katıldın?" diye sordu Kira. "Neden veteriner, çiftçi ya da başka bir şey olmadın?"

"Çünkü annem bir askerdi," dedi Yoon omuz silkerek. "En azından asker olduğundan bir hayli eminim. Bir üniforması olduğunu hatırlıyorum – sanırım Donanma'daydı. Mavi renkliydi. Bir yerlerde bir fotoğraf olacak." Kız bir anlığına duraksadı, Kira'ya doğru eğildi ve fısıldadı. "Gözlerini açık tut. Hepimiz Haru'nun saatli bomba olduğunu biliyorduk ama Jayden'a böyle meydan okuyacağını hiç sanmazdım. Ayrıca, Nick ve Steve onun adamları, bizim değil."

"Ayrıldığımız zaman ne olacak?" diye fısıldadı Kira. "Bu, güç dengesini değiştirecek."

"Nick ve Steve, onları göremediğin anlarda çok daha tehlikeliler," dedi Yoon. "Onların yanımızdan ayrıldığını görmek rahatlamamı sağlamayacak."

Kira, akşamüstü saatleri boyunca Haru'yu tıpkı bir şahin gibi izledi ama hiçbir şey olmadı. Binaları artık daha iyi bir açıdan görebildikleri için aslında birbirinin aynısı beş apartman binasından ibaret olduğunu fark ettikleri üç kuleye ulaştılar. Cılız ve Paçoz yanlardan saldırmak için ayrıldılar. Haru onları kuzey kulesine götürdü. Lobiden dikkatli bir şekilde geçip merdivenleri tırmandılar. Binada keskin bir küf kokusu vardı. Kira, pis kokudan kurtulmak için maskesini taktı. En üst kata ulaştılar ve dairenin kapısını sessizce açtılar. Aile hâlâ içerideydi; eskimiş, kupkuru iskeletlerin üzerini kaplayan köseleye benzer deri iyice gerilmişti. Bir sıçan sürüsü, arkalarında yarısı yenmiş ölü bir serçe bırakarak duvarın içine akın etti. Jayden bir tekmeyle serçeyi uzaklaştırdı ve eğilerek pencereye yaklaştı.

Duman artık daha netti; yaklaşık bir kilometre uzaklıktaki küçük, tuğla bir binanın bacasından çıkıyor ve tek bir çizgi halinde yükseliyordu. Jayden, Haru ve Yoon dürbünlerini çıkardılar ve Gabe, arkalarındaki koridorda nöbetçi olarak kaldı. Kira pencereden dışarı baktı – yüzlerce ev ve bina, kör gözlerle onu izleyen binlerce küçücük siyah pencere. O gözlerden biri onları arıyordu – çoktan onları görmüş olabilir miydi? Yoksa önce onlar mı onu fark edeceklerdi? Hangi dürbünlü asker grubu diğerini önce bulacaktı? Ve sonra ne olacaktı?

İzlediler ve beklediler. Duvarın içinden çıkan bir çift sıçan, serçeyi kanepenin altına çekti. Kira yerinde duramıyordu; daireyi keşfe çıktı: Oturma odasındaki kanepede bir ceset, mutfak zemininde başka bir tane ve arkadaki yatak odasında iki ceset daha vardı. Kolları, son defa sarılmak istermişçesine birbirlerinin beline dolanmıştı. Kira kapıyı nazikçe kapattı ve oturma odasına geri döndü.

Telsizden boğuk bir cızırtı geldi. "Timmy, Jimmy'yi arıyor." Statik yüzünden ses o kadar deforme olmuştu ki Kira, telsizin diğer ucundakinin Cılız mı, Paçoz mu olduğunu anlayamıyordu.

Haru telsizi ağzına götürdü. "Jimmy konuşuyor. Durum raporu ver."

"Gözlerimi Holly'ye diktim ama hiçbir şey görmüyorum. Biraz daha yaklaşmamı ister misiniz?"

"Olumsuz, Timmy, pozisyonunu koru."

"Anlaşıldı," dedi telsizdeki ses. "Fred'den ya da Ethel'den hiçbir iz yok ama Holly'de birileri yaşıyor gibi görünüyor: Kapıya kadar uzanan patikalar ve onun gibi şeyler. Burada yaşayan kimse uzun zamandır burada olduğu belli."

"Anlaşıldı, Timmy. Herhangi bir değişiklik olursa haber ver." Haru telsizi indirdi ve gözlerini ovuşturdu. "Yakında bir şeyler görseler iyi olacak. Bu dairede uyumayı kesinlikle istemiyorum."

Kira dolapları açıp konserve olup olmadığına baktı. Bunu bir alışkanlık haline getirecek kadar çok kurtarma operasyonuna çıkmıştı. "Jimmy ve Timmy, ha? Hayatımda duyduğum en erkeksi kod adlarına sahipsiniz."

"Daha hiçbir şey görmedin," dedi Haru, "diğerininki ise Kimmy."

Adeta planlanmışçasına o anda telsizden kısık sesli bir cızırtı geldi. Kira buzdolabının üzerindeki dolapta bulduğu üç konserveyi alırken Haru da telsizi yanıtladı.

"Kimmy, Jimmy'yi arıyor."

"Jimmy konuşuyor. Durum raporu ver."

"Timmy'den gelen rapor yanlıştı, tekrarlıyorum, yanlıştı. Fred, Holly'de. Şu anda onları görebiliyorum. Timmy'yi ele geçirdiler."

"Telsizi kapat," dedi Haru derhal ve telsizi indirdi. "Lanet olsun."

Kaşları ani bir endişeyle büzülmüş olan Jayden pencereden uzaklaştı. "Bu hiç iyi değil."

Haru masaya vurdu. "Bunun için zamanımız yok!" Masaya bir kere daha vurdu.

Kira kaşlarını çattı. "Timmy'yi mi yakalamışlar? O hangisiydi?"

"Steve," dedi Yoon.

"Cılız mı, Paçoz mu?"

Yoon bir anlığına duraksadı. "Cılız."

Kira bir küfür savurdu. "Onu öldürmüşler midir?"

"Konuştuğumuz kişinin o olup olmadığını bilmiyoruz," dedi Jayden. "İkinci çağrı, ilkinin sahte olduğuna dair bir uyarı olabilir ama ikinci çağrının aklımızı karıştırmak için yapılmış sahte bir çağrı olması ihtimali de en az ilki kadar yüksek."

"İkinci çağrı sahteyse," dedi Kira, "birinci bizi tekrar arayıp bilgi vermez miydi?"

"Telsizi kapattım," dedi Haru. "Öncülerimizden birini

bile ellerine geçirdilerse burada olduğumuzu çoktan öğrenmiş olmalılar. Bize adamlarımızdan birinin ele geçtiği bilgisini vererek, tam olarak nerede olduğumuzu öğrenmek istiyorlar. Sinyali çoktan takip etmiş olabilirler – ne tür bir teknoloji kullandıklarını bilmiyorum."

"Ama her iki mesajda da şifreli sözcüklerimiz geçiyordu," dedi Kira. "Gözcülerin her ikisinin de hâlâ güvende olmasının bir yolu olmalı. Belki de aynı şeyi görmemişlerdir – belki de iki farklı eve bakıyorlardır."

"Hayır." Haru başını iki yana salladı. "Çok uzun bir süredir birlikte çalışıyorlar – kesinlikle emin olmasalardı birbirlerini böylesine kolaylıkla suçlamazlardı. Birinci çağrı gerçekse ikincisi olamaz ve ikincisi gerçekse görünen o ki birincinin yalan söylediğine inanmak zorunda kalacağız."

"Hiç kimseye o kadar çabuk işkence yapamazlar," dedi Jayden hafifçe dikelerek. "Şifreli sözcükleri rekor sürede öğrenmelerinin tek yolu..." Duraksadı. "Ya onlar... Hayır, olamaz, bu delilik."

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu Haru.

"Hiçbir şeyden," dedi Jayden. "Sadece paranoyakça davranıyorum."

"Şu anda gayet sağlıklı bir durum," dedi Kira.

Jayden yutkundu, Haru'ya baktı ve ardından bakışlarını Kira'ya çevirdi. "Ya öncülerden biri Parsiyel ise?"

"Bu mümkün..." dedi Kira ama cümlenin yarısında durdu. Bunun mümkün olmadığını söyleyecekti ama yanılıyorsa ne olacaktı?

"Bu saçmalık," dedi Haru, "Nick ve Steve'i yıllardır tanırım."

"Salgın'ın öncesinden mi?" diye sordu Jayden.

"Aslında, hayır," dedi Haru, "ama yine de. Bu imkânsız."

"Tıpkı bizim gibi görünüyorlar," dedi Jayden. "Onlardan birinin bunca zamandır aramızda yaşamadığını kim söyleyebilir ki?"

Kira, bacaklarının titrediğini hissedince bir yerden destek almaya ihtiyaç duyarak sırtını duvara dayadı. Olası sonuçlar korkutucuydu ama mantığı... ona karşı geliyordu. "Neden şimdi?" diye sordu. "Öldürmek isteselerdi bizi istedikleri zaman öldürebilirlerdi – bize burada, hiçliğin ortasında ihanet ederek ellerine ne geçiyor?"

"Bilmiyorum," dedi Jayden boğuk bir sesle. "Sadece sesli düşünüyorum."

"Herkes sakinleşsin," dedi Haru. "Onlar Parsiyel değiller."

"O zaman, karşımızdaki Ses olabilir," dedi Jayden. "Görevi sabote etmek için rütbelilerimizin arasına bir hain yerleştirmiş olabilirler."

"Onlara kefil oldum," diye fısıldadı Haru.

"İşte, söylemek istediğim de tam olarak bu," dedi Jayden elini silahının çevresinde dolaştırarak. Kira iyice tezgâha sokuldu, iki askerin arasında kalakalmıştı. Koridordaki Gabe, odaya döndü ve olan biteni yüzünde öfkeli bir şaşkınlık ifadesiyle izlemeye başladı.

Haru, Jayden'ın elinin nerede durduğunu görünce sesindeki imayı yakaladı ve aniden kaskatı kesildi. "Seni pislik..."

"Durun," dedi Kira, "bunun için zamanımız yok – aramızda bir hain varsa bize çok uzun zaman önce ihanet edebilirdi." Derin bir nefes aldı ve adamların ateş hattı-

na girerek aralarında dikildi. "Dışarıda adları ne olursa olsun gerçek bir düşmanla karşı karşıyayız ve burada olduğumuzu biliyorlar. Öncülerimizden birini ele geçirdilerse, işkenceyle ya da başka bir yöntemle, çoktan onlara bu apartmanlardan birinde olduğumuzu söylemiş olabilir – sadece hangisinde olduğumuzu bilmiyor. Bu da bize düşündüğümüzden bile yakın oldukları anlamına geliyor..."

Kira durdu ve koridora döndü. Bu bir?.. Bir ses duyduğunu sandı ama artık etraf sessizdi. Elini silahına götürdü.

Koridorda kulakları sağır eden bir patlama sesi yankılandı ve Gabe, tıpkı bir sığır gibi yana devrildi. Gabe'in yere düşen gövdesini gören Kira çığlık attı. Haru kapıya doğru koşup onun cesedine bakmak için birkaç adım geride durdu. Arkasını döndü ve elleriyle işaret etti: Önce patlamanın gerçekleştiği tarafa ve ardından elini tabanca gibi yapıp sertçe diğer yöne işaret etti. Kan sola sıçramıştı; Kira bunun, katilin sağda durduğu anlamına geldiğini biliyordu. Haru kemerinden bir el bombası çıkardı, pimini çekti ve sağa doğru fırlattı. El bombası patladığı sırada bina sarsılıp duvarlardaki tozu havaya kaldırdı.

"Bu bize biraz zaman kazandıracak," diye homurdandı ve tüfeğini eline aldı.

Kira'nın soğukkanlılığını korumak için kendisiyle savaşması gerekmişti. Kendini tepki vermeye zorladı ve sonunda öne doğru atıldı; Haru geri çekmeye çalıştı ama Kira ona karşı koydu.

"Ona yardım etmeliyim."

"O öldü."

Kira, Haru'nun ellerinden kurtulmaya uğraştı. "Ben bir sıhhiyeciyim, ona yardım edebilirim!"

"O öldü, Kira," dedi Haru hiddetli bir şekilde. Çelik gibi elleriyle Kira'yı tutarken sesini alçaltıp onun kulağına fısıldadı. "Gabe vuruldu ve öldü. Onu vuran her kimse şu anda koridorda ve koridora ilk çıkan kişi, Gabe ile birlikte ölecek."

"Ona yardım etmeme izin vermelisin!"

"Onun için yapabileceğin hiçbir şey kalmadı," dedi Jayden hafifçe. "Şimdi, önümüzdeki beş dakika boyunca nasıl hayatta kalacağımızı planlamalıyız."

Kira başını kaldırdı. Jayden'ın ve Yoon'un odanın iki köşesinde dizlerinin üzerine çöküp namlularını kapıya çevirmiş olduklarını gördü. *Tabii ki,* diye düşündü Kira. Yavaş yavaş kendine hâkim olmayı başarıyordu. *Parsiyeller Gabe'i ortadan kaldırdı, şimdi de bizim için geliyorlar.* Kapıya doğru hamle etmeyi kesince Haru onu yavaşça bıraktı ve tüfeğini kaldırıp koridorda gizlenebileceği bir yere çekildi. Kira da tüfeğini kaldırıp gözlerini kapıdan ayırmadan onu takip etti.

"Ne kadar zamanımız var?"

Kira ve Haru kapıyı korurken onların bulunduğu koridora geçen Jayden "Hiçbir fikrim yok," dedi. Yoon da onu takip etti. "Haru, el bombası konusunda epey çabuk davrandı; içeri girmek için pek istekli olamayacaklar."

"Hâlâ hayatta olmamızın nedeni bu," dedi Yoon. "Bire bir çarpışmak zorunda kalırsak ölürüz."

"Binanın başka çıkışı yok," dedi Haru, "er ya da geç onlarla bire bir savaşmak zorunda kalacağız."

"Pencereden çıkabiliriz," dedi Yoon, "böylece arkalarından dolaşabiliriz."

"Çok savunmasız kalırız," dedi Jayden, "beş kat yüksekte olduğumuzdan bahsetmiyorum bile."

Kira sesleri dinlemek için başını yana eğdi. "Geri geliyorlar. Yanında başka el bombası var mı?"

Jayden kaşlarını çattı. "Onları duyabiliyor musun?"

"Sen duyamıyor musun?"

Jayden başını iki yana salladı, el bombasını hazırladı ve Gabe'in hareketsiz bedeninin yanından geçip el bombasını kapının eşiğinden körlemesine Parsiyellere doğru attı. Bina sarsıldı ve Kira dengesini korumak için bir elini duvara dayadı.

"Bunlardan birkaç tane daha atarsak üzerinde yürüyebileceğimiz bir kat kalmayacak," dedi Haru.

Jayden sırıttı ve bir el bombası daha çıkardı. "Hiç de kötü bir fikir değil."

"Bekle," dedi Kira çabucak, onu kolundan yakalayarak. "Koridoru yok edersen tek yaptığın, saldırıyı geciktirmek olur."

"Biliyorum," dedi Jayden, "zaten onu yapmaya çalışıyorum."

Sesini olabildiğince alçaltıp fısıldadı. "Başka patlayıcın var mı?"

Jayden yüzünde soru sorar gibi bir ifadeyle Kira'ya bakınca Haru konuşulanları dinlemek için onlara yaklaştı. Yoon namlusunu hâlâ kapıdan ayırmamıştı.

"Başka patlayıcın var mı?" diye tekrar etti Kira olabildiğince fısıldayarak.

Haru çantasına hafifçe vurup fısıldadı. "C4."

Kira başını evet anlamında salladı. "Koridoru yok etsek bile saldıracaklar ama saldırının ne zaman ya da nereden geleceğini bilemeyeceğiz. Ama Parsiyeller buraya girdikten sonra oturma odasını yok edersek tehdidi ortadan kaldırmış oluruz."

"İşe yarayabilir," dedi Haru, "ve dürüst olmam gerekirse, onlara karşı tek şansımız bu olabilir ama bina o kadar eski ki patlamaya dayanamayabilir – çoğunluğu ahşaptan inşa edilmiş. Bir Parsiyeller grubunu ortadan kaldıracak kadar büyük bir patlama, binayı ya da en azından binanın birkaç katını da onlarla birlikte yok edecektir."

"Hayatta kalırsak döşemede oluşacak delikten kaçabiliriz," dedi Kira. "Ya bunu deneyeceğiz ya da onlarla bire bir çarpışmak zorunda kalacağız ama şansın bizden yana olduğunu sanmıyorum."

Jayden başını evet anlamında salladı. "Haydi, yapalım."

On Beşinci Bölüm

Parsiyeller temkinli davranıyordu; Kira onları tekrar duyduğunda çoktan ön kapıya gelmişlerdi. Ayak sesi ya da gürültülü bir soluk – duyduğu sesin ne olduğundan emin olamıyordu ama bir şeyler duyduğundan emindi. Sonsuzluk kadar uzun süren sessizlikte bekledi ama beklenmedik bir şekilde kapı eşiğindeki yıkıntılara çarpan metalin sesini, kulakları sağır eden bir patlama takip etti. Sersemletici bir el bombası. Ağır teçhizatlı, botlu adamlar diğer taraftaki mutfağa akın ederken dördü de kaskatı kesilip olabildiğince sessiz kalmaya çalıştılar.

Jayden, harabeye dönmüş koridorun zemininde yatıyordu ve elinde Kira'nın tıbbi aletlerinden birini tutuyordu: İnce ve esnek bir sapa sahip küçük bir görüntüleyici. Aslında burunda ve boğazda kullanılmak için tasarlanmıştı ama minicik bir periskop olarak da işlev görüyordu – Jayden görüntüleyiciyi büküp kapının altından geçirmiş ve köşeye kadar getirmişti; böylelikle, bubi tuzaklı oturma odasını kusursuz bir şekilde görebiliyordu.

Kira, oturma odasından yükselen alçak sesli konuşmalar duydu ve dikkatli bir şekilde dinledi. Emin olamıyordu ama sanki biri *"Bunlar hangi gruptan?"* demişti. Soru yanıtsız kaldı.

Jayden elini havaya kaldırıp sinyali vermeye hazırlanınca Haru, parmağını fünyenin üzerine getirdi ama Kira onu durdurdu. Çaresiz bir şekilde, mimikleriyle *"Koridorda birden fazla kişi var,"* demeye çalıştı. Ayak seslerini duyabiliyordu. Haru, onun ne demek istediğini anlayıp başını salladı.

Jayden sinyali verip duvara karşı devirdikleri yatağın arkasına kıvrıldı. Hiçbir şey patlamayınca telaşlı bir şekilde döndü ve beklediklerini görünce bir küfür savurup sinyali bir daha verdi.

Kira koridora işaret etti. Elinden geldiğince, koridorda birinin daha olduğunu anlatmaya çalıştı. Üç parmağını kaldırıp kendinden emin bir şekilde havada salladı. Jayden, sessiz ve yavaş bir şekilde gözetleme cihazına döndü ve cihazdan baktığı anda şaşkınlıkla geriye doğru irkildi. Başını kaldırıp fal taşı gibi olmuş, korku dolu gözlerle Haru'ya işaret etti. Siyah renkli kapı kolu döndü -Parsiyellerden biri içeri giriyordu- ve Kira elini fünyeye bastırdı.

Ardından yer yerinden oynadı.

Patlama binayı sarstı, duvardaki çerçeveleri düşürdü, tavandaki alçıların dökülmesine neden oldu. Duvar çatlayıp onlara doğru uçtu. Yatağın arkasında saklanmalarına rağmen sanki biri başlarına çekiçle vurmuş gibi hissettiler. Aynı anda, oda aşağı doğru kaymaya başladı. Döşemenin hareketi mide bulandırıcı bir baş dönmesi et-

kisi yaratıyordu. Kira, boş karyolaya tutundu ama o da diğer her şeyle birlikte kayıyordu. Kulakları sağır eden bir gümbürtü daha duydu, üzerine doğru gelen ahşap ve alçı heyelanını gördü ve başını iki eliyle korumak için karyolayı bıraktı.

Sanki dört bir yandan yumruk yiyordu; sonra tüm bedeninin sert ve devasa bir şey tarafından yutulduğunu hissetti. Hareket yavaşladı ve durdu. Yavaşça başını kaldırdığında binanın diğer kısımlarının hâlâ kıpırdayıp yer değiştirmekte olduğunu gördü – gökyüzünden toz ve enkaz parçaları yağıyordu. Bir yerlerde bir buzdolabı devrilirken, başka bir yerde kocaman bir halı döşemede açılan deliğe doğru yavaşça kayıyordu. Binadaki odalar ve döşemeler anlamsızlaşmış, üç boyutlu bir karmaşada paramparça olup birbirine girmişti. Kira hareket etmeye çalıştı; göğsüne kadar enkaza gömülmüştü. Bacakları, kocaman ve ağır bir şeyin altında kalmış gibiydi.

Uzakta bir yerlerden yükselen feryadı dinledi ve bağırdı. Boğazı tozla dolduğundan seni çatlak çıkıyordu.

"Merhaba! Jayden!"

Önündeki yıkıntıların arasından, savaş öncesinde çekilmiş sayısız fotoğraftan hatırladığı koyu gri üniformalı ve zırhlı bir el çıktı. Önündeki bir Parsiyel'di.

Kira bacaklarını zorladı ama hareket ettiremiyordu. Tüfeğini aradı. Ortalıkta görünmüyordu – tıbbi teçhizatı bile ortadan kaybolmuştu, hem de doku örneğiyle birlikte. Yıkıntıların içindeki kol ısrarcı bir şekilde yavaşça hareket etti, tutunacak bir şeyler arıyordu. Yerinden fırlamış bir inşaat demiri buldu ve demiri sıkıca kavrayıp bedenini yukarı çekti. Kira yıkıntıların kıpırdanmaya başladığını gördü. Parsiyel yüzeye çıkıyordu...

...ve gökyüzünden bir sıçan düştü.

Kira hayretle geriye doğru irkilirken zihni, düşen nesnenin ne olduğunu algılamaya çalıştı. Sıçan zemine düştü, eğrilip bükülerek kendi etrafına döndü ve dişlerinin arasından tuhaf bir ses çıkardı. Kira, sıkışıp kalmasına neden olan yığından bir alçı parçası aldı ve sıçana atıp hayvanı ürküterek kaçırdı. Başının üzerinde ciyaklamalar duyunca kafasını kaldırdı ve kendisinden iki metre kadar yüksekte duran kırılmış kiriş parçasının yüzeyinin sıçanlarla kaynağını gördü.

"Hayır."

Sıçanların arkasındaki kanepe aniden hareketlendi ve altı santim kadar öne kaydı. Üzerine iki fare daha düştü; biri saçına denk gelmişti. Saçındaki fareden kurtuldu ve bedenini saran yıkıntıları öfkeli bir şekilde kazmaya koyuldu. Parsiyel'in kolu hâlâ gergin durumdaydı. Enkaz parçaları kıpırdanıp yerlerinden oynadı ve yıkıntıların arasında bir başlık belirdi. Yaratığın yüzü, siyah bir siperle gizlenmişti ama Kira, yaratığın boğazdan gelen alçak bir sesle hırladığını duydu. Kira çılgınca kazmaya devam etti, bacaklarını hareket ettirmesini önleyen ağırlığa karşı beyhude bir çabaya girişti. Başının üzerindeki kanepe, boğuk bir ses çıkararak zeminde kaydı ve bir sıçan yağmurunun altında kalmasına neden oldu – üç tane, dört tane, beş tane, artık onları saymakla uğraşmıyordu. Parsiyel kendisini yukarı çekti ve aniden iki kolu da serbest kaldı. Yıkıntıları yerinden oynatmak için kollarını salladı ve üzerindeki kırık tuğlalardan ve ahşap parçalarından kurtuldu.

Kira'nın düşünmeye zamanı yoktu – uzandı, ahşap kirişi kavradı ve bütün kuvvetiyle aşağı çekti. Sıçanlar bir yağmur gibi yağmaya ve tüylü gövdeleri, pençeleri ve solucana benzeyen kımıl kımıl kuyruklarıyla Kira'yı sarmaya başladı. Parsiyel, pençeye benzeyen elleriyle öne doğru atıldı ama o anda kanepe yerinden kurtulup tıpkı bir kaya parçası gibi aşağı doğru kaydı ve Parsiyel'i yüzünden yakalayıp yere yapıştırdı. Kira, eklemlerindeki deriyi yüzen kanepeden ve her yerini saran sıçanlardan kurtulmaya çalışırken çığlıklar atıyordu. Uzaktan feryatlarına yanıt geliyordu ama ne dediklerini anlayamıyordu. Bacaklarını bir kez daha kıpırdatmaya çalıştı ve biraz olsun daha kolay hareket ettiklerini hissetti. Oradan kurtulmaya odaklanıp itmeye başladı; dört bir yanını saran enkaz parçalarının arasından çıkabilmek için tüm gücüyle itti. Kanepe yıkıntıları yeniden oynatabildiyse o da oynatabilirdi.

Kanepe bir kez daha hareket etti. Altındaki Parsiyel hâlâ hayattaydı.

Kira homurdandı ve dişlerini sıkıp tüm gücüyle kendisini yıkıntının üzerine çekmeye çalıştı. Enkaz tekrar hareketlendi. Çakıl taşlarının bacaklarının arasından akıp gittiğini hissedebiliyordu. Sonra kulakları sağır eden bir uğultuyla altındaki döşeme tamamen yok oldu ve korku dolu bir çığlık atan Kira'yı yuttu. On, on beş metre kadar düştü ve kendini zifiri karanlık bir çukurda buldu. Yukarıdan enkaz parçaları yağmaya devam ettiğinden güçlükle ayağa kalkmaya çalıştı.

Israrcı bir fısıltı duydu.

"Orada kimse var mı?"

"Yoon, sen misin?"

"Kira! Şu dolabı yerinden oynatmama yardım et."

Kira'nın gözleri yavaş yavaş karanlığa alıştı ve zifiri karanlık, şekillerden ve köşelerden oluşan koyu gri bir siluete dönüştü. Pencereler enkaz parçalarıyla kaplanmış olmalıydı. Kira, Yoon'un sesini takip ederek yıkıntıların arasından süzülürcesine ilerledi ve kızı, ağır ahşap bir dolabın arkasında sıkışıp kalmış halde buldu. Yoon'dan daha iyi bir açıya sahipti ve iki kız elbirliğiyle dolabı kenara ittiler. Arkasında, ağır bir şeyin yere düşünce çıkardığı sese benzer bir gürültü duyan Kira döndü ve üst kattaki Parsiyel'in de delikten atlayarak onu takip ettiğini gördü. Yaratık tıpkı bir kedi gibi yere iner inmez ayağa fırladı. Kira, yaratığın gözlerinin karanlığa onunkilerden daha geç alışacağını umarak başını çabucak eğdi ama yaratık, kusursuz bir isabetle öne doğru atıldı ve Kira'yı yere devirdi. Kira yaratığı tekmeledi, tırmaladı, yardım çığlıkları attı ama Parsiyel'in kolları çelik gibiydi; yaratığın ağırlığının altında sanki bir kafese kısılıp kalmıştı. Fakat aniden yaratık kaskatı kesildi, sırtı bir yay gibi kıvrıldı ve gözleri şaşkınlıkla fal taşı gibi açıldı. Yoon, bıçağını Parsiyel'in sırtından çıkardı, döndü ve yaratığın boğazını boylu boyunca kesti. Parsiyel hırıltıya benzeyen tuhaf bir ses çıkararak ve çevreye kanlar saçarak yan devrildi.

Yoon kesik kesik nefes alıyordu. "Burada olduğumu bilmediği için çok şanslısın."

"Hesaba katmadığımız en az iki tane daha var," dedi Kira emekleyerek ayağa kalkmaya çalışırken. "Jayden'ı ve Haru'yu bulmalıyız."

Binanın alt kısımları daha sağlamdı. Patlamanın gerçekleştiği yerin iki kat altındaydılar ve rahatça hareket edebiliyorlardı. Buldukları ilk kapı, enkaz yüzünden sıkışmıştı ama güçlükle kapıyı açmayı başardılar ve sesleri dinleyerek etraflarını kolaçan ettiler. Jayden'ın ana koridorun diğer tarafından geldiğini gördüler; tabancalarının her ikisi de hâlâ yanındaydı ve birini Yoon'a verdi.

"Aşağıda pek fazla hasar varmış gibi görünmüyor," dedi Jayden, "ama yapının batı kanadı zayıflıyor. Haru hâlâ hayattaysa üst katlarda olmalı."

Kira başını evet anlamında salladı ve binanın daha sağlam olan doğu tarafındaki merdivenlerden yukarı çıkmaya başladılar. İki kat çıktıktan sonra hayal meyal bir ses duydular ve sesi katın diğer ucuna kadar takip ettiler. Dış duvarın havaya uçtuğu yerdeki geniş delikten içeri ışık süzülüyordu. Haru, açığa çıkmış borulardan birine tutunmuş, dirseğini boruya dolamış, diğer eliyle de havada sallanan, bilincini kaybetmiş bir Parsiyel'in sırt çantasını kavramıştı.

"Hâlâ hayatta," dedi Haru dişlerinin arasından. Parsiyel'i düşürmemek için gücünü son kırıntısına dek kullandığı belliydi. "Duvar yıkılır yıkılmaz onu yakaladım."

"O zaman bırak," dedi Jayden. Bir yandan da döşemedeki koca deliğin etrafından dolaşıp Haru'nun yanına gitmek için güvenli bir yol bulmaya çalışıyordu. "Seni kurtaracağız. Aşağı indiğimizde de onun kolunu alırız."

"Kesinlikle olmaz," dedi Haru. İnledi ve kayışı sertçe kavradı. "Bu yaratığı canlı istiyorum. Böylece eve döndüğümüzde onu iyice benzetene kadar dövebileceğim."

Kira başını iki yana salladı. "Onu eve götürmeyeceğiz; incelemek için sadece kanına ve dokusuna ihtiyacımız var."

"Onu götürecek ve sorgulayacağız. Kendi insanlarımız bile burada olduğumuzu bilmezken nasıl oluyor da Parsiyeller nerede olduğumuzu öğreniyor ve bize pusu kuruyor? Neden burada olduklarını, ne yaptıklarını ve öncülerimizin Parsiyel ajanı olup olmadığını öğrenmek istiyorum."

"Haklı," dedi Yoon. "Brooklyn'deki bubi tuzaklarının yarısını Nick ve Steve ayarlamıştı – aralarından biri Parsiyel ise savunma hattımız bir işe yaramayacaktır. Ve eğer Parsiyeller saldırı gibi bir şey planlıyorsa..." Kızın sesi etkisini kaybetti.

Jayden kaşlarını çattı. "Kira, tıbbi teçhizatın hâlâ yanında mı?"

Kira başını iki yana salladı. "Sadece bel çantam var; asıl teçhizat enkazın arasında kayboldu."

"Sakinleştiriciler?"

Kira çantasını kontrol etti ve başını evet anlamında salladı. "Yeterince verirsem ağrı kesici de aynı görevi görecektir." Haru'nun kolundan aşağıya sallanan gövdeye baktı. "Ve tabii ki biyolojisi bizimkiyle aynıysa."

"Size yük olmak istemiyorum," diye homurdandı Haru, "ama bu şey göründüğünden çok daha ağır." Jayden, ona ulaşmak için yavaşça odanın kenarından ilerlemeye başladı. Kira tahribatı kontrol etti, sağlam bir duvar buldu ve dikkatli bir şekilde bir üst seviyeye tırmandı; Yoon da onu takip etti ve elbirliğiyle, sallanıp duran Parsiyel'i yakalayıp pencereden içeri soktular. Jayden ise bir kolu yanında boş boş sallanan Haru'yu kurtardı.

Kira ve Yoon, Parsiyel'i döşemenin sağlam kalan bölümüne yatırdılar. Kira, Parsiyel'in başlığını çıkarıp yüzüne bakakaldı. İnsan gibi görünmelerini bekliyordu -tabii ki insan gibi görünüyorlardı, zaten Parsiyellerin en büyük özelliklerinden biri buydu- ama buna rağmen, ilk defa bir Parsiyel'in yüzüne bakmak... Kira hislerini kelimelerle ifade edemiyordu.

Bir insan yüzü. İnsanlarınkine tıpatıp benzeyen bir ağız ve burun. Boş boş tavana bakan bir çift göz. Kısa, kahverengi saçlı, yakışıklı genç bir adam ve çenesinde belirmeye başlayan morluk. İnsanoğlunun karşılaştığı en büyük düşman, dünyanın sonunu getiren vahşi yaratık.

On dokuz yaşından büyük olamazdı.

"Tuhaf, değil mi?" dedi Yoon. "Bize ne kadar benzedikleri hakkında konuşup duruyoruz ve gerçekten... bize benziyorlar."

Kira başını evet anlamında salladı. "Bunun durumu basitleştirip basitleştirmediğinden emin değilim."

Yoon, Jayden'dan aldığı yarı otomatiği çıkardı ve Parsiyel'e nişan aldı. "Her ne yapacaksan çabuk ol."

Kira bir Nalox şişesi çıkardı.

"En iyi ihtimalle baygın kalmasını sağlayacaktır," dedi Kira, Yoon'a bakarak.

"En kötü ihtimalle ölecek mi?"

"En kötü ihtimal, kendine gelmesi." Kira iğneyi hazırladı ve Parsiyel'in boynunun üzerinde tuttu. "Nano parçacıkların onun fizyolojisine nasıl tepki vereceğini bilmiyoruz. Bana kalırsa yaratığın ölümü, ölçeğin 'en iyi ihtimal' tarafına daha yakın."

Enjektörü Parsiyel'in boynuna sapladı ve pistonu ya-

vaşça iterek şırıngayı boşalttı. "Bitti," diye seslendi. Jayden, Haru'nun duvara tutunarak odaya inmesine yardımcı oluyordu. "Ama hâlâ hesaba katmadığımız bir Parsiyel daha var."

Haru kaşını havaya kaldırdı. "İki değil mi?"

"Yoon birini öldürdü," dedi Kira ve Haru'nun gözleri fal taşı gibi açıldı. Kira cansız bir şekilde güldü. "Çok ciddiyim. Aslında kafasını kopardığını da söyleyebiliriz. Tabii bundan önce iki defa enkazın altında kalmış ve suratının ortasına bir kanepe düşmüştü. İki kat yüksekliğindeki enkaz boyunca beni takip edip az kalsın öldürdüğünden bahsetmeden de geçemeyeceğim."

Jayden başını evet anlamında salladı. "Ve patlama diğerinin çaresine baktı – üst kattayken ona ait o kadar çok parça buldum ki hâlâ bir tehdit olması mümkün değil. Bomba, tam o üzerindeyken patlamış olmalı. Yani başka bir sorunla karşılaşmamalıyız."

Baygın durumdaki Parsiyel'i aralarına alıp kaldırdılar ve birkaç kat yüksekliğindeki kraterden ve dış kapıya giden merdivenlerden geçirdikten sonra dikkatli bir şekilde binanın dışına çıkardılar. Jayden onları durdurdu.

"Bekleyin – erken konuşmuşum," dedi binanın bahçesindeki geniş yeşillik alanı tararken. "Hesaba katmadığımız en az bir düşmanımız daha var: Öncülerimizden biri ya da her ikisi de hâlâ oralarda bir yerlerde ve kimin tarafında olduklarını bilmiyoruz. Ayrıca, o şeylerden bazıları apartmana saldırmayıp dışarıda beklemiş olabilir."

Kira yeşillik alanı inceledi, körpe ağaçların rüzgârla hafifçe salındığını gördü; bu ağaçlar biraz olsun gizlenmelerini sağlıyordu ama arazinin büyük bir kısmında saklanacak en ufak bir delik yoktu. "Koşarak şuradaki

binalara ulaşmalıyız," dedi Kira, "ama aramızdaki ölü ağırlıkla pek hızlı gitmemiz mümkün değil."

Haru boruya tutunduğu sol kolunu kavradı ve uyuşukluğu gidermek için ovuşturdu. "Başka şansımız yok."

Jayden, Parsiyel'i omuzlarının üzerine kaldırdı. "Üzgünüm, hanımlar. Ama bencilce davranacak ve etten kalkanı kendime alacağım. Şimdi koşun!"

Sarmaşıkların ve körpe ağaçların arasından ileriye atıldılar ve tüm güçleriyle bir sonraki binaya kadar koştular. Binaya ulaşıp köşeyi döndüler ama arabaların arasından koşmaya devam ederek sokağı geçip bir sonraki binaya vardılar. Kira'nın artık güvende olduklarını düşündüğü anda yanındaki arabadan bir kurşun sekti ve başını sadece birkaç santimle ıskaladı. Kira gizlenmek için bir köşeye sindi.

"Sakın durma, Kira, koş!" Jayden omuzlarındaki yüke rağmen koşarak yanından geçti ve Kira derin bir nefes alıp ayağa fırladı. Her an bir kurşunun gelip sırtına saplanmasını bekliyordu. Bir başka kurşun birkaç metre yanından geçti. İki yanında büyük ağaçlar ve harabeye dönmüş mağaza vitrinleri olan geniş bir yola ulaştılar. Yoon sola dönünce grup da onu izledi. Sokağı geçmek için binaların arkasına saklanarak çökmek üzere olan bir restorana girdiler.

"Belirli aralıklarla her defasında tek el ateş ettiler," dedi Jayden nefes nefese. "Bu da büyük ihtimalle bir grupla değil, tek bir keskin nişancıyla karşı karşıya olduğumuz anlamına geliyor."

"Cılız ya da Paçoz," dedi Kira, "hain olan hangisiyse. İyi seçim, Haru."

"Onlardan biri olup olmadığını bilmiyoruz," diye homurdandı Haru ama Kira, Haru'nun da aynı korkuyu taşıdığını görebiliyordu. Yoon öndeki pencerelerden sokağı izliyordu ama devrilmiş masaların arkasında güvendeydiler.

"Burada kalamayız," dedi Kira.

"Yandaki pencereden çıkıp şuradaki küçük sokaktan kaçacağız," dedi Jayden. "Sokaklar arasında ileri geri gidip gelmek zorundayız – keskin nişancılar düz bir atış çizgisi ve ateş etmek için yeterli süre olmadan o kadar da tehlike yaratmaz."

"Daha önce gördüğün park birkaç blok batıda," dedi Haru. "Dönüş yolunun çoğunda parktan yararlanabiliriz ve ileri gidip gelmekle zaman harcamayız."

"Katılıyorum," dedi Jayden. "Haydi, gidelim."

Yakaladıkları Parsiyel'i kırık camların üzerinden dikkatle geçirerek yan taraftan süzüldüler. Yoon onları yakalamak için koşmak zorunda kaldı.

'İHâlâ bir şey görmüyorum."

"Bizi ele vermeyen öncü ne olacak?" diye sordu Kira koşarlarken bir yandan da nefes almaya çalışarak. "Onu beklememeli miyiz? Ya da onu bulmaya çalışmayacak mıyız?"

Haru başını iki yana salladı. "Birine güvenemezsek diğerine de güvenemeyiz."

"Ama birinin masum olduğunu biliyoruz."

"Ama hangisinin masum olduğunu bilmiyoruz," dedi Haru. "Bu ikisini de şüpheli yapar. Park orada; ağaçlara doğru koşun ve sola dönün."

Sık ormana girecekleri anda Kira'mn yanından bir

kurşun daha geçince kendini bir arabanın arkasına attı ve alçak sesle bir küfür savurdu. Diğerleri koşarak yanından geçti. Sonunda Kira da cesaretini toplayıp ayağa fırladı ve ağaçlara doğru hızla koşmaya başladı. Parkın parmaklıklarla kalbura dönmüş olduğunu fark ettiler. Bu yüzden, ağaçların daha sık olduğu tarafa geçemiyorlardı ama parkın kenarları, saklanacak hiçbir yerleri olmamasından daha iyiydi. Ağaçtan ağaca koşup, daima arkalarında onları koruyacak bir engel olmasına çalışıyorlardı. Birkaç blokta bir ağaçlık alan, geniş bir cadde tarafından bölünüyordu ama park göz alabildiğince uzanıyordu.

Jayden bir taksi kümesinin yanında durdu ve Parsiyel'i yere indirip yüzünü acıyla buruşturdu.

"Devam et," dedi Haru hiddetli bir şekilde. "Öldüğün zaman dinlenebilirsin." Jayden başını evet anlamında salladı ve Parsiyel'e uzandı ama Kira, Jayden'ın kolundan kan damladığını gördü.

"Jayden, kanaman var!"

"Devam et!" diye tekrarladı Haru.

"Kolundan vurulmuş," dedi Kira, Jayden'ın yarasına bakarak. "Ne zaman oldu bu?"

"Sadece birkaç blok önce." Jayden yüzünü acıyla buruşturdu ve Parsiyel'e uzandı.

"Haru taşıyabilir," dedi Kira, "sadece koş. Güvenli bir yere ulaştığımız zaman yarayı saracağım."

"Kolum kelimenin tam anlamıyla kırıldı," dedi Haru dişlerinin arasından.

"Çeneni kapat ve taşı," dedi Kira, onu Parsiyel'e doğru itekleyerek. Jayden'ın yarı otomatiğini aldı ve haznesini kontrol etti. "Arkayı ben alacağım, şimdi koş."

Tekrar harekete geçtiler. Yoon parmaklıklardan, ağaçlardan ve paslanmış arabalardan oluşan devasa labirentte onlara yol gösteriyordu. Bir metro girişinin önünden geçtiler. Kira, yerin altına doğru inen karanlık merdivenlerin yanından geçerken içeriye göz attı: Merdivenlerin yarısına kadar su altında kalmıştı. *Orada saklanabilecek hiçbir yer yok.* Parktan devam ettiler ama kısa süre sonra önlerinde kalın çelikten inşa edilmiş bir kule belirdi.

"İşte, köprü," dedi Jayden, "gördüğünüz ilk girişten girin."

Kira başını iki yana salladı. "Bu, o köprü değil."

"Gerçekten hangi köprü olduğunu umursuyor musun?" diye sordu Jayden. "Sadece şu lanet olasıca adadan çıkalım."

"Ama ya bubi tuzakları?" diye ısrar etti Kira, koşarken bir yandan da arkasına bakıyordu. "Bu köprüdeki bubi tuzakları hâlâ aktif durumda olmalı. Buradan geçmek çok tehlikeli."

Yanlarından vızıldayarak bir kurşun daha geçince Jayden küfretti. "Şu anda pek fazla seçeneğimiz yok."

Parktan fırlayarak çıktılar ve geniş caddeye daldılar. Köprü önlerinde yükselerek uzanıyor ve nehri güneydoğu yönünde boylu boyunca geçiyordu. Dört koşucu o kadar yorulmuştu ki yokuşu tökezleyerek çıkıyorlardı. Boğazları kupkuru olmuş, yanıyordu. Köprünün beton bariyerlerine bir kurşun isabet edince bariyerin arkasına saklandılar.

"Kim olduğunu göremedim," dedi Kira.

"Her kimse," dedi Yoon tabancasına işaret ederek, "Parsiyellerin menzili bizimkinden çok daha uzun. Onu bu mesafeden vuramayız."

"Siz devam edin," dedi Jayden, Yoon'un elindeki tabancayı alırken. "Tuzakları bulun, devreden çıkarın ya da işaretleyin veya... her ne yapabiliyorsanız onu yapın. Haru ve Kira, Parsiyel ile birlikte takip edecekler. Ben de arkamızı kollayacağım."

"Az önce onu vuramayacağımızı söyledi," dedi Kira, "sen delirdin mi?"

"Onu buradan vuramam," dedi Jayden ve arkasını dönüp köprünün ayağına işaret etti. "Ama onu gözüme kestirebilirsem pekâlâ oradan vurabilirim. Bizi takip etmek istiyorsa er ya da geç buraya gelmek zorunda ve geldiğinde, bir aracın arkasına saklanmış onu bekliyor olacağım."

"O zaman seninle kalıyorum," dedi Kira. "Ben bir sıhhiyeciyim, seni geri zekâlı, kolunda bir kurşunla seni arkada bırakacak değilim."

"Tamam ama ayağa kalkmayacaksın."

Yoon öne doğru emekledi ve Haru, Parsiyel'i arkasından sürükleyerek kızı takip etti. Kira, Jayden'la birlikte sürünerek geri döndü ve büyük bir kamyon tekerleğinin arkasında gizlendi. Jayden da diğer tekerleğin arkasına büzülmüş, gözünü aşağıdaki bariyerden ayırmıyordu. Kamyonun şoförü -eskimiş kahverengi bir iskelet- boş gözlerle ileriye doğru bakıyordu.

"Peşimizdekinin kim olduğunu düşünüyorsun?" diye sordu Kira. "Demek istediğim, sence Parsiyel olan hangisi? Nick mi, Steve mi?"

"Cılız ve Paçoz'dan mı bahsediyorsun?"

Kira cansız bir şekilde güldü. "Adamları birbirinden ayırmak zor değil; sadece hangisinin hangisi olduğunu soramayacak kadar utanmıştım."

"Sanırım bekleyip göreceğiz," dedi Jayden.

Kira başını kaldırıp köprüye baktı ve yumuşak bir şekilde fısıldadı. "Gözcü karşıya geçtiğimizi görecek."

"Biliyorum."

"Bizi rapor edip tutuklayacaklar ve büyük olasılıkla askeri mahkemeye çıkmak zorunda kalacaksın. Gizli görevimiz gizli kalmayacak." Kira onu izledi ama Jayden hiçbir şey söylemedi. "Bunun aptalca bir fikir olduğunu düşünmeye başlıyorum."

Jayden'ın dudağının kenarında minicik bir gülümseme gördüğünü düşündü.

"Çeneni kapat, Walker," diye fısıldadı Jayden. "Burada bir pusu kurmaya çalışıyoruz."

Beklediler. Jayden bariyerin kenarını, Kira ise yolun geri kalanını izliyordu. Parsiyel ortaya çıktığı anda onu...

"Silahını bırak."

Kira başını kaldırınca tepesinde dikilen Parsiyel'i gördü – Cılız ya da Paçoz değildi. Büyük ihtimalle daha önce karşılaştıkları birliğe mensup askerlerden biriydi. Başlığının siyah siperi güneşte parlıyordu. Nasıl olduysa onların arkasına geçmeyi becermişti. Parsiyel otomatik tüfeğiyle işaret edince, Jayden iç çekerek tabancasını yere bıraktı ve Kira da silahını diğerinin yanına koydu.

"Ses çıkarmayın," dedi Parsiyel. "Burada bir..."

Adamın siperinde örümcek ağına benzeyen geniş bir çatlak oluştu. Çatlağın tam ortasında, aniden ortaya çıkmış küçük bir delik vardı; bir saniye kadar sonra yanlarından susturuculu bir tabancadan ateşlenmiş bir kurşun geçti. Parsiyel dizlerinin üzerine yığılınca Kira şaşkınlıkla donakaldı. Jayden yarı otomatiğini aldı. Ayak

sesleri duydular. Kira, kendisini dönüp bakmaya zorlayınca Paçoz'un elinde tüfeğiyle onlara doğru koştuğunu gördü.

"Bu, keskin nişancının çaresine bakar," diye seslendi Paçoz, "ama daha fazlası geliyor. Hızlı hareket etmemiz gerekiyor."

"Bizi uyaran sendin," dedi Kira.

"Daha sonra şaşırabilirsin," dedi Paçoz, dizlerinden birini yere koyup ölü Parsiyel'in yanına çökerken. Tüfeğini omzuna astı, ölen Parsiyel'in otomatiğini aldı ve Jayden'a döndü. "Ciddiyim – arkamızda en az on tane daha olmalı. Arkamıza bakmadan kaçmalıyız."

Jayden bir anlığına durdu, sonra ayağa kalkıp tepe boyunca koşmaya başladı. "Haydi, Kira. Lanet olasıca köprü çok uzun." Hızlarının ve aradaki mesafenin onları kurşunlardan koruyacağına güvenip bariyerin arkasında kalmaya gerek görmeden yokuş yukarı koştular. Köprünün ortasında öylece duran arabalardan oluşan labirentin bir yerlerinde Haru'ya yetiştiler.

"Seni gördüğüme sevindim, Nick." Haru, acı dolu bir homurdanmayla esir Parsiyel'i yere bıraktı. "Benim kolum kırık. Jayden ise vuruldu; mankafayı taşıma sırası sana geldi." Paçoz arkasına baktı, omuz silkti ve silahını Haru'ya verdi. Ama henüz esiri yerden alamadan Haru onu kafasından vurdu. Kira çığlık attı. Paçoz yere kapaklanınca Haru ona bir kere daha ateş etti.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye bağırdı Jayden.

"Sana söylemiştim," dedi Haru, "bana kalırsa ikisi de suçlu. Eve, gerekenden fazla Parsiyel götürmeyeceğim."

"O bizi kurtarmıştı!" diye bağırdı Jayden. "Bir Parsiyel askerini öldürdü!"

"Bu hiçbir şey ifade etmiyor," dedi Haru tüfeği kontrol ederken. "Şimdi çenenizi kapatın ve esiri taşıyın."

"Arkamızdaki grup hakkında da doğruyu söylüyordu," dedi Kira arkasına bakarak. "En azından bir asker görebiliyorum. Diğer tarafa zamanında ulaşamayacağız."

Jayden kaşlarını çattı. "Kedi bir kere kafesten çıktıysa onu birkaç fare yakalamak için de kullanabiliriz." Jayden telsizini açtı ve Parsiyel'i omzuna alırken bağırmaya başladı. "Bütün birimlerin dikkatine, bütün birimler yanıt verin, Manhattan Köprüsü'nü geçmekte olan bir Savunma Hattı ekibi var. Parsiyeller takipte. Ateş altındayız, tekrar ediyorum, insan askerler düşman ateşi altında. Yardımınıza ihtiyacımız var." Artık koşuyorlardı. Kira önden gidiyor, Haru ise Parsiyelleri yavaşlatmak için arkasını dönüp ara ara ateş ediyordu. "Kira," dedi Jayden, "kanalımı değiştir." Kira, Jayden'ın kemerindeki düğmeyi çevirince mesajı tekrarladı. "Bütün birimlerin dikkatine, bütün birimler yanıt verin, Manhattan Köprüsü'nü geçmekte olan bir Savunma Hattı ekibi var. Parsiyeller takipte. Ateş altındayız, tekrar ediyorum, insan askerler düşman ateşi altında. Yardımınıza ihtiyacımız var. Kanalımı tekrar değiştir." Üstlerine kurşun yağmaya başladı. Gizlenecek bir yer aradılar. Köprüye yerleştirilmiş tellere ve diğer tetikleyicilere dikkat ederek, duran arabaların arasına daldılar. Hepsi çaresizce Yoon'un bütün tuzakları bulmuş ve işaretlemiş olmasını diliyordu. Haru, Parsiyellere ateş açıp aradaki mesafeyi elinden geldiğince korumaya çalışıyordu; Kira cesaretini toplayıp arkasına baktı ve en az yedi Parsiyel'in aradaki mesafeyi hızla kapattığını gördü. Jayden soluksuz kalmış, ağır

esirin altında eziliyordu. Kira telsizi aldı ve birilerinin dinlediğini umarak Jayden'ın mesajını tekrar etti. Kısa zaman içinde Yoon'a yetiştiler. Kız başını iki yana salladı. "Bir yandan aradaki mesafeyi koruyup diğer yandan da patlayıcılardan sakınmamız mümkün değil. Bu köprü bir ölüm tuzağı."

"Cephanem bitti," diye seslendi Haru, tüfeğini yere atıp Jayden'ın silahını alırken. "Yaklaşıyorlar." Önlerindeki arabaya saplanan kurşun dikiz aynasını tuzla buz etti. "Uzun süre dayanamayacağız."

"Tüm birimlerin dikkatine," dedi Kira tekrar. Telsize konuşurken güçlükle nefes alıyordu, "Manhattan Köprüsü'ndeki vurucu timimiz ateş altında..."

"Sizi görüyorum, vurucu tim," diye yanıtladı telsizden yükselen ses. "Lütfen kendinizi tanıtın."

"Kendimizi tanıtacak kadar zamanımız yok," diye bağırdı Kira, "arkamızda bir Parsiyel ordusu var."

"Jayden Van Rijn," dedi Jayden, "Kıdemli Çavuş."

"Yaklaşık yirmi metre ötenizde geniş bir sütun var," dedi telsizdeki ses.

Kira başını kaldırdı. "Görüyoruz."

"En dıştaki şeritten doğrudan ona doğru ilerleyin, soldaki mor arabayı ve ardından sütunu geçin. Kırmızı renkli büyük teslimat aracının arkasına siper alın."

"Neden siper almamızı istiyorsunuz?" diye sordu Kira. Grup, onlara söylenen yolda ellerinden geldiğince hızlı bir şekilde koşarak ilerliyordu. Her adım, Kira'nın yorgun kaslarının kesilircesine acımasına neden oluyordu. "Ne yapacaksınız?"

"Ne yapacağını sanıyorsun?" diye sordu Yoon, grubun geri kalanını kola kamyonunun arkasına çekerken. "Şu ana dek gördüğüm kadarıyla, bu köprüde çelikten çok C4 var."

"Sakın..."

Köprünün arkalarında kalan kısmı devasa bir alev topu gibi patladı. O kadar parlaktı ki kamyonun arkasında saklanıyor olmasına rağmen Kira'nın gözlerini kör etmeye yetmişti. Köprü sarsıldı, birkaç araba denize düştü ve patlamanın gücü, kaçakları asfalta savurarak kola kamyonunu on metre kadar öne sürükledi. Kira telsizi düşürdü ve kulaklarını kapattı. Şok dalgası geçtiğinde arkasına bakmak için döndü.

Yirmi metre kadar arkalarındaki sütundan sonrası havaya uçmuştu. Çelik destek halatlarından metal ve beton parçaları sarkıyordu. Altlarındaki nehir, dökülen hurdalar yüzünden çalkantılı bir denize dönmüştü. Onları takip eden Parsiyeller ise buhar olmuştu.

"Pozisyonunuzu koruyun," dedi telsizdeki ses. "Sizi alması için bir ekip gönderiyoruz ve bunun için iyi bir açıklamanız olsa iyi edersiniz."

On Altıncı Bölüm

"Pekâlâ," dedi Mkele. "Bir kere daha sohbet etme şansını elde etmiş gibi görünüyoruz."

"Benim için daima bir zevk," dedi Kira.

Gece, otobanın bağlantı noktasındaki kuytuda kamp kurmuşlardı. Köprüden geriye kalan harabede onları daha fazla Parsiyel'in takip etmeye çalışmayacağından emin olduktan sonra Savunma Hattı, bölgedeki nöbetçi sayısını artırmış ve gece çökmeden önce Kira ve arkadaşlarını sahil şeridinden olabildiğince uzaklaştırmıştı. Kelepçelenmemişlerdi ama Savunma Hattı askerlerinden oluşan büyük bir grup tarafından yakından takip ediliyorlardı. Yolun kenarındaki ağır bariyerlerden birine sıkıca bağlanmış olan Parsiyel hâlâ baygın durumdaydı.

"En son konuştuğumuzda, Bayan Walker, çok önemli birkaç konudan bahsetmiştik." Mkele, savunma hattını güçlendirmek için hızla etrafa dağılan silahlı bir grup komando eşliğinde birkaç dakika önce atla bölgeye ulaşmıştı. Kira'yı diğerlerinden uzaklaştırdı. "Görünen o ki bahsettiğimiz konuların ne kadar önemli olduğunu yeterince

vurgulayamamışım. Bu nedenle özür dilerim. En bariz konuyla başlayalım: Parsiyel bölgesine girmek, onlarla arkadaşlık etmek ve birini insanlara ait bölgeye getirmek epeyce şüpheli ve hatta haince görünüyor."

"Sanırım siz ve ben, arkadaşlık konusunda farklı bakış açılarına sahibiz."

"Manhattan'da ne yapıyordunuz?"

"Doğu Meadow'daki Nassau Hastanesi'nde sıhhiyeci olarak çalışıyorum," dedi Kira. "RM'yi tedavi etmeye uğraşıyorum ve bunu yapabilmemin tek yolu, bir Parsiyel yakalamaktan geçiyordu."

"Ve siz de gidip... bir Parsiyel yakalamaya mı karar verdiniz?"

"Talebimi ilk olarak resmi kanallardan ilettim," dedi Kira. "O şeyin tıbbi açıdan ne kadar değerli olabileceği konusunda en küçük bir fikriniz yok."

"Bunun ne kadar tehlikeli olduğunu yüksek sesle ifade etmek zorunda kaldığıma inanamıyorum," dedi Mkele. "Ve ne kadar aptalca olduğunu da. Havaya uçurduğunuz köprünün adaya girmelerine engel olacağına gerçekten inanıyor musunuz? Bize saldırmaya karar verirlerse, onca emekle kurduğumuz savunma hattımızın cesaretlerini kıracağını mı düşünüyorsunuz? Sayıları milyonları buluyor, Walker. Hepsi bizden daha eğitimli, daha güçlü ve daha iyi silahlara sahip. Hâlâ hayatta olmamızın tek nedeni, Parsiyellerin bizi öldürmemeyi tercih etmiş olması. Kim bilir, belki de fikirlerini değiştirmelerine neden olmuşsunuzdur." Sesi, öfke dolu bir kükremeye benziyordu. "Saldırmasalar bile yanınızda getirdiğiniz Parsiyel'in tek başına dahi olsa nasıl bir tehdit oluşturduğunun far-

kında mısınız? Parsiyel Savaşı'ndaki istihbaratımız, RM virüsünün Parsiyeller tarafından etrafa yayıldığını söylüyor – hem de teknolojik olarak değil; kendi bedenlerini canlı birer kuvöz olarak kullanarak. Eğer bu doğruysa, o yaratıkların her biri başlı başına birer kıyamet silahı demektir. Geçtiğimiz on bir yıl içinde ne tür biyolojik silahlar ürettiklerini kim bilebilir ki? Varlıkları bile türümüz için tehdit teşkil ediyor."

"Söylediklerinizi, onları incelememiz için bize daha çok neden veriyor," dedi Kira. "Onlardan aldığımız tek bir damla kan bizim için yepyeni bilgilerle dolu olabilir. Bir de organları ve dokuları inceleme şansına kavuşursak neler öğrenebileceğimizi ancak Tanrı bilir. RM'yi onlar yarattıysa ve özellikle, virüsü bedenlerinde korudukları veya sentezledikleri konusunda haklıysanız, pekâlâ tedavinin önündeki sır perdesini aralamamızı da sağlayabilirler. Bunu anlamalısınız."

"İşiniz, insanoğlunun geleceğini ilgilendiriyor," dedi Mkele. "Benim işim ise bugününü. Bana katılacağınızdan eminim; bugün olmadan gelecekten söz edemeyiz. İşiniz benimkiyle ters düşerse benimki öncelikli olacaktır."

"Bu tam bir budalalık," dedi Kira.

"Bunlar, gerçekler," dedi Mkele. "Bir sıhhiyeci olarak Hipokrat yeminine aşina olmalısınız: İlk olarak, asla kimseye zarar vermeyeceğim. İlk olarak. Koca gezegende yaklaşık otuz altı bin insan kaldı ve ilk sorumluluğumuz, onların hayatta kalmasını sağlamaktır. İlk olarak. Bunun çaresine baktıktan sonra -ancak ve ancak bunun çaresine baktıktan sonra- durumumuzu güçlendirmek için insanoğlunun nüfusunu artırmaya odaklanabiliriz."

"Bu şekilde dile getirdiğiniz zaman neredeyse sevimli olduğunuzu söylemeliyim."

"Beş askerin, teknik uzmanlarımızdan birinin ve bir sıhhiyecinin hayatını riske attınız. O askerlerden üçü geri dönmedi. Ve şimdi ne yaparsanız yapın o Parsiyel'i yok edeceğim."

"Yapamazsınız," dedi Kira çabucak, "ona ihtiyacımız var." *O şeyi ele geçirmek için yaşadığımız onca sıkıntıdan sonra onu önemsiz bir şeymiş gibi çöpe atmana izin vermeyeceğim.*

"Kanından örnek almanıza izin vereceğim," dedi Mkele, "tabii ki Senato'nun uygun görmesi halinde şehir merkezinden uzakta, kontrollü bir laboratuvarda test edilebilmesi için."

"Bu yeterli değil," dedi Kira, "o testlere şimdi ihtiyacımız var – her hafta onlarca bebek hayatını kaybediyor..."

"Bunun neden imkânsız olduğunu anlatmaya çalışmaktan yoruldum."

"O zaman, onu sorgulayın," dedi Kira. Onu en azından beklemeye için ikna etmek üzere kullanabileceği bir şeyler bulmaya çalışıyordu. "Hiçbir Parsiyel'in bulunmaması gereken bir bölgede faaliyet gösteren ve içeriden bilgi alan büyük bir Parsiyeller birliğinin parçasıydı."

"Raporunuzu duydum."

"Nedenini öğrenmeliyiz," diye ısrar etti Kira. "Öncülerimizden biri Parsiyel olabilir..."

"Ya da sadece sorgulanmış olabilir," dedi Mkele. "Bunu kolaylıkla işkenceyle açıklayabiliriz ve ayrıca bunun, toplumumuza sızmış olmalarından çok daha olası bir açıklama olduğunu da eklemeliyim."

"Bize tıpatıp benziyorlar," dedi Kira. "İki tanesinin patlamadan sağ çıktığını görmemiş olsam insan olmadıklarını asla anlayamazdım. Bize ne kadar benzediklerini ve Salgın'dan sonra adaya tam bir karmaşa içinde çekildiğimizi düşününce, bu teoriyi göz önünde bulundurmazsak aptallık etmiş oluruz."

"Parsiyeller yaşlanmaz," dedi Mkele. "Fark edilmeden on bir yıl boyunca insanların arasında yaşamaları mümkün değil."

"Genç biri olmayabilir," dedi Kira. "Ama yetişkinler ne olacak? Mesela siz?"

"Her şeyin kontrol altında olduğu konusunda sizi temin ederim," dedi Mkele. Adamın sesi, Kira'nın daha önce hiç duymadığı kadar tehlikeli çıkıyordu. "İşimi nasıl yapacağımı söylemeye kalkmayın. Zaten sayenizde her şey bin kat zorlaştı."

Kira, durumu değerlendirmeye çalışırken dudaklarını birbirine bastırıp adamı izledi. Söylediklerinin bir kısmında haklıydı -Kira ve arkadaşlarının yaptığı kesinlikle aptalca ve tehlikeliydi- ama Kira da haklıydı. Bunun yapılması gerekiyordu. Parsiyel ellerine düşmüşken her şeyi bir kenara fırlatıp atmasına izin veremezdi. Mkele'yi daha ne kadar zorlayabilirdi? Adam Parsiyel'i yok etmeden önce, basit bir kan örneğinden başka daha ne kadarını elde edebilirdi?

"Bay Mkele!" Mkele ve Kira sesin geldiği tarafa baktı ve askerlerden birinin kollarını sallayarak kendilerine doğru koştuğunu gördü. "Bay Mkele, Senato'dan şifreli bir çağrı aldık."

Mkele duraksadı ve gözlerinde öfke dolu bir ifadeyle Kira'ya bakıp ayaklarına işaret etti. "Buradan kıpırdama." Askeri telsize kadar takip etti ve Kira'nın duyamadığı bir görüşme yaptı. Sonunda, telsizi askere geri verdi ve hızlı adımlarla Kira'nın yanına geldi.

"Nasıl olduysa Senato ne yaptığını öğrenmiş," dedi esrarengiz bir ses tonuyla. "Parsiyel'i kendi gözleriyle görmek istiyorlar."

Kira hafifçe gülümsedi. "Isolde imdadıma yetişti," diye fısıldadı.

"Fazla heyecanlanma," dedi Mkele. "Ekibin ve yanınızda getirdiğiniz o şey, Senato'nun da katılacağı resmi bir mahkemede sorgulanacak ve yargılanacak. Bundan pek hoşlanmayacaksın."

Kira aniden dikkat kesilip başını yukarı kaldırdı. Jayden, Yoon ve Haru onları bir kenardan izlerken askerlerden bazıları da hareketlenmiş, silahlarına uzanıyordu. Mkele çevresine bakındı. Onları harekete geçirenin ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Bir anda irkilerek geriye doğru bir adım attı.

Parsiyel kımıldıyordu.

Yana devrilmiş, alçak sesle inliyordu. Mkele geride kaldı; Parsiyel dört farklı kelepçeyle sıkıca bağlanmıştı. Hatta kelepçelerden iki tanesi doğrudan yol kenarındaki çelik ve beton bariyerlere sabitlenmişti ama yine de Parsiyel'in çevresinde, kimsenin içine girmeye cesaret edemediği daire şeklinde geniş bir alan vardı. Kira o mesafeden bile yaratığın hâlâ halsiz olduğunu ve kendine gelmeye çalıştığını söyleyebilirdi ama yine de tehditkâr görünüyordu. Tüfeğine uzanmak istedi ama silahsız ol-

duğunu hatırlayınca alçak sesle küfretti.

Parsiyel dizlerini kendisine doğru çekti ve ardından, zincirlerin izin verdiği kadarıyla uzattı. Bağlarının sınırına ulaşınca bütün bedeni kaskatı kesildi ve Kira, yaratığın başını hafifçe geriye attığını gördü. Kanındaki yatıştırıcıyla savaşıyordu.

Mkele alçak sesle fısıldadı. "Yatıştırıcıyı ne zaman verdiniz?"

"Birkaç saat önce."

"Ne kadar verdiniz?"

"İki yüz miligram."

Mkele ona bakakaldı. "Onu öldürmeye mi çalışıyordunuz? Oksijensiz kalacak."

"Saf morfin vermedim," dedi Kira. "Nalox kullandım. Morfin ve nano parçacıklı Naloxone karışımı. Bedeni fazla oksijen kaybederse Naloxone üretimini artırıp ciğerleri çalıştırıyor."

Mkele başını salladı. "O zaman biraz daha verebilirdin. Bedeni daha fazlasını kaldırabilecekmiş gibi duruyor." Ekibine döndü. "Silahlarınızı hazırlayın ve yanları boşaltın – bu bir infaz gösterisi değil."

"Bu bir infaz bile değil," dedi Kira. "Onu Senato'ya götürmek zorundasınız – böyle istediler."

Mkele'nin yüzünde sert bir ifade vardı. "Kaçmaya çalışırken öldürülürse durum değişir."

"Bunu yapamazsın," dedi Kira askerlere bakarak. Ateş açmak için tek bir bahaneye ihtiyaçları vardı. Parmakları tetikten bir an olsun ayrılmıyordu.

Kira, Madison'un bebeğini ve onun korku dolu suratını düşündü.

"Nişan alın," dedi Mkele. Namlulara mermiler sürüldü. Parsiyel bir kere daha hareket etti, öksürüyordu. Boğazından korkunç, acı dolu bir ses yükseldi.

Aniden Haru dairenin içine dalıp Parsiyel'in ayaklarının dibinde dikildi ve ateş açmaya hazır askerlere döndü. "Onu öldüremezsiniz."

"Yolumuzdan çekil," diye kükredi Mkele.

"Bu şey, benim kızımın tek umudu," dedi Haru. "Senato onu canlı bir şekilde kasabaya götürmenizi emretti."

Parsiyel tekrar kımıldandı; uyanmaya çalışıyordu. Askerlerin yarısı geri adım attı ama diğer yarısı öne atılarak Haru'ya zarar vermeden yaratığı vurabilecekleri bir açı aramaya başladı. Haru korkuyla sindi, dişlerini gıcırdattı ve gözlerini kapattı ama yerinden kımıldamamıştı.

"O şey ayaklı bir bomba," dedi Mkele.

"Evet, tehlikeli olduğunu ben de biliyorum," dedi Haru. "Ama aynı zamanda, bu savaşta ele geçirdiğimiz en önemli parça. Olabildiğince fazla bilgi edinmek için zamana ihtiyacımız var."

Parsiyel inledi. Askerler silahlarını indirmeden ateş emrini bekliyorlardı.

Lütfen, diye düşündü Kira, *lütfen onu öldürmeyin.* Cesaretini topladı, öne doğru adım attı ve Haru'nun yanına geçti.

Parsiyel tekrar kıpırdanıp Kira'nın bacağının arkasına süründü. Kira irkildi ve yaratığın her an ayağa fırlayıp onu öldürmesini bekleyerek gözlerini kapattı ama yerinden kımıldamadı.

Mkele gözlerinden öfkeyle ateşler saçarak Kira'ya baktı. "Ona tekrar ilaç ver," dedi sonunda. "Elinde ne varsa ver. Onu bir hücreye tıkana kadar bir daha uyanmasını istemiyorum. Sabah ilk iş, Doğu Meadow'a doğru yola çıkacağız."

On Yedinci Bölüm

"Duruşma başlamıştır."

Kira, küçük mahkemenin en ön sırasında oturuyordu. Jayden, Haru ve Yoon da sessizce yanında oturmaktaydılar. Kıyafetlerini değiştirmelerine ve temizlenmelerine izin verilmişti ama hâlâ ağır gözetim altındaydılar. Kira, kasabadaki tüm gözler ona bakıyormuş gibi hissediyordu ama sadece sinirleri bozulmuştu – duruşmada tek bir izleyici bile yoktu ve şayet Mkele işini doğru düzgün yapmayı becerdiyse burada olduklarını kimse bilmiyor olmalıydı. Mahkemede bulunan askerler gizlilik yemini etmiş, muhafızlar uzaklaştırılmıştı. Senato üyelerinin büyük bir kısmı ortalıkta görünmüyordu; Kira'nın karşısındaki komite, sert bakışlı beş politikacıdan oluşuyordu. Kira, Senatör Hobb da onlardan biri olduğu için minnettardı; asistanı olmadan hiçbir yere gitmezdi ve Isolde'nin oradaki varlığı Kira'ya güç veriyordu.

Kira'nın huzursuzluğuna rağmen odadaki az sayıdaki insan ona bakmıyordu bile – odanın ortasındaki döner metal tertibata zincirlenmiş Parsiyel'e bakıyorlardı.

Uyanıktı, gözleri herkesi dikkatlice inceliyordu ve sessizlik içinde bekliyordu. Kira yaratığın neyi beklediğini bilmiyordu. Deri kayışlarla, kelepçelerle, zincirlerle ve hatta çelik halatlarla bağlanmıştı. Kimse yaratığın gerçekte ne kadar güçlü olduğunu bilmiyordu – bağlar biraz fazla kaçmış ya da gülünç bir şekilde yetersiz olabilirdi. Oda, her ihtimale karşı, silahlı güvenlik görevlileri tarafından kuşatılmıştı.

Kira'nın yanında oturan Isolde, "İlginç bir jüriniz var," diye fısıldadı onun kulağına. Başıyla odanın ön tarafındaki masaya işaret etti. "Senatör Hobb adil davranacak. Doktor Skousen'i zaten tanıyorsun; Senato toplantılarının çoğunda sessiz kalmayı tercih eder ama bahsettiğiniz tıbbi meseleler göz önünde bulundurulunca nasıl tepki vereceğini bilmiyorum. Onun yanında Cameron Weist oturuyor ama onun hakkında pek bir şey bilmiyorum. Queens'teki Savunma Hattı karargâhının yeni temsilcisiymiş. Ortadaki, Senato başkanı Marisol Delarosa ve onun yanındaki acımasız kadın da Xochi'nin annesi. Kendisi aynı zamanda çiftlikleri temsil ediyor. Neden burada olduğu hakkında en ufak bir fikrim bile yok. Onları elimden geldiğince yumuşatmaya çalıştım ama lütfen... dikkatli ol. Şu anda en büyük destekçileriniz değiller."

Kira, Doktor Skousen'e baktı. "Biliyorum."

Senatör Hobb, gözlerini güçlükle Parsiyel'den ayırıp ayağa kalktı. Neredeyse tuhaf bir biçimde her zamankinden daha yakışıklıydı. "Bu duruşmanın talep edilmesinin iki nedeni var: Şu dört gencin durumunu değerlendirmek ve şeyle... Parsiyel ile ne yapacağımıza karar vermek. Senatör Weist."

"Ordunun komitedeki temsilcisi olarak," dedi Weist, "en açık meseleyle başlayacağım. Jayden Van Rijn ve Yoon-Ji Bak, lütfen ayağa kalkın." Jayden ve Yoon ayağa kalktılar. "Askeri formlarda sahtecilik yapmakla, size verilen görevi terk etmekle, Brooklyn Köprüsü'ndeki savunma sistemini devreden çıkarmakla, izniniz olmadan düşman topraklarına girmekle ve üç askerimizin ölümüyle sonuçlanan yetkisiz eylemlerde bulunmakla suçlanıyorsunuz. Suçlamalar hakkında söyleyecek bir şeyiniz var mı?"

"Suçluyum," dedi Jayden. Yüzünde katı ve duygusuz bir ifade vardı. Öne doğru bakıyordu.

Senatör Weist, Yoon'a baktı. "Er Bak?"

Yoon sessizdi ama Kira, kızın yanaklarından süzülen yaşları görebiliyordu. Yutkundu ve elinden geldiğince dik durarak başını kaldırdı. "Suçluyum."

"Bu suçlar sert bir şekilde cezalandırılmalı," dedi Weist, "ama Savunma Hattı, merhametli davranmayı istiyor. Her ikiniz de gençsiniz ve doğrusunu söylemek gerekirse eğitimli askerlerimizi gözden çıkaramayız. Suçlu olsalar bile." Weist, Parsiyel'e çabucak bir bakış attı -göz ucuyla sadece bir anlığına bakmıştı- ve sonra eline bir kâğıt aldı. "Bu sabah görülen özel askeri mahkemede, Er Yoon-Ji Bak'ın amirinin emirlerine itaat ettiğine ve suçlu olmadığına karar verilmiştir. Er Bak, benimle birlikte Fort LaGuardia'ya döneceksiniz. Yeni görev yeriniz orası olacak. Lütfen oturun."

Yoon oturdu ve Kira, kızın artık rahatça ağladığını görebiliyordu. Uzandı ve Yoon'un dizini hafifçe sıktı.

Weist, Jayden'a baktı. "Çavuş Van Rijn. Er Bak'ın rüt-

besi hafifletici neden olarak değerlendirilirken sizin rütbeniz suçunuzu artırıyor. Komutanlarınıza yalan söylediniz, sivilleri tehlikeye attınız ve üç adamınız hayatını kaybetti. Gönüllü ve işbirlikçi olmaları bizim için önemli değil ve sizin için de önemli olmamalı – onların lideri sizdiniz ve öldüler."

"Evet, efendim."

"Mahkeme kararıyla ordudan uzaklaştırıldınız ve sivil mahkemenin gözetimine veriliyorsunuz. Savunma Hattı, tutuklanmanızı ve ağır iş cezasına çarptırılmanızı tavsiye edecek ama nihai karar bizim tarafımızdan değil, sivil mahkeme tarafından verilecek. Lütfen oturun."

Jayden oturdu ve Kira, ağzının kenarıyla hafifçe fısıldadı. "O tam bir ahmak."

"Adam haklı," dedi Jayden hafifçe, "ve çok adil davrandı. Yasalara göre idam edilmem gerekirdi."

"Pekâlâ, bu konuda pek heveslenme."

"Teşekkürler, Senatör Weist," dedi Hobb. "Şimdi, sivil duruşmayla devam edeceğiz. Er Bak, çıkabilirsiniz."

"Arkadaşlarımla kalacağım, teşekkür ederim," dedi Yoon ve sandalyesinde kaldı. Senatör Hobb duraksadı, omuz silkti ve devam etti.

"Bay Haru Sato, lütfen ayağa kalkar mısınız?"

Haru ayağa kalktı.

"Yoon iyi bir harekette bulundu," dedi Isolde yavaşça. "Geri kalanınıza sadık olduğunu gösteriyor – Senatör Hobb böyle şeylere bayılır."

"Diğerlerini de etkileyebilir mi?"

"Bilemiyorum," dedi Isolde.

"Haru Sato," dedi Hobb, "22 yaşında olduğunuz düşü-

nülünce grubun en büyüğü sizsiniz ve aynı zamanda, tek yetişkinsiniz. Kendiniz için söylemek istediğiniz bir şey var mı?"

Haru'nun bakışları çelik kadar sertti. "Onları küçük görmeyin, Senatör."

Mahkemeden mırıltılar yükselince Kira yüzünü buruşturmamak için elinden geleni yaptı. *Haru, seni geri zekâlı, ne yapıyorsun? Onların gözüne girmen gerekiyor, kızdırman değil.*

"Az önce söylediğinizi açıklamak ister misiniz?" diye sordu Senatör Hobb soğuk bir tavırla.

"Biraz önce Jayden'ı komuta sahibi çavuş olarak kötü bir karar vermekle suçlayıp cezalandırdınız ama yine de bir yetişkin olmadığını mı söylüyorsunuz? Kira ve Yoon on altı yaşında; gebelik yaşını on altıya indirmek isteyen siz değil miydiniz? Onları çocuk doğurmaya zorlayacaksınız ama yine de yetişkin olmadıklarını mı söylüyorsunuz?" Haru delici bakışlarıyla teker teker bütün senatörlere baktı. "Salgın sırasında on bir yaşındaydım – babamın bir Parsiyel saldırısında öldüğüne şahit oldum. Tam iki hafta sonra, annem ve erkek kardeşlerim lisenin spor salonunda öldüler. Salon o kadar doluydu ki RM kısacık bir süre içinde saman alevi gibi herkesi sardı. Koca şehirde hayatta kalan tek kişi bendim – hayatta kalan birilerini bulmak için kırk kilometre boyunca bir başıma yürüdüm. O günden sonra bir daha asla çocuk olamadım, Senatör, ve buradaki üç kişi, benden çok daha küçük bir yaşta aynı şeyleri yaşadı. Bu toplum için her gün hayatlarını tehlikeye atıyorlar, işleri var ve bugün yarın çocuk sahibi olmalarını talep edeceksiniz ama onlara yetişkin

gibi davranmaya cesaretiniz yok. Şu anda, Salgın'da kaybettiğiniz cennetten bahsetmiyoruz. Artık bunu kabul etmenizin zamanı geldi."

Kira gözleri fal taşı gibi açılmış halde Haru'nun söylediklerini dinledi. *Tebrikler, Haru. Göster onlara.* Isolde'ye doğru eğildi. "Bu biraz saygı kazandıracaktır."

"Onun için, evet," diye fısıldadı Isolde, "ama durumu sizin için kötüleştiriyor. Sizi dengi olarak göstermeye çalışıyor. Böylece, yetişkin biri tarafından yönlendirilen çocuklar olarak değil de, gizli bir ittifak içindeki yetişkinler gibi görüneceksiniz. Planın onun başının altından çıktığına inanırlarsa çok ağır bir ceza alabilir; bu nedenle, Jayden'ın Yoon için yaptığının aksine, darbeyi senin yerine göğüslemeyecek."

"Ama bu..." Kira kaşlarını çattı. Bakışları Haru'yla Senatörler arasında dolaşıyordu. "Ama söyledikleri kulağa çok asilce geldi."

"Çok zekiceydi," dedi Isolde. "Onun gibi kurnaz birine inşaat departmanında yazık oluyor."

"Pekâlâ," dedi Senatör Hobb. "Kira Walker, bir yetişkin olarak yargılanmak ister misiniz?"

Lanet olsun. Teşekkürler, Haru. Yavaşça ayağa kalktı ve başını kaldırdı. "Kendi kararlarımı verdim, Senatör. Risklerini biliyordum."

"Bundan emin görünüyorsun," dedi Doktor Skousen. "Kira, Parsiyel'i yakaladıktan sonra onunla ne yapacağını söyler misin? Onu nasıl zapt edecektin? Yeni bir virüs salgınını nasıl engelleyecektin?"

"Onu geri getirmeyi planlamıyordum, efendim. Bu sizin fikrinizdi." Kira duraksadı ve Doktor Skousen'i gere-

ğinden fazla zorladığından endişelenerek, adamın kaşlarını öfkeyle çatmasını izledi. Parsiyel'e bakarak kendini devam etmeye zorladı; Parsiyel gözlerinde karanlık bir ifadeyle Kira'nın bakışlarına karşılık verince Kira, yaratığın bağlarından ne kadar çabuk kurtulabileceğini hayal etmemeye çalıştı. "Elini kesecek ve Brooklyn'e götürdüğümüz tıbbi bilgisayarla arazide test edecektim," dedi. "Hiçbir tehlike teşkil etmiyordu ta ki..."

"Tehlike teşkil etmiyor muydu?" diye sordu Doktor Skousen. "Nehrin diğer tarafında ölen üç adam için ne diyeceksin? Ya da az kalsın orada ölecek olan, üreme yaşına gelmiş iki kadın için? Doğumhanede görev yapan biri olarak olası her gebeliği korumamız gerektiğini herkesten iyi bilmelisin."

"Affedersiniz, Doktor," dedi Kira. Yüzünün öfkeyle yandığını hissedebiliyordu. "Bize birer yetişkin gibi davranmanızı istedik, sığır gibi değil."

Doktor bir anlığına durdu. Kira dişlerini sıktı ve olabildiğince sakin bir ifade takınmaya çalıştı. *Ben ne yapıyorum?*

"Size bir yetişkin gibi davranılmasını istiyorsanız," dedi Senatör Delarosa, "terbiyenizi takınmanızı tavsiye ediyorum."

"Tabii ki, Senatör."

"Kayıtlara geçmesi için Parsiyel dokusunda yapacağınız incelemeden ne elde etmeyi umduğunuzu anlatır mısınız?"

Kira, Doktor Skousen'in onlara ne kadarını anlattığını merak ederek adama baktı. "Yıllardır RM'yi inceliyoruz ama hâlâ nasıl işlediğini bilmiyoruz: Etkisini azaltması

gereken hiçbir şey işe yaramıyor; RM'ye karşı ürettiğimiz aşıların hiçbiri işe yaramıyor. Bir çıkmaz sokağa girdik ve yeni bir yöne ihtiyacımız var. Bağışıklığı Parsiyellerin açısından incelersek, bizi hastalığın belirtilerinden koruyan şansımıza değil de onları tepeden tırnağa dayanıklı kılan mühendislik dehası dirence odaklanırsak aradığımız tedaviyi bulabileceğimize inanıyorum."

Senatör Weist gözlerini kıstı. "Ve bunu yapmanın en iyi yolunun, hiçbir plan ya da destek olmadan düşman topraklarına çığlık atarak girmek olduğunu mu düşündünüz?"

"Doktor Skousen'den destek istedim," dedi Kira. "Senato'dan hiçbir yardım alamayacağımı açıkça belirtti."

"Hiçbir koşul altında böyle bir şeye teşebbüs etmemen gerektiğini söylemiştim!" diye kükredi Skousen elini masaya vurarak.

"Arkadaşım hamile," dedi Kira. "Haru'nun eşi; Jayden'ın kız kardeşi. Sizin söylediğinizi yapmış olsaydık onun bebeği de son on bir yıldır kurtaramadığımız tüm diğer çocuklar gibi ölecekti. Tıbbı, insanların öldüğünü görmek için okumadım."

"Amacınız takdire değer," dedi Senatör Kessler, "ama eylemleriniz aptalca ve sorumsuzcaydı. Bu konuda tartışmaya gerek olmadığını düşünüyorum." Kira kadına baktı ve her zamanki gibi, Xochi'yle arasındaki inanılmaz benzerliği gördü. Görünüşleri değil, davranışları benziyordu: Evlat edinilmiş olsa bile Xochi, Senatör Kessler'in inatçı ve tutkulu coşkusuyla büyümüştü. "Aptalca ve sorum-

suzca işler yapan insanlarla baş etmek için koyduğumuz kanunlar var," diye devam etti, "ve o kanunları yerine getirecek olan mahkemelerimiz. Dürüst olmam gerekirse, suçluların burada bulunmasının Senato'nun zamanını boşa harcadığına inanıyorum: Onları sivil mahkemeye gönderip olanları tamamen unutmayı öneriyorum. Fakat bu..." Parsiyel'e işaret etti. "Bir duruşmadayız ve asıl şu şeyin ne diyeceğini merak ediyorum."

"Kanunlarımız var," dedi Senatör Hobb, "ama sanırım bunun ne kadar özel bir dava olduğu açık..."

Senatör Kessler, olabildiğince vakur ve sakin görünmek için elinden geleni yapan Kira'ya baktı. "Bu suçluları ilgili mahkemeye göndermeyi teklif ediyorum," dedi Kessler ve Senatör Hobb'a döndü, "onlarla uğraşmak yerine, asıl sorunla ilgilenelim."

"Katılıyorum," dedi Skousen.

"İtiraz ediyorum," dedi Delarosa. "Doğu Meadow'u bir yana bırakın, Long Island'da bir Parsiyel varlığı büyük bir gizlilik gerektirir – kimsenin ve özellikle, bir mahkemenin bu konuyu didiklemesine izin veremeyiz. Parsiyel ile konuşacak ve ardından sanıklarla ne yapacağımıza karar vereceğiz."

"Katılıyorum," dedi Weist.

"İtirazım yok," dedi Hobb. Kessler duraksadı. Yüzünde sert bir ifadeyle başını salladı.

Senatör Hobb, Kira'ya ve Haru'ya oturmalarını işaret etti ve ardından, Parsiyel'e döndü. "Pekâlâ. Sahne senin. Ne söylemek istiyorsun?"

Parsiyel hiçbir şey söylemedi.

"Neden Manhattan'daydın?" diye sordu Delarosa. Bekledi ama Parsiyel yanıt vermedi. Kadın biraz daha bekleyip konuşmaya devam etti. "Sınırımızın sadece birkaç kilometre ötesinde kamp yapan silahlı bir vurucu timin parçasıydın. Göreviniz neydi?"

Parsiyel sesini çıkarmadı.

"Neden şimdi?" diyerek devam etti Delarosa. "Altı ay süren vahşi bir isyanın ardından on bir yıl boyunca ortalıkta görünmediniz – neden geri döndünüz?"

"Şunu öldürelim," dedi Senatör Weist. "En başta onu buraya getirmemeliydik."

"Hayır, inceleyin," dedi Kira aniden ayağa kalkarak. Bir kere daha, bütün gözlerin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu. Bu onun son şansıydı – Parsiyel konuşmadığından onu öldürmemek için çok az nedenleri kalmıştı. Sadece birkaç dakika sonra artık hayatta olmayabilirdi. Kira, Senato'nun durumu anlamasını sağlamalı, onları ikna etmeliydi. "Oraya tek başımıza gitmemiz aptallıktı ve işlerin yolunda gitmemesi için milyonlarca sebep vardı ve belki de hâlâ var ama elimizdekine bakın: Gözlerimizin önünde incelenmeyi bekleyen bir Parsiyel var. Eğer istiyorsanız bizi cezalandırın -ölmemizi istiyorsanız idam edin- ama lütfen, biri elimize geçen fırsatı değerlendirsin ve şunu incelesin. Eğer yanılıyorsam yanılıyorumdur – sorun çıkarmayacağım, zaten her şey olupbitti. Ama haklıysam RM'yi tedavi edebilir ve sonunda, toplumumuzu tekrar inşa etmeye başlayabiliriz. RM'den, Umut Kanunu'ndan, Ses'ten ve silahlı isyanlardan kurtuluruz – geleceği olan bir topluma dönüşürüz."

Senatörler bir anlığına Kira'ya baktı ve Delarosa senatörleri toplanmaya çağırdı. Birbirlerine doğru eğildiler ve alçak sesle fısıldamaya başladılar. Kira onları dinlemeye çalıştı ama konuşulanları anlayamıyordu. Ara sıra senatörlerden biri başını kaldırıp Parsiyel'e bir bakış atıyordu.

"Bu iyiydi," diye fısıldadı Isolde, "umarım işe yarar. Ama sana bakmaları beni endişelendiriyor."

"Bir saniye," dedi Kira, "bana mı? Parsiyel'e baktıklarını sanmıştım."

"Ara sıra," dedi Isolde, "ama çoğunlukla sana bakıyorlar. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

Senatörler kısa bir süre daha konuştular. Kira, odanın diğer tarafındaki senatörlerin şüphe uyandıran bakışlarının Parsiyel'i aşıp kendisine yöneldiğini fark etti. Ona verecekleri cezayı merak ederek gergin bir şekilde yutkundu. Sonsuzluk kadar uzun süren bekleyişin ardından sessizce yerlerini aldılar ve Senatör Hobb ayağa kalktı.

"Senato bir karara vardı," dedi. "Çalışmanın gerekliliği konusunda ikna olduk: Parsiyeller, RM'den etkilenmiyor ve bağışıklıklarının ardındaki gizemi keşfedebilirsek sonunda bir tedavi bulabiliriz. Parsiyel'in bedeni, hayatta kalmamızın anahtarı olabilir ve yatıştırılıp bağlandığında hiçbir tehlike arz etmiyor gibi görünüyor." Dikleşip sesini yükselterek Doktor Skousen'e baktı. "Parsiyel'i, korumaların gözetiminde ve gizlice hastanedeki güvenli bir kliniğe nakledeceğiz. Orada ayrıntılı bir şekilde incelenip analiz edilecek. Beş gün sonra parçalanıp imha edilecek. İncelemeye gelince; inceleme sizin tarafınızdan yapılacak, Bayan Walker." Adam Kira'ya baktı; Kira, onun yüzünde-

ki ifadeyi okuyamayacak kadar şaşkındı. "Beş gününüz var. İyi kullanın."

Kira, az önce duyduklarını sindirmeye çalışırken kekeledi. "Tutuklanmadığımı mı söylemek istiyorsunuz... onun bedenini bana mı veriyorsunuz? Testlerimi yapmama izin mi vereceksiniz?"

"Sadece bedenini değil," dedi Doktor Skousen. "Canlıyken testlerini daha iyi yapabilirsin."

On Sekizinci Bölüm

"Hiç mantıklı değil," dedi Xochi. "Annem Parsiyellerden nefret eder – yanına yaklaşmasına izin verselerdi, o şeyi çıplak elleriyle öldürürdü. Neden hayatta kalmasına izin veriyorlar ki?"

"Sessiz ol," dedi Kira. Tekrar pencereden baktı ve gölgelerin içindeki siyah boşluğu süzdü. "Eğer biri seni duyarsa -sana anlattığımızı öğrenirlerse- başımız çok büyük belaya girer."

"Mkele büyük ihtimalle onu sorgulamaya çalışmak isteyecek," dedi Jayden. Jayden ve Haru'nun ağır iş cezaları ertesi sabah başlayacaktı ama Senato, eşyalarını toplamaları için bir geceliğine onlara izin vermişti. Haru, Madison'la birlikteydi ama Jayden, Nandita'nın evine gelmişti. Nandita evde değildi; bitki toplamak için ünlü gezintilerinden birine çıkmıştı. Kira, Nandita geri döndüğünde ona yapacağı açıklamayı düşünürken ürperdi. Nefret ettiği insanların ona hakaret etmesini önemsemezdi ama sevdiği insanları hayal kırıklığına uğratmak, kalbini paramparça ediyordu. Düşüncesi bile kötü hissetmesi-

ne neden olunca kendini başka bir şey düşünmeye zorladı.

"Önemli noktalardan birini unuttuğunuzu düşünüyorum," dedi Isolde. "Görünen o ki Parsiyeller acayip seksiymiş. Buradan ayrılmadan önce bana bunu söylemiş olsaydın seninle Manhattan'a gelirdim."

"Haydi ama, Isolde, iğrençsin."

"Sen de benim gördüğümü gördün," dedi Isolde. "O şey tam bir Adonis. Bana bir iyilik yap: O genetik harikasıyla baş başa beş gün geçirme şansını elde ettiğinde ayrıntılı bir fiziki muayene için de zaman ayır. Sadece benim için."

"O bir insan bile değil," dedi Jayden.

"Ne açıdan?" diye sordu Isolde, Jayden'la uğraşmaya devam ederek. "Her şeyi yerli yerinde. Yapay insanlar üretmeye başladığında ParaGen'in amaçladığı da bu değil miydi? Deliye dönüp bizi öldürmeye çalıştıkları için artık daha üzgünüm."

"Bugünkü duruşmadaki sorular hiçbir şeydi," dedi Jayden, sonunda Isolde'yi göz ardı etmeye karar vererek. "Kolay sorulardı. Bu gece onu bir bodrum katına tıkıp işkence ederek olabildiğince çok şey öğrenmeye çalışacaklar. Ses geçirmeyen bir odada Savunma Hattı askerleriyle geçireceği bir gece bütün direncini kıracaktır."

"Şu anda beni gerçekten tahrik ediyorsun," dedi Isolde.

"Çeneni kapat," dedi Jayden ve Xochi güldü.

"Ama neden bana yetki vermek istiyorlar?" diye sordu Kira. "Benden daha deneyimli araştırmacıları var; becerikli laboratuvar teknisyenleri var; ayrıca..."

"Biliyorum," dedi Xochi. "O hastanede çalışan herhangi biri, bu işe senden daha uygundur. Üzerine alınma."

"Alınmadım," dedi Kira, "ben de gece boyunca bunu tekrarlayıp durdum."

"Evet," dedi Xochi. "Şimdi biraz düşünelim: Başarısız olacağından emin olmadığın sürece neden böylesine önemli bir işin başına en deneyimsiz öğrencini getirirsin? Eğer işi ellerine yüzlerine bulaştırırlarsa seni günah keçisi yapmak istiyor olabilirler mi?"

"Bundan daha iyi bir nedenleri olduğundan eminim," dedi Kira ama aslında söylediklerinden o kadar da emin değildi. Bir kez daha pencereden bakıp gözleriyle karanlık sokağı taradı. Hiçbir şey yoktu.

"Geleceğini sanmıyorum," dedi Xochi.

Kira hızla arkasına döndü. "Ne? Hayır, ben sadece... Ağaçlara bakıyordum. Panterlerle ve zehirli sarmaşıklarla kaynamayan boş sokaktan gözlerimi alamıyorum."

"Sınırın diğer tarafındaki dünya buradan epeyce farklı," dedi Jayden başını sallayarak. "Nasıl anlatacağımı bile bilmiyorum."

"Çünkü orada yaşayan kimse yok," dedi Isolde. "Manhattan, Long Island'dan daha korkunç bir hal aldı çünkü hayvanları korkutacak ya da bitkileri budayacak kimse yoktu."

Jayden kuru bir kahkaha attı. "Long Island'da kırk bin insan var," dedi. "Eskiden milyonlarca vardı. Kimi zaman, adanın buradaki varlığımızın farkında olduğunu bile sanmıyorum."

"Sadece Manhattan değil," dedi Kira, "her yer o halde – Brooklyn'de bir panter gördük. Küçük bir antilop gördük – büyük olasılıkla en fazla iki aylık olan minicik bir antiloptu. Günün birinde o tuhaf, iki bacaklı hayvanların nereye kaybolduğunu merak edecekler. Nehirden su içecek, bulutlara bakacak ve sonra da bizim hakkımızda

düşündüklerini bile unutacaklar. Hayat devam edecek. Kayıt bırakmamızın hiçbir anlamı yok çünkü ardımızda bıraktıklarımızı okuyacak kimse olmayacak."

"Birileri depresyona girmiş," dedi Jayden.

Xochi onun kolunu yumrukladı. "Biraz daha ev yapımı kızartma isteyen var mı?"

"Ah, ben," dedi Isolde yattığı yerde doğrularak. "Soyumuzun tükenecek olmasını boş verin – ben, bitkisel yağımız bittiği gün öleceğim."

Xochi, Isolde'ye tabağını uzatıp ayağa kalktı. "Antonio'dan ve Bar Mitzvah'ından çok sıkıldım. Önerisi olan var mı?"

"Phineas," dedi Kira, "hayır – Nissyen. Beni daima neşelendirir."

Xochi, müzik çalarlarla dolu sepetini karıştırmaya başladı. Bir yandan da jeneratörde yeterli güç olup olmadığını kontrol etmek için çabucak bir bakış attı. Isolde patatesinden büyük bir ısırık aldı ve diğer tarafıyla Kira'ya işaret etti. Konuşmaya başladığında ağzı hâlâ tıka basa doluydu.

"Bence sadece korkmuşsun," dedi. "Şaka bir yana, o şey az kalsın seni öldürecekti. Şimdi de onunla çalışmak zorundasın."

"Onunla değil."

"O odadayken," dedi Isolde, "ne demek istediğimi biliyorsun. Korkutucu olduğunu düşünüyorum."

"Bence asıl korkutucu olan sensin," dedi Xochi. Müzik çaları yerine taktı -"Lisa'dan Nissyen'e"- ve arka planda şen şakrak bir tekno çalmaya başladı. "En naziğimiz sensin," diye devam etti Xochi, Isolde'nin yanına otururken.

"ama burada oturmuş, yağmacı sokak satıcıları gibi oraya buraya patates fırlatıyorsun."

"Biraz sarhoş olabilirim," dedi Isolde ciddi bir tavırla ve yarısı yenmiş kızartmasıyla Xochi'ye işaret etti. "Senatör Hobb bana biraz şampanya verdi."

"O la la," dedi Xochi.

"Belki de duruşma beklenenden daha iyi geçtiğindedir?" dedi Isolde. Omuz silkti. "Hayır demeye niyetli değildim."

"Ama istedikleri hiçbir şeyi elde edemediler," dedi Kira, oturduğu yerde dikleşerek. "Dört tane aptal çocuk onları..." Durdu. "Tabii en başından beri istedikleri bu değilse."

"Onu canlı mı istiyorlardı?" diye sordu Jayden. "Onu incelemeni mi istediler?"

"Bilmiyorum," dedi Kira, "her şey çok mantıksız." Pencereden dışarı baktı. Hâlâ gelen giden yoktu.

"Bu durum seni biraz şüphelendirmiyor mu?" diye sordu Xochi. "Senato birtakım dolaplar çeviriyorsa kim bilir bilmediğimiz daha neler yapıyorlardır."

"Paranoyakça davranıyorsun," dedi Jayden. "Ne tür korkunç komploların peşinde olduklarını düşünüyorsun?"

"Şehir sınırları içinde bir Parsiyel gizliyorlar," dedi Xochi. "Bunu bile yapabiliyorlarsa neden daha fazlasını yapmasınlar?"

Odaya sessizlik çöktü.

"Çiftliklere düzenlenen saldırılar," dedi Xochi. "Suçlanan Sesler gecenin bir yarısında ortadan kayboldu. Senato'nun söylediklerini kabul ediyoruz çünkü onların

arkasındaki nedenleri bildiğimizi düşünüyoruz ama ya bilmiyorsak? Ta en başından beri yalan söylüyorlarsa?"

"Neredeyse bir yıldır Senatör Hobb'un asistanlığını yapıyorum," dedi Isolde, "ve tehlikeli devlet sırlarından bahsedildiğini hiç duymadım."

"Doğu Meadow halkına yalan söylediğini bildiğin bir grubun dürüstlüğünü savunuyorsun," dedi Xochi. "Ve bunu ilk defa yapmış olamayacak kadar profesyonelce davranıyorlar. Beni şaşırtan tek şey, hepinizin bunu şaşkınlıkla karşılaması."

"Bence Xochi haklı," dedi Kira. Kira, Xochi'nin bakış açısından bakınca, midesinde gittikçe derinleşip karanlıklaşan bir deliğin açıldığını hissetti.

"Onlara saldırmak konusunda neden bu kadar isteklisin?" diye sordu Jayden. "Dinle, Xochi, annen cadalozun teki olduğu için üzgünüm ama Senato'da ondan başkaları da var. Ya Savunma Hatti'na ne demeli? Bizi koruyan, güven içinde yaşamamızı sağlayan insanlardan bahsediyorsun – o insanlar, sırf sen üzerinde karalamalar olan müzik çalarlarınla lezzetli yemeklerinin keyfini çıkarabilesin ve burada oturup gördüğün baskılardan ötürü sızlanabilesin diye canlarını feda ediyor."

"Sizin fiyaskonuzu saymıyorum," dedi Xochi hararetle, "ama en son ne zaman bir asker savaşta hayatını kaybetti?"

"Geçen sene, Hampton çiftliklerine Ses tarafından düzenlenen baskın sırasında."

"Baskının Ses tarafından düzenlendiğini nereden biliyorsun?" diye sordu Xochi.

"Bize neden yalan söylesinler ki?"

"Huysuz bir çiftçinin malını göndermeyi reddetmesi üzerine Long Island'ın Lanet Olasıca Savunma Hattı'nın adamı biraz silkelemiş olabileceğini neden düşünmüyorsun?" diye bastırdı Xochi.

"Bize neden yalan söylesinler?" diye tekrarladı Jayden.

"Çünkü böylece bizi hizada tutuyorlar!" diye bağırdı Xochi. "Yaşadıklarımıza bir bak – sokaklarda silahlı askerler var, pazara girip çıkan herkesin hayatı delik deşik ediliyor; evleri aramaya bile başladılar. Öyle ki Senato zıplayın dediğinde ne kadar yükseğe zıplayacağımızı soruyoruz çünkü zıplamazsak Ses'in bizi öldüreceğine ikna olmuş haldeyiz. Gencecik delikanlılar savaşa gidiyor, gencecik kızlar hamile kalıyor ve Senato ne derse onu yapıyoruz. Oysa hiçbir şeyin değiştiği yok. Hiçbir şey iyiye gitmiyor. Nedenini biliyor musun? Çünkü eğer bir şeyler iyiye giderse artık onları dinlemek zorunda kalmayacağız."

Kira, ani öfke patlaması karşısında hayrete düşmüş halde bir Xochie'ye bir Jayden'a bakıyordu. Odadaki herkes en az onun kadar şaşırmış görünüyordu.

Jayden homurdandı ve ayağa kalktı. "Sen aklını kaçırmışsın," dedi kapıya doğru yürürken, "zamanımı burada harcamaktansa yapacak çok daha iyi işlerim var."

"Aptal," diye mırıldandı Xochi ve hızla mutfağa girdi.

Kira, kocaman gözlerle ona bakan Isolde'ye döndü.

"Onlar kötü insanlar değil," dedi Isolde. "Her gün onlarla birlikte çalışıyorum – onlar sadece insan. Hobb, gerçekten elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyor." Duraksadı.

"Yarın silahını yanına almalısın. Parsiyellerin ne kadar güçlü olduğu konusunda en ufak bir fikrimiz bile yok. Tabancan var mı?"

Kira başını iki yana salladı. "Ben bir tüfek kızıyım ama onu da çoğunlukla evde bırakıyorum. Zaten laboratuvarda pek işime yaramaz."

"Benimkini sana vereceğim," dedi Isolde. "Belediye Binası askerlerle kaynıyor ama sen, son derece zeki bir Yırtıcı'ya bakıcılık yapacaksın. Tabancaya benden daha fazla ihtiyacın var."

Kira pencereden dışarıdaki boş sokağa baktı. "Gidip alabiliriz de," dedi yumuşakça. "Parti zaten bitti." Isolde'yle birlikte evden çıktı, verandada duraksadı ve merdivenlerden inip oradan ayrılmadan önce birkaç uzun saniye boyunca olduğu yerde dikildi.

Marcus asla gelmedi.

Doktor Skousen, Kira'yı uzun bir koridordan geçirdi. "Burası eskiden karantina odasıydı," dedi koridorun sonundaki ağır çelik kapıyı göstererek. "Orayı yıllardır bunun için veya başka bir amaçla kullanmadık. Bekçiler geceyi burayı temizleyerek geçirdi. Korkarım contalar istediğimiz kadar iyi durumda değil ama henüz yağmalanmamış eczanelerin, hastanelerin ve kliniklerin peşinde olan kurtarma ekiplerimiz var – gittikleri yerlerde, kapılara ve pencerelere uygun plastik bir parça bulacaklarından eminim. Şimdilik yeterince güvendeyiz."

Ve ben de bir Parsiyel ile oraya kilitlenmiş olacağım,

diye düşündü Kira. Küçük ilaç şişelerini, defterlerini ve diğer aletlerini sıkıca kavrayıp düşürmemeye çabalayarak Skousen'in hızlı adımlarına yetişti.

Son köşeyi döndükleri sırada adamın sesi fısıltıya dönüştü. "Dün gece, silah olarak kullanabileceği şeylere karşı üzerini aradık, onu temizledik ve tarttık – anlayacağınız, bağlarının açılmasını gerektirecek tüm işlemleri yaptık. Artık bağlı ve tamamen size ait."

Kapıya ulaştılar ve on beş santim kalınlığındaki çelik bariyer, kasklı ve zırhlı iki asker tarafından aralandı. Askerlerden biri, Asharoken kurtarma operasyonunda tanıştığı Er Shaylon Brown'du. Adam kapıyı açmak için dönerken Kira'ya gülümsedi. Kira, kollarındaki hassas aletleri sıkıca tutarak Skousen'e baktı.

"Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

"Mümkün olduğunca çok şey öğrenmeye çalış," dedi ciddi bir biçimde. "Bunu yapmanı istememiştim ve hâlâ aptalca bir çaba olduğunu düşünüyorum ama artık elimizde bir... Bu nadiren ele geçen bir fırsat ve dürüst olmam gerekirse, diğer senatörlerin buna daha ne kadar izin vereceklerini bilmiyorum. Sözlerini tutacaklarından bile şüpheliyim. Her şeyi doğrudan bana rapor et, özellikle kaygı verici bir şeyler öğrenirsen. Bir panik çıkmasını istemeyiz."

"Anladım," dedi Kira. "Tamam, o zaman." Kapıya döndü, derin bir nefes aldı ve askerlerin yanından geçti. "Beni koruduğunuz için teşekkürler, çocuklar." *Bana ihtiyacınız olursa bir canavarla aynı odaya kilitlenmiş olacağım.*

Giriş alanı, temiz ve esnek plastikten imal edilmiş kısa bir tüp şeklindeydi ve yerdeki ızgaradan hafif bir

uğultu yükseliyordu – elektromanyetik ızgara, ayakkabılarındaki yabancı parçacıkları içine çekecek şekilde tasarlanmıştı. *Burada bir de şey... olması lazım* – Başını kaldırıp hava jetlerini gördüğü anda yüzüne, giysilerindeki ve saçlarındaki parçacıkları elektrikli ızgaraya doğru süpüren kuvvetli bir hava dalgası çarptı. Kollarındaki ilaç şişelerini ve kâğıtları düşürmeden tutmayı başardı ve hava akıntısı durduğu anda ilerleyip odaya girdi.

Parsiyel, odanın ortasındaki ameliyat masasında yatıyordu; cıvatalarla zemine sabitlenmiş masaya sıkıca bağlanmıştı. Uyanıktı, gözleri tetikteydi; ameliyat odasına dönüştürülmüş odaya girdiği sırada Kira'yı izliyordu. Tertemiz ve iyi aydınlatılmış tezgâhlar, tıbbi bilgisayarlar ve diğer ekipmanlar duvar boyunca uzanıyordu. Isolde'nin yarı otomatiği kalça hizasındaydı.

Hayatında hiç bu kadar korkmamıştı.

Kira hiçbir şey söylemeden bir anlığına dikildi, sonra duvarın kenarına gitti ve elindekileri tezgâha bıraktı. Tezgâhın üzerinde yuvarlanmaya başlayan numune tüplerini topladı ve teker teker plastik tepsiye yerleştirdi. Tepsiye bakarken sertçe yutkundu ve kendisini dönüp Parsiyel ile yüzleşmeye zorladı. Korkulacak hiçbir şey yoktu – her yanından bağlanmış, yapayalnız bir adamdı; aslında gencecik bir delikanlıydı. Bundan sadece birkaç gün önce çok daha kötü koşullar altında onunla ve onun gibilerle karşılaşmıştı. Ama yine de her şey farklı görünüyordu; sanki hiçbiri buraya ait değilmiş gibi. Kasabanın sınırları dışında bir Parsiyel ile karşılaştığında onu düşmanı olarak görürdü ama burada, Doğu Meadow'da ve hatta onunla aynı odadaki Parsiyel'i nasıl görmesi gerektiğini bilmiyordu.

Göz ucuyla bir parıltı fark etti ve ona doğru döndüğünde köşeye küçük bir kameranın takılmış olduğunu gördü. Kalın vidalarla tezgâhın ahşap kısmına monte edilen kamera kesinlikle yeniydi ve buraya ait değildi. Odayı incelemek için döndü ve odada beş kameranın daha olduğunu gördü: Her köşeye birer tane yerleştirilmişti. Tavandaki diğer iki kamera ise kasti olarak Parsiyel'in yattığı masaya ve Kira'nın çalışma istasyonuna döndürülmüştü. Mkele'nin işi, diye düşündü Kira. Adamın ve askerlerinin onu böylesine yakından takip ettiğini düşününce gerginliğinin bir kısmı kayboldu. Parsiyel bir şeyler yapmaya çalışırsa durumu görecek ve tepki vereceklerdi.

Kira derin bir nefes verdi ama nefesini tuttuğunu bile fark etmemişti. Mkele'nin onu izlediğini bildiği için kendisini daha güvende hissedebileceğinden emin değildi. Masaya başlanmış Parsiyel'in yanından geçerek pencereye gitti.

Paslanan arabalarla ve uzun ağaçlarla dolu geniş bir otoparka bakan ikinci kattaki bir odadaydı. Kasabadaki otoparkların çoğu boştu -çevrenizdeki uygarlık yerle bir olurken yerel restoranlar pek rağbet görmüyordu- ama bundan tam on bir yıl önce hastane tıklım tıklım doluydu ve ölenler, arabalarını silik birer anı gibi geride bırakmışlardı.

Kan örneği almam gerekiyor, dedi Kira kendi kendine ve önündeki işe odaklanmaya çalıştı. *Kana ve dokuya ihtiyacım var. Bir düşman askerinin elini kesmek için savaş alanının tam ortasına dalabildiğime göre, benden on beş adım uzakta sıkıca bağlanmış vaziyette olan o şeye biyopsi yapabilirim.*

Marcus'tan aldığı kan örneklerinin içinde bulunduğu numune tüplerini yanında getirmişti. Bunlar Manhattan'dan, Parsiyel'den ve tüm diğer yaşananlardan önce RM üzerindeki ilk çalışmalarından geriye kalanlardı. Marcus'un yadigârları. Kana, trombosit sayımlarına, akyuvar sayımlarına, glikoz, elektrolit ve kalsiyum seviyelerine ve o korkutucu virüsün yapısına dair aldığı notlar hâlâ yanındaydı. Her insan bir taşıyıcıydı; Parsiyeller ortadan kaybolduğundan beri kendi çocuklarını zehirliyorlardı. Parsiyeller de taşıyıcı olabilir miydi? Yoksa bu facia bir hiç uğruna mı yaşanmıştı?

Derin bir nefes aldı, yüzünü ovuşturdu ve Parsiyel'e bakmak için döndü – karşısındaki, siyah siperin arkasına gizlenmiş bir adam değildi. Kira'dan sadece birkaç yaş büyük olabilecek, masaya bağlanmış ve neredeyse çırılçıplak soyulmuş genç bir delikanlıydı. Tişörtü üzerinde olmadığından bedeninin sağlıklı ve kaslı olduğunu görebiliyordu. Kasları, öyle vücut geliştirmeyle uğraşanlarınki gibi şişkin değildi ama kesinlikle sağlıklı, güçlü, dayanıklı ve becerikliydi. Isolde'nin söylediği gibi genetik bir kusursuzluk örneğiydi. Kira, Manhattan'daki arbede sırasında ne yapmak üzere olduğunu hatırlamaya çalıştı; kendini, yaratığın elini incelemek için keserken hayal etmeye uğraştı. Kira'nınkiler gibi kahverengi gözleri vardı. Sakin sakin ona bakıyordu.

Doktor Skousen, Parsiyel'i yıkadıklarını söylemişti ama Kira bir kere daha baktığında yüzünde ve başında lekeler olduğunu fark etti. Daha yakından bakabilmek için, gözlerini yüzünden ayırmadan Parsiyel'e yaklaştı. Bunlar kurumuş ve siyahi bir renk almış kan lekeleriydi;

ağzının ve gözünün çevresine kan oturmuştu. Diğer kulağında ise nokta nokta kan lekeleri vardı. Kira, yaratığın saçını kenara çekmek için uzandı ama yarı yolda duraksayıp elini indirdi.

"Seni dövdüklerini varsayıyorum."

Parsiyel hiçbir şey söylemedi ve koyu renk gözleriyle Kira'yı izlemekle yetindi. Kira, yaratığın öfkesini, bir sobadan çıkan sıcaklık gibi hissedebiliyordu; öfkesi dalgalar halinde etrafa yayılıyordu. Kira kendisini zorladı ve tekrar uzandı. Fakat Parsiyel, bağlarını zorlayıp başını ani bir hareketle çevirerek birdenbire ona doğru döndü. Kira istemsizce geriye doğru sıçradı, kalp atışları hızlanmıştı. Silahına uzandı ama çekmedi, sadece elini silahın sert ve güven verici yüzeyinde gezdirdi. Sakinleşmeye çalıştı ve olabildiğince kendinden emin bir şekilde tekrar ileriye doğru adım attı. Bir an sonra, silahını çıkardı ve Parsiyel'in görebilmesi için havaya kaldırdı.

"Seni yakalayan grubun bir parçasıydım," dedi. "Seni tehdit etmeye çalışmıyorum; sadece ne kadar ciddi olduğumu söylüyorum. Birlikte beş gün geçireceğiz ve önümüzdeki beş günü kavga ederek geçirmek istiyorsan hazırım."

Buz gibi ve sert bakışlarla Kira'yı izledi. Sanki Kira'nın benliğinden içeri süzülmek için kullanabileceği zayıf bir nokta arıyor gibiydi...

...yine de o buz gibi bakışların arkasında korkudan ödü patlıyordu. Kira sadece ona bakarak hayatında hiç bu kadar korkmadığını anlayabiliyordu. Geriye doğru bir adım attı ve durumu onun bakış açısından görmeye çalıştı: Yapayalnızdı, savaş esiriydi, dövülmüş, zincirlenmiş

ve bir ameliyat masasına bağlanmıştı ve şimdi de karşısındaki kadın silahını ona doğrultmuştu.

Kira elindeki silaha baktı ve indirdi. "Eğer hâlâ anlayamadıysan sana, buradaki herkesin senden korktuğunu söylemeliyim. Ne yapabileceğinizi veya nasıl çalıştığınızı bilmiyoruz. Bildiğimiz kadarıyla bacakları olan birer biyolojik silahsınız."

Kira duraksadı ve bekledi ama yaratık sessizliğini bozmadı. Kira, eliyle konuşmasını işaret etti ama yine tek bir kelime etmedi. Kadın iç çekti; ondan ne beklediğinden emin bile değildi.

Yaratık Kira'yı yakından incelemeye başlayınca Kira, kavanoza kapatılmış bir böcek gibi hissetmeye başladı. Gerçekten kim kimi inceliyordu?

"Tamam, o zaman," dedi Kira. "Konuşmak istemiyorsan sorun değil. Senin durumunda olsam ben de konuşmayı istemezdim ama yine de kendime ne kadar hâkim olabileceğimi bilmiyorum. İnsanlar epey sosyal yaratıklardır; kendimizi güvende hissetmek için iletişim kurarız..."

"Çok konuşuyorsun."

Kira durdu; gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Yaratığın sesi, günlerdir konuşmamış olduğundan kuru ve boğuk çıkıyordu – Kira'nın bildiği kadarıyla, elli saati aşkın bir süre önce onu yakaladıklarından beri konuşmamıştı. Söylediklerini doğru anladığından bile emin değildi. *On bir yıldır başka bir türle iletişim kuran ilk insanım*, diye düşündü, *ve bana çenemi kapamamı söylüyor.* İlk şaşkınlığı geçtiğinde az kalsın gülmeye başlayacaktı.

"Anladım," dedi başını sallayarak. "Ama önce ne ya-

pacağımı açıklamama izin ver. Testlerimizin büyük çoğunluğu, organlarına bakmak için damarlarına girmeme gerek kalmayacak türde olacak; çoğunlukla sensörlerden faydalanacağım..." Kira'yı kasti olarak duymazdan gelen yaratığın gözleri kapanınca, sesi etkisini yitirdi. "Pekâlâ o zaman, tıbbi açıklamalarda bulunmayacağım." Kira, yandaki tezgâhlardan birine gitti, çekmeceleri kurcaladı ve elinde steril bir tüp ve birkaç küçük aletle geri döndü. "Fakat en azından seni uyarmama izin ver; parmağından kan almak için kullanacağım bu alet biraz canını acıtacak – öyle korkunç bir şey değil; sadece iki milimetre uzunluğunda yay mekanizmalı bir iğne. Parmağını kullanmama izin verecek misin, yoksa yine kavga mı edeceğiz?"

Yaratık gözlerini açtı, aleti gördü ve Kira'nın yüzüne baktı. Upuzun bir dakikadan sonra yumruğunu açtı ve parmaklarını uzattı.

"Teşekkür ederim." Küçük bir pamuk parçasına birkaç damla etanol damlattı ve adamın işaretparmağını sildi. Elleri sert ve sıcaktı. Alet, bir diş ipi kutusu büyüklüğünde ve şeklindeydi. Aleti adamın parmağına bastırdı. "Hazır ol."

Adam hafifçe irkildi. İğne parmak ucuna batınca Kira hızla aleti uzaklaştırıp parmağındaki deliğe incecik bir tüp dayadı. Tüp yavaş yavaş kanla dolmaya başladı; normalden daha uzun sürüyor gibiydi. Kira kan akışını hızlandırmak için parmağını sıktı ama tüp henüz dolmadan kan akışı kesildi.

"Kan basıncın düşük olabilir," diye yorumda bulundu, kaşlarını çatmış vaziyette tüpün ağzını bir tapayla kapa-

tırken. "Genellikle tek bir parmaktan bunun gibi iki tüp doldurabilirim. Tabii eğer..." Tüpe yakından bakıp çoktan pıhtılaşmaya başlamış kanı inceledi. Yaratığın parmağına baktı ve az önce açtığı deliğe hafifçe dokundu. Yara çoktan kapanmıştı. "Bu inanılmaz," diye fısıldadı. Tüpü göz hizasına kadar kaldırdı; kan, pas rengi almaya ve her iki uçta da küçük ama sert bir yara kabuğu oluşana kadar sertleşmeye devam etti.

Parsiyel'e baktı ama yaratık hiçbir şey söylemedi.

Kira'nın aklına gelen ilk şey, yaratığın parmağına bu defa daha derin bir delik açmak oldu ama düşüncesinden çabucak vazgeçti. Burada bulunmasının nedeni ona işkence etmek değildi. Hızlı iyileşiyor olsa da acıyı hissedebiliyordu. Parmağını deldiğinde irkilmesi yeterli bir kanıttı. Kira'nın sadece nasıl tepki vereceğini izlemek için ona zarar verecek cesareti yoktu.

Ama yine de... Senato'nun istediği de bu değil miydi? Burada olmasının nedeni bu değil miydi? Adamı neşterle doğrayacak değildi ama onu incelemesini söylemişlerdi ve Parsiyel'in RM'ye karşı sergilediği dayanıklılık, kendi kendini yenileyebilen güçlü bir sistemden kaynaklanıyorsa, onun iyileşme gücünün sınırlarını test etmek ve şayet mümkün olursa bundan nasıl faydalanabileceklerini öğrenmek zorunda kalacaktı. Yanıtları başka bir yerde bulamazsa oraya bakacaktı.

Onu tabancayla yaralamak mümkün müydü? Kurşuna ne olurdu? İçgüdüleri, bilimsel merakıyla savaş halindeydi. Başını iki yana salladı ve yara kabuğuyla dolan tüpü bir kenara koydu.

"Sana işkence etmeyeceğim," dedi ve çekmecelerin yarına geri dönüp kısa, sivri iğneli küçük plastik bir şırınga

çıkardı. "Ama bir kan örneği daha almalıyım. Tıbbi bilgisayarın, içinde neler olup bittiğini ayrıntılı bir şekilde gösterebilmesi için sıvı kana ihtiyacı var. Kanın havayla karşılaştığı an kabuk bağlamaya başlıyorsa havayla teması mümkün olduğunca kesmeliyiz." İğneyi şırıngaya taktı, tuzlu suyla dolu bir tüp buldu ve şırınganın içinde hava kalmayacak şekilde sıvıyla dolduğundan emin olana kadar şırıngayı doldurup boşalttı. Parsiyel'in dirseğinin iç kısmındaki damarın üzerini sildi ve iğneyi damarın üzerine getirdi. "Bir kere daha delinmeye hazır ol."

Yaratık bu defa irkilmedi bile. Bir santimetre küp kadar kan aldıktan sonra yaratığın kolunu bandajlamaya koyuldu ama kolundaki yaranın çoktan iyileştiğini çabucak fark etti. Kendini biraz aptal gibi hissedip arkasını döndü, şırıngayı iğnesini çıkarmadan tıbbi bilgisayara yerleştirdi. Kan hâlâ sıvı durumdaydı. Eldivenlerini çıkardı ve ekrana dokunarak kan ve karaciğer testlerini ve aklına gelen tüm diğer raporları isteyince karşısına, geçen sefer virüsü bulan "detaylı tarama" mesajı çıktı. Geçen sefer. Marcus'la birlikteyken. Evet düğmesine dokundu ve kelimenin tam anlamıyla nefesini tutarak tıbbi bilgisayarın kanı kataloglamasını bekledi.

Aklının Marcus'a kaymasına henüz izin vermiyordu; bunun için zamanı olduğu söylenemezdi. 24 saatten daha kısa bir süre öncesine kadar Savunma Hattı aracının arkasında oturmuş, Senato'nun düzenleyeceği gizli duruşmaya katılmak için Doğu Meadow'a doğru yol alıyordu. Marcus bir önceki gece Xochilere gelmemişti -Kira da onu aramaya çıkmamıştı- ve sabah doğrudan buraya gelmişti. Acaba Marcus hâlâ ona kızgın mıydı? Ya Kira?

hâlâ Marcus'a kızgın mıydı? Evet, kızgındı -tabii ki kızgındı- ama aynı zamanda onu anlayabiliyordu. Artık Marcus'un neden böyle davrandığını anlayabiliyordu... Neden? Onu korumaya mı çalışıyordu? Korunmaya ihtiyacı yoktu; özellikle, burada bir şeyler yapmaya çalışan tek insanken. Ama Marcus, RM hakkında haklı olabilir miydi – gerçekten tedavi edilmesi mümkün değil miydi? Bir tedavinin peşinde koşarak hayatlarını boş yere mi harcıyorlardı? Kira'nın buna inanması mümkün değildi, bu konuda düşünmeye zamanı bile yoktu. Lanet olasıca şeyi tedavi edecekti ve her şey o kadardı. Ama o zaman Marcus'u anladığını düşündüğü konu neydi?

Marcus korkmuştu ve Kira'yı kaybedeceğini düşünmüş olmalıydı. Kira bunu anlayabiliyordu. Az kalsın öleceğine kendisi bile ikna olmuştu.

Tıbbi bilgisayar öttü ve Kira'nın bakışları yeniden ekrana kaydı. Kanındaki elektrolit seviyesi normalin üzerindeydi, glikoz seviyesi neredeyse şeker hastalığının sınırında olduğunu gösteriyordu ve akyuvar sayımı o kadar yüksekti ki Kira, yaratığın enfeksiyon kaptığından korkarak ateşini ölçmesine mani olamadı. Tıpkı Kira'nınki gibi onun da ateşi 37 dereceydi. Belki de "normal" varsaydıkları taban çizgisinden az da olsa farklı bir fizyolojiye sahipti. Normal bir insanın hasta olduğunu gösteren belirtiler, bildikleri kadarıyla, bir Parsiyel için normal sayılıyordu. Ekrandaki bilgileri defterine not etti ve daha sonra üzerinde çalışmak istediği anomalileri işaretledi.

Ama defalarca üzerinden geçmesine rağmen taramanın en önemli kısmı eksikti. Adamda RM'nin izi dahi yoktu.

RM yoktu. Sevinç dolu bir halde başını kaldırdı; Parsiyel hâlâ masada yatıyor ve sessizce tavana bakıyordu ama her nasılsa hâlâ tehlikeli görünmeyi beceriyordu. O pozisyonda her kim olursa olsun her şeyden vazgeçmiş gibi görünürdü ama onda farklı bir şeyler vardı -kaslarındaki gerilim, her an tetikte olan gözleri- ve bunlar Kira'ya, adamın zihninin durmaksızın çalıştığını söylüyordu.

O anda hiçbir şeyin önemi yoktu. Kira gülmek istiyordu – tıpkı düşündüğü gibi Parsiyel'in kanında RM'den eser yoktu. Bedeni, virüsü tamamen yok edebiliyor ya da dışarı atabiliyordu. Şimdi yapması gereken tek şey, bunu nasıl yaptığını anlamaktı.

Hızla ekrana dokundu. Virüsle ilgili dosyaları açarken parmakları ekranın yüzeyinde dans ediyordu. Parsiyellerin virüsü taşımadığını öğrendiğine göre nasıl olup da insanların taşıyıcı olduğunu anlaması gerekiyordu – enfeksiyon süreci nasıl işliyordu? "Hastalandılar," demek yeterli değildi; virüsün bir insandan diğerine nasıl bulaştığını, bulaşınca mikrobiyolojik ölçekte neler olduğunu öğrenmeliydi. Süreçlerin arasındaki farkı görebilmek için RM'nin bir insan bedeninde ve bir de Parsiyel'in bedeninde nasıl tepki verdiğini izlemeliydi. Kanında yaşayan sarı renkli küçük bir damlaya benzeyen virüsün görüntüsünü açtı. *Bir balon gibi görünüyorsun*, diye düşündü, *ama insan ırkının %99,996'sını öldürdün.*

Odaklanması gerekiyordu. Dosyadaki hazır bilgiler nelerdi? İlk olarak boyutu belliydi: 400 nanometre. Bu ölçekte kesinlikle devasaydı – iyi bir hava filtresi tarafından yakalanabilecek kadar büyüktü. Bakışları, odanın diğer tarafındaki kapının hemen yanındaki plastik tüne-

le kaydı ve ne tür bir filtre kullandıklarını merak etti. *Bunun gibi bir sistem, 400 nanometre boyutundaki bir virüsü durdurabilmeli,* diye düşündü. *400 nanometre, ceninleri virüsten korumaya yardımcı olmalı; o kadar büyük bir şey plasentadan geçemez. Bu da bebeklerin doğdukları ana kadar neden hastalanmadıklarını gösteriyor.*

Kira ani bir düşünceyle duraksadı. *Virüs yalıtılabilecek kadar büyükse neden yalıtılmış ortamlarda doğuramıyoruz?* Odayı baştan aşağı siliyor, aletlerini sterilize ediyor, maskeler takıyorlardı – akıllarına gelen her şeyi yapmalarına rağmen yine de virüs bebeğe ulaşıyordu.

Bu soruyu soran ilk kişi ben değilim, diye düşündü. *Marcus da, Doktor Skousen de bu konunun Salgın'dan beri araştırıldığını söylemişti. Buralarda bir yerlerde elde ettikleri verilere dair raporlar olmalıydı.* Mikroskoptaki veritabanı dosyalarını çağırıp temiz odalarda yapılan doğumları inceledi ve karşısına epeyce örnek çıktı. Açıkça görülüyordu ki hiçbiri başarılı olmamıştı; hastalığın hızı ve RM saldırısı, sanal ortamda normal doğumlardakiyle aynıydı; sanki odaların temizlenmesi hiçbir işe yaramamıştı. Kayıtlara, sadece havada bulunan RM türünün varlığına ilişkin birkaç araştırma eklenmişti. Kira dosyayı ilgiyle açtı – RM'nin hava yoluyla bulaştığını tabii ki biliyordu ama havayla bulaşan virüsler tıbba giriş eğitiminin konusu olmadığından derslerinde bundan neredeyse hiç bahsedilmemişti. Raporda daha fazla görüntü bulunuyordu; bunlar, Kira'nın elindeki kan örneğinde bulunan virüse benzer ama ondan çok daha küçüktü: 23 ila 31 nanometre boyutundaydı. Kira suratını astı. O kadar küçücük bir şeyin yalıtılması söz konusu olamazdı. Oda steril hale getirilmiş olsa bile. Öfkesinin geri döndüğünü hissederek Parsiyel'e baktı.

"Bu şeyden kurtulamamamız için elinizden geleni yaptınız, değil mi?"

Parsiyel, Kira'ya bakmak için başını çevirdi ve Kira, neredeyse yaratığın zihninde dönüp duran düşünceleri görebildiğini hissetti. Konuştuğu zaman gözlerinde neredeyse... meraklı bir ifade vardı. "Üreyemiyorsunuz."

"Ne?"

"Bu yüzden RM'yi tedavi etmeye çalışıyorsunuz. Bizim çocuğumuz olmaz, o yüzden ortalıkta çocuk görmeyince pek garipsemedim ama hiç çocuğunuz yok, değil mi? Çocuklarınız hayatta kalamadığı için RM'yi tedavi etmeye uğraşıyorsunuz."

Kira yaratığa bağırmak, soylarının tükenmesindeki payını zorla anlamasını sağlamak, böylesine korkunç bir şey hakkında bu kadar rahat konuşmaya cüret ettiği için ona saldırmak istedi ama yine de kendine hâkim oldu; zihninde aniden bir fikir belirmişti.

Virüsün onları hâlâ öldürmekte olduğunu bilmiyor muydu? Kira, ona güvenmemesi gerektiğini biliyordu ama yaratık, olan biteni yeni yeni anlamaya başlamış gibiydi. Gerçekten bu konuda hiçbir fikri yoktu. Ve bu, oldukça önemli iki anlama geliyordu: İlk olarak, Parsiyeller onları izlemiyordu. Parsiyellerin gizliden gizliye aralarında yaşadığı ve casuslarını adaya soktuğu yönünde teoriler ortaya atılıp duruyordu. Eğer o teoriler doğru olsaydı yaratık, insan bebeklerinin ölmekte olduğunu zaten bilmeliydi. Yaratığın şaşkınlığı, izlenmedikleri anlamına geliyordu.

Ya da izliyorlarsa bile, diye düşündü Kira, *gördüklerini birbirlerine anlatmıyorlar.*

Önemli bir diğer konu ise Parsiyellerin -en azından bu Parsiyel'in- RM'nin ne işe yaradığını bilmiyor oluşuydu. Virüsün etkisini sürdürmesini beklemiyordu ve büyük olasılıkla, Parsiyellerin büyük çoğunluğu da aynı düşünceye sahipti. Parsiyel liderleri bilgileri kendi askerlerinden gizliyor olabilir miydi? Ya da onlar da mı durumun farkında değildi? Yarattıkları virüsün ne işe yaradığını nasıl olur da bilmezlerdi? Virüsün mutasyon geçirmiş olması mümkündü; bu düşünce Kira'nın tüylerinin diken diken olmasına yol açtı. RM kadar öldürücü bir virüs mutasyon geçiriyor ve orijinal parametrelerin dışında davranış gösteriyorsa RM'nin yapabileceklerini kim bilebilirdi ki?

Yaratığın neler bildiğini öğrenmenin tek bir yolu olduğunu düşündü. "Sen," dedi Kira, "Parsiyel. RM hakkında ne biliyorsun?"

Yaratık cevap vermedi.

"Ah, haydi ama," dedi Kira başını hayal kırıklığıyla geriye atarak. "Tekrar aynı şeyleri mi yaşayacağız? En azından tek bir kelime edemez misin?"

"Pekâlâ, insan," dedi yaratık. "Beni beş gün içinde öldüreceksin. Bunda, seninle konuşmayı istememe neden olabilecek pek bir şey göremiyorum."

Kira bir hışımla tıbbi bilgisayarın önüne geçti ve kendisini bir sandalyeye attı. O kadar sinirliydi ki güçlükle düşünebiliyordu. Gabe'i, Cılız'ı ve altı milyar insanı öldürdüğü için öldürülecekti. Yaptıklarından ve bir parçası olduğu tüm o vahşetten sonra kurban olduğunu ima etme cesaretini nasıl gösterebiliyordu?

Ekrandaki görüntüler dönüp bulanıklaşıyor gibiydi; yaratık kendisinden yirmi adım mesafede öylece yatar-

ken nasıl konsantre olacaktı? Böyle zamanlarda durumun gerilimini ortadan kaldırması ve önemli olanlarla önemli olmayanları birbirinden ayırmasına yardım etmesi için Marcus'a ihtiyaç duyuyordu. Kapıya baktı ama tabii ki orada değildi. Marcus, o sırada nerede olduğunu bile bilmiyordu.

Parsiyel bir konuda haklıydı: Kira'nın sadece beş günü vardı. Çalışması gerekiyordu. Parsiyelleri kafasından atıp önündeki işe odaklanmaya çalıştı: Ekran virüsün görüntüleriyle ve yapısıyla ilgili bir dizi raporla doluydu. Virüsün biri kanda, diğeri havada bulunan iki türü vardı; Damlacık ve Spor; sarı ve mavi. *Odaklan!* Spor, minicikti, hava yoluyla bulaşmak açısından kusursuzdu. Virüs bu şekilde konaktan konağa geçiyor olmalıydı. Ama o zaman Damlacık ne işe yarıyordu?

Çalışmaların hiçbirinde sorusunun yanıtını bulamadı; virüsünün iki farklı türü olduğunu biliyorlardı ama birlikte ne tür bir davranış gösterdikleri konusunda tek bir kelime edilmemişti. Kira, Marcus'un kan raporuna baktı ve Spor'dan bir iz bulabilmek için sonuçları bir kere daha gözden geçirdi. Vücuda *girebilecek* olsaydı *girerdi*; Marcus'un kanında en azından küçük bir iz bulabilmeliydi ama Spor'dan eser yoktu. Bu, bedene girdiğinde Spor'a her ne oluyorsa bunun çabucak olduğu ve arkasında hiçbir iz bırakmadığı anlamına geliyordu.

Yani, arkasında bıraktığı iz Damlacık'tı. Kira zihnindeki olasılıkları değerlendirdi: virüsün insan kanına ve dokusuna tepki verdiği açıktı – işte, tam olarak bu şekilde işliyordu; kendisini kopyalamak için konağın bedeninden faydalanıyordu – bu nedenle, belki de bir etkileşim

katmanı daha olabilirdi. Belki de Spor kendisini kopyalayacak şekilde tasarlanmamıştı; tek yapması gereken, Damlacığa dönüşmek ve onun kendini kopyalamasına izin vermekti. Bu tuhaf ama kesinlikle olası bir teoriydi. *Her ne yapıyorsa*, diye düşündü Kira, *hızla yapmalı: Biz kanı test etme şansını bulamadan tüm Sporlar dönüşmüş oluyor.* Kira elini saçlarına götürdü ve dönüşümü nasıl görebileceğini düşünmeye başladı. Enfekte olmamış kandan örnek alıp kanı yeterince hızlı bir şekilde tıbbi bilgisayara ulaştırırsa enfeksiyon sürecine tanık olabilirdi. Ama enfekte olmamış insan kanını nereden bulacaktı?

Yenidoğanlardan. Şehirde, bir sonraki hafta doğum yapacak dört hamile kadın vardı ve diğer annelerden biri erken doğum yaparsa alınabilecek çok sayıda örnek olurdu.

Adamın ne diyeceğini görmek için talebini Doktor Skousen'e iletecekti. Doğum sırasında daima kan örneği alırlardı ama o sırada diğer sorunlarla uğraştıklarından, aldıkları kan örneklerini uzun bir süre boyunca test etmezlerdi – kan örneklerinin çoğunun acelesi yoktu. Eğer Kira'nın teorisi doğruysa virüsün tepkisini görmek için kanı derhal test etmeleri gerekiyordu.

Bir sonraki soru daha zordu: Damlacık, Sporların dönüşümüyle oluşuyorsa Sporlar nereden geliyordu? Damlacık tarafından üretiliyor olabilirler miydi? Ya da Damlacıklar yeniden Spor'a mı dönüşüyordu? Bu değişikliği izlemek zor olacaktı çünkü sürecin nasıl işlediği ve dolayısıyla süreci nasıl tetikleyebileceği konusunda Kira'nın hiçbir fikri yoktu. Dönüşümün kanda gerçekleşmediği açıktı çünkü süreci tersine çevirmiş olurdu. Marcus'un

kanında Spor'dan eser olmaması bunu destekliyordu. *O zaman ciğerlerde olabilir mi? Spor dokuya nasıl tepki veriyorsa Damlacığın da oksijene o şekilde tepki veriyor olması mümkün müydü?* En basit yanıt buydu ve başlamak için en iyi nokta gibi görünüyordu. Ama bunu nasıl test edebilirdi?

İlk olarak virüsü yalıtmam gerekiyor, diye düşündü. Minicik virüsü hapsedebileceği bir şeyler bulabilmek için etrafına bakındı ve gözleri, bir çift lateks eldivene takıldı. Okulda Marcus'la birlikte eldivenleri nasıl şişirdiklerini, bağladıklarını ve havayla dolu vaziyette birbirlerine attıklarını hatırladı. Şayet virüsün dönüşümü akciğerlerde gerçekleşiyorsa Kira'nın ciğerleri virüsle dolu olmalıydı. *Ve plastik eldivenler oksijeni hapsedebiliyorsa virüsü de hapsedebilirdi. En azından tıbbi bilgisayarda virüse göz atma şansını elde edene dek.* Plastik eldivenlere doğru yürüdü, eldivenlerden tekini ağzına götürdü ve sanki bir balonmuş gibi şişirdi. Şimdi ne olacak? Ne yapacağını bilemez bir halde odanın ortasında dikildi. Tıbbi bilgisayar plastiğin üzerinden okuma yapabilecek miydi? Her ne kadar sensörlü yuvaya balon gibi şişirilmiş bir eldiven koyarken kendisini aptal gibi hissedecek olsa da büyük ihtimalle bilgisayar, eldivenin içindeki havayı analiz etmeyi becerecekti. Ama bir sorun daha vardı. Kendi nefesiyle yaptığı şeyi, bir de Parsiyel'in nefesiyle yapmalıydı. Her iki testin de aynı olması gerekiyordu, yoksa sonuçlar hiçbir anlam ifade etmeyecekti fakat Kira, Parsiyel'in plastik bir eldivene üflemeyeceğinden emindi. Eldivenin içindeki havanın boşalmasına izin verdi. Başka bir çözüm yolu bulmalıydı.

"Savaşı kazanıyorduk," dedi Parsiyel hafifçe. Yaratığın konuşmasını beklemeyen Kira, dudaklarından dökülenler karşısında irkildi.

"Ne?" diye sordu bomboş gözlerde yaratığa bakarak eldiveni cebine sokuştururken. "Şimdi neden bu konuyu açtın ki?"

"Çünkü virüsü bizim yarattığımızı düşünüyorsunuz; o nedenle virüse karşı bir tedavi bulabilmek için beni inceliyorsun. Virüsü bizim tasarladığımızı düşünüyorsunuz." Başını iki yana salladı. "Biz yapmadık."

"Bana yalan söylemeni zaten bekliyordum," dedi Kira, "ama biraz daha yaratıcı olacağını sanırdım."

"Gerçek bu."

"Hayır, gerçek bu değil!" diye bağırdı Kira. Parsiyel yanıt vermeyip üzerinde yattığı masadan onu izlemekle yetindi. Koyu renkli gözlerinde ciddi bir ifade vardı. "Bize saldırdınız, bizi öldürdünüz ve işi bitirmesi için o virüsü yaydınız."

"Savaşı kazanıyorduk," diye tekrarladı. "Ordunuzun en büyük birliği bizlerden oluşuyordu; anlayacağın, bize karşılık verme şansınız yoktu; hızlı davrandık, haberleşme hatlarınızı kestik, karşı saldırınızı sekteye uğrattık. Bizi durdurma şansınız yoktu. Birkaç hafta içinde, belki de en fazla iki hafta içinde, toplumunuzun inşa ettiği altyapıyı da kaybetmeden -elektrik, doğal gaz, nakliye, endüstri ve gıda üretimi gibi- hükümetin kontrolünü ele geçirmiş olacaktık."

"Planınız bu muydu?" diye sordu Kira mutsuz bir tavırla. "Bizi köle gibi kullanmak mı? Altyapınızı çalıştıracak işgücü olarak bizden faydalanmayı mı planlıyordunuz?"

"Bize yaptığınızın aynısından bahsettiğinin farkında mısın?"

Kira yaratığa boş gözlerle baktı. O anda kan beynine sıçramış, öfkesi tıpkı bir meşale gibi onu içten içe yakmaya başlamıştı. Eldiveni cebinden çekip çıkardı, tıbbi bilgisayara döndü ve eldiveni tıbbi atık konteynırının içine attı.

"Sizi köleleştirmek istemiyorduk," dedi Parsiyel. "Bunu isteseydik bile sizi köleliğe zorlamak için öldürmemize gerek yoktu. Öldürücü bir virüs yaymanın taktiksel ya da politik hiçbir amacı olamazdı."

"İnsanları öldüren ama sizin kılınıza bile zarar vermeyen kusursuz bir virüsün saldırınızın ortasında tamamen rasgele bir şekilde yayıldığına inanmamı mı bekliyorsun? Ve bununla hiçbir ilginiz yok, öyle mi?"

"Bunun inanılması zor göründüğünü kabul ediyorum."

"İnanılması zor demek durumu yeterince karşılamıyor."

"O zamandan beri bir açıklama bulmaya çalışıyoruz," dedi Parsiyel. "Ama hâlâ virüsün nereden geldiğini bulamadık."

"Seninle neden konuştuğumu bile bilmiyorum," dedi Kira. Yaratığın söylediklerine inanmak için delirmiş olması gerekiyordu – hatta onu dinlediği için bile delirmiş sayılabilirdi. Tıbbi bilgisayara dönüp ekrandaki görüntülere ve verilere öfkeli bir tavırla baktı ama göz ucuyla Parsiyel'e bakmadan edemiyordu. Yaratık bir şeyler biliyordu – yalanlarıyla neyi gizlemeye çalıştığını anlayabilirse belki de söylediklerinden bir şeyler elde edebilirdi. Yaratık, sanki önemsemiyormuş ya da önemseyemiyor-

muş gibi ruhsuz ve alelade bir şekilde konuşuyordu. Kira sandalyesinde dönüp ona doğru eğildi. "Pekâlâ," dedi, "şu anda epey geveze olduğuna göre sana bir şey daha sorabilirim. Manhattan'da olmanızın nedeni neydi?"

Yaratık hiçbir şey söylemedi. Kira boş gözlerle Parsiyel'e bakarak bir kere daha öfkeyle sordu. "Göreviniz neydi? Neden sınırımıza o kadar yakındınız?"

"Sana bunu söyleyemem."

"Neden?"

Parsiyel gözlerini tavana dikti. "Çünkü beni öldürmelerini istemiyorum."

On Dokuzuncu Bölüm

Kira hastaneden ayrıldığında neredeyse gece yarısı olmuştu. Soğuk havayla karşılaşınca hafifçe ürperdi – yaz aylarında olmalarına rağmen Long Island geceleri serin olabiliyordu. Parsiyel daha fazla konuşmayı reddetmişti ve Kira buna biraz olsun minnettardı: Parsiyel'in söyledikleri kendisini çaresiz hissetmesine neden olduğu kadar onu korkutmuştu da. Yaratığın sahip olduğu bilginin öldürülmesine neden olacak kadar tehlikeli olduğu doğruysa... Sadece bunu düşünmek bile bir kere daha ürpermesine neden oldu.

Bütün gününü, tıbbi bilgisayardaki dosyaların arasına gömülmüş bir şekilde geçirmişti: Virüsün yapısını, çeperlerinin ve reseptörlerin yapısındaki proteinleri ve içinde taşıdığı genetik yükü incelemişti. Hastanede inanılamayacak kadar gelişmiş genetik ekipmanlar vardı. Bunlardan bazıları, başlangıçta Parsiyelleri yaratmak için kullanılan cihazlarla aynıydı. Oysaki bu cihazları kullanmayı bilen herkes Salgın'da ölmüştü; çok yakın bir geçmişe ait böylesine inanılmaz bir teknolojilerinin olma-

sı ama hayatta kalan tek bir kişinin bile bunları kullanamaması ironikti. Kira kimi zaman gördüğü cihazların sihirli olduğunu düşünüyordu: Unutulmuş bir uygarlığın gizem dolu kalıntıları. Doktor Skousen ve araştırmacıları, cihazların nasıl çalıştığına dair antik zamanlara ait ciltli kitaplarla kuşatılmış bir şekilde karanlık odalara kapanıp onları çalıştırmaya uğraşmışlardı ama sihir ortadan kaybolmuştu. RM'nin genetik kodunu bulabiliyorlardı ama onu okuyamıyor ya da değiştiremiyorlardı. Tek yapabildikleri izlemek, tahmin etmek ve çığır açacak büyük bir buluş yapabilmeyi ummaktı.

Oysaki Kira hâlâ çığır açacak bir buluş yapamamıştı. Dört günü kalmıştı.

Şehirde yavaş adımlarla yürüdü; eve gidip kendini bir an önce uykunun kollarına bırakmaya hevesliydi ama yine de bir şekilde amaçsızdı. Sanki beyni bir yerlere odaklanmaktan o kadar yorulmuştu ki sadece dolanıp durmak istiyordu. Karanlık şehir boyunca uzanan yolu takip ederek sessiz evlerin, çatlamış kaldırımların ve üzerinden geçenler yüzünden dümdüz olmuş patikaların yanından geçti. Doğu Meadow, geceleri en az dışarıdaki dünya kadar ıssız görünürdü – her yeri sarıp sarmalayan bitkiler, insanlar ve hayvanlar tarafından kontrol altında tutuluyordu ama evler, en az dışarıdaki dünya kadar karanlık, sokaklar bomboş ve etraf sessizdi. Gündüz saatlerinde şehirde insanlar dolaşırdı ama nüfus yine de epey seyrekti; geceleri ise dünyayı kaplayan harabelerin bir parçası gibi görünürdü.

Kira bir köşeden döndü ve nerede olduğunu fark etti – hastaneden ayrıldığından beri fark etmeden yürüdüğü

yeri gördü. Marcus'un sokağmdaydı. Sokağın köşesinde hareketsiz bir şekilde kalakaldı ve binaları saymaya koyuldu. *Beş, dört, üç, iki, bir* ve işte onun evi. Uzun yıllar boyunca yaşlıca bir adamla birlikte yaşamış ve o öldüğünde yeni üvey babasının yanına taşınmıştı. Fakat on altı yaşına geldiğinde kendi evine geçmişti. Taşınmak büyük bir mesele değildi; tek yapmanız gereken iyi durumda bir ev bulmak, temizlemek ve yerleşmekti. Evlerin sahipleri çoktan ölmüştü, bankalar yerle bir olmuştu ve herkese yetecek kadar ev vardı. Eğer isterseniz iki, beş ya da on eviniz olabilirdi. Long Island bir zamanlar milyonlarca insana ev sahipliği yapmıştı. Eski dünya, Daha Fazla Şey arayışıyla kendini tüketmişti. Artık herkesin kullanabileceğinden çok daha fazla şey vardı. Yok olan tek şey insanlardı.

Kira uzakta solgun sarı renkli bir ışık görür gibi oldu. Durup gözlerini kıstı ve ışığı bir kere daha gördü. Işık kesinlikle Marcus'un evinden geliyordu. Neden gecenin bu saatinde hâlâ ayaktaydı ki? Ağaç kökleri nedeniyle çatlamış kaldırıma dikkatli bir şekilde adım atarak gözlerini ışıktan ayırmadan ilerledi. Bu bir mumdu; yumuşak ışığı pencereden süzülüyordu. Evin önündeki çimenlikte durdu ve içeriyi görmeye çalıştı: Bir mum, bir sandalye ve sandalyede oturan Marcus. Duvarlar çıplaktı; başka birilerinin fotoğrafları duvardan indirilmiş, bir yerlere kaldırılmış ya da çöpe atılmıştı. Geriye kalan tek şey ise duvardaki çivilerdi. Sonsuz gibi görünen bir an boyunca Marcus'u izledi ama aniden Marcus başını kaldırdı ve göz göze geldiler.

Marcus hareketsiz bir şekilde oturmaya devam etti. Kira'nın harekete geçmesini bekliyor gibiydi. Kira ise kılını bile kıpırdatmadan orada öylece dikildi ve Marcus'u izlemeyi sürdürdü.

Mum alevi titredi.

Marcus ayağa kalkıp pencerenin pervazının arkasında gözden kayboldu ve ardından ön kapı açıldı. Kira henüz ne olduğunu bile anlayamadan verandanın merdivenlerini koşarak çıktı ve Marcus kapıda belirdiğinde kollarını ona dolayıp başını Marcus'un göğsüne gömdü. Marcus, Kira'yı kendine doğru çekip ona sıkıca sarıldı. Kira gözlerini kapatıp kendisini Marcus'un kollarına bıraktı: Sanki kendisininmiş gibi tanıdık olan gücünü, kokusunu, varlığını içine çekti. Kendini bildi bileli, Marcus hayatının bir parçası olmuştu; eski dünyaya ait her şeyden çok daha gerçekti. Kira eski dünyada doğmuştu ama bu -Doğu Meadow, Marcus ve hatta RM- onun hayatıydı. Marcus'u sıkıca kendine çekti ve başını kaldırdı. Dudakları uzun, özlem dolu ve çaresiz bir öpücükle bir araya geldi.

"Seninle gelmediğim için özür dilerim," diye fısıldadı Marcus. "Burada olmadığın her gün bundan pişmanlık duydum."

"Ölebilirdin," dedi Kira başını iki yana sallayarak. Durdu ve Marcus'u bir kere daha öptü.

"Ama seninle birlikte olmalıydım," dedi Marcus. Sesi sertti. "Seni korumak için yanında olmalıydım. Seni seviyorum, Kira."

"Ben de seni seviyorum," dedi Kira hafifçe ama kafasının içinde bir ses, "*Korunmaya ihtiyacın yok,*" diyordu.

Sesi duymazlıktan geldi. Şimdi tek istediği, Marcus'un kollarının arasında olmaktı.

"Birini yakaladın, değil mi?"

Kira duraksadı. Parsiyel hakkında konuşmak bir yana, düşünmek bile istemiyordu. Sonra başını evet manasında salladı. "Evet."

"Dedikodular dolaşıyor. Herkes, Savunma Hattı'nın adanın batı tarafından bir şey getirdiğini biliyor ama kimsenin ne olduğu konusunda en ufak bir fikri yok. Fakat benim ikiyle ikiyi toplamam pek de zor olmadı."

Kira, şehirden ayrılmadan önce herkesin ne kadar gergin olduğunu hatırlayınca bedenindeki gerilimin yavaşça yükseldiğini hissetti. İnsanlar bir iç savaşın eşiğindeydi. "Olan biteni anlayan başka kimse var mı?"

"Sanmıyorum," dedi Marcus. "Doğu Meadow'da bir Parsiyel olduğu, kimsenin aklına gelmeyecektir."

"Belki ilk düşündükleri bu olmayacak," dedi Kira, "ama ikinci, beşinci ya da yirminci ihtimal olarak muhakkak akıllarına gelecektir." Aniden ürperdi ve kollarını ovuşturmak için Marcus'tan uzaklaştı. Marcus bir elini Kira'nın sırtına koydu ve onu yavaşça içeri soktu.

"Endişelenmemiz gereken onlarca konu var," dedi Marcus. Karakterine hiç uymayan kasvetli bir tavır takınmıştı. "Sen yokken bir Ses saldırısı daha oldu; büyük bir taneydi. Köpek evlerini yağmaladılar ve neredeyse Savunma Hattı'nın sahip olduğu eğitimli köpeklerin tümünü ya öldürdüler ya da çaldılar. Artık..."

Kalp atışları hızlanan Kira durdu ve Marcus'u kolundan yakaladı. "Köpek evleri mi? Saladin orada çalışmıyor muydu?"

"Harika çocuk," dedi Marcus başını evet anlamında sallarken. "Gezegendeki en genç insan. Köpeklerle birlik-

te onu ve orada çalışan insanların yarısını da kaçırdılar. Psikolojik olarak büyük bir darbe aldık. Köpeklerimiz olmadan ormanda Ses'i takip etmemiz mümkün değil ama Saladin olmadan... Sanki öylece içeri girdiler, bir köpek yavrusunu tekmelediler ve bebeği kaçırdılar. Çok sayıda insan, Ses'e karşı tam teşekküllü bir savaş ilan etmemizi istiyor."

"Neden bunu yapsınlar ki?" diye sordu Kira. "Bunun insanları deliye döndüreceği açık – sanki bizim tepemizi attırmak için uğraşıyorlar. Böyle eylemler onlara yeni destekçi kazandırmayacak. Belki de bir savaş başlatmaya çalışıyorlardır, ne dersin?"

"Onu fidye karşılığında ellerinde tutuyor olabilirler," dedi Marcus. "Saladin kesinlikle çok büyük bir pazarlık kozu. Arkalarında bir de not bıraktılar."

"Not mu?"

"Aslında köpek evinin duvarına 6 metre yüksekliğinde bir duvar yazısı bırakmışlar ama yine de not, nottur. Verdikleri mesaj açıktı: 'Umut Kanunu'nu Geri Çekin.'"

Kira plastik tünelden geçti. "Günaydın." Sözcük ağzından düşünmeden çıkmıştı, duraksadı ve neden öyle söylediğini merak etti. Yaratığı bir insan olarak mı görmeye başlamıştı?

Parsiyel, tabii ki, hiçbir şey söylemedi. Kira, tepki bile vermediği için yaratığın uyuduğunu düşündü. Yavaşça Parsiyel'e yaklaştı. Olabildiğinde ses çıkarmamaya çalışıyordu ama Parsiyel inleyip öksürdü ve başını yana çevirip tükürdü.

"Sen ne yap..." Kira donakaldı.

Yaratığın tükürüğü kanlı ve kıpkırmızıydı.

Kira dosyalarını elinden düşürdü ve koşarak onun yanına gidip başını nazikçe kaldırdı. Yüzü, kan lekeleriyle ve morluklarla doluydu.

"Lanet olsun, sana ne oldu?"

Yaratık bir kere daha inledi ve gözlerini yavaşça kırpıştırarak açtı. "Kan."

"Evet," dedi Kira; biraz havlu bulmak için dolaplara koştu. "Kanaman olduğunu görebiliyorum, ama neden? Ne oldu?"

Yaratık tek kelime bile etmedi. Başını çevirdi, boyun kaslarını gevşetmeye çalıştı ve sağ kolunu havaya kaldırdı; bağları kolunu ancak üç santim kadar kaldırmasına izin vermişti. Kolu ince, hassas görünümlü, pembe kesiklerle kaplıydı. "Beni kestiler."

Kira'nın ağzı korkuyla bir karış açıldı. "Kim?" Korkusu aniden öfkeye dönüştü. "Kim yaptı? Muhafızlar mı? Doktorlar mı?"

Adam başını hafifçe salladı ve diliyle ağzının içini yoklayarak tüm dişlerinin hâlâ yerinde olduğundan emin olmaya çalıştı.

"Bu çok saçma," dedi Kira. Öfkeden gözü dönmüştü. Ağır ağır mikroskoba doğru yürüdü, kendi kendine söylendi ve Parsiyel'in yanına döndü. Biri buraya gelmiş ve Kira'nın yapmayı düşündüğü ama insani olmadığından vazgeçtiği her şeyi yapmıştı. Köşedeki kameraya uzun ve buz gibi bir bakış attı. Camdan yapılmış ruhsuz göz, bakışlarına boş boş karşılık verdi. Kira kamerayı parçalamayı istiyordu ama derin bir nefes alıp kendini sakinleş-

meye zorladı. Sinirlenmek hiçbir şeyi çözmeyecekti. *Burada iyi adamı oynamaya çalışıyorum ama... Parsiyel'in üzerine titremem gerçekten "iyi" bir davranış mı? Onun sınırlarını test ederek insanlığa daha iyi hizmet edebilir miyim?* Masaya döndü ve oturdu. Gözlerinde boş bir ifadeyle ileriye doğru bakıyordu. *Ne yapacağımı bile bilmiyorum.*

Başını önüne eğdi ve yere bakarken çöp kutusundaki kırış kırış olmuş plastik eldiveni gördü. Nefes testi – hava yoluyla bulaşan RM örneklerine ulaşabilmek ve Spor'u inceleyebilmek için hâlâ Parsiyel'in nefesini yalıtmanın bir yolunu bulmalıydı. Aklına gelen yöntemlerden hiçbiri yeterince iyi değildi. Plastik eldivenler işe yarayabilirdi ama bunun için deneğin gönüllü olması gerektiğinden emindi. Masanın üzerinde kasvetli ve sessiz bir şekilde yatan Parsiyel'e baktı.

Ayağa kalktı, yeni bir çift plastik eldiven aldı ve yavaşça masaya doğru yürüdü.

"Bir adın var mı?"

Parsiyel dikkatlice Kira'yı süzdü. Bakışları öylesine acelesiz uzak ve sorgulayıcıydı ki Kira, yaratığın her ayrıntısını hesaplayıp ezberlediğini düşündü.

"Neden bilmek istiyorsun?"

"Çünkü sana 'Parsiyel' demekten yoruldum."

Adam bir kere daha Kira'ya baktı. Sonra bitkin bir tavırla hafifçe gülümsedi. "Samm."

"Samm," dedi Kira. "Daha alışılmadık bir isim beklediğimi itiraf etmeliyim."

"İki tane M harfi var."

"Neden?"

"Çünkü sırt çantamın üzerinde öyle yazıyordu," dedi

Samm. "'Sam M.' İkinci M harfinin soyadı olduğunu bilmiyordum: Sadece iki günlüktüm ve soyadı olan kimseyle tanışmamıştım. Sadece... Samm oldum. Bir raporda adımı sorduklarında Samm dedim ve öyle kaldı."

Kira başını sallayıp onun yanına çöktü. "Samm," dedi, "bana yardım etmek ya da dediklerimi yapmak için hiçbir nedeninin olmadığını biliyorum ama bunun çok önemli olduğunu anlamanı istiyorum. Dün, RM'nin bizim için büyük bir sorun olduğunu tahmin ettin ve haklıydın. Burada yaptığım her şey -hepimizin yaptıkları- RM'ye karşı bir tedavi bulmak için. Manhattan'da olmamızın nedeni de buydu çünkü adada bıraktıklarımız işimize yarayacak bir cevap sunmuyordu. Bunun senin için önemli olup olmadığını bilmiyorum ama benim için inanamayacağın kadar önemli. Tedaviyi bulabilmek için canımı bile veririm. Kulağa garip geldiğini biliyorum ama benim için bir iyilik yapmanı isteyeceğim." Duraksadı. Az kalsın vazgeçecekti ama sonra plastik eldiveni havaya kaldırdı. "Buna üfler misin?"

Adam bir kaşını havaya kaldırdı.

"Bunu şişirmene ihtiyacım var," diye açıkladı Kira. "Bu şekilde nefesinden numune alabilecek ve tıbbi bilgisayarda inceleyebileceğim."

Adam tereddüt etti. "Bana adını söyle."

"Neden?"

"Çünkü sana 'insan' demekten yoruldum."

Kira boynunu uzatıp ona baktı. Bu bir şaka mıydı? Sesi her zamanki kadar alelade ve duygusuzdu ama sanki sözlerinin arkasında oyuncu bir şeyler vardı. Onunla iletişim kurmaya çalışıyor olabilir miydi? Ya da belki de

Kira'yı test etmeye çalışıyordu. Tüm o sakinliğine rağmen gözlerindeki inceleyici bakış yok olmamıştı. Her ne yapıyorsa birden fazla nedeni olmalıydı. Kira dudaklarını birbirine bastırıp düşündü ve ona ayak uydurmaya karar verdi. "Benim adım Kira."

"O zaman evet, Kira, plastik eldivenini şişirebilirim."

Kira eldiveni Parsiyel'in dudaklarına götürdü ve nefesini ellerinde hissetti. Adam güçlü bir şekilde üflerken eldiveni sıkıca tuttu. Ancak birkaç denemenin ardından eldiveni düzgün bir şekilde bağlamayı becerdi ama sonunda, ağzı sıkıca bağlanmış eldivenin içinde bir miktar numune bırakmayı başarmıştı. "Teşekkür ederim." Kendini biraz aptal gibi hissederek eldiveni tıbbi bilgisayarın numune yuvasına koydu, haznenin kapağını kapattı ve ekranların arasında dolaşmaya başladı. Bilgisayar, olabildiğince fazla sayıda yapı bulup Kira'nın bunları daha sonra inceleyebilmesi için depolamaya koyuldu.

Neredeyse işlem başlar başlamaz ekranın köşesinde küçük bir mesaj penceresi belirdi – bilgisayar, veritabanındaki bir şeye "Parsiyel uyum" gösteren bir yapı tespit etmişti. Kira başını iki yana salladı. *Bana kelime oyunu yapmaya kalkışmıyorsun, değil mi, sevgili mikroskop?* Bir dakika sonra ekranda bir mesaj daha belirdi, sonra iki tane daha, sonra dört tane daha. Parsiyel uyumlar birbirini takip ediyordu. Kira görüntüyü açtı ve tuhaf görünümlü bir protein yapısıyla karşılaştı. Tamamen yeni görünmesine rağmen tıpkı bilgisayarın dediği gibi oldukça tanıdıktı. Görüntüye yakından baktı. Artık onlarca eşleşme vardı; bilgisayarın tespit ettiği rakam hızla yüze doğru yükseliyordu. Samm'in nefesindeki bir şey, RM

Damlacığına bir hayli benziyordu ama yine de tıpatıp aynısı değildi. Kira'nın parmakları ekranlar arasında dolaştı; görüntüyü büyüttü, döndürdü, parçalarına ayırdı. Belirgin ölçüde RM'nin kan yoluyla bulaşan türünü andırıyordu – boyutu, şekli ve hatta yüzeyindeki noktalar ve alıcılar benzerdi. Tam olarak RM olduğu söylenemezdi ama Kira'nın ürpermesine neden olacak kadar benziyordu. Az sayıdaki fark, işin en korkutucu yanıydı çünkü yeni bir yapı olduğunu kanıtlıyordu. Belki de virüsün yeni bir türüydü.

Ve Samm nefes alıp vererek bunu çevresine yayıyordu.

Kira tavana baktı ve bakışları bir köşeden diğerine kaydı. Yardım çağırmayı ya da odadan koşarak uzaklaşmayı düşündü ama sonra duraksadı. *Bunu detaylı bir şekilde düşünmeliyim.* İlk olarak henüz kendisi bile hastalanmamıştı; patojen saldırısına dair hiçbir belirti, rahatsızlık ya da işaret göstermiyordu. Ekrana biraz daha yakından bakıp nesneyi inceledi: RM'ye benziyordu ama virüs gibi görünmüyordu. Virüslerin ortasında bir çekirdek bulunurdu. Bu küçücük çekirdekteki genetik bilgiler konak hücreye girer ve hücrenin yapısını bozardı ama Samm'in nefesindekinin böyle bir çekirdeği yoktu. Görüntünün katmanlarını ayıklamak için parmaklarını kullanarak yapıyı ayrıntılı bir şekilde inceledi. Görebildiği kadarıyla bu yeni parçacığın kendisini kopyalaması mümkün değildi. Bir virüsün henüz virüs olamamış hali gibiydi.

Her ne olursa olsun, sonunda Kira'nın elinde odaklanabileceği bir şey vardı. Görüntüyü, veritabanındaki diğer görüntülerle karşılaştırdı ve amacını ya da işlevini anla-

maya çalıştı. Kısa zaman içinde iki olasılık kendini gösterdi. Kira bunları defterine not aldı: İlk olarak, Samm'in kanı, bir zamanlar, Damlacığı üretmiş ve daha sonra ise o becerisi etkisini yitirip geriye sadece etkisiz, virüs niteliği taşımayan bir yapı bırakmış olabilirdi. Bu, insanlardaki kör bağırsak gibi işlevini kaybetmiş bir yapıydı: Sadece bir önceki işlevine dair kanıtlar barındırıyordu. Kira not defterine bakarak bu olasılık üzerinde düşündü. Parsiyeller RM'yi bu şekilde yaymış olabilir miydi? Sadece nefes alıp vererek herkesi öldürmüş olabilirler miydi? Ama o zaman işlev nasıl etkisini kaybetmişti? Şalteri indiren ve ölümcül bir virüsün etkisini kaybetmesine neden olan neydi? *Parsiyeller bir mühendislik harikasıydı*, diye düşündü Kira, öyle bir şalter ve onu açıp kapatacak güç doğrudan onların yapısında bulunabilir. Ama o güce ulaşmamı sağlayacak anahtar kimin elinde?

Kira ürperdi, olasılıklar midesinin düğümlenmesine neden oluyordu. Buna rağmen, parçacık hakkındaki ikinci tahmini ilkinden bile kötüydü: Samm'in nefesindeki parçacık, virüsü etkin kılmak için kullanılan, insan kanıyla temas edince ölümcül bir Damlacığa dönüşmek için tasarlanmış öncü madde olabilirdi. Parsiyellerin bağışıklığı ardında yatan gizem bu olabilir miydi? Bir insan bulana kadar saldırıya geçmeyen bir virüs? Bu, Kira için en kötü olasılıktı çünkü yapabileceği hiçbir şeyin olmadığı anlamına geliyordu – virüsle savaşmak için Parsiyellerden kopyalayabileceği bir savunma mekanizmasının olmadığını söylüyordu. RM özellikle ve doğrudan insanları hedef alıyorsa ona karşı yapılabilecek en iyi savunma, insan olmaktan vazgeçmekti.

Belki de hayatta kalmanın tek yolu bir Parsiyel olmaktı.

Kira başını iki yana salladı, elindeki defteri masaya attı ve bu düşünceyi aklından uzaklaştırmaya çalıştı. Bu şekilde düşünemezdi – bu şekilde *düşünmezdi*. Parsiyellerin genetik kodunda pasif durumdaki RM'nin etkisini yok eden bir şey olmalıydı. Kira bunu kopyalayabilmeli ve insanlara ait genetik koda uygulayabilmeliydi. Ve onu kesinlikle bulacaktı. Bu sadece Samm'in dünkü sözlerinin doğru olmadığını kanıtlıyordu: Parsiyellerin temel düzeyde olsa bile RM ile bağlantısı vardı. Ama mesele bu kadar mıydı?

Ekrana dokundu ve parçacığa bir isim vermek için parçacığın profil bilgilerini açtı. Kan yoluyla bulaşanın adı Damlacık'tı çünkü şişmancaydı; hava yoluyla bulaşana Spor demişlerdi çünkü, tahmin edildiği kadarıyla, virüs bu şekilde yayılıyordu. Kira doğru düzgün hiçbir işlevi olmadığından yeni parçacığa Pusucu ismini verdi. Orada öylece duruyor ve eğer tahminleri doğruysa saldırmak için en doğru anı bekliyordu.

"Aradığını bulamayacaksın."

Kira bir kere daha irkildi; Samm'in tuhaf bir zamanlama anlayışı vardı. Ama yine de meraklanmıştı. "Ne aradığımı nereden biliyorsun?"

"Bir çözüm arıyorsun."

"Bir tedavi arıyorum."

"Tedavi işin sadece bir parçası," dedi Samm. "Tüm sorunlarının çözümünü arıyorsun: İsyanlar, salgınlar, siyasi kargaşa, iç savaş. Her şeyden korkuyorsunuz ve dürüst olmam gerekirse, hayatınızdaki her şeyin epey korkutucu

olduğunu itiraf etmeliyim. Bunları atlatıp hayatlarınıza geri dönmek için bir yol arıyorsunuz. Ama RM'yi tedavi ederek ihtiyacın olan yanıtlara ulaşamayacaksın. Bunu sen de biliyorsun."

Bizi dinliyormuş, diye düşündü Kira. *Söylediklerinin çoğunu duruşmada duymuş olabilir ama tümünü değil. Özellikle de Ses'i. Ama bizi dikkatle dinliyormuş ve duyduklarını bir araya getirmeyi becermiş.* İlk düşüncesi, Parsiyel'in daha fazla bilgi edinmesini önlemek için konuşmaya son vermek oldu. Oysaki bağlı durumdaydı ve yaşayacak sadece dört günü kalmıştı. İç savaşın her an patlak vermeye hazır olduğunu anlamak kaçmasına nasıl yardım edecekti?

Kira kendisini odanın içinde sıkışıp kalmış gibi hissetti ve biraz hava almak için pencereyi açmak üzere Samm'in yanından geçti. Pencere yerinden oynamıyordu. Senato'ya onu oraya kapattıkları için küfrederek pencereyi elinden geldiğince sert bir şekilde itti ama sonra, görünüşte kapalı bir odada olduğunu hatırladı ve pencereyi açmaya kalkıştığı için kendini tam bir aptal gibi hissetti. Bu, daha boğuk bir sesle küfretmesine neden olmuştu.

"Ölmenizi istemiyoruz," dedi Samm.

"O zaman neden bizi öldürdünüz?" Kira ona bakmak için etrafında döndüğü sırada, yüzünün öfkeden kıpkırmızı olduğunu hissedebiliyordu.

"Sana daha önce de söylediğim gibi RM'yi biz yaratmadık."

"Pekâlâ, neden nefesinde bunun tam tersini iddia eden bir şey buldum?"

Samm bunu ilk defa duyuyorduysa bile belli etmedi.

"Sizi öldürmek isteseydik şu anda ölmüş olurdun," dedi Samm. "Bu bir tehdit değil, gerçek."

"O zaman bizden ne istiyorsunuz?" diye sordu Kira. "Neden hayatta kalmamıza izin verdiniz? Ne planlıyorsunuz? Manhattan'da olmanın nedeni bu muydu?"

Adam bir anlığına tereddüt etti. "İnsanlığın hayatta kalması için her şeyi yapabilecek gibi görünüyorsun. Ne kadar ileri gitmeye isteklisin?"

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu Kira. "Ne demek istiyorsun?"

Adam, izlenmekte ve söyledikleri her şeyin dinlenmekte olduğunu bildiği köşedeki kameraya baktı. Ağzını kapadı ve bakışlarını tavana çevirdi.

"Hayır," dedi Kira, onun üzerine eğilerek. "Bunun gibi bir şey söyleyip ondan sonra çeneni kapatamazsın. Eğer lafını bitirmeyeceksen neden konuşmaya başladın?"

Adam yanıt vermedi; hatta Kira'ya bile bakmadı.

"Dün bahsettiğin şey bu muydu? Ölmek istemediğin için bize söyleyemeyeceğin konu bu mu? Senin için haberlerim var, Samm: Er ya da geç öleceksin. Söyleyecek bir şeyin varsa söyle gitsin. Manhattan'da olmanın bir nedeni vardı; bunun RM ile bir ilgisi olduğunu mu söylemek istiyorsun?"

Yanında tam bir dakika boyunca bekledi ama Parsiyel sessizliğini bozmadı. Kira öfke dolu bir tavırla pencereye döndü ve pencerenin camına vurdu. Elinden çıkan ses odada yankılandı ama ses sanki uzaktan geliyordu. İşte bu garipti. Kaşlarını çatıp pencereden dışarı baktı ve cama bir kere daha vurdu. Sese neyin neden olduğunu anlamaya çalışıyordu. Hiçbir şey olmadı. Cama iyice

yaklaşınca, camın ötesindeki şehirden yükselen ve birbirini takip eden patlama seslerini duydu. Gürültünün nereden geldiğini görmek için pencereden dışarı baktı ve ağaçların arkasında bir yerlerden yükselen dumanı fark etti. Birkaç bloktan daha uzak olamazdı. Patlama sesleri devam etti; birbirini takip eden hızlı, ritmik bir sesti ama insanların koşarak kaçtığını görene kadar sesin ne olduğunu anlayamadı.

Otomatik silah sesleri. Şehir saldırı altındaydı.

Yirminci Bölüm

"Ses," dedi Senatör Weist. Kira, Mkele ve duruşmada tanıştığı beş senatörle birlikte hastanenin konferans salonundaydı. Atmosfer ise hayatında hiç hissetmediği kadar gergindi. "Senato binasına saldırdılar. Şu ana kadar karşılaştığımız en büyük vurucu timdi -en az kırk, belki de daha fazla asi vardı- ve bir tanesini bile canlı ele geçiremedik."

"Ya saldırı sırasında orada olsaydık?" diye sordu Hobb. Huzursuzca odayı bir baştan diğerine arşınlarken dalgalı saçları cansız ve terden sırılsıklam olmuş, yüzü ise solgundu. "Bunun için yeterli sayıda muhafızımız yok..."

"Hedefleri Senato değildi," dedi Mkele. "Devam etmekte olan hiçbir toplantı ya da binada hiçbir Senatör olmadığı düşünülünce muhafız sayısının en az olduğu anda saldırdılar. Amaçlarının mümkün olduğunca az direnişle karşılaşarak içeri girmek olduğu açık."

"Yani bu bir soygun muydu?" diye sordu Delarosa. "Bu hiçbir anlam ifade etmiyor. Senato binasında muhafaza ettiğimiz her şeye, şehir dışındaki bazı yerleri yağmalayarak ulaşabilirler."

"Parsiyel'i arıyorlardı," dedi Mkele. Odaya sessizlik çöktü. "Dedikodular çoktan ağızdan ağza yayılmaya başladı. Bayan Walker'ı bize katılması için davet etmemizin nedeni de bu."

"Askerlerden biri konuştu," dedi Senatör Kessler, "ya da konuşan Kira'ydı. Ona asla güvenmemeliydik."

Kira karşı çıkmaya hazırlandı. Kessler'in kendini beğenmiş yüzüne karşı en iyi ve en korkunç hakaretlerini sıralamak üzereydi ki Mkele araya girdi.

"Kira konuşmuş olsaydı," dedi, "hastaneye saldırmaları gerektiğini bilirlerdi. Bence, Ses'in elimizde ne olduğunu bilmiyor olması ya da elimizde büyük ihtimalle bir şeyler olduğunu tahmin ediyor olması daha yüksek bir ihtimal çünkü nerede olduğunu bile bilmiyorlardı. Binaya sprey boyayla yazılmış olan mesaj bile belirsiz: "Senato size yalan söylüyor. Sizden ne gizliyorlar?" Ne gizlediğimizi bilselerdi sizce bunu söylemezler miydi?"

"Eğer bir isyan başlatmak istiyorlarsa," dedi Weist, "Parsiyel hakkındaki haberlerin daha azına neden olacağını düşünmek saçmalık."

"Bu noktadaki en akla yatkın amaçları isyan çıkarmak olacaktır," dedi Delarosa. "Ancak bu şekilde darbe yapabilmek için ihtiyaçları olan kargaşayı çıkarabilirler."

"Gerçekten ne kadar az şey kaybettiğimize bakacak olursak," dedi Mkele, "bu saldırı, bize zarar verdiğinden çok işimize yaradı. Sahip oldukları bilgi, sahip olmadıkları bilgiyle bir arada düşünülünce istihbarat ağlarının nasıl çalıştığına dair değerli bir ipucu elde etmiş oluyoruz."

"Bu harika," diyen Hobb küçümseyerek güldü. "Ama saldırıdan öncesi ne olacak? Sırrımızı nasıl öğrendiler? O kadar zekiysen neden bunları engelleyemedin?"

"Bu kadar küçük bir toplulukla böylesine bir sırrın uzun süre gizli kalacağı gibi bir yanılgıya düştüyseniz kendinizi kandırıyorsunuz," dedi Mkele. "En başından beri Parsiyel'in varlığına karşı çıkıyorum."

"Kararımızı, sizin teminatınız doğrultusunda verdik," dedi Kessler. "Savunma Hattı'nda sızıntı varsa bunu bulmanız..."

"Neyin içine girdiğimizi tam olarak biliyorduk," dedi Delarosa. "Bayan Walker'la yaptığımız plan işe yararsa karşılaştığımız her saldırı buna değer olacak. Olası faydaları, karşımıza çıkacak engellerden daha büyük."

"*Eğer* işe yararsa," dedi Kessler, Kira'ya sert bir bakış atarak. "Ve *eğer* Ses, işimiz bitmeden önce dört dörtlük bir saldırı düzenlemezse. Çok fazla *eğer* diyoruz."

Sanki yapan onlarmış gibi benim işimden bahsediyorlar, diye düşündü Kira. Karşı çıkmak için ani bir istek duydu ama kendini tuttu. *Hayır. Bu konuda birlikte çalıştığımızı düşünüyorlarsa sonuçtan umutlular demektir. Projeyi destekliyorlardır. Tedavi bulunduğu sürece alkışları kimin toplayacağı önemli değil.*

"Çok fazla *eğer* diyoruz," diye devam etti Hobb. "Ve işler aniden tersine giderse hepimiz birer vatan haini ve savaş suçlusu ilan edileceğiz. Weist isyan konusunda haklı: Bir Parsiyel'i gözaltında tuttuğumuz haberi dışarı sızarsa kimse bir açıklama beklemeyecek. Parsiyel'i bulana kadar önlerine çıkan her şeyi ezip geçecek ve sonunda onu da yok edecekler."

"O zaman yerini değiştirmeliyiz," dedi Skousen. "Belediye binasına düzenlenen saldırı epey tahrip ediciydi; aynısını hastaneye de yapmaya kalkarlarsa ciddi bir riskle karşı karşıya kalırız – hastalar, tesisler ve hatta binanın kendisi tehlikeye girer."

"Ama onun yerini değiştiremeyiz," diye ısrar etti Kira. "Nassau Hastanesi, araştırma için ihtiyacımız olan kaynaklara sahip adadaki tek yer. Başka hiçbir yerde buradaki ekipmanlar yok."

"En iyi senaryo hiçbir şey söylememek," dedi Mkele. "Senatör Weist'in başlangıçtaki tepkisi kesinlikle doğruydu ve varsayımlarıma göre, Doğu Meadow'un ortasında bir Parsiyel gizlediğimiz haberi yayılırsa halkın tepkisi tutkulu ve şiddet yanlısı olacaktır. İnsanlar isyan edecek ya da kitle halinde Ses'e katılacaklardır. Polis devriyelerini iki katına ve Senato'daki muhafız sayısını da üç katına çıkarmayı öneriyorum."

"Neden işleri zorlaştırıyorsunuz?" diye sordu Kessler. "Neden yaratığı idam edip kurtulmuyoruz?"

"Ondan öğrenebileceğimiz çok fazla şey var," dedi Kira ama Kessler'in ona attığı öfkeli bakış karşısında donakaldı. *Bu kadının sorunu ne?*

"Katılıyorum," dedi Mkele. "Öğrenmeyi umduğumuz şeylerin, bu sırrın sızması riskine değip değmeyeceğine karar vermeliyiz. Bayan Walker, kaydettiğiniz ilerleme konusunda rapor verebilir misiniz?"

Kira adama ve ardından senatörlere baktı. "Beş günü tamamlayacağız," dedi çabucak.

"Bir rapor istiyoruz," dedi Delarosa, "fikrinizi değil."

"Şu ana kadar yaptığım testler bile paha biçilemez tıb-

bi bilgileri gün ışığına çıkardı," dedi Kira. "Yalnızca ilk kan testi bile, Parsiyel fizyolojisi konusunda daha önce bilmediğimiz birçok şeyi gözler önüne serdi. Adamın gelişmiş bir trombosit sistemi var..."

"Yaratığın," dedi Doktor Skousen.

Kira kaşlarını çattı. "Pardon?"

"Yaratığın gelişmiş bir trombosit sistemi var," dedi Skousen. "Bir makineden bahsediyoruz, Kira, bir insandan değil."

Kira gözleriyle odayı taradı ve Senatörlerin gözlerinin güvensizlik ve öfke karışımı bir duyguyla dolu olduğunu gördü. Odadaki herkesin gözleri ona dikilmişti çünkü düşmanlarının lehine konuşuyordu. Onu ne kadar çabuk öldürmeye karar vermeye çalıştıkları sırada böylesi bir tepkiyi göze alamazdı. Onu ne zaman "insan" olarak görmeye başlamıştı ki zaten? İtaatkâr bir tavırla başını salladı ve zemine baktı. Mümkün olduğunca tehditkâr görünmemeye çalışıyordu. "Üzgünüm, dilim sürçtü. Vücudundaki kesiklerin ve yaraların olağanüstü bir hızda iyileşmesini -sağlıklı bir insandan katbekat daha hızlı iyileşmesini- sağlayan gelişmiş bir trombosit sistemi var."

Weist sandalyesinde kıpırdandı. "Ve sen de... gelişmiş iyileşme becerisinin, RM tedavisinin anahtarı olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Büyük olasılıkla," dedi Kira ama aslında tam tersini düşünüyordu; elinden geldiğince olumlu şeyler söylemeye çalışıyordu. "Ama bu sabah bulduklarım çok daha önemli." Bu kısmı da abartıyordu ama biraz daha zaman kazanmalıydı. "Parsiyel'in nefesinde nötr hale gelmiş RM izleri bulunuyor."

Senatörlerden şaşkınlıkla dolu sesler yükseldi; hatta Hobb gülümsedi. Kira, senatörlerin mutlu olduğunu görebiliyordu ve sözlerine devam etti. "Spor olarak etiketlediğim hava yoluyla bulaşan virüsün izine rastlayıp rastlamayacağımı görmek için Parsiyel'in nefesini analiz ediyordum ama onun yerine, kan yoluyla bulaşan virüsün pasif ve virüse benzemeyen bir türünü buldum. Sanki biri bir RM örneğini almış ve virüsün işlevsel tüm parçalarını söküp atmış gibi görünüyordu – üreyemiyor, yayılamıyor, hiçbir şey yapamıyor. Parsiyel'in fizyolojisinde RM ile savaşmamıza yardımcı olacak bir şeylerin barındığına dair şu ana kadar elimize geçen en kesin kanıt budur."

"Etkilendim," dedi Delarosa başını sallarken. Skousen'e baktı. "Bunu biliyor muydunuz?"

"Bu sabah bulmuş," dedi Skousen. "Henüz kayıtları inceleyecek zamanım olmadı." Yaşlı doktor ağır ağır Kira'ya döndü. "Bunun nötr bir RM olduğundan, yani etkinleşmeyi bekleyen bir RM olmadığından emin misin?"

Bunu soracağını biliyordum. "Hâlâ bunu araştırıyorum."

"Ne olduğunu bile bilmediğine göre bundan böylesine kararlı bir şekilde bahsetmek için erken görünüyor."

"Küçük bir kanıt bile bizi bazı ümit verici sonuçlara götürebilir," dedi Kira. "Yeni bir virüs olsaydı belirtilerini bir yerde görürdük – yeni belirtiler, yeni hastalar, büyük olasılıkla yeni bir salgın. O -yani yaratık- birkaç gündür gözaltında ve kimse hastalanmadı. Onun yanında herkesten fazla zaman geçirdim ve iyiyim."

"Ya yeni bir virüs değilse?" diye sordu Skousen. "Ya hepimizin bağışıklık sahibi olduğu eski RM'yse ve bu nedenle harekete geçmiyorsa?"

"Bu kesinlikle olası," dedi Kira, "ama demek istediğim şu: Söylediğiniz diğer teori için de geçerli. Bu iyiye işaret olabilir. Her iki şekilde de şu ana kadar ele geçirdiğimiz en güçlü ve umut verici ipucundan bahsediyoruz. Onunla geçirdiğim bir buçuk günün ardından bulacağımı ümit ettiğimden çok daha umut verici bir ipucu."

"Bu gerçekten önemli olabilir," dedi Weist. Öne doğru eğildi ve diğer senatörlere baktı. "Ya gerçekten bir tedavi varsa?"

"Planladığımız gibi ilerleyeceğiz," dedi Delarosa ve Weist'e, Kira'ya göre, epeyce sert bir bakış attı. "Bayan Walker, değerlendirmenize katılıyorum: Olumlu olsa da olmasa da bulgularınız takip edilmeye değer. Mümkün olduğunca fazla bilgi edinmeye bakın ve bir şeye ihtiyacınız olursa istemekten çekinmeyin."

"Yenidoğan kanına ihtiyacım var," dedi Kira çabucak. Tüyler ürpertici isteği karşısında yüzünü ekşitti ve olabildiğince doğal bir şekilde söylemiş olmayı diledi. "Bir sonraki doğumda bebeğin başı belirir belirmez bir kan örneği almam gerekiyor. Enfeksiyon sürecini incelemeye çalışıyorum. Bu nedenle, hız çok büyük önem taşıyor."

Delarosa, iç çekip başını tamam anlamında sallayan Skousen'e baktı. Sonra bakışlarını Kira'ya çevirdi. "Elimizden geleni yapacağız."

"Ama güvenlik konusunda ne yapacağız?" diye sordu Skousen. "Ses hastaneye saldırırsa sonuçları korkunç olacaktır."

Düşüncelere dalan Delarosa, bir kez daha masadaki aynı noktaya baktı. "Bay Mkele, bu sizin alanınız."

"Daha fazla askere ihtiyacımız var," dedi Mkele, "ama

hastane konusunda dikkatli olmamız gerekiyor. Şayet Ses hastanedeki güvenliği artırdığımızı fark ederse bir sonraki hedefleri burası olacaktır."

"O zaman Senato'yu buraya taşıyalım," dedi Hobb. "Güvenliği bizim için artırdığınızı düşüneceklerdir."

Mkele başını iki yana salladı. "Bu sadece sorunun daha kötü bir hal almasına neden olur. Senato, belediye binasında toplanmaya devam edecek..."

"Sen aklını mı kaçırdın?" diye sordu Hobb.

"Ses belediye binasını zaten aradı," dedi Mkele adamın sözünü keserek. "Ama aradıkları şeyi bulamadılar. Oraya bir daha saldırmayacaklar. Amacımız, birden fazla hedef göstererek onların aklını karıştırmak; bir sonraki hedefi gözlerinin önüne sermek değil. Şehir çevresindeki muhafız devriyelerinin sayısını artıracağız, LaGuardia'dan asker çekeceğiz ve Doğu Meadow'daki en önemli yerlere polis oldukları belli olan silahlı adamlar yerleştireceğiz. Yaptığımız hiçbir şey, neyi nerede sakladığımıza dair ipucu vermeyecek ve onlar da yeterli olmadığı her hallerinden belli olan istihbaratçılarına güvenmek zorunda kalacaklar. Başka hiçbir işe yaramasa bile bize zaman kazandıracak."

"Ne kadar zaman?" diye sordu Senatör Weist.

Mkele, Kira'ya baktı. "Tek ihtiyacımız olan üç buçuk gün, değil mi? Daha sonra onu yok edeceğiz."

Hobb başını iki yana salladı. "Daha önce de söylediğimiz gibi, onu yok etmek yeterli değil. Bilgi er ya da geç sızacak ve suçsuz görünmemiz gerekiyor. Kontrolü ancak bu şekilde sağlayabiliriz."

"Kontrol mü?" diye sordu Kira. Bu kelimeyi kullandığı için Isolde'ye nasıl çıkıştığını hatırlamıştı. Senato gerçekten onları bu şekilde mi görüyordu?

Delarosa ona döndü; gözlerinde soğuk ve delici bir ifade vardı. "Evet, kontrol. Büyük ihtimalle, adada yükselmekte olan tansiyonun farkındasınızdır."

"Evet, tabii ki, ama..."

"Ya Ses'in?" diye devam etti kadın. "Masum insanlara karşı düzenlenen terörist saldırıların? İnsanlıktan arta kalanları paramparça edecek korkutucu bir iç savaş olasılığının? Durumu kontrol altına almaya çalışmayacaksak ne yapmamızı önerirsin?"

"Söylemek istediğim bu değildi," dedi Kira.

"Ama bunu ima ediyordunuz," dedi Delarosa. "Kontrolün kötü bir şey olduğunu ve insanları kendi başlarına bırakırsak bizim yardımımız olmaksızın sorunun çözülebileceğini ima ediyordunuz. Toplumumuzun durumuna bakıp sorunun kendi kendine çözüleceğini düşünüyor olamazsınız."

Kira, Kessler'in göz ucuyla ona baktığını gördü ama yine de sözlerine devam etti. "Belki de dizginleri fazla sıkı tutuyorsunuzdur. Ses'in asıl şikâyetçi olduğu şey, Umut Kanunu – insan hakları üzerindeki kontrolünüzü artırdığınızı düşünüyorlar."

"Alternatif öneriniz nedir?" diye sordu Delarosa. "Geri mi çekilelim? Başarılı ve virüse karşı dayanıklı çocukların doğmasına yönelik hedeflerimizden vaz mı geçelim? Senin de durmadan bize hatırlattığın gibi, insan ırkının geleceği tüm eylemlerimizin odak noktasında bulunuyor. Üreme şansımızı yükseltmek için Umut Kanunu'nu yü-

rürlüğe koyduk – bulabildiğimiz en kolay ve en iyi yöntem buydu ve evet, çok sayıda insan bundan şikâyetçi oldu ama insanların hayatta kalabilmesi için şikâyetlerin ve insan haklarının geri planda kaldığı bir an er ya da geç gelecekti." Kalemini masaya bıraktı ve ellerini kavuşturdu. "Salgından önce ne yaptığımı biliyor muydunuz, Bayan Walker?"

Kira başını iki yana salladı.

"Ben bir zoologdum. Nesli tükenme tehdidiyle karşı karşıya kalan hayvanları korumak için çalışıyordum. Bir gün kendimi dünyadaki tüm beyaz gergedanlardan sorumlu halde buldum – on tanesinin de. İki erkek. Çevrelerindeki dünya yerle bir olduğunda onlara ne olduğunu biliyor musunuz?"

"Hayır, hanımefendi."

"Kapıları açtım ve onları serbest bıraktım. Kontrolden vazgeçtim." Duraksadı. "Bir tanesi, henüz o gece bir dağ aslanına yem oldu. Ertesi gün en yakın barınağa ulaşmaya çalışırken hayvanın ölü bedeninin yanından geçtim."

"Yani o kadar mı?" dedi Kira hissettiği ürpertiyi göz ardı etmeye çalışarak. "Sizin için hayvanat bahçenizdeki soyu tükenmekte olan hayvanlardan biri miyiz?"

"Bunu inkâr mı ediyorsunuz?" diye sordu Delarosa.

Kira dişlerini sıktı; doğrudan senatörün işine yarayacak bir cevap vermek istemiyordu. "Sayımız ondan fazla."

"Tanrı'ya şükürler olsun."

Kira senatörlere ve onların arkasında bir heykel gibi dikilmekte olan Mkele'ye baktı. Aklına hiçbir şey gelmiyordu.

"Dünya darmadağın bir halde," dedi Hobb. "Bunu biliyoruz. Onu bildiğimiz en iyi şekilde korumaya çalıştığımızı anlamalısınız. İçinde bulunduğumuz odaya bir bakın: Skousen dünyadaki en kıdemli doktor; Delarosa şu ana kadar tanıştığım en uzun süre yöneticilik yapmış kişi ve Kessler sayesinde yiyecek taze besinlerimiz var – çiftlik ve pazar programımızı oluşturan kendisidir. Sizin henüz anlamaya başladığınız sorunları çözmek için gece gündüz çalışıyorlar ve bunu, sizin okumayı bile bilmediğiniz zamanlardan beri yapıyorlar. Tahmin bile edemeyeceğiniz planlarımız ve acil durum planlarımız var. Lütfen bize güvenin."

Kira, senatörün bakış açısını çözümlemeye çalışarak yavaşça başını salladı. "Haklısınız," dedi. "Manhattan yolculuğumuzu planlarken ben de aynısını söylemiştim: Hiçbir şey, bir geleceğimizin olmasından daha önemli değil. Sahip olduğum her şeyden vazgeçmeye hazırdım."

"Kesinlikle," dedi Delarosa.

"O zaman..." Kira duraksadı. "Geleceğe yönelik planınız Umut Kanunu'ndan ve kontrol planınız ise, Senatör Hobb'un da dediği gibi, iyi görünmenizi sağlayacak bir şekilde Parsiyel'i öldürmekten geçiyor."

"Kontrolü sağlayacak bir şekilde," dedi Hobb.

Kessler ofladı. "Ona her şeyi açıklamak zorunda değilsiniz..."

"Benim çalışmam ne olacak?" diye sordu Kira. "Tedavi bulmak için yaptığım her şey? Buna nasıl bir kılıf bulacaksınız?" Kaşlarını çattı. "Bu sizin için bir öncelik mi?"

"Plan içindeki planlar," dedi Hobb. "Bir şeyler bulabilirseniz üzerine atlarız ama bulamazsanız... hazır olmalıyız."

"Sadece şunu unutmayın," dedi Delarosa. "Kimse bundan haberdar olmamalı. Bizi buna mecbur bırakığınız, zeki ve becerikli olduğunuzu kanıtladığınız için size güvenerek buraya gelmenize izin verdik. Ama adaya adımınızı attığınız anda şunu aklınızdan çıkarmamalısınız: Ne yaptığımızı birileri öğrenecek olursa sadece bir isyanla karşılaşmayız. Bir devrimle burun buruna geliriz."

Yirmi Birinci Bölüm

Kira doğrudan laboratuvara dönmek yerine kafeteryaya gitti. Düşünmek için zamana ihtiyacı vardı.

Senato'nun planı neydi? Bir parçası, haklı olduklarını biliyordu ama hâlâ kafasının içinde, tetikte olması gerektiğini söyleyen bir ses vardı. Onlar da Kira'nın gördüğü sorunların farkına varmışlardı ama çözümleri o kadar farklıydı ki: Kira, RM'ye karşı bir tedavi bulmak istiyordu ama onlar, bunu kontrolü ellerinde tutmalarını sağlayacak bir yol gibi görüyorlardı. Ve evet, kontrolü ellerinde tutmak için gerçekten çok geçerli sebepleri vardı – Doğu Meadow'daki topluluk, istikrarlı olmaktan çok uzaktı ve sınır dışındaki toplumlarda durum çok daha beterdi. Onları yönlendirecek güçlü birine, güçlü bir lidere ihtiyaçları vardı.

Ama yine de.

Gözlerini kapattı, derin bir nefes aldı ve kafasındaki düşünceyi uzaklaştırmaya çalıştı. *Senato hakkında endişelenmeyi bırakmalıyım – işe geri dönmek zorundayım.*

Kira, çevresindeki koşuşturmacayı görmezden gelerek hızlı adımlarla koridordan geçti. Kapının yanında nöbet tutan Shaylon'a başıyla selam verip laboratuvara girdi. Fandan bir tıslama sesi yükseldi. Yerdeki dekontaminasyon devreleri vızıldadı. Ve işte oradaydı. Hâlâ masaya bağlanmış, kollarını iki yanma uzatmış, yüzünü gökyüzüne dönmüş, karanlık ve vakur bakışlarını tavana dikmiş haldeydi. İçeri giren Kira'ya baktı ve sonra bakışlarını yeniden tavana çevirdi.

Ekranı uyku modundan çıkarmak için tıbbi bilgisayarın ekranına dokundu ve nefes analizinin hâlâ açık olduğunu gördü; tarayıcı işini bitirmiş, binlerce parçacığı kataloglamıştı. Hem organik hem de inorganik parçacıkların çoğunu tanımıştı: Nefeste bulunan her zamanki gazlar, cilt hücrelerinin parçaları, mikroskobik kir parçacıkları, eser miktarda mineral ve bir avuç dolusu bakteri. Özel hiçbir şey yoktu. Diğer yandan, tanımlayamadığı parçacıkların listesi on kat daha uzundu. Listeyi genişletti ve parmağını aşağı doğru kaydırarak listeye göz attı: Bazıları büyük, bazıları küçük, bazıları tuhaf şekilli ve son derece garip görünümlü küçük kimyasal yapıların görüntüleri birbirini takip ediyordu. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Listeyi incelerken görüntülerin çoğunun benzer olduğunu ve bileşenlerin, birbirini tekrar eden çok sayıda kategoriye ayrıldığını fark etti. Molekülleri inceleyerek görüntüleri işaretlemeye koyuldu. Yapıları tanımlamakta önemli rol oynayan kısımları işaretliyor, alt gruplara ayırıyor, tıbbi bilgisayara farklı parçaları nasıl tanımlayacağını öğretiyordu. Kısa zaman içinde bilgisayar, listeyi kendi başına taramaya ve yapı-

ları başlıca dokuz gruba ayırmaya koyuldu. Onuncu grup ise herhangi bir bağlantı kuramadığı yapıları içeriyordu. Hâlâ işlevleri konusunda hiçbir ipucu vermiyordu ve Kira da görüntüleri inceleyerek işlevlerini ayırt edemiyordu. Her ne olursa olsun, Samm'in kanı onlarla doluydu.

Yapıların hiçbiri Pusucu kadar karmaşık değildi ama yine de Kira'nın alışık olduğu maddelerden hiçbiriyle eşleşmiyorlardı – kumaş, gıda, mineral ya da plastik olmadıkları açıktı. Kira önce Parsiyel'e, sonra da ekrana bakıp dudaklarını birbirine bastırdı ve ayağa kalktı. Şans eseri olamayacak kadar yaygın ve istikrarlıydılar. Bu da bir amaçları olduğunu gösteriyordu. Adamın bedeni, o amaçtan faydalanmak için alıcı bölgelere ihtiyaç duymalıydı. Bunun dayanıklılıklarıyla bir ilgisi olabilir miydi? Bunu anlamanın tek bir yolu vardı. Yürüyerek masanın yanına gitti, tekerleklerin kilidini açtı ve masayı odada itmeye koyuldu. Samm'in ne yaptığını sormasını bekliyordu ama o tamamen sessiz kaldı.

Masayı, neredeyse otoparkta paslanan araçlar kadar ağır bir makine olan DORD tarayıcısının yanında durdurdu. Laboratuvarındaki en önemli cihaz buydu: bütün bir gövdeyi katman katman, parça parça kataloglayabilen tıbbi bir tarama cihazıydı. Makineyi çalıştırmak için düğmesine basıp cihaz açılırken tıbbi bilgisayarın önüne geçti. En net görüntülerin yanı sıra, yapılar için oluşturduğu kategori tanımları hâlâ oradaydı. Bunları ekranda dondurup ekranı bilgisayardan çıkardı ve dikkatli bir şekilde DORD'a taşıdı. Ekranın etkileyici bir hesaplama becerisi vardı ama bağlanabildiği sensör sistemleriyle kıyaslandığında solda sıfır kalırdı. Ekranı DORD'a taktı ve bir klik

sesiyle yerine kilitlendiğini duydu. Birkaç hızlı parmak hareketinden sonra makine çalışmaya hazırdı: DORD, gizemli parçacıklara karşı Samm'in ciğerlerini, boğazını ve solunum yollarını tarayacaktı. Bu şekilde Kira, parçacıkların nereden gelip nereye gittiği konusunda iyi bir fikir edinecekti. O noktadan sonra sezgilerine güvenmek zorunda kalacaktı. Kira sensör düzeneğini kaldırdı, dışarı doğru çekti ve Samm'i altına yerleştirdi; beyaz plastik bir gövde içinde yer alan, kalın, ağır bir düzenekti. Bir bakışta, odadaki en ağır şey olduğu söylenebilirdi ama kendi ağırlığını kusursuz bir şekilde taşıyordu. "Başlat" düğmesine dokundu ve DORD vızıldayarak çalışmaya başladı.

Kira, taramanın sonuçlarını görmeye hevesli bir şekilde ekranı yakından izliyordu. Bu hızlı bir tarama işlemi değildi. Parmaklarını, DORD'un gövdesine gergin bir şekilde vurdu, ardından döndü ve pencerenin kenarına gitti; her ne kadar konuşmayı reddediyor olsa da Samm'e parçacıkların ne olduğunu bilip bilmediğini sormak istiyordu ama artık tarama işlemi başladığından Samm'in en küçük bir hareketi bile sonuçları etkileyecekti. Kira tekrar döndü ve onu izledi. Bir kaya kadar hareketsizdi; sanki kasti olarak hareketsiz duruyordu.

Ekranda hareketlenme olduğunu görünce kontrol etmek için cihazın başına geçti; DORD çoktan bazı görüntüleri sergilemeye ve kategorilere ayırmaya başlamıştı. Kira listeye göz attı ve M harfiyle etiketlenmiş bir yapının görüntüsünü açtı. Küçük, tuhaf görünümlü, nal şeklinde bir parçacıktı. DORD, Samm'in vücudunda bununla ilgili olabileceğini düşündüğü çok sayıda yapı tespit etmişti:

Bunlardan biri genizde, diğerleri ise ciğerlerdeydi. Kira ekranda yan yana koyduğu görüntüleri inceledi; neredeyse birer beze gibi görünüyorlardı ama Kira'nın aşina olduğu bezelere benzemiyorlardı. Genizde bulunan parçacık belirgin ölçüde daha büyüktü ve DORD, bunu çok sayıda farklı dosyayla ilişkilendirdi. Kira listeyi açtı ve hızla kayıtlara göz attı; gördükleri karşısında tatlı bir şaşkınlık yaşadı; DORD az önceki görüntüyü, şu ana kadar taradığı her parçacıkla ilişkilendirmişti. Ciğerlerdeki küçük bezeler hepsinde göze çarpıyordu ama bunların hepsi, onun kafasındaki büyük bezeye bağlıydı.

DORD çalışmaya devam ederken Kira, büyük bezeyi yakından inceledi. Ne işe yarıyordu? Bilgisayardan bunu tahmin etmesini isteyemezdi ama kısmi eşleşmeler için veritabanını kontrol etmesini sağlayabilirdi. Aramaya başladı ve gözleri tekrar görüntüye takıldı; kendini uzun bir bekleyişe daha hazırladığı sırada sonuçlar aniden ekranda belirdi: Eşleşme yoktu. Kaşlarını çattı ve testi tekrarladı. Eşleşme bulunamıyordu.

Sanırım bunu kendim yapmam gerekecek. Parçacıkların her birinin kendisiyle ilgili iki yapısı olduğu göz önünde bulundurulunca ilk tahmini, yapının parçacığı oluşturduğu ve diğerinin de onu yakaladığı şeklindeydi: Tıpkı bir yazıcı ve bir okuyucu gibi. Bu da parçacıkların bilgi taşıdığı anlamına geliyordu. Bir arama daha yaptı. Bu defa, veritabanında insana ait olmayan bir şeylerin peşindeydi. DORD, Salgın öncesinden eski bir dosya buldu. Birileri bir köpeği taramaya sokmuştu. Kira, bilgisayardan buradaki kısmi eşleşmeleri aramasını istedi. Anında

ekranda bir sonuç belirdi; Samm'dekinden çok daha basit olsa bile bir hayli benzer yapıda bir parçacığı gösteriyordu. Bu bir sapan kemiği organıydı.

Samm'in son derece karmaşık bir feromon sistemi vardı.

Kira birkaç dosya daha açtı ve feromonlar konusunda bulabildiği her şeyi okudu: Sanki bir tür koku gibi, kimyasal yolla iletişimi sağlayan basit bir sistemdi ama çok daha özel bir işlevi vardı. Böcekler, yollarını bulmak ve birbirlerini tehlike konusunda uyarmak gibi basit işler için feromonlardan yararlanıyordu; köpekler ise bölgelerini işaretlemek ve üreme dönemlerinin geldiğini diğer köpeklere duyurmak için feromonlara başvuruyordu. Parsiyellerin feromonları kullanma nedeni neydi?

Ona sormayı da deneyebilirim, diye düşündü. "Bana... feromonların konusunda ne anlatabilirsin?" Tıpkı tahmin ettiği gibi Samm hiçbir şey söylemedi. "Kimyasal birleştirici ve alıcılardan oluşmuş, epeyce gelişmiş bir sistemin var; bu konuda bana bir şeyler söyleyebilir misin?"

Yanıt yok.

"Denediğim için beni suçlayamazsın." Bir anlığına düşünüp odaya baktı, ardından tıbbi bilgisayarı açtı ve Samm'in üflediği plastik eldiveni çıkardı. Eldiveni adamın yüzünün yanına götürdü, bir iğneyle deldi ve tüm gücüyle sıkarak havanın doğrudan Samm'in burun deliklerine girmesini sağladı. Adam öksürdü ve anlaşılmaz bir şeyler söyledi; hava akışından kurtulmak için başını aniden yana attı ama Kira, büyük bir şaşkınlık içinde onun tavırlarının sakinleşmesini izledi – yüzüne hava üflenince verdiği tepki yüzünden kalp atışları hızlanmış

ama başka bir şeye verdiği tepki sonucunda aniden kalp atışları tekrar düzene girmişti. Feromonlar. Bakışları sakinleşti, yüzündeki ifade yumuşadı, nefes alıp verişi düzene girdi.

Kira, onun neredeyse sabahki gibi göründüğünü, eldivene üflemeyi kabul ettiği sırada takındığı ifadeye büründüğünü düşündü.

"Lanet olsun," dedi Samm. "Bu hiç de adil değil."

Kira ellerini beline koydu. "Az önce ne oldu?"

"Kendi verilerimi bana karşı kullanıyorsun ve şimdi de – lanet olsun." Ağzını kapattı ve tavana baktı.

"Ne verisi?" diye sordu Kira. "Feromonlar mı? Onları böyle mi adlandırıyorsunuz?" Kira elindeki içi boşalmış eldivene baktı. "Az önce bana söylemek istemediğin bir şeyi ağzından kaçırdın, değil mi? Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştın – dilin sürçtü. Feromon sana ne yaptı?"

Samm tek kelime bile etmedi ve Kira, elindeki eldiveni yüzüne yaklaştırıp yakından incelemeye koyuldu. Odanın ortasına kadar yürüdü ve sabah olup bitenleri hatırlamaya çalıştı – DORD orada duruyordu, masa şuradaydı ve Samm de masanın üzerindeydi. Kira ondan eldiveni şişirmesini istemişti ve bir anlık bir şey... bir şey yaşamışlardı. Gerçek bir iletişim kurmuşlardı. Kira, onun adı konusunda bir şaka yapmış, o da Kira'nın şakasına karşılık vermişti. Sonra da nefes örneğini vermeyi kabul etmişti. Ona güvenmişti.

Şimdi de eldivenin içindeki havayı yüzüne boşaltıp ona bir soru sorduğunda Samm ona bir kere daha güvenmişti – güveni pek uzun sürmemiş olsa da kendini korumak

için sergilediği düşmanca tavırların gücünü kaybetmesine yetecek kadar uzundu. Sorusuna yanıt vermişti.

Feromonlar, o sabah hissettiği güven duygusunu yeniden yaratmış ve tekrar aynı şeyleri hissetmesini sağlamıştı.

Samm'e doğru yürürken "Bu sanki kimyasal bir empati sistemi gibi," dedi Kira hafifçe. "Tüm hissettiklerini feromonlar sayesinde etrafa yayıyorsun. Böylece diğer Parsiyeller de aynı duyguları hissedebiliyor. Ya da en azından senin kendini nasıl hissettiğini biliyorlar." Onun yanındaki sandalyeye oturdu. "Tıpkı esnemenin kişiden kişiye geçmesi gibi: Bir kişinin duygusal durumunu bütün bir gruba yayabiliyorsunuz."

"Bunu artık bana karşı kullanamazsın," dedi Samm. "Eldivenlerini şişirip durmayacağım."

"Sana karşı kullanmaya çalıştığım falan yok, sadece anlamaya çalışıyorum. Nasıl bir histi?"

Samm, Kira'ya bakmak için döndü. "Duymak nasıl bir his?"

"Tamam," dedi Kira başını anladığını gösterircesine sallayarak, "aptalca bir soruydu, haklısın. Hiçbir hisse benzemiyor; sadece senin bir parçan."

"İnsanların bağlantı kuramadığını unutmuşum," dedi Samm. "Tüm bu zaman boyunca aklım karışmıştı, karşınıza çıkan her konuya neden bu kadar duygusal yaklaştığınızı anlamaya çalışıyordum. Meğer birbirinizin duygularını anlayamıyormuşsunuz. Bunun için de sesinizi ya da beden dilinizi kullanarak kendinizi ifade etmek zorunda kalıyorsunuz. Bunların da işe yaradığını itiraf

etmeliyim ama sence de biraz... fazla duygusal değil mi?"

"Duygusal mı?" diye sordu Kira. Adamın hiç bu kadar uzun konuştuğuna şahit olmamıştı. Daha açık olmaya mı karar vermişti? Yoksa bir şeylerin peşinde miydi? Konuşarak eline ne geçiyordu? Samm'in konuşmayı sürdürüp sürdürmeyeceğini merak ettiğinden konuşmayı uzatmaya çalışarak sözlerine devam etti. "Hislerinizi ifade etmek için kimyasal tetikleyicilerden faydalanmanız," dedi Kira, "sizin hakkınızda pek çok şeyi açıklıyor. İnsan toplumu için yeterince duygu göstermiyorsunuz; bizim fazla duygusal olduğumuzu düşünüyor olabilirsiniz ama bizler de sizin ruhsuz olduğunuzu düşünüyoruz."

"Sadece duygulardan bahsetmiyorum," dedi Samm. Kira öne doğru eğildi; onun konuşkan halinin bir balon gibi patlayacağından ve her an konuşmaya son vereceğinden korkuyordu. "Bunlar, birinin başının belada olduğunu, canının yandığını ya da heyecanlandığını anlamamızı sağlıyor. Birlikte çalışan tek bir beden gibi hareket etmemize yardımcı oluyor. Aslında savaş alanında kullanılması planlanıyordu; gözcülerinizden biri bir şey görürse diğerlerini uyarmak için bağırmak zorunda kalırdı. Sonra da diğer insanlar uyanır, gözcünün ne söylediğini anlamaya çalışır ve savaşa hazırlanmaya başlarlardı. Bizim gözcülerimizden biri bir şey görürse veriler bağlantı üzerinden aktarılır ve diğer askerler bir anda durumun farkına varır; adrenalin seviyeleri yükselir, kalp atışları hızlanır, dövüş veya dövüş refleksleri devreye girer ve sadece birkaç saniye içinde birliğin tümü savaşa hazır hale gelir. Hem de kimi zaman tek bir kelime bile etmeden."

"Veriler," dedi Kira. "Bağlantılar ve veriler – oldukça teknolojik kelimeler."

"Dün bana biyolojik bir robot olduğumu söylemiştin," dedi Samm. "Pek de haksız sayılmazdın." Adam gülümsedi. Kira onun gülümsediğini ilk defa görüyordu. O da aynısını yaptı. "Siz insanların görevlerinizi nasıl yerine getirdiğinizi bile bilmiyorum. Savaşı kaybetmiş olmanız hiç de şaşırtıcı değil."

Kelimeler, konuşmanın dostça devam etmesine dair tüm umutları öldüren zehirli bir bulut gibi havada asılı kaldı. Kira, ona bağırmamak için kendini tutmaya çalışarak ekrana geri döndü. Onun da davranışları değişmişti; nasıl olduysa artık daha vakur görünüyordu. Dalgınlaşmıştı.

"Bir madende çalışıyorum," dedi Samm yavaşça. "Bizi Tecrit Savaşı'nı kazanmamız için yarattınız ve biz de savaşı sizin için kazandık. Sonra eve döndüğümüzde ABD hükümeti bize iş verdi. Benimkisi ise bir madendeydi. Köle değildim; her şey yasal, kurallara uygun ve 'insaniydi'." Bu sözcükleri sanki ağzında acı bir tat varmış gibi söylemişti. "Ama işimi sevmiyordum. Farklı bir işe girmeye çalıştım ama kimse bir Parsiyel'i işe almak istemedi. Daha iyi bir işe girebilmek için eğitim almak istedim ama hiçbir okul başvurumu kabul etmedi. Hükümet tarafından belirlenen mahalleden dışarı adım atamıyorduk çünkü maaşlarımız, yaşamamıza bile yetmiyordu. Zaten kimsenin bize bir şey satacağı yoktu. Kim yapay bir insanın yanı başında yaşamak ister ki?"

"Siz de isyan ettiniz."

"Sizden nefret ediyorduk," dedi Samm. "Sizden nefret ediyordum." Kira'nın gözlerine bakmak için başını yana çevirdi. "Ama bir soykırım istemiyordum. Hiçbirimiz istemiyorduk."

"Birileri istedi," dedi Kira. Sesi, hâkim olmaya çalıştığı gözyaşları yüzünden boğuk çıkıyordu.

"Ve geçmişle tüm bağınızı kaybettiniz," dedi Samm. "Nasıl hissettiğini çok iyi biliyorum."

"Hayır, bilmiyorsun," dedi Kira dişlerinin arasından. "İstediğin her şeyi söyleyebilirsin ama sakın bunu söylemeye cüret etme. Dünyamızı kaybettik, geleceğimizi kaybettik, ailelerimizi kaybettik..."

"Ailen senden alındı," dedi Samm basitçe. "Sizi öldürürken kendi anne babalarımızı öldürmüş olduk. Ne kadar canın yanarsa yansın, en azından kendini bir de suçlu hissetmiyorsun."

Kira dudağını ısırdı, kendi hislerinin anlamını kavramaya çalışıyordu. Samm düşmandı ve yine de Kira onun için üzülüyordu; dudaklarından dökülenler Kira'nın deliye dönmesine yol açıyordu fakat tüm olanlara rağmen, böyle hissettiği için kendisini neredeyse suçlu hissediyordu. Yutkundu ve kendini biraz suçlama içeren, biraz da anlayış dilenen bir yanıt vermeye zorladı. "Bu yüzden mi bana tüm bunları anlatıyorsun? Bizi öldürdüğünüz için kendini kötü hissettiğinden mi?"

"Bunları anlatıyorum çünkü tedavinin yeterli olmadığını anlaman gerekiyor. Savaş tahrip ediciydi ama sorunlar, savaşın çok daha öncesinde başladı."

Kira başını iki yana salladı. Sözcükler sandığından sert bir şekilde dudaklarından döküldü. "Neyi anlamam

gerektiğini söyleyip durma." Onun yanından ayrıldı ve işinin başına döndü.

"Bu bir iletişim sistemi," dedi Kira. Akşamın erken saatleriydi ve öğle yemeği yemediğinden akşam yemeğinde Marcus'a katılmaya karar vermişti. Marcus, sokak satıcılarının birinden suşi almıştı. Şimdi ise aşağıdaki tüm koşuşturmacadan ve insanlardan uzak üçüncü kattaki boş bir odada birlikte yemek yiyorlardı. Suşisinden küçük bir ısırık aldı, yutkundu ve konuşmaya devam etti. O kadar hevesliydi ki söylediklerini kendisi bile takip edemiyordu. Samm'le yaptığı konuşma hâlâ zihninde bir yerlerde dolanıyor, dokunduğu yeri kora çeviriyordu ama Kira, kendisini bunları görmezden gelmeye zorladı ve bunun yerine, yeni keşfinin heyecanına odaklanmaya çabaladı. Az kalsın işe yarayacaktı. "Karıncalardaki gibi bir kimyasal iletişim sistemi ama milyarlarca kat daha karmaşık. Sadece nefes alarak insanlarla konuşabildiğini hayal et – tek bir kelime bile etmene gerek kalmazdı, her şeyi bilirdin..."

"Senin tek bir kelime bile etmeyeceğine inanmak benim için epeyce güç," dedi Marcus. "Bence aklını kaybedersin."

"Ha ha," dedi Kira gözlerini devirerek.

"Nasıl bir işlevi var?"

"Pekâlâ, kimyasal olarak birbirlerine ne gibi şeyler söyleyebildiklerini bilmiyorum -en az yirmi farklı feromon katalogladım ama bunun on katı bile olsa son derece küçük bir kelime dağarcıkları var demektir- ama, diyelim ki, Parsiyellerden biri 'Yaralandım,' dedi; asker ya-

ralanır yaralanmaz diğerleri durumun farkına varacak ve onu nerede bulacaklarına dair oldukça isabetli bir de tahminleri olacak. Bu bizim bile sahip olmadığımız bir his; sosyal bir his gibi. Onun için ise varlığının bir parçası. Ondan ayrı kalmanın nasıl bir şey olabileceğini hayal edebiliyor musun? Kendini son derece yalnız hissediyor olmalı..." Onun söylediklerini, insanlığı ailesi olarak gördüğünü, Amerika'nın ucu bucağı olmayan, bomboş ve ıssız topraklarında bir başına olmanın nasıl bir his olduğunu düşündü. "Yapayalnızlar, Marcus. Bu sence de trajik değil mi?"

"Onunla ilgilendiğin için çok şanslı olmalı," dedi Marcus. "Zavallı Parsiyel'in kendisini yalnız hissetmesi beni kahrederdi."

"Öyle demek istemedim," dedi Kira. "İşimi seviyorum, Marcus – sen de bir sıhhiyecisin, bundan neden böylesine etkilendiğimi anlayacağını düşünürdüm. Hiçbir şeyin Samm'le ilgisi yok, asıl önemli olan..."

"Ah, artık birbirinize isimlerinizle mi sesleniyorsunuz?" Marcus şaka yapıyor gibi davranmaya çalışıyordu ama Kira, onun gizlemeye çalıştığı gerçek duygularını anlayabiliyordu. Onu çok iyi tanıyordu. "Şaka yapıyorum, Kira. Ama yine de o bir Parsiyel. Hani insanlığın en büyük düşmanı, hatırlıyor musun?"

"Sana söylemeye çalıştığım da buydu. Onların hâlâ düşmanımız olduğundan emin değilim."

"Sana söylemeye çalıştığı bu olmasın sakın?" Kira'ya tıpkı Senatörler gibi baktı. Sanki Kira bir geri zekâlıymış gibi. "Orada yalnız ve zincire vurulmuş durumda. Bu da onun için üzülmene neden oluyor. Ama o seni öldürmeye

çalıştı – sadece Salgın sırasında değil, geçtiğimiz hafta Manhattan'da elinde bir silahla. O bir düşman askeri, bir savaş esiri ve zincirlerinden kurtulursa sana ve şehrin geri kalanına ne yapacağını yalnız Tanrı bilir..."

"Biliyorum," dedi Kira, "biliyorum. Ama onunla konuşmadın – bir canavar gibi konuşmuyor. Ona bakınca... bir canavar görmüyorsun."

"Henüz iki gün önce senin için sadece bir denekti," dedi Marcus, "bir deneydi. Ondan iki gün önce ise incelemek için öldürmeye ve uzuvlarını kesmeye hazır olduğun, yüzü olmayan bir düşmandı. İki gün sonra ne olacağını kim bilir? Arkadaş mı olacaksınız?"

"Öyle söylemedim."

"Üç gün sonra ölecek. Seni çok uzun zamandır tanıyorum, Kira, ve bunun nereye gittiğini açıkça görebiliyorum: İlk önce onun için üzüleceksin, sonra ona bağlanacaksın ve öldüğü zaman, herkesi kurtarmak zorunda olduğunu düşündüğünden yıkılacaksın. Yenidoğanlarda da aynı şey geçerli – ölen her bebek için kendini suçluyorsun. Parsiyel, sadece bir denek; durumun kötüleşmesinin tek nedeni, sana tam da duymak istediklerini söyleyecek kadar zeki olması. Sadece ona çok bağlanmaman gerektiğini söylemeye çalışıyorum."

"Çok bağlanmak mı?" diye sordu Kira. Öfkesinin bir kez daha yükseldiğini hissedebiliyordu. "Birbirimize ne kadar bağlı olduğumuzu düşünüyorsun?"

"Bir saniye," dedi Marcus, "öyle demek istemedim."

"Gerçekten mi?" diye sordu Kira öfkeyle. "Çünkü beni bir şeylerle suçluyormuşsun gibi görünüyordun."

"Seni hiçbir şeyle suçladığım yok," dedi Marcus, "Sadece seni uyarıyorum..."

"Uyarıyor musun?"

"Kendimi yanlış ifade ettim."

"Beni ne konuda uyarıyorsun?" diye sordu Kira. "Onaylamadığın arkadaşlar edinmememi mi istiyorsun?"

"Seni kendin hakkında uyarıyorum," dedi Marcus. "Kendini büyük hayallere kaptırmak gibi bir huyun var. Sonra hayallerin yıkıldığında onların altında eziliyorsun. Bebeklere yardım etmek seni tatmin etmiyor, RM'yi tedavi etmek istiyorsun; Parsiyel'i inceleme şansını kavuşmayı yeterli bulmuyorsun da şimdi gidip onlarla barış yapmak mı istiyorsun? Samm'in söylediği bu mu?"

"Hayır, tabii ki değil," dedi Kira. Ama söylediklerinden emin değildi. "Samm'e inansam da inanmasam da buradakilerin düşündüklerinden çok daha fazlasına sahip olduklarını söylemeye çalışıyorum. İnsanlar onları ezdiği için isyan ettiler; yani birbirimize iyi davranırsak belki de... bu defa işler yolunda gider. Bilmiyorum." Düşüncelerini düzenlemeye çalıştı. "Kendimizi savunmaktan vazgeçip olan biten her şeyi unutalım demiyorum. Sadece artık bize zarar vermek istemiyor olabilirler. Eğer RM tedavisinin anahtarını ellerinde tutuyorlarsa onlarla barış yapmak elimizdeki tek şans sayılabilir." Gergin bir şekilde Marcus'a baktı ve onu anlamasını diledi.

"İsyan çıkardılar ve bizi öldürdüler," diye tekrar etti Marcus.

"Amerika kolonileri, bundan 300 yıl önce İngiltere'ye karşı ayaklandı," dedi Kira. "Bunun üstesinden geldiler ve eninde sonunda iyi birer müttefik oldular."

"Amerika dünyayı yok eden bir virüs yaymadı."

"Belki Parsiyeller de yapmamıştır," dedi Kira. "Belki de savaş hakkında henüz bilmediğimiz bir sürü şey vardır. Durmadan bize yaptıkları hakkında konuşuyoruz ama her şey o kadar basit olamaz. Samm doğruyu söylüyorsa..."

"Her şey Samm'de bitiyor, değil mi?" diye sordu Marcus başını iki yana sallayarak.

"Derdin ne, Marcus?" Kira dönüp doğrudan Marcus'un gözlerinin içine baktı. "Kıskandın mı? Seni *seviyorum*." Bakışlarını Marcus'unkilerden ayırmadı. "Lütfen ne dediğimi anlamaya çalış."

"Beni gerçekten seviyor musun?"

"Tabii ki seviyorum."

"O zaman benimle evlen."

Kira'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Şimdi, burada, böyle bir durumda duymayı beklediği son şey bir evlenme teklifiydi. "Ben..."

"Henüz genciz, "dedi Marcus, "ama çok da genç değiliz. Benimle birlikte yaşayabilirsin. Bu büyük evi senin için bulmuştum. Bizim için. Burada yaşlanabilir ve RM'yi tedavi ettiğinde burada bir aile kurabiliriz. Ama beklemek zorunda değiliz. Şu anda birlikte olabiliriz."

Kira, Marcus'a bakıp yüzünü kendisininkinin yanında hayal etti – gece uyumaya gittiğinde, sabah uyandığında, her an her yerde yanında. Henüz daha küçük birer çocukken Marcus'la birlikte okulun çatısına çıkıp yıldızları izledikleri günlerden beri istediği buydu.

Ama artık hiçbir şey o kadar basit değildi.

Başını o kadar yavaş bir şekilde iki yana salladı ki hareket ettiğini bile güçlükle hissedebilmişti. Bu hareketi, Marcus'un hayır dediğini anlayamayacağı kadar yavaş yaptığını umuyordu. "Üzgünüm, Marcus. Yapamam."

Marcus yüzündeki ifadeyi bozmadı, duygularını saklamakta epey becerikliydi ama yine de kusursuz bir iş yaptığı söylenemezdi. "Şimdi mi değil, yoksa hiçbir zaman mı?"

Kira yenidoğanları, RM'yi, savaşı, Parsiyelleri, laboratuvardaki işini ve Samm'in ona anlattıklarını düşündü. RM'yi tedavi etmek yeterli değil, demişti. Bir sonraki adım barış olabilir miydi? Böyle bir olasılık var mıydı? Onu bekleyenleri net bir şekilde göremeyeceği kadar çok sayıda soruyla, çok sayıda gölgeyle karşı karşıyaydı. Başını iki yana salladı. "Şimdi değil. O an gelene kadar da bilemeyeceğim."

"Tamam." Marcus duraksadı, başını salladı ve omuz silkti. "Tamam." Sanki bunu duymayı bekliyormuş gibiydi.

Dayanılması en zor olan buydu.

Yirmi İkinci Bölüm

Tüm görüntüler bulanıklaşıp birbirine karıştığında Kira, DORD görüntülerinin henüz üçte ikisini elden geçirmişti. Feromon sisteminin nasıl çalıştığını öğrenmek istiyordu ama bu şekilde, RM konusunda hiçbir ilerleme kaydedemeyeceğini de anlamaya başlamıştı. Gözlerini güçlükle açık tutabildiği noktaya vardığında o gecelik paydos etmeye karar verdi. *Eve yürümek istemiyorum*, diye düşündü. Üzerine devrilebileceğim bir yatağa ihtiyacım var. Daha fazla yardıma ihtiyacı vardı – tek bir kişinin, Samm'in biyolojisine dair onca veriyi gözden geçirmesi ve tedaviyi bulması mümkün değildi. Samm hâlâ uyanıktı -Kira onun uyuduğundan bile emin olamıyordu- ama Kira akşam yemeğinden döndüğünden beri sessizdi. Ona bir şeyler söylemek istiyor ama ne söyleyeceğini bilmiyordu.

Geceleri kapının önünde bekleyen muhafızlar, gündüz vardiyasındakilerden daha sert görünüyordu; Shaylon ve arkadaşı gitmiş, yerlerine kaba ve huysuz görünümlü iki asker gelmişti. Yanlarından geçerken, o gece de Samm'i "sorguya" çekip çekmeyeceklerini merak ederek duraksa-

dı. Acaba onu yine dövecek, bıçaklayacak ya da ona akıllarına gelen en hastalıklı yöntemlerle işkence edecekler miydi? Onlara yapmamalarını söylemek istedi ama bu ne işe yarayacaktı ki? Bunun düşüncesi bile hüzünlenmesine sebep oldu ve askerlere son bir defa baktı. Başını eğip koridorda yürümeye başladı.

Sokağa çıktığında duraksadı ve serin gece havasından yavaş, derin bir nefes aldı. Önceki gecelerden daha ılık bir hava vardı. Yürümeye başladı ve ay ışığında bir hareketlilik fark etti; en kötüsünden -Samm'i bulmak için hastaneye düzenlenecek bir Ses saldırısından- korkarak donakaldı ama sonra bir ses duydu. Haru'nun sesi çaresizce karanlığı yırtıyordu.

"Tamam," diyordu, "neredeyse geldik, sorun yok."

Kira ileriye doğru birkaç adım koştu; duyduklarından emin olmak için kulak kabarttı. Konuşan Haru muydu? Gölge gittikçe büyüdü, ses netleşti: Haru'ydu. Yanında da acı dolu kesik kesik nefesler alan Madison vardı.

Yüreği acıyla ezildi ve bir anda harekete geçti. "Mads!"

Madison acı içinde dişlerini sıkmış, Haru'nun elini eklemleri bembeyaz kesilecek kadar sertçe kavramıştı. Haru, Madison'u nazikçe ama kuvvetli bir şekilde tutarak yürümesine yardım ediyordu. Kira onlara ulaşana kadar hastanenin otoparkına varmışlardı.

"Kanaması var," dedi Haru hızlıca, "ve daha önce hiç olmadığı kadar acı çekiyor."

Kira dönüp hastaneye baktı ve Madison'u diğer kolundan kavrayıp olabildiğince canını acıtmadan yürümesine yardım etmeye çalıştı. "Onu buraya getirmemeliydin," dedi kabaca, "bir araba bulmalı ya da onu bizim alabilme-

miz için gelip bir tekerlekli sandalye ve bir de Acil Yardım Görevlisi istemeliydin."

"Onu evde yalnız bırakacak değilim!"

"Ne kadar yakın oturuyorsanız oturun buraya kadar yürümemeliydi."

"Sadece..." Haru tereddüt etti. "Sadece ona yardım et."

"Benimle gelin," dedi Kira, "doğumhane ekibi geceleri bile buradadır." Kira, Madison'u kapıdan sokarken sessizce dua etti; sesini her kim duyuyorsa ondan, Madison'un bebeğini kurtarmasını diledi. Henüz çok erkendi; RM'den ölme şansına kavuşamadan, yeterince gelişmediği ya da solunum sistemi çalışmadığı için ölebilirdi. Kira, Madison'un köşeyi geçip doğumhaneye doğru ilerlemesine yardım etti ve aniden durdu. Az kalsın koridorda çaresizce koşan bir hemşireyle çarpışacaklardı.

"Sandy!" diye bağırdı Kira. Kadını, stajyerlik döneminden hatırlamıştı. "Yardıma ihtiyacı var!"

"Barnesların bebeğinin kalbi duruyor," dedi Sandy koşarken omzunun üzerinden bağırarak, "ona dayanmasını söyle!"

"Yardım etmeyecekler mi?" diye sordu Haru.

"Herkes meşgul," dedi Kira, "benimle gelin." Onları açık bir kapıdan geçirdi, ışığı açtı ve Madison'un geniş, yumuşak bir koltuğa oturmasına yardım etti.

"İşte, bir tane daha," dedi Madison dişlerini sıkıp ciğerlerindeki havayı dudaklarının arasından üfleyerek. "Ah, lütfen, hayır."

Kira, Haru'ya odanın köşesindeki tıbbi bilgisayar arabasını gösterdi. "Ultrason makinesini aç," dedi. "Kırmızıyla işaretlenmiş prizlerde elektrik var." Madison'un ya-

nına çömelip saçlarını yüzünden çekti. "Hey Mads, neler olduğunu anlatmak ister misin?"

"Sanırım kasılmalar oluyor."

"Doğum için hâlâ iki ayın var," dedi Kira, "şimdiye kadar hamileliğin kusursuz geçti; kasılma hissetmen için hiçbir neden yok."

"Bunlar sadece kramp değil, Kira." Madison bir kere daha irkildi, gözlerini sımsıkı kapattı ve Kira'nın kolunu öyle sertçe kavradı ki Kira bağırmamak için dilini ısırmak zorunda kaldı. Acı hafifledi ve Madison, kesik kesik nefesler alarak koltuğa devrildi.

"Sancılar düzenli mi?" diye sordu Kira. Madison başını iki yana salladı. "Nerenin sancıdığını gösterebilir misin?" Madison, karnına ve yan tarafına işaret edince Kira başını salladı. "Sancının rahminden kaynaklandığını düşünmüyorum, Mads, sorun midende olmalı. Seni ultrasona sokacağım."

"Kanaması var," dedi Haru tekrar, "kanama konusunda hiçbir şey yapmayacak mısın?"

"Elimden geleni yapıyorum, Haru, sadece makineyi buraya getir."

Haru arabayı itti ve yüzünde korku dolu bir ifadeyle Madison'un koltuğunun yanında durdu. Kira eline bir çift steril eldiven geçirip Madison'un tişörtünü sıyırarak karnını açtı. "Hareket etme," dedi ultrason alıcısını Madison'un tenine yerleştirirken. "Ekran açıl." Ekran titreşerek açıldı; ortasında, kama şekilli siyah beyaz bir kılavuz çizgisi vardı. Görüntü yanıp söndü ve hareket etti: Madison'un karın bölgesindeki organların sonografiyle üretilmiş görüntüsüne bakıyorlardı. Kira, ultrasonu ilk

birkaç kez kullandığında tamamen kendini kaybetmişti ama birkaç hafta boyunca pratik yaptıktan sonra, bulanık resimler bile gözüne net görünmeye başlamıştı. "Bu senin idrar kesen" dedi. Bir eliyle alıcıyı tutarken diğeriyle de ekrana dokunarak etiketleri ve sınırları tanımlıyordu. Bilgisayar ise Kira'nın girdiği tanımlara göre organları gerçek zamanlı olarak takip etmeyi sürdürüyordu. "Burası miden, bu da bebeğin ayağı. İşte bu da bebeğin ta kendisi." Hızla çalışıyordu, parmakları ekranın üzerinde dolanıyor, ölçümlere bakıyor, Madison'un önceki ziyaretleri sırasında alınan bilgileri inceliyordu. "Baş gelişimi iyi, göğüs gelişimi iyi, iç organları da iyi görünüyor. Kalp atışı güçlü. İdrar kesesi dolup boşalıyor. Omurgası güzel görünüyor."

Madison yüzünü bir kere daha ekşitti, çenesini kenetledi ve koltuğun kolçaklarını kavradı. O sırada arkalarından odaya iki hemşire daldı, Sandy ve Hemşire Hardy. "Artık buradayız, Walker, onu hazırladığın için teşekkürler." Hardy eline bir çift eldiven geçirip ultrasonun başına geçti; Kira gergin bir tavırla alıcıyı kadına verdi ve Hemşire Hardy'nin deneyimli elleri ultrasonu devralırken geriye çekildi. "Sancı hakkında bilgi ver," dedi Hardy.

"Güçlü ama düzensiz," dedi Kira, "midenin yan tarafında. Aynı zamanda kanaması var – ayrılmanın gerçekleştiğini düşünüyorum."

"O da ne?" diye sordu Haru, "kötü bir şey mi? O iyi mi?"

"Elimizden geleni yapıyoruz, efendim," dedi Hardy, "sadece çalışmak için alana ihtiyacımız var."

"Ya bebek? Bebek iyi mi?"

Madison'un karnı kasılırken ekrandaki görüntü dalgalanınca Kira ekrana işaret etti.

"Şurada bir gölge vardı."

"Gördüm," dedi Hemşire Hardy, alıcıyı onun yan tarafına götürerek görüş açısını değiştirirken. Madison kıvranmayı kestiğinde görüntü, siyah renkli bulanık bir üçgenin ardından görülen ve koyu renkli geniş bir ovali andıran midesinin üzerinde sabitlendi. Bilgisayar neredeyse hiç beklemeden sorunu tanımladı ve bölgeyi kırmızıyla işaretledi. "Plasenta duvardan ayrılıyor," dedi Hemşire Hardy. "Kısmi bir ayrılmadan söz ediyoruz, tıpkı senin söylediğin gibi." Ekrana ve ekranın ortasındaki kırmızı renkli derin yarığa yakından baktı. "İyi iş, Walker."

Kira, gerginlik dalgasının geri çekilerek ayaklarına doğru indiğini, daha sonra da zemine akarak bedenini terk ettiğini hissetti.

"Bu ne demek oluyor?" diye sordu Madison.

"İyi olacaksın demek oluyor," dedi Kira. "Plasentanın, rahminden ayrılmaya başladığı anlamına geliyor. Aslında pek istenilen bir durum değil ama kontrol altında tutarsak ne senin ne de bebeğin sağlığını tehdit edebilir. Etrafta dolanıp hareket etmemen ve her an gözetim altında tutulabilmen için seni hastaneye yatıracaklar, yatakta tedavi göreceksin."

"Burada kalamam," diyerek karşı çıktı Madison.

Kira bir elini onun omzuna koydu. "Bunu sanki bir tatil köyüne gitmişsin gibi düşün. Yatakta kahvaltı, her an emrine amade uşaklar... Biz burada olduğumuz sürece sana da, bebeğine de hiçbir şey olmayacak."

"Tehlikeli olmadığından emin misin?" diye sordu Madison. "Demek istediğim, eğer beni hastaneye yatıracaksanız..."

"On iki yıl öncesinde olsaydık seni biraz tampon, biraz da tylenolle eve gönderirdim," dedi Hemşire Hardy, "ama son günlerde hiçbir şeyi akışına bırakma lüksümüz yok."

"Tamam," dedi Madison, "ama hep yatmak zorunda mı olacağım? Hiç kalkamayacak mıyım?"

"Mümkün olduğunca az hareket edeceksin," dedi Hemşire Hardy. "Plasenta ayrılması nadiren karşılaştığımız bir durumdur ama seninki gibi bir vakada, aşırı efor harcamaktan kaynaklandığı neredeyse kesindir. Derhal buna bir son vermeliyiz."

"Artık ev temizlemek yok," dedi Kira. "Xochi'yle konuşacağım ve senin için ne yapabileceğimize bakacağız."

Madison suçlu bir tavırla gülümseyip derin bir nefes aldı. "Buraya kadar yürümemeliydim."

"Bu yüzden Haru'yu bir bisiklet zinciriyle döveceğim," dedi Kira. Haru'ya karanlık bir bakış attı. "Ama şimdi dinlenme zamanı."

"Kan testi yapmamız gerekiyor," dedi Hemşire Hardy, "sonra da sana biraz ağrı kesici vereceğiz. Böylece güzel bir uyku çekebilirsin."

Kira, Madison'un elini sıktı ve diğer hemşireler Madison ile ilgilenmek için yaklaşınca geriye çekildi. Adrenalin dalgası hâlâ etkisini yitirmemişti. Kira koridora çıkıp bir sandalyeye yığıldı. *Bu çok yakındı.* Olabilecek tüm o korkunç şeyleri düşünerek uzun ve derin bir nefes verdi. *Madison'un Ariel'in durumuna düşmesine dayanamam. Ölü bebeğini bir kere olsun kucağına alabilmek için camları yumrukladığını görmeye katlanamam.*

Ama onu nasıl kurtaracağımı hâlâ bilmiyorum.

Bakışlarını yere indirdi; düşünemeyecek kadar yorgundu.

"Selam."

Kira başını kaldırınca yanında dikilmekte olan Xochi'yi gördü. Kızın yüzü yorgun ve bitkindi.

"Selam," dedi Kira. "Madison'a olanları duydun mu?"

"Evet," dedi, "ama burada olmamın nedeni Madison değil."

Kira kaşlarını çattı. *Lütfen daha fazla felaket olmasın.* Oturduğu yerde dikleşti. "Ne oldu?" Sesi, hissettiğinden daha güçlü çıkmıştı.

"Isolde az önce Senato'dan geldi," dedi Xochi. "Yarın bir duyuru yapacaklar. Umut Kanunu değiştirildi. Gebelik yaşı artık on altı, Kira."

Yirmi Üçüncü Bölüm

"Kesinleşti," dedi Isolde. Elinde yarısı boşalmış bir içki şişesiyle kanepede uzanıyordu. "Bu akşamüstü geçirdiler. Ya da dün, sanırım – saat gece yarısını geçti, değil mi?"

"Buna inanamıyorum," dedi Xochi. Yere bakıyordu. "Buna inanamıyorum."

Isolde içkisini kafasına dikti. "İnanıp inanmaman önemli değil. Devletin hamile kalman için sana iki ay verdi." Şişeyi havaya kaldırdı, yüzü cansız ve kızarmıştı. "Şerefinize."

"O zaman şimdiden içki kotanı doldursan iyi olur," dedi Xochi. "Yakında iki kişilik içeceksin."

Kira diğer kızların şikâyetlerini dinleyerek ve Senato'nun öne sürdüğü nedenleri düşünerek sessizce koltukta oturuyordu. Görünüşte, bu Ses'in ultimatomu üzerine verilmiş bir karardı; aksi yönde bir karar ödün verdiklerini düşündürecekti. Bu nedenle, tamamen onların dediğine zıt bir açıklama yapacaklardı. Ama içten içe, bunun Samm'le ilgili olduğunu biliyordu. Hobb'un bahsettiği "acil durum planlarından" biri de bu olmalıydı.

Kira onları insanlara biraz daha özgürlük vermeleri konusunda uyarmıştı ama bunun yerine, dizginleri sıkıyor, kontrolü artırıyorlardı. Umut Kanunu'na inanan insanlar için, verdikleri karar gücün ve dayanışmanın simgesi olabilirdi. Ama ya diğer insanlar için? Bu, kelimenin tam anlamıyla iç savaşa davetiye çıkarmak demekti.

İşin en kötü tarafı sır tutmak zorunda olmaktı. Kira, Mkele'nin haklı olduğunu biliyordu – ortalık bu kadar gerginken eğer Samm hakkındaki haberler etrafa yayılırsa çıkacak isyanın sonuçları korkunç olabilirdi. Daha da beteri, Kira kargaşanın tam ortasında kalacaktı. Samm, testler ya da diğer konular hakkında ağzını açmaya cesaret edemiyordu. Başka biri daha ölmeden olabildiğince çok çalışıp virüse karşı bir tedavi bulmak daha iyi olacaktı.

Buna rağmen, Parsiyel ile geçirdiği iki tam günün ardından tedaviye henüz yaklaşamamıştı bile. Samm'in nasıl düşündüğünü, iletişim kurduğunu, nefes aldığını, yediğini ve hareket ettiğini biliyordu ancak hâlâ bağışıklık sisteminin nasıl çalıştığını bulamamıştı. Kira'nın aklı karışıktı. Ve bunları kimseye anlatamadığından akıl karışıklığıyla tek başına mücadele etmek zorunda kalıyordu.

Kendini boğuluyor gibi hissediyordu.

Isolde şişesinden bir yudum daha aldı. "Hamileyken içki içmek, hapisle ve tam zamanlı gözetimle cezalandırılıyor," dedi. "Şimdi tadını çıkarmalıyım."

"Bebeğin, haklarından daha önemli," dedi Xochi. "Senato'ya göre ise sadece iki bacaklı bir rahimden ibaretsin."

"Biraz büyü," dedi Kira asık suratlı bir şekilde. Sözcükler duraklarından dökülür dökülmez de kendisini suçlu hissetti – Xochi'ye katılıyordu. Şimdi neden ona saldırıyordu ki? Umut Kanunu bir işe yaramıyordu ve Senato, yanlış nedenlerden ötürü baskıyı artırıp duruyordu. Belki de Xochi'nin ifade tarzı ya da kişisel hakları her şeyin önüne koyması yüzündendi. Bir zamanlar Kira da aynı şekilde düşünüyordu ama işler artık farklıydı. Senato'nun bu konuda tartıştığına şahit olmuştu – gözlerindeki korkuyu görmüştü. Tıpkı Delarosa'nın dediği gibi soyları tükenme tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Diğer kızlar ona döndü ve yüzlerindeki şaşkın ifade sadece Kira'yı biraz daha sinirlendirmeye yaradı. "Haklarından daha önemli bir şeyi *olabileceği* hiç aklına gelmiş miydi? Belki de türümüzün hayatta kalması, senin bir şeylerden şikâyet etme hakkının olmasından daha önemlidir. Ne dersin?"

Xochi kaşlarını kaldırdı. "Birilerinin huysuzluğu üstünde."

"Herkesin hakları, mahremiyeti ve seçim hakkının dokunulmazlığı konusundaki tartışmaları dinlemekten sıkıldım. Ya sorunlarımızı çözeriz ya da neslimiz tükenir – dahası yok. Xochi Kessler kişisel hakları konusunda yapılan çalışmalara katkıda bulunamayacak ve bizi kurtaramayacak kadar endişelendiği için soyumuzun tükenmesini istemiyorum."

Xochi öfkeyle kabardı. "Katkıda bulunmaktan bahsetmiyoruz," dedi, "yasal tecavüzden bahsediyoruz. Devletin, vücudunun tüm hâkimiyetini ele geçirmesinden bahsediyoruz – bedenin ne işe yarar, onunla ne yaparsın ve diğer insanlar bedeninden nasıl faydalanır. Kanunlar öyle söy-

lediği için azmış, yaşlı bir herifin beni becermesine izin verecek değilim."

"O zaman azmış, genç bir herif seç," dedi Kira, "ya da yapay yollardan hamile kal – tüm seçeneklerimizin bunlar olduğunu biliyorsun. Bunun seksle hiçbir ilgisi yok; hayatta kalmaya çalışıyoruz."

"Toplu hamilelikler, bu soruna yönelik sunulabilecek çözümlerden en kötüsü," dedi Xochi.

"Artık yeter," dedi Isolde. Alkol yüzünden kelimeleri doğru telaffuz edememeye başlamıştı. "Herkes bir an için sakin olsun. Hiç kimse bundan mutlu değil..."

"Kira mutlu gibi görünüyor," dedi Xochi. "Tabii, erkek arkadaşı olan o. Şimdi her şey anlam kazandı – büyük ihtimalle zaten işi pişiriyorlardır..."

Kira gözleri öfkeden kararmış bir halde bağırarak odanın diğer tarafına koştu ve Xochi'nin boğazına sarılmak için elini uzattı ama onu engellemek için ayağa kalkan Isolde, sarhoşluğunun etkisiyle tökezledi ve dengesini kaybetti. Düşmemek için Kira'ya o kadar sıkı tutunmuştu ki Kira, Isolde'yi aşıp Xochi'ye ulaşamadı; onun üzerinden Xochi'ye vurmayı denedi ama kızı iterken tırnağıyla alnını çizince Isolde acı içinde bağırdı ve Kira'nın çabası da gözyaşlarına dönüştü.

Xochi soluk almaya çalışırken "Lanet olsun," diyebildi.

"Artık oturun," dedi Isolde, Kira'yı yanındaki kanepeye götürürken. Isolde ona narin bir şekilde sarılırken Kira hıçkırıklara boğuldu. Xochi'ye soğuk bir bakış attı. "Sınırı aştın."

"Özür dilerim." Xochi yeniden koltuğuna oturdu. "Özür dilerim, Kira, öyle demek istemediğimi biliyorsun.

Sanırım aklımı kaybediyorum – olan biten her şey çizgiyi aştı."

"Olan oldu," dedi Isolde. "Kanun geçti. Şimdi ya burada oturup şikâyet edip durur uz ya da kanunu umursamayacak kadar sarhoş oluruz."

Ayağa kalkıp bir hışımla şişeyi Isolde'nin elinden alan Xochi, "Sen zaten yeterince içtin," dedi. Isolde şişeyi gevşekçe tutuyordu, bütün gücünü Kira'yla boğuşurken harcamıştı. O nedenle, Xochi şişeyi kolaylıkla elinden aldı, pencereyi açtı ve şişeyi dışarı fırlattı.

"Hey Xochi!" Ses sokaktan gelmişti; bu civarlarda oturan çocuklardan biriydi – Kira çocuğun kim olduğunu tam olarak kestirememişti. "Umut Kanunu konusunda çılgınca şeyler oluyor, değil mi? Siz konuşmak ister misiniz? İçeri girebilir miyiz?"

"Cehennemin dibine kadar yolunuz var," dedi Xochi ve pencereyi çarparak kapattı.

"O şişe benimdi," dedi Isolde peltek peltek. Kimse onunla ilgilenmedi.

"Özür dilerim, Xochi," dedi Kira oturduğu yerde dikleşerek. Elinin tersiyle gözlerini ovuşturdu. "Sana kızgın değilim, asıl kızgın olduğum... dünyanın geri kalanı. Ama dünyanın karşısına geçip bağırabileceğim bir yüzü yok. Ben de hıncımı senden çıkardım."

Xochi zorla gülümsedi ama yüzündeki ifade belirdiği hızla yok oldu. "Hazır değilim," dedi yavaşça. "Hiçbirimiz hazır değiliz."

Isolde, parmağını kanepedeki desenlerden birinin üzerinde gezdiriyordu. "Haru haklıydı, biliyorsunuz. Senato'daki duruşma sırasında söyledikleri doğruydu. Geride

tek bir çocuk bile kalmadı. Hepimiz, ne yaptığını bilmeyen yetişkinleriz."

Kızlar düşüncelere dalmış halde sessizce oturuyordu. Kira, Marcus'u düşünüyordu – onun attığı her adımı reddetmişti ve şimdi de hükümet her şeyi değiştirmişti. İşleri yoluna koymak için iki aylık bir istirahat süresi vardı. Ardından, daha önce asla olmadığı bir şeye dönüşmediğinden tutuklanabilirdi. Çocuğu olacaksa çocuklarının Marcus'tan olmasını istediğini sanıyordu; daha önce başka kimse hakkında ciddi bir şekilde düşünmemişti. Ama şimdi gidip de onunla konuşursa Marcus, onun için değil de kanun yüzünden orada olduğunu anlayacaktı. Bunu ona yapamazdı. Ama onun canını daha fazla acıtmadan başka birinden hamile kalması da mümkün değildi.

Ayrıca, hamile kalmak istemiyordu. Bu şekilde değil. Dünyaya yeni bir can getirecekse bunu, hamile kalmaya zorlandığı için değil, özel bir anlam taşıdığı için yapmalıydı.

Tüm bunlara rağmen, aynı düşünceyi savunduğu için Xochi'ye bağırmıştı. Artık ne düşünmesi gerektiğini bile bilmiyordu.

Bir anlığına -dakikanın en kısa anında- Samm'i düşünmüş ve yarı-Parsiyel bir çocuğun hastalığa karşı dayanıklı olup olmayacağını merak etmişti.

"Aranızda annesini hatırlayan var mı?" diye sordu Isolde. "Yeni anneni değil, Xochi, eski anneni. Salgından önceki gerçek anneni."

"Biraz," dedi Xochi. "Uzun boyluydu."

"O kadar mı?"

"Gerçekten çok uzun boyluydu," dedi Xochi. "Ona dair tüm anılarımda benden uzun olduğunu hatırlıyorum – ben küçücük olduğum için değil, o herkesten uzundu. Bir doksan, bir doksan beş boylarındaydı." Sesi yumuşayınca Kira, kızın hatıralarına daldığını anladı: Gözleri nemliydi, öylesine dalıp gitmişti. Kömür karası saçlarından bir tutam ayırdı. "Benimki gibi simsiyah saçları vardı ve daima mücevher takardı. Sanırım daha çok gümüşü tercih ederdi. Parmağında, çiçeğe benzeyen kocaman bir yüzük olurdu. Ben de durmadan yüzüğüyle oynardım. Philadelphia'da yaşıyorduk – bunun eyaletin adı olduğunu düşünürdüm ama şehrin adıymış. Philadelphia. Bir gün oraya dönecek ve o yüzüğü bulacağım." Gözlerini devirdi. "Biliyorsunuz işte. Bir gün."

"Benim annem uçak satıyordu," dedi Isolde. "Nasıl ya da kime sattığını bilmiyorum ama bana böyle söylediğini hatırlıyorum. Bunun büyüleyici olduğunu düşünmüştüm. Şimdi ise o zamanlara bakıyor ve şöyle düşünüyorum: Artık bir uçağımız bile yok. Uçağa koyacak yakıtımız yok. Uçağımız olsa bile onları uçurmayı bilen birinin yaşadığından dahi emin değilim ama annem onları ekmek gibi satardı."

"Bir annem olduğunu sanmıyorum," dedi Kira. "Demek istediğim, dünyaya geldiğime göre tabii ki bir annem olmalı ama ona dair en küçük bir anım yok. Sadece babamı anımsıyorum. Babamın ondan bahsedip bahsetmediğini de hatırlamıyorum ama bahsettiğinden eminim. Boşandıklarını ya da annemin öldüğünü tahmin ediyorum. Büyük ihtimalle boşanmışlardı: Evimizde annemin tek bir fotoğrafı bile yoktu."

"O zaman harika bir şeyler hayal et," dedi Xochi. "Eğer anneni hatırlamıyorsan bu da demektir ki annen istediğin kişi olabilir – bir aktris ya da model veya büyük bir şirketin başkanı ya da... Her ne istersen."

"Eğer doğruyu öğrenmen mümkün değilse," dedi Isolde, "aklına gelebilecek en harika yalanı yaşa."

"Tamam o zaman," dedi Kira. "O da tıpkı benim gibi bir doktordu – çocuklar üzerindeki harika çalışmalarıyla bilinen parlak bir bilimkadınıydı. Bir sürü şey icat etti... Mesela gen dizilimini. Ve nanocerrahiyi." Kira gülümsedi. "Ve tabii ki normal cerrahiyi ve penisilini de. Bir de kanserin tedavisini buldu."

"Bu epey müthiş bir hayal oldu," dedi Xochi.

"Evet," dedi Kira. "Sanırım elimizde göz alıcı hayallerden başka bir şey kalmadı."

Yirmi Dördüncü Bölüm

"Bugün tetikte olun," dedi Shaylon.

Kira bitkin bir şekilde genç askeri süzdü; bir önceki gece epeyce ağladığı için gözleri hâlâ kızarık ve yorgundu. "Normalden daha fazla mı? Neler oluyor?"

"Bay Mkele, birilerinin saldırı hazırlığında olduğunu düşünüyor," dedi Shaylon tüfeğini sıkıca kavrarken. "Ses üyeleri kasabada saklanıyorlar. Hâlâ belediye binasında bulamadıkları şeyin peşindeler. Umut Kanunu'nda yapılan yeni düzenleme ortalığın sakinleşmesine yardımcı olmayacak. Dışarıdaki devriye sayısını artırdı ama ne olur ne olmaz diyerek bizden daha dikkatli davranmamızı istedi."

Kira başını tamam anlamında salladı. "Gözlerimi açık tutacağım." Kapıdan geçerek dekontaminasyon tüneline girdi ve üzerine püskürtülen havanın eşliğinde elleriyle yüzünü ovuşturdu. *Shaylon'u şimdikinden daha fazla kullanmalıyım. İş saatlerinden sonra onunla yalnız konuşma fırsatını yakalarsam, Savunma Hattı'nın planları konusunda daha fazla bilgi edinebilirim.*

Kira iç geçirdi. *Sanki başka bir projeye zamanım varmış gibi.*

Kucağındaki defterleri masanın üzerine bırakıp Samm'in sandalyesinin yanına çömeldi, onun yüzünü ve kollarını kontrol etti – artık bu bir alışkanlığa dönmüştü.

"Seni yine dövmüşler."

Sam, tabii ki, hiçbir şey söylemedi.

Kira bir anlığına onu izledi, sonra da odanın köşelerine takılmış kameralara gergin bir bakış attı. "Sana bunu yapamazlar. Hiç insani değil."

"Bu ifadenin benim için geçerli olduğundan emin değilim."

"İnsan olman ya da olmaman önemli değil," dedi Kira, adamın pantolonunun kumaşı üzerinden kavalkemiklerini yoklayarak daha fazla yarası olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. "Ama onlar insan ve insan gibi davranmaları gerekiyor." Pantolonunun bir bacağını yukarı sıyırdı. "Burada birkaç yeni kesiğin var ama kanaman yok. İyi olacaksın." Pantolonun paçasını indirdi. "Bu yaraların hiçbiri enfeksiyon kapmadı." Parsiyel'in vücudunun bir tür doğal antiseptik ya da antibiyotik üretip üretmediğini merak etti ve daha sonra incelenmek üzere bunu aklının bir köşesine yazdı – tabii ki adamı pis bir bıçakla yaralamak dışında başka bir yöntem kullanarak. "İyi olacaksın," dedi ve bilgisayarın önüne geçti.

Kira dosyaların okunmuş olduğunu derhal fark etti: DORD görüntüleri, feromonlar konusundaki notları ve hatta el yazısıyla defterine yazdığı notlar. Birileri notlarının yerini değiştirmiş, onları düzenlemiş ve incelemişti. *Skousen çalışmalarımı mı kontrol ediyor,* diye düşündü.

Çalışmalarımı kopyalamış olabilir mi? Dosyalardan bazıları yeniydi; Kira orada değilken adam kendi araştırmasını sürdürmüş gibi görünüyordu. Birileri onu izlediği için minnettar olması mı, yoksa onun elde edeceği sonuçlara güvenmedikleri için öfkelenmesi mi gerektiğini bilemedi. Bunları önemseyemeyecek kadar yorgundu.

Geriye sadece üç günüm kaldı, dedi kendi kendine, *mızıldanmayı kes ve çalış*. DORD görüntülerine odaklanarak Samm'in fizyolojisi ile insanların fizyolojisi arasındaki farklılıkları bulmaya çalıştı ama adamın dün söylediklerini aklından çıkaramıyordu. Sesindeki samimiyeti de. Ya gerçeği söylüyorsa – o zaman ne olacaktı? Virüsü yaratanlar Parsiyeller değilse kimdi? Onun nefesindeki Pusucu, bir şekilde RM ile ilgisi olduğunu kanıtlıyordu ama RM'yi onun yarattığı anlamına gelmezdi. Parsiyeller askerdi, genetik uzmanı değil; aralarında doktorlar da vardı ama hiçbiri böylesi bir mühendislik harikasını yaratabilecek beceriye sahip değildi. Buradaki benzerlik ya tamamen farklı bir anlama geliyorsa ne olacaktı?

Ya ortak ataya işaret ediyorsa? RM ve Parsiyeller aynı üçüncü şahıs tarafından yaratılmış olabilir miydi?

Kira gözlerini kapattı ve okulda öğrendiklerini hatırlamaya uğraştı. Şirketin adı neydi? Para-bir şey? Eski dünyaya dair ayrıntıları hatırlamakta epeyce zorlanıyordu – o döneme ait isimler, yerler ve teknolojiler modern hayatta hiçbir anlam ifade etmiyordu. Gıda şirketlerini anımsamak kolaydı çünkü tüm şehirler onların yıkıntılarıyla doluydu: Starbucks, Panda Garcia ve daha düzinelercesi. Çocukken, Salgın'dan önce, bunlardan bazılarında yemek yediğini hatırlıyordu. Fakat genetik şirketleri,

Kira'nın gerçekliğinin tamamen dışındaydı. Şirketin adını tarih dersinde öğrenmişti ama üzerinde pek durmamışlardı. Parsiyelleri görevlendiren devletti; Para-bir şey sadece yükleniciydi.

Para-Genetics. Şirketin adını hatırlamıştı. *ParaGen olarak biliniyordu. Bir önceki gün Haru da şirketten bahsetmişti. Ama RM ile ne ilgileri olabilirdi? Virüsü yaratanın onlar olmadığı kesindi – onlar da insandı. Böyle bir şey mümkün olamazdı.*

"Bir annen var mıydı?" diye sordu Samm. Soru, Kira'yı içine daldığı düşüncelerden çekip çıkardı. Başını kaldırıp ona baktığında yüzünde soru dolu bir ifade vardı.

"Ne?"

"Bir annen var mıydı?"

"Ben... Tabii ki bir annem vardı; herkesin bir annesi vardır."

"Bizim yoktur."

Kira kaşlarını çattı. "Son on iki saattir bunu bana soran ikinci kişi olduğunu biliyor musun?"

"Sadece merak ettim."

"Sorun değil," dedi Kira. "Annemi hiç tanımadım. Sanırım bu bizi sandığımızdan daha benzer kılıyor."

"Ama baban vardı, değil mi?" dedi Samm.

"Neden babam hakkında bir şeyler öğrenmek istiyorsun? O öldüğünde beş yaşındaydım. Onu güçlükle anımsıyorum."

"Benim hiç babam da olmadı."

Kira sandalyesini ona yaklaştırmak için masanın köşesinden döndü. "Neden bu kadar meraklısın?" diye sordu. "Tam iki gündür ağzını bıçak açmadı ve şimdi de aniden aileler konusuna taktın. Neler oluyor?"

"Biraz düşündüm," dedi. "Epeyce düşündüm. Bizim üreyemediğimizin farkında mısın?"

Kira başını bitkin bir şekilde salladı. "O şekilde tasarlandınız. Siz... pekâlâ, insan olmanız için değil, silah olmanız için üretildiniz. Kendi kendine üreyebilen bir silahı hiç kimse istemezdi."

"Evet," dedi. "Parsiyellerin bizi yaratan altyapıdan bağımsız bir şekilde var olmasını kimse istemezdi ama bunu becerdik ve artık tüm o eski tasarım parametreleri..." Aniden duraksadı ve kameraya baktı. "Beni dinle, bana güveniyor musun?"

Kira'nın tereddüdü pek uzun sürmedi. "Hayır."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Pekâlâ, er ya da geç bir gün bana güvenebilecek misin?"

"Er ya da geç mi?"

"Birlikte çalışırsak – ateşkes ilan edersek. Barış olursa. Bize güvenmeyi öğrenebilir misiniz?" Birinci günden beri -Kira ona Manhattan'da ne yaptığını sorduğundan beri- gelmek istediği nokta buydu. Sonunda konuyu açmaya istekliydi ama Kira ona güvenebilir miydi? Ondan ne istiyordu?

"Güvenilir olduğunuzu kanıtlarsanız size güvenebilirim," dedi Kira. "Ben... Eğer sorduğun buysa, prensipte size güvenip güvenmediğimden emin değilim. Artık değil. Ama çoğu insan hâlâ öyle düşünüyor."

"Onların güvenini nasıl kazanabiliriz?"

"Dünyamızı on bir yıl önce yok etmemiş olarak," dedi Kira. "Kısacası... Bilmiyorum. Dünyamızı yeniden kurmaya yardımcı olabilirsiniz."

Samm düşünmek için duraksadı. Kira onu izliyordu – gözleri, sanki önündeki iki farklı nesneyi inceliyormuş

gibi hareket ediyordu. Arada bir, bakışları kameralardan birine kayıyordu. *Ne planlıyordu?*

Kira gözlerinin içine baktı. *Şüphelendiğinde asla geri adım atma.* "Neden bana bunları anlatıyorsun?"

"Çünkü birbirimize yardım etmekten, birlikte çalışmaktan başla çaremiz yok."

"Bunu daha önce de söylemiştin."

"Görevimizin ne olduğunu sormuştun. Görevimiz buydu, Kira – sizinle barış yapmayı denemek için buraya geliyorduk. Birlikte çalışıp çalışamayacağımızı görmek istemiştik. RM'yi tedavi edebilmek için bizim yardımımıza ihtiyacınız varsa bizim de size ihtiyacımız var."

"Neden?"

Tekrar kameraya baktı. "Sana bunu söyleyemem."

"Ama söylemek zorundasın – burada olmanın nedeni de bu değil mi? Barış yapmak için buraya gelmeyi başarabilseydin ne diyecektin: 'Yardımınıza ihtiyacımız var ama nedeni söyleyemeyiz' mi?"

"Bizden hâlâ böylesine nefret ettiğinizi bilmiyorduk," dedi Samm. "Birlikte çalışma teklifiyle sizi ikna edebileceğimizi düşündük. Yakalanıp buraya getirildiğimde, olan biteni gördüğümde... hiçbir çıkış yolu olmadığını fark ettim. Ama sen, Kira – sen dinliyorsun. Daha da ötesi, nelerin tehlikede olduğunu anlıyorsun. Türünüzün hayatta kalması tehlike altındayken hiçbir bedel, ödenemeyecek kadar yüksek değildir."

"O zaman söyle," diye yalvardı Kira. "Kameraları unut, diğer tarafta bizi kimlerin dinlediğini unut ve neler olduğunu anlat bana."

Samm başını iki yana salladı. "Mesele bana inanıp inanmamaları değil," dedi. "Burada olmamın nedenini

öğrenirlerse -neden burada olduğumu öğrendikleri andaben artık ölü bir adamım demektir."

Bu defa kameraya bakan Kira'ydı. Bir anda tedirginlikle doldu ama Samm başını iki yana salladı ve yaralarına baktı. "Sorun değil, bir sırrım olduğunu biliyorlar."

Kira kollarını kavuşturdu ve sandalyesinde arkasına yaslandı. Sadece söylediği için öldürülmesine neden olabilecek kadar tehlikeli olan neydi? Duymak istemedikleri bir şey miydi – yoksa söyleyeceklerini duymak için can mı atıyorlardı? Akla uygun bir teori bulmak için zihnini altüst etti. Samm gerçekten de başlangıçta korktukları gibi bir bomba olabilir miydi? Çünkü Senato'nun ondan kurtulmak için onu öldüreceğini düşünüyordu. Ama bunun barışla ne ilgisi vardı?

Barış. Bir önceki gün Marcus'la konuşurken Kira tam olarak bunu umuyordu. Uzanıp barışa dokunmak, onun tadına bakmak, sürekli korku içinde yaşamak zorunda kalmadan onu tanımak istiyordu. Umut Kanunu yürürlüğe konduktan sonra Ses isyan ettikten ve ada kargaşaya sürüklenmeye başladığından beri umudun ne olduğunu unutmuşlardı. Ondan yıllar önce bile umudun ne demek olduğunu bildikleri söylenemezdi – Salgın'dan sonra çaresizce yeni bir uygarlık oluşturma çabaları, Salgın, Parsiyel isyanı ve hatta Parsiyellerin yaratılmasına neden olan Tecrit Savaşı. Kira doğduğu andan beri kavgayla dolu bir dünyada yaşıyordu, eski dünyadan hiç de iyi sayılamayacak bir dünyada. Yok olmanın eşiğindeydiler ve herkesin kendine ait bir çözümü vardı ama Kira, Parsiyellere ihtiyaçları olabileceğini öne süren tek kişiydi. Birlikte çalışmaları gerekebileceğini iddia eden tek kişi.

Aslında şimdiye kadar tek başınaydı. Artık bir Parsiyel de aynı şeyi teklif ediyordu.

"Hayır," dedi yavaşça. Şüphe, bir örümcek gibi ağlarını örmeye başlamıştı. "Gereğinden fazla kusursuz. Sanki tam da duymak istediklerimi söylüyormuşsun gibi geliyor." Başını iki yana salladı. "Sana inanmıyorum."

"Neden başka bir şey isteyelim ki?" diye sordu Samm. "Bu en temel yaşama içgüdüsü – bizlerden daha uzun yaşayacak bir uygarlık kurmak. Yarınları görecek yeni bir nesil dünyaya getirmek."

"Ama aileni hiç tanımadın," dedi Kira. "Sizlerin ailesi yok, büyümüyorsunuz, büyümenin ne demek olduğunu bile bilmiyorsunuz. Ya yaratma isteğiniz, kayıp bir DNA parçası yüzünden hissettiğiniz hayali bir içgüdüyse?"

Bir anda, Kira'nın gözünün önüne bir köpek geldi – hatıralarındaki devasa köpek, hırlayan bir kas ve diş yığınıydı. Çimenlerle ve çiçeklerle kaplı park ya da bahçe gibi bir yerde Kira'yı takip ediyordu. Kira'nın korkudan ödü patlamıştı; tam da köpek üzerine atıldığı sırada babası orada belirmişti. Güçlü, iriyarı veya dirayetli biri değildi ama kendisini Kira'yla köpeğin arasına atmıştı. Köpek onu ısırmış ve Kira da bunun ne kadar korkunç olduğunu düşünmüştü. Babası onu kurtarmak için kendi hayatını tehlikeye atmıştı. Babalar hep böyle yapardı.

"Bir ailemizin olmaması sana bizim hakkımızda ne diyor?" Kira başını kaldırdı ve Samm'le göz göze geldi. "Bizden bahsetmiyorum, çocuklardan bahsetmiyorum, demek istediğim – ailesi olmayan koca bir uygarlık, hatta iki uygarlık var. Bunun bize ne yaptığını düşünüyorsun?"

Samm hiçbir şey söylemedi ama bakışlarını da kaçır-

madı. Gözyaşları yavaşça yanaklarından süzülüyordu – Kira onun ağladığını ilk defa görüyordu. İçindeki bilimkadını, onu incelemek, ondan bir numune almak, nasıl, neden ve neye ağladığını bulmak istiyordu. Ama içindeki kız çocuğu, Umut Kanunu'nu düşünüyor ve oy kullananlardan biri kendi kızının hamile kalmaya zorlanacağını bilse bunun gibi bir kanunun kabul edilip edilmeyeceğini merak ediyordu.

Kira ekrana baktı ama ekrandaki görüntü yerine, zihnindeki Manhattan'ı görüyordu: Parsiyel saldırısını, Parsiyeller tarafından vurulduğunda Gabe'in bedeninin koridorda yığıldığı yeri anımsadı. *Barış görevine çıkmış olsalardı neden onu vurmuşlardı?* Kaşlarını çattı ve bu olayı, Samm'in masum olduğunu iddia edişiyle bağdaştırmaya çalıştı. *Bizimle konuşmayı bile denemediler. Bu çok mantıksız.*

Çaresizce doğru olmasını umduğu şeyi destekleyecek bir ayrıntı hatırlamaya çalışarak zihnini altüst etti. *Biz daireyi havaya uçurmadan önce Parsiyeller ne söylemişti?* Kendini hatırlamaya zorladı. *"Bunlar hangi grup?"* Bunu net bir şekilde duymuştu – en azından öyle olduğunu düşünüyordu. *Ne grubu? Başka birini mi bekliyorlardı? Ses'i ya da bir haydut grubunu? Yeryüzünde onları dinlemeye istekli tek kişi olan Kira'yı tamamen tesadüf eseri mi bulmuşlardı?*

Ya da Samm'in yaptığı, sadece Kira'nın duymak istediklerini söylemek miydi?

Beklenmedik bir vızıltıyla kapı açıldı ve dekontaminasyon tüneli gürültü çıkararak çalışmaya başladı. Shaylon, elinde kanla dolu plastik bir şırıngayla tünelden koşarak geçti ve aceleyle Kira'ya yöneldi.

Şırıngayı uzatırken "Hemşire bunu sana vermemi söyledi," dedi çabucak. "Bununla ne yapman gerektiğini biliyormuşsun."

"Buraya girmen yasak," dedi Kira.

"Bunun bir acil durum olduğunu söyledi," dedi Shaylon. Sonra durup Samm'e baktı. "Yani, bu o mu?"

Kira şırıngayı nazikçe aldı; tüp, içindeki kan yüzünden hâlâ ılıktı. "Bu nedir?"

"Senin bildiğini söyledi," dedi Shaylon. "Doğumhaneden geliyormuş."

Elindekinin ne olduğunu anladığı anda Kira'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Yenidoğandan almışlar! Hamilelerden biri doğurmuş!" Koşarak tezgâha ulaştı; lamları, tüpleri ve pipetleri aceleyle çıkardı. "Hangisinden olduğunu biliyor musun?"

"Onunla ne yapman gerektiğini bildiğini söyledi."

"Biliyorum," dedi Kira, "sakin ol." *Lütfen, Tanrım, Madison'dan olmasın.* Lamlardan birinin üzerine birazcık kan damlattı ve cesaretini toplayıp hızla tıbbi bilgisayarın önüne geçti. "Bu henüz enfekte olmamış bir kan örneği, anlıyor musun? Bebekler sağlıklı doğuyor. Virüs onlara daha sonra bulaşıyor. Virüs biçim değiştirip saldırmadan önce sadece birkaç dakikamız, belki de daha az vaktimiz var." Bilgisayara talimatları girip tekrar tezgâha koştu ve yeni bir lam hazırlamaya koyuldu. "Hava yoluyla ve kan yoluyla bulaşan iki tür virüs var. Bunların birbirine dönüştüğü anı yakalamaya çalışıyorum. Mikroskobu aç."

"Mikroskop hangisi?"

"Şuradaki." Kira, elinde bir lamla odanın diğer tarafına koştu, görüntüleme haznesini açtı ve lamı çarparca-

sına yerine taktı. Düğmelerle oynadı ve mikroskop tuhaf bir vızıltıyla çalışmaya başlarken parmaklarıyla mikroskobun üzerinde ritim tuttu. Ekran titreşerek açıldığında görüntüleyiciyi başlattı ve bilgisayara virüsleri tespit etmesini söyledi. Bilgisayarın, hava yoluyla bulaşan virüslerden birini bulduğunu gösteren kısa ping sesini duyar duymaz görüntüyü açtı. Küçük virüs ekranda belirdi; gri bir denizin ortasındaki kırmızı parlak bir nokta gibi görünüyordu. Çoktan değişmeye başlamıştı ama görüntü hareketsizdi; virüsün şekil değiştirmeye başladığı anda alınmış bir kesitti. Mikroskop gelişmiş bir modeldi ancak böylesine yüksek bir yakınlaştırma seviyesinde hiçbir cihazın video çekmesine olanak yoktu. Tıbbi bilgisayar virüs bulmaya devam ederken cihazdan ping sesleri yükselmeye devam ediyordu. "Dönüşümün farklı aşamalarında yeterince kaliteli görüntüler elde edebilirsek," dedi Kira, "büyük ihtimalle süreci yeniden yaratabiliriz." Kira, tıbbi bilgisayardan aynı alanın bir görüntüsünü daha çekmesini istedi. Hava yoluyla bulaşan virüsün, Damlacığa dönüşümünü tamamlayıp tamamlamadığını görmek istiyordu.

Ekranda kısa bir mesaj belirdi: "Parsiyel eşleşme."

Shaylon ekrana işaret etti. Sesi korku doluydu. "Bebek bir Parsiyel mi?"

"Hayır; bulduğu nesnenin, veritabanındaki kayıtlarla Parsiyel, yani kısmi olarak eşleştiğini söylüyor." *Tıpkı Pusucu gibi,* diye düşündü. "RM'ye benzeyen ama virüs özelliği taşımayan bir şey tespit ettik." Görüntüyü açtı ve şok içinde ekrana bakakaldı: Karşısındakinin ne olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. "Bu hiç iyi değil."

"Ne oldu?"

Ekrandaki görüntüyü döndürerek virüsü en iyi şekilde görmeye çalışan Kira, "Bu, virüsün yeni bir türü," dedi. "Hava yoluyla bulaşan Spor'un, kan yoluyla bulaşan Damlacığa dönüşmesi gerekiyordu – veritabanımızda sadece bu iki RM türü var." Anlayabileceği bir şeyler bulmak için çaresizce görüntüyü inceledi. "Bu tamamen yeni."

Parmaklarını ekranda dolaştırarak görüntüyü elinden geldiğince parçaladı ve ne işe yaradığını anlayabilmek için parçaları birbirinden ayırdı. Bilgisayar haklıydı -aynı protein yapılarının çoğunu aynı temel düzenlemede barındıran şey, Damlacık'la kısmi eşleşme içindeydi ama bunun dışında tamamen yeniydi- ve Pusucu'nun aksine kesinlikle virüs özellikleri taşıyordu. *Acaba Samm yüzünden mi? Bu yeni virüs Pusucu'dan kaynaklanıyor olabilir mi?* Kira görüntüyü etiketledi ve bilgisayardan, eşleştiği diğer yapıları daha yakından inceleyerek veritabanında bir araştırma daha yapmasını istedi. Tümü yenidoğanlara ait kan testlerinin bulunduğu arşivden olmak üzere beş eşleşme vardı: Ölü doğan bir tanesi hariç, kayıtların çoğu erken doğan bebeklerindi ama en yakın bulgu, sekiz sene öncesine aitti. *Dikkat çekecek kadar sık rastlanılmamıştı ama yine de kayıtlara geçmişti. Hem de Samm buraya gelmeden yıllar öncesinde... Demek ki bu durum Samm'in hatası değildi. O zaman nereden gelmişti?*

Kira ekrana dokunarak yeniden ana tıbbi bilgisayar görüntüleyicisini açtı. *O kadar da sık rastlanılmamışsa,* diye düşündü, *o zaman belki de sadece bir mutasyondur. Belki de bir defaya mahsus bir oluşumdu ve ben de incelemeye başlamak için bulabileceğim en yanlış noktayı seç-*

tim. Bilgisayara, kan örneklerinde daha fazlasını aramasını söylediği anda bilgisayardan bir ping sesi daha geldi, sonra bir tane daha, bir tane daha, bir tane daha; bilgisayar, hava yoluyla bulaşan Spor'u aradığı zamankinden bile daha fazla uyarı veriyordu. *O her yerde.* Kira sırasıyla görüntüleri açmaya başladı; yeni virüs çılgıncasına çoğalarak ekranı kaplıyordu. Kira telaş içinde bir arama daha başlattı. Bu defa Spor'u arıyordu ama hiçbir sonuç alamadı. Bilgisayar orijinal görüntüleri kaydetmişti ama yapının kendisi kandan yok olmuştu. Spor'a ait her oluşum buna -bu Yırtıcı'ya- dönüşmüştü ve üremeye devam ediyordu.

Shaylon yavaşça konuştu; Samm'e bakarken sesi tiz ve gergin çıkıyordu. "Bu da ne böyle?"

"Hiçbir fikrim yok." Kira dişlerini gıcırdattı ve aradığı şeyi bulma kararlılığıyla dosyalardan, taramalardan ve görüntülerden oluşan ve gittikçe büyümekte olan yığına daldı: Spor'un Yırtıcı'ya dönüşme sürecini inceliyor, virüsün nasıl hareket ettiğini anlamasına yardımcı olabilecek esas ayrıntıları arıyordu – önemli olan, en küçük sürecin bile arkasındaki, bağımsız gibi görünen kimyasal aşamalardı. Bu tıpkı bir şelaleden su içmeye benziyordu. Shaylon parmağını kulaklığına götürüp bir anda donakaldı ve yere çöktü. "Yere yat."

"Neden? Neler olu..."

"Yere yat!" dedi Shaylon hiddetle ve Kira'yı mikroskopun bulunduğu metal tezgâhın arkasına çekti. "Burada biri var, biri gizlice ortalıkta dolaşıyor. Birilerinin hapisten firar ettiğini düşünüyorlar."

Kira, bilgisayarın köşesinden etrafına bakındı; Samm ilgiyle onları izliyordu. *Gerçekten biri senin için geliyor olabilir mi?* Kira'nın silahı tezgâhın üzerindeydi; güvenli bir şekilde kılıfının içinde duruyordu ama saklandığı yerden ona ulaşması mümkün değildi; o anda biri içeri girerse silahına zamanında ulaşamayacaktı.

Kira, kulaklığından gelen sesleri dikkatle dinlemekte olan Shaylon'a baktı. "Dışarıda olduğunu düşünüyorlar," dedi yavaşça. "Sen burada kal, ben pencereden bakacağım." Shaylon dizlerinin üzerine kalktı ve tüfeğini ateşlemeye hazır bir halde uzaktaki duvara doğru eğilerek koştu. Kira önce Samm'e, sonra da kapıya baktı ve tezgâha koşup silahını aldı. Ardından elinde silahıyla yeniden yere çömeldi. Pencereden gizlenebiliyordu ama kapıdan saklanması mümkün değildi. İkinci asker hâlâ dışarıda mıydı? Silahını çekti ve deri kılıfı odanın köşesine fırlattıktan sonra hazır olduğundan emin olmak için silahın emniyetini ve haznesini kontrol etti.

"Onu göremiyorum," dedi Shaylon. Dikkatli bir şekilde ayağa kalktı ve olabildiğince dar bir açıdan pencereden dışarı baktı. Bir eli kulağındaydı; Mkele ile konuşuyordu. "Hiçbir şey gör... Bir dakika, arabaların orada. Hâlâ o kadar uzaktalar mı?"

Hava hâlâ aydınlıkken hastaneye saldırmak hiç de mantıklı değil, diye düşündü Kira. *Arabaların arkasına saklanabilirler ve binanın alt kısmında da ağaçlar var ama bunlar bile gizlenmek açısından ideal olmanın çok gerisinde. Duvardan içeri gireceklerse neden havanın kararmasını beklemediler? Neden binaya ulaşana kadar kimse tarafından fark edilmeyecekleri bir saati beklemediler?*

Bir dakika, diye düşündü aniden, *eğer duvardan girecekler se...*

Birden ayağa sıçradı ve Shaylon'a doğru koştu. "Geri gel! Duvara çok yakınsın..." ve ardından duvar patladı; tuğla, metal ve sıva parçaları tıpkı devasa bir baloncuk gibi içeri doğru göçtü. Şok dalgası Kira'ya ulaşıp sanki görünmez bir el gibi Kira'yı geriye doğru itti. Shaylon yan tarafa uçup duvara çarptı ve bir bez bebek gibi yere yığıldı. Samm bile patlamadan nasibini aldı; patlamanın gücü, ameliyat masasını tıpkı bir yaprak gibi savurdu. Ameliyat masası, Kira'nın masasına çarptı ve yere devrildi.

Kira inanılmaz bir hızla arkasındaki duvara çarpınca aldığı darbe yüzünden ciğerlerindeki hava boşaldı ve silahını elinden düşürdü. Çoktan bir ayağı üzerinde sallanan devasa DORD makinesinin arkasına düştü ve makine üzerine devrilip acı içindeki Kira'yı zemine mıhladı. Kira ıstırap içinde bağırdı, bacağının kırıldığından emindi ama kendini sakinleşmeye zorladı.

Derin nefes al, Kira, derin nefes al. Kendini kontrol et. Dünyası yavaşça yeniden netleşti; nefes alırken, bacağındaki acı kendisini iyiden iyiye belli ediyordu. *Bacağın kırılmadı, sadece üzerindeki ağırlık yüzünden oynatamıyorsun. Makineyi itip buradan kurtulabilirsin.* Odada bir hareketlilik olduğunu fark etti; sanki gökyüzünden enkaz yağıyordu. Endişeli bir şekilde etrafına bakındı ama DORD, kapı dışında başka hiçbir yeri görmesine izin vermiyordu. Plastik tünel, parçalar halinde tavandan sarkıyordu; duvardaki patlamadan kaynaklanan enkaz dalgası, tüneli yırtmış ve kapının önüne yığılarak girişi

kapatmıştı. Kira, sıkışan bacağında küçük bir elektrik akımı hissetti ve DORD makinesinin etrafındaki plastik muhafazanın kırıldığını gördü. *Makine kısa devre yapıyor. Bir an önce buradan kurtulmalıyım.* Çevresindeki gürültülerin arttığını ve birilerinin hareket ettiğini duydu. *Shaylon muydu, Samm miydi?* Kollarını ve sırtını duvara bastırarak bacaklarıyla makineyi tüm gücüyle itmeye çalıştı.

Makine bir santim kadar yerinden oynadı, sonra bir santim daha. Her santimetresi acıyla doluydu. Kira o anda makinenin iç kısmından gelen bir gürültü duydu ve bedenini bir elektrik dalgası kapladı.

Acı dayanılmazdı. Bedenindeki tüm kaslar aynı anda kaskatı kesildi ve Kira'nın mümkün olduğunu sandığından bile fazla gerildi. Aniden acı kayboldu ve Kira nefes almaya çalıştı. Zihni bulanıklaşmıştı ama kendisini düşünmeye zorladı; metal bir sopayla dövülmüş gibi hissediyordu ama neresine vurduklarını bir türlü bulamıyordu. Konuşmaya çalıştı ama ağzından çıkan tek ses bir hırıltıydı.

"İmdat."

Elektrik akımı geri döndü; bedeni boyunca yol alan öfkeli bir elektrik fırtınası gibiydi. Gözleri geriye devrildi ve dünyası karardı. Bütün dünyası şekilsiz, yersiz bir acıyla kaplandı ama aniden akım bir kere daha kesildi. Kalbi düzensiz atışlarla çırpınıyordu ve zihninin hafiflediğini hissetti. Baygınlık geçirmemek için kendisiyle savaşıyordu.

"Bana yardım edin," diye fısıldadı. Sesi dermansız ve boğuk çıkıyordu. "Tarayıcı... elektrik çarpıyor..."

Kira'yı acıya boğan başka bir elektrik dalgası sözlerinin yarıda kesilmesine sebep oldu. Elektrik akımı kesildiğinde ciğerlerinin yeniden çalışmaya başlaması tam beş saniyesini aldı; kalbi, yüklendiği akım yüzünden düzensiz atıyordu; bedeninin kontrolünü ne yapacağını bilemeyecek kadar kaybetmişti. Çaresizce ciğerlerine hava doldurarak sonunda nefes alabildiğinde yanan bedeninden kekremsi bir kokunun yükseldiğini fark etti. Gözleri yavaşça odaklandı ve kapının sadece birkaç santim bile olsa açık olduğunu gördü. Bir göz, kapıdaki aralıktan içeriyi kolaçan ediyordu – iki göz, biri beyaz, diğeri siyah."

Bu bir göz değil, diye düşündü, zihni pelte gibiydi. *Bu bir silahın namlusu.*

Kapı hafifçe yerinden oynadı, arkasındaki askerler tarafından boşu boşuna enkaz yığınına doğru itildi. Bu defa kıpırdamadı bile. "Kız burada. Orada hayatta kalmış başka kimse var mı?"

"Bana yardım etmelisiniz," diye inledi, "kalbim durmak üzere."

"Tutukluyu görebiliyor musun?" Yoksa kaçtı mı?"

"Kalp atışlarım... çok düzensiz," dedi Kira; bedeninin kapanmaya başladığını hissediyordu – kasları, kalbi, ciğerleri yavaş yavaş bir hiçliğe dönüşüyordu. "Bana yardım etmelisiniz. Bir kere daha çarpılırsam... öleceğim..."

Sanki yüzlerce kilometre öteden geliyor gibi görünen sesler, bağırışlar ve çığlıklar duydu. Ilık bir esinti yüzünü okşayınca gözlerini açtı. Dünya, şekilsiz bir bulanıklıktan ibaretti ama yine de yanında kımıldanan bir şeyler vardı ve aniden, bacaklarının üzerindeki baskı ortadan kalktı. Devasa DORD makinesi odanın diğer köşesine

savrulurken kulakları sağır edici bir gürültü oldu. Güçlü kollar onu tutup enkazın arasından çıkardığı sırada Kira odaklanmaya çalışıyordu. Biri onu kucaklamış, taşıyordu. Bir yandan da yaralarını kontrol ediyordu.

"Teşekkür ederim," dedi öksürerek. Sesi o kadar kısıktı ki kendini duymakta bile güçlük çekiyordu. Kurtarıcısına sıkıca tutundu. "Sanırım... kaçtı."

"Buradayım, Kira."

Bu sesi tanıyorum.

Kendini düşünmeye ve gözlerini açmaya zorladı. Sonunda dünya yavaş da olsa netleşmeye başladı: Samm'in kollarındaydı; adamın giysileri patlama yüzünden hâlâ tütüyordu, parçalanmış kelepçeleri ise kollarından sarkıyordu. Etraflarındaki oda tamamen yerle bir olmuştu, zemin yıkıntılarla kaplıydı, duvarda büyük bir delik vardı. Ağaçlar rüzgârda salınıyordu. DORD makinesinin eğri büğrü olmuş gövdesi bir köşede öylece yatıyordu; Shaylon ise diğer köşedeydi. Kanlar içinde ve hareketsizdi.

Kira, bakışlarını kaldırıp Samm'e baktı. "Beni kurtardın."

Sonunda kapı zorlanarak açıldı ve askerler tıpkı bir sel gibi odayı doldurdu. "Onu yere bırak!"

"Beni o kurtardı."

"Onu hemen yere bırak!"

Samm dizlerinin üzerine çöküp Kira'yı nazikçe yere bıraktı. Elleri Kira'dan uzaklaştığı anda askerler ileri atıldı ve tüfeklerinin kabzalarıyla vurarak Samm'i yere devirdiler. Kira konuşmaya çalıştı, karşı çıkmaya çabaladı ama çok zayıf düşmüştü. Tek yapabildiği, olan bitene seyirci kalmaktı.

Yirmi Beşinci Bölüm

Oda karanlıktı. Hastane ekipmanları alçak sesle bipliyor, gölgelerin içindeki küçük ışıklar yanıp sönüyordu. Kira gözlerini açtı ve sonra tekrar kapattı. Zihni hâlâ acı içindeydi, odaklanamıyordu. Sanki patlamanın ortasında kalakalmıştı.

Beni Samm kurtardı.

Askerler, Samm'i neredeyse bir dakika boyunca dövdükten sonra yeniden kelepçelemiş ve midesine tekmeler atıp tüfekleriyle sırtına vurarak ona işkence etmeye devam etmişlerdi. Samm asla karşılık vermemişti – şansı varken kaçmamıştı. Onlara karşı koymamıştı. Tek yaptığı, ona vurmalarına izin vermek olmuştu, hem de tekrar tekrar. Aldığı darbeleri acı dolu iniltiler takip ediyordu.

O bir Parsiyel, dedi Kira kendi kendine. Son üç gündür aynı cümleyi belki de yüzlerce defa tekrarlamıştı. *O bir insan bile değil. Burada ne yaptığını, ne düşündüğünü, ne planladığını bilmiyoruz.* Söylediği gibi olsa bile buna inanmadığını biliyordu. Aynı şeyin peşindeydiler: Sorunların etrafından dolanmak yerine gerçek çözümler bul-

mak. Samm, koca adada onunla aynı fikirde olan bulabildiği tek kişiydi.

Ama o bir Parsiyel'di.

Kira oturmayı denedi ama bacağındaki sancı nefesinin kesilmesine neden oldu. DORD makinesi yüzünden yanan bacağı. Bacağına daha yakından bakmak için üzerindeki örtüyü açtı ama yarası bandajlandığından pek bir şey göremedi. İç içe geçmiş kas liflerindeki kaşıntıya benzer acıyı tanıyordu ve onu, yenilenme kabinine sokarak tedavi ettiklerini biliyordu. Ayağa kalmak veya yürümek bir yana, oturabilmesi bile uzun zaman alacaktı.

Birinin hafifçe iç geçirdiğini duydu ve odanın diğer tarafındaki hastane karyolasına baktı; hastanede gerekenden çok daha fazla yer vardı ama sadece birkaç kata elektrik verebildiklerinden hastaların çoğu odalarda ikişer ikişer kalıyordu. Yataktaki şekle daha dikkatli baktı; loş ışıkta yüzü neredeyse hiç belli olmuyordu. Aniden irkilerek karşısındakinin Shaylon olduğunu fark etti. Patlama yüzünden parçalara ayrılmış olmalıydı – bandajlanma şekline bakılırsa onlarca kırık kemiği ve şarapnellerden kaynaklanan yüzlerce kesiği ve yarası vardı. Yavaşça, neredeyse belli belirsiz nefes alıyordu ama en azından solunum destek ünitesine ihtiyaç duymuyordu. Durumu da stabil görünüyordu. Paçayı kurtaracak gibiydi.

Kandaki Yırtıcı'yı görmüş, Kira'nm bu konudaki varsayımlarım duymuştu. Yoksa ağzından çok fazla şey mi kaçırmıştı? Bütün sırları göz önüne dökmüş olabilir miydi? Ada, en küçük bir kıvılcımda alevlere boğulmaya hazır durumdaydı; Shaylon uyandığında sessiz kalmasını diledi.

Kira, koridorda ayak sesleri duydu ve tam da açıldığı anda kapıya döndü.

"Uyanmışsın," dedi Hemşire Hardy.

"Neler oldu?" diye sordu Kira, "Ne kadar zamandır kendimde değildim?" Hemşirenin odaya bir yatak daha getirdiğini görünce sözü yarıda kesildi. Getirdikleri hasta, Madison'du. Kira hızla oturur pozisyona geçti ama bacağındaki acı nefesinin kesilmesine sebep oldu.

"Madison, sen iyi misin?"

"Erken doğum başladı," dedi Hemşire Hardy. "Durdurmayı başardık ama daha ne kadar böyle devam edebileceğini bilmiyorum."

"İyi olacağım," dedi Madison. Kira'ya baktı. "Yürümeyi bırak, artık oturmama bile izin vermiyorlar. Tuvaleti bile kullanamıyorum."

"Sadece sakinleş ve dinlen," dedi Hemşire Hardy. "Kendine gelmen için seni birkaç saat burada tutacağız ve daha sonra, seni normal odaya alıp alamayacağımıza bakacağız. Dinlenmen gerekiyor."

"Dinleneceğim," dedi Madison tam bir görev duygusuyla. "Gözlerimi tavana dikecek ve tek bir kasımı bile oynatmayacağım."

"Uyumalısın," dedi Hemşire Hardy. Bakışlarını Kira'ya yöneltti. "Ve sen de. Sadece birkaç saatliğine uyudun ve bedeninin dinlenmesi gerekiyor. Şimdi şu bacağına bir bakalım." Kira'nın bacaklarının üzerindeki örtüyü çekti ve bandajı kenarından kaldırdı; Kira nefesini tutup yanıklarına yapışan bandaj yerinden oynadığı için çektiği acıya tepki vermemeye çalıştı. Hemşire Hardy, yanık kremi ve antiseptiklerle kaplı avuç içi büyüklüğündeki

kararmış deriyi görünce inledi. "İyileşiyor ama epeyce kötü bir yanık. Birkaç saat önce seni yenilenme kabinine soktuk; dolayısıyla, başka bir tedavi yöntemi denemeden önce beklememiz gerekiyor."

"Teşekkürler," dedi Kira ve hemşire bandajı nazikçe yaranın üzerine yerleştirirken hafifçe nefesini tuttu.

"Şimdi uyuyun," dedi Hemşire Hardy, "ikiniz de." Odadan çıkarken kapıyı arkasından yavaşça kapattı. Kira, karanlıkta Madison'un siluetine baktı.

"Mads, yukarıda neler olduğunu biliyor musun? Ses miydi?"

"Öyle olmalı ama senden daha fazlasını bilmiyorum. Bir patlama oldu. Birileri güvenlik hattını geçmeyi başarmış."

Kira tereddüt etti. "Ya Samm?"

"Samm mi?"

"Parsiyel."

Madison, Kira'ya tuhaf bir bakış attı. "Üzgünüm, Kira, bilmiyorum. Yırtılma ile ilgili sorun yaşamaya başlayınca, patlama sırasında muayenedeydim. Neler olduğuna dair en küçük bir fikri olan biriyle konuşmayı bırak, hareket bile edemiyordum."

Kira, yanan bacağındaki gerilimin hafiflemesiyle homurdanarak kendini yastığına bıraktı. "Burada öylece yatamam. Ne olduğunu öğrenmem gerekiyor."

"Sen de, ben de."

Kira cansızca güldü. "Kulağa sen de en az benim kadar kötü durumdaymışsın gibi geliyor."

"Ah, biliyorsun işte. Güneş ışığı ve gökkuşakları." Madison, rahat bir pozisyon bulmak için yatağında kıpırdan-

dı. "Geriye en az on haftam kaldı ama dört hafta daha dayanmayı becerirsem şanslı sayılacağım." Sesi alçaldı ve hüzünle doldu. "Onu kaybedeceğim, Kira."

"Onu kaybetmeyeceksin."

"Zamanında doğsa bile -geç doğsa bile, gelişmek için yeterince zamanı olsa bile- onu RM'ye kurban vereceğim."

"Bunun olmasına izin vermeyeceğim."

"Bunu durduramazsın," dedi Madison. "Denediğini biliyorum, yardım etmek için yapabileceğin her şeyi yaptığını biliyorum ama bunlar yeterli değil. Belki bir gün çaresi bulunacak ama bu, benim işime yaramayacak." Sesi çatladı. "Arwen'in işine yaramayacak."

Kira başını yana eğdi. "Arwen de kim?" Hamile annelerin tümünü tanıdığını düşünüyordu. *Belki de Arwen henüz hamile kalmıştı? Bir haftadır Samm'le çalışıyordum ve bu süre, listeye yeni bir anne adayının eklenmesi için yeterli.*

Madison tam konuşacaktı ki tereddüt etti, sonra yavaşça fısıldadı. "Bebeğimin adı Arwen olacak. Adına karar verdim."

Kira midesine yumruk yemiş gibi oldu.

"Mads..."

"Yapmamam gerektiğini biliyorum," dedi Madison. "Biliyorum. Ama bu bebeği seviyorum, Kira. Kızımı, sana bile açıklayamayacağım kadar çok seviyorum. Sanki onu çoktandır tanıyor gibiyim – çok başına buyruk, güçlü ve... eğlenceli bir kız. Bunun kulağa delice geldiğini biliyorum ama beni her gün güldürüyor. Başka kimsenin duyamadığı şakaları paylaşıyor gibiyiz. Ona bir isim vermemem mümkün değildi, Kira. O gerçek bir kişi."

"Çok üzgünüm, Mads." Kira gözlerini sildi. "Samm'le aynı binada olmanın senin için nasıl bir his olduğunu hayal dahi edemem..."

"Haru ona bir isim verdiğimi bilmiyor," dedi Madison. "Ve hayır, Parsiyel'den nefret etmiyorum." Kira, karanlığın içinden onun omuz silktiğini gördüğünü sandı. "Parsiyeller her ne yaptıysa bunu on bir yıl önce yaptılar: O kadar uzun bir süre boyunca kin tutabilecek olsaydım geride bıraktığımız herkes kadar ölü olurdum. Ölü insanlarla dolu bir dünyada yaşamak istemiyorum." Duraksadı ve derin bir nefes aldı. "Ve her neyse, kızım ölse bile en azından onunla tanışma şansını elde ettim. En azından şakalarına gülebildim."

Kapı tekrar açıldı. Hemşire Hardy elinde bir şırıngayla geri dönmüştü. Kira gözlerini sildi.

"Sadece uyumanıza yardımcı olacak küçük bir şey," dedi hemşire.

"Ona ihtiyacım yok," dedi Madison.

"İstemiyorsun," diye düzeltti Hemşire Hardy iğneyi hazırlarken. "Neye ihtiyacınız olduğuna karar verecek kişi benim. Biraz uyku ikinize de iyi gelecek." Madison'un serum hortumundaki tapayı açtı, iğneyi soktu ve pistona bastı. "Bitti. Etki göstermesi birkaç dakika sürecektir. Sonunda dinlenebileceksin. Sabah yeniden görüşürüz."

Madison iç geçirdi. "Peki."

"Mkele'yi görmek istiyorum," dedi Kira. "Şimdi."

"Ve bu konuda benden ne yapmamı bekliyorsun?" diye sordu Hemşire Hardy. "Hastaneye bir saldırı düzenlendi; Mkele epeyce meşgul."

"Onu bulabilir misiniz?"

Hardy, başıyla Madison'a işaret etti ve çaresizce omuz silkti. "Şu anda hastanedeki yedi anne adayından biri. Ben de epeyce meşgulüm." İç çekti. "Görürsem onu aradığını söyleyeceğim."

"Teşekkürler."

Hemşire Hardy oradan ayrıldı ve oda karanlığa gömüldü.

Kira bir kere daha gözlerini sildi. "Arwen Sato," dedi. "Çok güzel bir isim."

"Büyükannemin adıydı," dedi Madison. "Haru'nun Japonca bir isim isteyeceğini biliyorum ama bundan hoşlanacağını düşündüm."

"Kesinlikle çok seveceğinden eminim," dedi Kira.

"O zaman sabah... görüşürüz." Madison bir kere daha esnedi. Kira, arkadaşının yavaşça sakinleşmesini, hareketsiz kalmasını ve uykuya dalışını izledi. Solukları derin ve düzenliydi.

Madison'un bebeğinin ölmesine izin vermeyeceğim, diye düşündü Kira. *Neye mal olacağı umurumda değil. O bebek yaşayacak.*

Ama nasıl? Başını iki yana salladı. Bitkin haldeydi. İç savaş çoktan başlamış olabilir ve şu anda yürümeyi bile beceremiyorum. Ve o son kan örneği – kesinlikle beklediğim gibi değildi. Daha önce hiç kimsenin görmediği yeni bir virüs türü mü? Bu hiç mantıklı değil. RM'nin nasıl bir yol izlediğini bildiğimi sanıyordum ama artık... bildiğimi düşündüğüm her şeyin yanlış olduğu ortaya çıktı. Ve yanıtları bulacak kadar zamanım yok.

Kira parmaklarıyla karyolasının yanlarında ritim tuttu. *Tüm parçaları bir araya getirmeliyim.* Yeni bir bakış

açısıyla bakmaya çalışarak edindiği tüm bilgileri düşündü. RM'nin dört türü vardı ya da en azından şu ana kadar dört türünü bulabilmişti: Hava yoluyla bulaşan Spor, kan yoluyla bulaşan Damlacık, Samm'in nefesindeki Pusucu ve yenidoğanın kanındaki Yırtıcı. *Spor'un Damlacığa döneceğini düşünüyordum ama öyle olmadı. Yırtıcı'ya dönüştü.* Üstelik *eski kayıtlara göre aynı şeyi geçmişte de yapmış. Yani bu bir anomali değil. Her defasında böyle mi oluyor? Yırtıcı, Spor ile Damlacık arasındaki geçiş aşaması olabilir mi?*

Virüsün türlerini zihninde yeniden sıraladı. Spor Aşama 1, Yırtıcı Aşama 2 ve Damlacık Aşama 3. Kimse Damlacık şeklindeki virüsün birilerini öldürdüğüne tanık olmamıştı – herkesin kanında bulunurdu. Bu nedenle, *hayatta kalanların* kanında olduğunu varsaymışlardı. Ya aslında ölümcül değildiyse? *Ya katil Yırtıcı'ysa ve biz test yapma şansını bulana kadar Damlacığa dönüşüyorsa?*

Kira, patlamaya lanet ederek başını iki yana salladı. *Patlama yüzünden işim yarıda kalmadan bir test daha yapabilseydim orada neler olup bittiğini kesin olarak öğrenebilirdim. Belki. Ama artık daha fazla test yapacak zamanım yok – artık bir laboratuvarım bile yok.* Hareket etmeye çalışarak yerinde tekrar kıpırdandı ama bacağındaki sancı yüzünden nefesi kesildi. Hayal kırıklığıyla dudaklarından bir inleme yükseldi. *Hareket dahi edemiyorken bu sorunu nasıl çözeceğim?*

Kapı tekrar açıldı. Kira başını kaldırınca Doktor Skousen'in ve arkasındaki Bay Mkele'nin odaya girdiğini gördü. Skousen, Shaylon'un bilinçsiz bedenine doğru yürüdü.

Mkele kapıyı kilitledi.

"Uyanmışsın," dedi Mkele, Kira'yı dikkatle incelerken. Bacaklarının üzerindeki örtüyü düzeltti ve kendini savunurcasına onun bakışlarına karşılık verdi. "Memnun oldum. Bu seni ilgilendiriyor."

"Ne oldu?" diye sordu Kira. "Ve Samm nerede?"

Doktor Skousen, Madison'un yatağının yanında durdu ve parmaklarıyla onun başını, yüzünü dikkatli bir şekilde yokladı. "Uyuyor."

"Güzel," dedi Mkele. "O zaman başlayalım."

"Burada neler oluyor?" diye tekrarladı Kira, sesinin olabildiğince güçlü ve etkileyici çıkmasına çabalıyordu. Ama bunun yerine, kendisini zayıf ve savunmasız hissediyordu – yaralıydı, yorgundu, bir hastane yatağında yarı çıplak vaziyetteydi. Bacaklarını ve kalçalarını örtüyle iyice sarmaladı. "Bu bir Ses saldırısıydı, değil mi? Başka yerlere de saldırdılar mı – iç savaş başladı mı? Ayrıca lütfen biri bana Samm'e ne olduğunu söyleyebilir mi!"

Doktor Skousen, laboratuvar önlüğünün cebinden küçük bir şişe çıkardı. Ardından da küçük bir şırınga ve minicik bir iğne. Kira bir anda solgun ışıkta parıldayan iğneden başka hiçbir şey göremez gibi oldu.

"Samm kontrol altında," dedi Mkele. Gözleri yorgun gibi görünüyordu ama yüzünde kasvetli bir ifade vardı. "Yarım kalmış diğer işi halletmek için buradayız."

Gözleri bir çıkış yolu bulmak için etrafına bakınan Kira gerildi – kapı kilitliydi, pencere kilitliydi ve sadece koşma düşüncesi bile bacağının acıyla dolu çığlıklar atmasına neden oluyordu. Önce yavaşça şırıngayı dolduran Doktor Skousen'e, sonra da Mkele'ye baktı. "Beni öldürecek misiniz?"

"Hayır," dedi Mkele, ona doğru yürürken, "ama yine de bağırmaya kalkmamanı tavsiye ediyorum."

Doktor Skousen şırıngayı havaya kaldırdı ve parmağıyla şırıngaya hafifçe vurdu. Kira'nın gözleri fal taşı gibi açıldı, bağırmak için ağzını açtı ama Mkele'nin eli açık ağzının üzerine kapandı. Aynı zamanda, Kira'nın hareket etmesini önlemek için omuzlarından da sıkıca kavramıştı. Doktor Skousen, Kira'ya değil, Shaylon'a doğru yürümeye başladı. İğneyi genç askerin serum hortumuna sapladı ve şırıngayı askerin damarlarına boşalttı.

"Böyle olsun istemedik," dedi Mkele, Kira'nın kulağına fısıldayarak. Sesi boğuk ve kederliydi. "Bizim hakkımızda her ne düşünüyorsan şunu unutma: Onu öldürmek istemedik. Buna zorunlu kaldık."

Kira, şırıngadaki kimyasal maddenin serum hortumundan onun bedenine süzülüşünü korku içinde izledi. *Hayır,* diye düşündü, *hayır, hayır, hayır.*

"Şimdi seni bırakacağım," dedi Mkele. Elleri hâlâ sıkıca Kira'nın yüzüne kapanmış haldeydi. "Ağzını açacağım. Ama bağırmayacaksın." Kira başını evet anlamında sallayana kadar bekledi. Gözleri hâlâ korkuyla fal taşı gibi açık vaziyetteydi. Mkele ellerini kaldırdı ve geriye doğru bir adım attı. "İşte. Bitti."

"Ne yaptınız?"

"Ona bir ilaç verdik," dedi Mkele, "ama buna rağmen kurtulabileceğini sanmıyoruz."

"Onu öldürdünüz," dedi Kira. Doktor Skousen'e baktı. "Onu öldürdün."

"Hayır," dedi Skousen. İç çekti. "Patlamadan kaynaklanan yaralarından ötürü trajik bir şekilde can verdi."

"Ama neden?" diye yalvardı Kira.

"Çok fazla şey gördü," dedi Mkele, "görmesi gerekenden çok daha fazlasını. Diğerlerine anlatacaktı ve buna izin veremezdik."

"Onu konuşmadan önce durdurabilirdik," dedi Kira, "onu diğerlerinden ayırabilir ve neye ihtiyacımız olduğunu açıklayabilirdik ama..."

"Çocuğu tanıyorsun," dedi Mkele. "Gitmesini söylediğim yere gideceğinden ya da ona söylediğim yere ateş edeceğinden eminim ama bu sırrı tutacağına inanmıyorum. Hele en son yaşananlardan sonra."

"Ya bana ne olacak?" diye sordu Kira. "Görünen o ki ben de sır tutamıyorum. Neden beni öldürmüyorsunuz?"

"Shaylon bir yüktü; sen ise bir değerli bir malsın."

Kira sırtındaki tüylerin diken diken olduğunu hissetti.

"Pek uzun sürmez," dedi Skousen, yanında getirdiği aletleri cebine doldurup Shaylon'a son bir defa bakarken. Kira'ya baktı ama hiçbir şey söylemeden arkasını döndü.

"Parsiyel'e gelince," dedi Mkele, "ondan nasıl en iyi şekilde kurtulacağımıza karar vermek için en kısa zamanda bir araya geleceğiz."

Kira'nın kalbi göğüs kafesinin içinde bir anlığına atmayı kesti. "Ama... İki günüm daha var."

"Ama bir laboratuvarın yok. Hatta oturamıyorsun bile. Doğu Meadow bir savaş alanına dönüyor ve o savaşı kazanma becerimizi tehlikeye atacak hiçbir şey için zamanımız yok. Canlı bir Parsiyel'i barındırmak çok büyük bir risk ama ölü bir Parsiyel..." Mkele iç çekti ve gözlerini ovuşturdu. Tekrar konuşmaya başladığında sesi yumuşak, neredeyse kederliydi. "Bunu yapabileceğini ummuş-

tum, Kira, gerçekten ummuştum. Belki bir gün yeniden deneyebiliriz."

"Vazgeçmek zorunda değiliz."

"Üç gün önce başladığımız yere göre tedaviye artık çok daha yakınız – aslında sen daha yakınsın; kayıtların ve kullandığın ekipmanların büyük bir çoğunluğu patlamada yok oldu. Çoğunun yeri doldurulamaz. Ses olmasaydı bir kurtarma operasyonuna daha çıkabilirdik ama artık zamanımız kalmadı. Harekete geçmeliyiz." Dikleşti ve o soğuk ifade yüzüne ve duruşuna geri döndü. "Bu toplumu yeniden bir araya getirmek için müdahale etmemizin zamanı geldi, öyle ya da böyle. İyi geceler, Kira."

Kapıyı açtılar ve odadan çıktılar.

Kira, Shaylon'a baktı; kalbi göğsünde güm güm atıyordu. Sessizce yatıyordu; Kira, adamın arkasındaki duvarda yanıp sönen ışıkları izledi. *Bir şeyler yapmalıyım.* Üzerindeki örtüyü attı ve bacaklarını hareket ettirmeyi denedi. Yanıkları gerilince dişlerini sıkarak çığlığını bastırmaya çalıştı. Ona verdikleri ilaç zehirse kesinlikle bir panzehri olmalıydı; onu kurtarmak için yapabileceği bir şey olmalıydı. Derin bir nefes aldı, cesaretini topladı ve bacaklarını yatağın kenarından aşağı sarkıttı. Yatağın yanındaki parmaklıklara tutundu ve bedenini kaplayan acı dalgası karşısında yüksek sesle inledi. Shaylon'un arkasındaki ışıklar daha hızlı yanıp sönmeye başladı; alçak sesli biplemeler gittikçe güçlendi. Kira ayaklarını soğuk zemine koydu ve yalpalayarak ayağa kalkmayı denedi. Ağırlığını sakat bacağına vermemeye çalışıyordu. Buna rağmen, pozisyonunu değiştirmek bile beklediğinden daha acı verici olunca bacakları daha fazlasına da-

yanamadı ve Kira yere yuvarlandı. Istırap içinde feryat etti, elleri sanki birer pençeye dönüştü. Bacakları havada debeleniyordu. O anda Shaylon'un yatağının üzerindeki alarmlar çalmaya başladı. Bütün bedeni sıçrayıp titremeye başladı, kırık kemikleri birbirine sürtünüyordu. Koridordan ayak sesleri geldi ve bir anda aydınlanan oda hemşirelerle doldu. Kira oturmaya çalışarak ıstırabını kontrol altına almayı denedi.

"Kalp krizi geçiriyor," dedi hemşirelerden biri.

"Acil destek arabasını getirin," dedi bir doktor. Yerde yatan Kira'yı göz ardı edip Shaylon'un hayatını kurtarmaya çalıştılar. Bedeni hâlâ sıçrayıp bir o yana, bir bu yana bükülüyordu. Ona ilaç verdiler, elektrik verdiler, bağladılar, vurdular, akıllarına gelebilecek her şeyi yaptılar. Bu sırada yerde yatmaktan ve kan kaybederken kontrolsüzce hıçkırıklara gömülmüş halde olan biteni izlemekten ötesi gelmiyordu Kira'nın elinden.

Yirmi Altıncı Bölüm

"Yataktan çıkmamalıydın."

Destek almak için tüm gücüyle serum askısına dayanan Kira irkildi. "Ben iyiyim." İyi değildi ama orada öylece yatacak zamanı yoktu. Ona tanınan süre sona ermişti: Samm öldürülecek, tedavi sonsuza dek kaybolacak, Arwen ölecek ve ada, bir enkaz bulutu içinde çökecekti. Kira'nın bir planı vardı ve yanık bir bacağın onu engellemesine izin vermeyecekti.

Hemşire başını iki yana salladı. "Bir tenis topu büyüklüğünde üçüncü dereceden yanığın var. Yatağa geri dönmene yardımcı olmama izin ver."

Kira, yaralı bacağını olabildiğince rahat ettirmeye çalışarak bir elini havaya kaldırdı. "Ben iyiyim, gerçekten. Yenilenme kabini, cildimin büyük bir kısmının toparlanmasını sağladı ve zaten kaslarımda herhangi bir berelenme yoktu. Bırakın da yürüyeyim."

"Emin misin?" diye sordu hemşire. "Canın epeyce acıyormuş gibi görünüyorsun."

"Eminim." Kira, serum askısını baston olarak kullanıp yanık bacağını sürükleyerek bir adım daha attı. Hemşi-

re onu izliyordu. Bu nedenle, gülümsemek ve normal görünmek için elinden geleni yaptı. Ama aslında kendisini korkunç hissediyordu – doz aşımı riskine rağmen bir kere daha yenilenme kabinine girmek istiyordu. Yanan hücreleri yavaş yavaş kendilerine geliyordu. Ama ayağa kalması gerekiyordu. Senato'ya ulaşmalıydı.

Yakında olduklarını biliyordu. Mkele'nin önerdiği gibi, büyük olasılıkla hâlâ belediye binasını kullanıyorlardı ama sinsi ve hilekâr komitelerinin gizlice buluşması için buraya, hastaneye geleceklerini biliyordu. Dünyadan gizlenmelerinin ama yine de muhafızlar tarafından korunmalarının tek yolu buydu.

Sadece hastanenin neresinde olduklarını bulması gerekiyordu.

Tekerlekli serum askısı, uzun ve beyaz koridor boyunca topallayarak ilerlediği sırada hafifçe gıcırdıyordu. Her adımı ıstırap doluydu. Biraz soluklanabilmek için hemşire istasyonunda durdu.

"İyi misin, Kira?" Konuşan, doğumhane hemşirelerinden biri olan Sandy'ydi.

"İyiyim. Doktor Skousen'in nerede olduğunu biliyor musun?"

Sandy başını iki yana salladı. "Rahatsız edilmemek istedi."

"Sandy, şu anda diğer senatörlerle bir toplantıda olduğunu biliyorum," diye fısıldadı Kira. Sandy'nin yüzünde aniden beliren ifade, Kira'nın neden bahsettiğini bildiğini gösteriyordu. Kira, o ifadeyi fark edince kendi kendine gülümsedi. "Yaptıkları toplantı, üzerinde çalışmamı istedikleri gizli projeyle ilgili. Orada olmalıyım."

Sandy ona doğru eğildi. "Bak, bu işe karışmak istemiyorum. Dördüncü kattaki küçük konferans odasındalar. Ne yapman gerekiyorsa onu yap."

"Teşekkürler, Sandy." Olabildiğince hızlı bir şekilde merdivenlere yöneldi. *Dördüncü kat: On basamak çık, köşeyi dön, on basamak daha çık. Ve bunu iki defa daha tekrar et.* Kira'nın soluğu kesildi. *Asla başaramayacağım.* Shaylon'un ölmekte olan bedenini, Samm'i hatırlayarak başını iki yana salladı. *Onları bulmalıyım. Başka seçeneğim yok.* Tırabzanı sıkıca kavradı, serum askısını ilk basamağa yerleştirdi ve yavaşça kendini yukarı doğru çekti. Tekerlekli askı basamakta hafifçe kıpırdandı ama Kira kaymadan bir üst basamağa çıkmayı becerdi. Her adımında canı yanıyordu ve yakında kolları, ağırlığının büyük bir bölümünü taşımaktan yorgun düşecekti. İlk sahanlığa ulaştığında duvara doğru devrildi; derin nefes almaya çalışırken başını sıvayla kaplı duvara dayadı. Bacağı, asla tahmin edemeyeceği kadar çok acıyordu ama duramazdı. *Samm'i öldürecekler.* Çenesini kenetledi ve devam etti. Kendisini bir adım daha atmaya zorladı. Sonra bir tane daha, bir tane daha. Sahanlıkları ve katları birer birer çıkmaya başladı. Dördüncü kata ulaştığında fayansların üzerine devrildi ve konferans odasını koruyan askerlerden biri onu görüp de yanına koşana kadar yerde süründü. Askerle bir önceki toplantıda da karşılaşmıştı; bu da adamın onu tanıdığı anlamına geliyordu. Kira sessizce minnetle dolu bir dua etti ve bu defa içeri girmesine izin verilmediğini askere söylemediklerini umdu – neden söylesinler ki? Yataktan kalkamayacak durumda olduğunu düşünüyorlardı.

"İyi misiniz?" Kira'nın ayağa kalkmasına yardım etti. "Geleceğinizi bana söylemediler."

Şükürler olsun. Güçlükle ayağa kalkıp bir eliyle askere, diğer eliyle de serum askısına tutundu. "Bunu kaçıramazdım. İçeri girmeme yardımcı olur musunuz?" Onun koluna dayandı ve topallayarak kapıya ilerleyip bütün gücüyle kapıyı savururcasına açtı.

Mkele ve Senatörler bir masanın etrafına toplanmışlardı. Samm ise bir köşede zincirlenmişti. Herkes hayret içinde kafasını kaldırıp ona baktı. Kira, Kessler'in gözlerindeki nefreti hissedebiliyordu. Delarosa sadece bir kaşını havaya kaldırmakla yetindi.

Hobb, Skousen'e döndü. "Hareket edemeyecek kadar kötü yaralandığını söylemiştin."

"Görünen o ki Skousen o kadar da iyi bir doktor değil," dedi Kira bacağını sürüklerken çektiği acı yüzünden irkilerek. Asker, Kira'yı omzundan tutup durdurdu.

"Üzgünüm, senatörler," dedi, "farkında değildim. Onu geri götüreceğim."

"Hayır," dedi Delarosa, "buraya kadar gelmiş; en azından söylemek istediklerini dinleyebiliriz."

"Ne söyleyeceğini tam olarak biliyoruz," dedi Kessler.

Delarosa askere döndü. "Teşekkürler; lütfen dışarıda bekle. Ve başka biri gelecek olursa onu içeri sokmadan önce lütfen bize bildir."

"Emredersiniz, hanımefendi." Yüzü kızaran asker kapıyı kapattı ve Kira, Samm'e baktı. Patlamadan beri temizlenmemişti; giysileri paramparça olmuş, üzerinden sarkıyordu. Samm'in cildi çiziklerle ve morluklarla doluydu. Çoktan iyileşmeye başlamıştı ama ne kadar acı verici

oldukları belliydi. Samm hiçbir şey söylemedi ama teşekkür edercesine başını salladı.

Kira senatörlere döndü; sarf ettiği efor yüzünden hâlâ kesik kesik nefes alıyordu. Bir sandalyeye yığıldı. "Geç kaldığım için üzgünüm."

"Bu toplantının seninle bir ilgisi yok," dedi Weist. "Projen sonlandırıldı, bu... şeyden kurtulacağız ve eğer yeterince şanslıysak sürüp giden kargaşaya bir son vereceğiz."

"Ama proje işe yarıyor," dedi Kira. "Virüsün gelişiminin haritasını çıkarmayı neredeyse başardım ve birazcık daha zamanım olsaydı..."

"Hiçbir şey başarmadın," dedi Skousen. "Bir Parsiyel'i inceleyebilmen için şehrimizin güvenliğini ve bu konseyin bütünlüğünü riske attık ama tam da sonuç görmeyi beklediğimiz anda karşımıza geçip biraz daha zaman mı istiyorsun?"

"Ama artık bazı şeyleri biliyoruz..." dedi Kira ama Skousen durdurulamayacak kadar öfkeliydi.

"Hiçbir şey bildiğin yok! Virüsün birden fazla türünün olduğunu söyledin: Bunların birbirine dönüşümünü tetikleyen unsurlar neler? Bunu durdurabilir miyiz? Virüsün türlerinden herhangi birine saldırabilir veya onu etkisiz kılabilir miyiz? Bilim, ayrıntılardan ibarettir, Bayan Walker, abartılı başkaldırı çabalarından değil. Bir değişiklik ya da savunma yolu öneriniz varsa lütfen söyleyin ama yoksa..."

"Lütfen, sadece biraz daha zamana ihtiyacım var."

"Daha fazla zamanımız yok!" diye bağırdı Delarosa. Bu, kadının sesini ilk yükseltişiydi ve Kira gücü karşı-

sında sindi. "Şehrimiz yerle bir oluyor – adamız yerle bir oluyor. Sokaklardaki Ses saldırıları, hastanede patlayan bombalar, şehirden kaçan ve savunma hattımızdan geçerek vatandaşlarımızı öldüren asiler. Uygarlığımızın suretinin en azından bir kısmını kurtarabilmeliyiz."

"Beni dinlemiyorsunuz!" dedi Kira ve kendi sözcüklerinin gücü onu bile şaşırttı. "Samm ölürse hepimiz ölürüz; bugün değil ama er ya da geç ölürüz. Ve bunu önlemek için yapabileceğimiz hiçbir şey olmaz."

"Bu bir takıntı," dedi Delarosa. "Asilce bir davranış ama yine de bir takıntı ve epeyce tehlikeli. Bunun insan ırkını yok etmesine izin vermeyeceğiz."

"İnsan ırkını asıl yok edecek kişiler sizlersiniz," dedi Kira. Gözyaşları kirpiklerinden süzülmeye başlamıştı.

"Size söylemiştim," dedi Senatör Kessler, "her defasında aynı saçmalık." Kira'ya şöyle bir baktı. "Tıpkı Xochi gibi, Ses üyeleri gibi davranıyor ve bu asılsız, kışkırtıcı palavrayı etrafa saçıyorsun."

Kira bir şeyler söylemek istedi ama kelimeler boğazına takıldı.

"Senin işin gelecekle ilgili," dedi Mkele yavaşça. "Bizimki ise şimdiyle. Sana daha önce de söylemiştim: Amaçlarımız birbiriyle ters düşerse benimki öncelikli olacaktır. Doğu Meadow'a düzenlenecek planlı bir Ses saldırısının eli kulağında ve aynı anda o kadar çok cephede savaşamayız. Başka bir şey yapmadan önce Parsiyel yok edilmeli."

Kira, Samm'e baktı. Her zamanki gibi ifadesizdi ama Samm'in bunun olacağını bildiğinden emindi. Kira yeniden senatörlere döndü. "Bu kadar mı? Bir duruşma, mahkeme ya da..."

"Duruşma dört gün önceydi," dedi Weist. "Sen de oradaydın ve kararı duydun."

"Bize araştırma yapmamız için beş gün verdiniz," dedi Kira, "ve sadece üç gün geçti."

"Laboratuvar yerle bir oldu," dedi Skousen, "hem de çalışmalarının büyük bir kısmıyla birlikte. Devam edebilecek durumda değilsin ve başladığın işi başka birinin bitirebilmesi için de yeterince veri yok. Tabii zaman da."

"O zaman bizi başka bir laboratuvara götürün," dedi Kira. "İhtiyacımız olan cihazların bir yerlerde olduğundan eminim – tek ihtiyacımız olan şey zaman. Her şey bir yana, beş gün bile yeterli bir süre değildi."

"Ve yeni saldırıları göze alalım, öyle mi?" diye sordu Delarosa. "Kesinlikle olmaz."

Hobb öne doğru eğildi. "Üzerinde düşündüğümüz plan hâlâ bir şeyler yapabilmenize..."

"O zaman onu serbest bırakın," dedi Kira ansızın. Gergin bir şekilde yutkundu ve senatörlerin gittikçe ciddileşen ve kısılan gözlerine baktı. Senatörler karşı çıkma şansını bile bulamadan sözlerine devam etti. "Bizim canımızı yakacak hiçbir şey yapmadı, hatta araştırmaya yardım bile etti. Onun hayatta kalmasına izin vermememiz için hiçbir nedenimiz yok."

"Bu bir şaka mı?" dedi Kessler dişlerinin arasından.

"Amacınıza da hizmet ediyor," dedi Kira. "Onun ortadan kaybolmasını istiyorsunuz: O da ortadan kaybolacak. Başka hiçbir işe yaramasa bile Parsiyellerin bizden intikam almaya çalışmasının önünü kesmemize yardımcı olacak."

Skousen ve Kessler yüzlerini ekşitti ve Weist başını iki yana salladı. "Bunun gerçekten bir işe yarayacağını mı düşünüyorsun?"

"Tabii ki öyle düşünüyor," dedi Mkele, "tam bir idealist."

"O bir salgın bebeği," dedi Kessler. "Bu şeyle bağ kurmuş ama Parsiyellerin aslında neye benzediklerine dair hiçbir fikri yok."

"Ve sizin var, öyle mi?" diye sordu Kira. Ayağa kalkmaya çalıştı ama bedenini kaplayan acı dalgası yüzünden nefesi kesildi ve sırtını yaslayıp sandalyesinde döndü. "Onlarla on bir yıl önce savaştınız – on bir yıl. Bir şeylerin değişmiş olabileceğini düşünmek bu kadar mı imkânsız?"

"Onun sana söylediği hiçbir şeye inanamazsın," dedi Mkele.

"O bir asker. Casus değil," dedi Kira. Ona bakmak için döndü; ona güvenip güvenemeyeceğine son bir defa karar vermeye çabaladı. Son birkaç gündür Kira'ya karşı dürüst mü davranıyordu? Yoksa tıpkı senatörlerin söylediği gibi bir canavar mıydı?

Samm, sakince Kira'yı izliyordu ama gerginliğini, kararlılığını gizlemekte pek başarılı değildi. Umudunu gizleyemiyordu. Kira, onun gözlerinin içine baktı ve kendinden emin bir şekilde konuşmaya başladı. "Samm esir alındı, tüm ırkının yok olduğunu görmek isteyen insanlar tarafından işkenceye uğradı. Tüm bunlara rağmen bir kez olsun ağlamadı, şikâyet etmedi, yalvarmadı. Güçlü ve kararlıydı. Diğer Parsiyeller onun yarısı kadar merhametliyse sonunda bir şans elde edebiliriz..."

"Bir barış görevindeyim," dedi Samm. Sesi güçlü ve

kendinden emindi; Kira ona döndü. Samm zincirlerinin izin verdiği ölçüde öne doğru çıkarken Kira'nın gözleri bir kere daha doldu. Senatörler sessizdi. "Birliğimin Manhattan'da olmasının nedeni, buraya geliyor oluşumuzdu. Sizinle konuşmak istiyorduk. Ateşkes teklif edecektik."

"Yalanlar," diye söylendi Kessler.

"Bu doğru," dedi Samm. "Yardımınıza ihtiyacımız var."

Ama neden, diye düşündü Kira. *Eğer nedenini söylemezsen sana güvenemeyiz.*

Samm tam bir dakika boyunca Kira'ya baktı, sanki bakışlarıyla Kira'yı yerine mıhlamıştı. Sonra Senatörlere döndü ve ayağa kalktı. Olabildiğince vakur ve dik durmaya çalışıyordu. "Ölüyoruz."

Kira'nın gözleri fal taşı gibi açıldı; odadaki herkes şaşkınlıkla sus pus kesilmişti.

"Tıpkı sizin gibi bizler de üreyemiyoruz; tabii ki bizimki DNA'mıza eklenen bir özellikti – bir emniyet supabı. Asla bundan ötürü rahatsızlık duymadık çünkü yaşlanmıyoruz bile. Bu nedenle, asla soyumuzun tükenmesi gibi bir tehlikeyle karşı karşıya kalacağımızı düşünmedik. Ama görünen o ki bunun için de bir emniyet supabı varmış."

Sesine ilk kavuşan Doktor Skousen oldu. "Siz... ölüyor musunuz? Hepiniz mi?"

"ParaGen'in bizi bir son kullanma tarihiyle tasarladığını öğrendik," dedi Samm. "Yirminci yılda, yaşlanmamızı önleyen süreç tersine dönüyor ve sadece birkaç hafta içinde buruşuyor ve ölüyoruz. Kimi zaman bu süreç bir-

kaç gün bile sürebiliyor. Bu hızlandırılmış bir yaşlanma süreci değil. Çürüme. Canlı canlı çürüyoruz."

Kira'nın zihni bir anda çalışmaya başladı. Söylemeye cüret edemediği büyük sırrı buydu – tıpkı insanlarınki gibi onların da zamanı tükeniyordu. Ateşkes istemelerinin nedeni de buydu. Hareket edemeyecek kadar şaşkındı ama ne düşündüklerini tahmin etmeye çalışarak senatörlere baktı. Kessler gülümsüyordu ama ağızları bir karış açık vaziyetteki Hobb ve Weist, hayrete düşmüş gözlerle Samm'e bakıyorlardı. Delarosa, ağlamamaya çalışıyor gibi görünüyordu ama Kira bunların mutluluk gözyaşları mı, hüzün gözyaşlarımı olduğunu anlayamıyordu. Weist sessizce bir şeyler mırıldanıyordu; dudakları, sanki farkında değilmiş gibi hareket ediyordu. Mkele ise yüzünde sert bir ifadeyle sessizliğini koruyordu.

"Ölüyorlar," dedi Kessler ve Kira, kadının sesindeki kötü niyetli neşe karşısında az kalsın öfkesine yenik düşecekti. "Bunun ne anlama geldiğinin farkında mısınız? İlk Parsiyeller, Tecrit Savaşı'nın üçüncü yılında yaratılmıştı ve bu da... Parsiyel Savaşı'ndan on yıl önceydi. Yirmi bir yıl önce. İlk yaratılanlar geçtiğimiz kış ölmeye başlamış olmalı ve en gençlerinin de iki yılı mı kaldı? En fazla üç yılı? Sonsuza dek yok olacaklar."

"Herkes sonsuza dek yok olacak," dedi Samm ve Kira, sesinde hiç hissetmediği kadar yoğun bir duygu olduğunu fark etti. "Her iki türün de soyu tükenecek – gezegende kalan en küçük yaşam kırıntısı bile yok olacak."

"Bizim raf ömrümüz sizinkinden daha uzun," dedi Delarosa. "Sanırım şansımızı kendi başımıza deneyeceğiz."

"Size söylemek istediğim de buydu," dedi Kira sonunda sesine kavuşarak. "Onlar olmazsa bir tedaviden de

söz edemeyiz." Sonunda onun yalvarmalarını anlayarak Samm'e baktı. "Birlikte çalışmak zorundayız."

Samm başını evet anlamında salladı. "Bebek yapabiliyorsunuz ama RM yüzünden ölüyorlar; bizim kusursuz bir bağışıklığımız var ama üreyemiyoruz. Görmüyor musunuz? Birbirimize ihtiyacımız var. Türlerden birinin bunun üstesinden tek başına gelmesi mümkün değil."

"Bunun ahlaki açıdan sonuçlarını bir düşün," dedi Hobb. "İnsanlar bunu öğrendikleri zaman... tatil ilan edecekler. Bu yeni bir Yeniden Doğuş Günü olacak."

"Sizin sorununuz ne?" diye sordu Kira. Ayağa kalmaya çabalıyordu ama sertçe sandalyesine yığıldı. "Bu sırrı öğrendiğinizde onu öldüreceğinizi düşünüyordu ama çok daha beterini yapıyorsunuz."

"Ne olursa olsun onu öldüreceğiz," dedi Mkele. "Aksi bahis konusu bile olamaz."

"Bu ne demek biliyor musunuz?" dedi Delarosa, "onu halka açık bir yerde, bu haberin duyulup işe yarayabileceği bir yerde idam edeceğiz: İnsan ırkı yeniden bir araya gelecek."

"Daha geniş bir pencereden bakmaya çalış," dedi Hobb. "Sokakta birbirlerini öldürmekte olan bir grup insanı kurtarmaya çalışıyorsun. Düşmanla yapılan bir ateşkes anlaşmasının bunu değiştireceğini mi düşünüyorsun? Bizi bile dinlemiyorlar ki bir Parsiyel için ne yapacaklarını sanıyorsun?" Hobb öne doğru eğildi. Samimi ve içtendi. "Ses, Parsiyel ortaya bile çıkmadan önce kellelerimizin peşine düşmüştü. Olur da bir Parsiyel'i sakladığımız haberi duyulursa her şey kötüleşecek. İnsanlar yanıt isteyecekler; yanıtlara *ihtiyaç duyacaklar.* Ve o yanıtları

alabilmeleri için *bize* ihtiyaçları var ve o zaman, insanları geri kazanacağız. Yeniden adayı kontrol altına alabileceğiz; barış ortamı geri dönecek. Senin de barış istediğini biliyoruz."

"Tabii ki," dedi Kira, "ama..."

"Dikkatli ol," diye mırıldandı Delarosa. Kira'ya değil, Senatör Hobb'a bakıyordu. "Ona neler anlatıyorsun böyle?"

"Bize yardımcı olabilir," dedi Hobb. Derin ve mavi gözleriyle Kira'ya öyle bir baktı ki adamın gözleri tarafından esir alındığını, tıpkı bardağa dökülen su gibi onların içinde kaybolduğunu sandı. "Sen bir idealistsin," dedi. "İnsanları kurtarmak istiyorsun. Sana bu fırsatı vermek istiyoruz. Aynı zamanda zekisin de. Şimdi söyle bakalım: İnsanlar ne istiyor?"

"Barış istiyorlar," dedi Kira."

"Kimse barış istediği için bir binayı havaya uçurmaz," dedi Hobb. "Bir kere daha dene."

"Onlar..." Kira, yüzünü inceleyerek Hobb'un nereye varmaya çalıştığını anlamaya çabaladı. İnsanlar ne istiyor? "Tedaviyi istiyorlar."

"Bu çok ayrıntılı oldu."

"Bir gelecek istiyorlar."

"Bir amaç istiyorlar." Hobb ellerini iki yana açtı ve abartılı el hareketleriyle konuşmaya devam etti. "Bir sabah amaçlarını ve ona nasıl ulaşacaklarını bilerek uyanmak istiyorlar. Gelecek onlara bir amaç ve tedavi de bir gelecek verecek ama her şeyin temelinde gerçekten istedikleri tek şey, bir amaç. Bir varış noktasına ihtiyaç duyuyorlar – ulaşabilecekleri bir hedef istiyorlar. Doğu

Meadow'u kurduğumuz zaman RM'yi tedavi etmenin yeterli bir amaç olacağını düşünmüştük ancak hedefimize ulaşamadık ve on bir yıl boyunca yapılan çalışmalardan tek bir meyve alamayan insanlar ayrıştılar. Amaçları önce soldu, sonra da öldü. Onlara ulaşılabilir bir şey vermemiz gerekiyor – ne demek istediğimi anlıyor musun? Onlara Samm'i vermeliyiz."

"Hayır!" diye bağırdı Kira.

"O patlamaya kimin neden olduğunu kimse bilmiyor," dedi Senatör Delarosa. "Büyük olasılıkla Ses'ti, evet, ama ya bir Parsiyel ise?"

Kira odanın bir anda buz gibi olduğunu hissetti. "Ama değildi."

"Ama öyle olsaydı bunun insanlık için anlamı ne olurdu?" Konuşurken ellerini abartılı bir şekilde oynatan Hobb dudaklarını yaladı. "İnsanlığın bir amaca ihtiyacı var ve şimdi de bir Parsiyel çıkıp hastanemizi havaya uçuruyor." Parmaklarını şıklattı. "İşte bir amaç: Bir düşman! İnsanlar öfkelenecek – bize değil, bizimle birlikte öfkelenecekler. Ada, ortak bir düşman karşısında yeniden bir araya gelecek. Bu durum Ses'i bile etkisi altına alacaktır – bunun ne kadar başarılı bir darbe olacağını hayal edebiliyor musun? Tüm asiler takıma geri dönüyor ve öfkelerini bize değil, onlara yönlendiriyor. İnsan ırkı birbirinin kökünü kazıyor, Kira, ama bu insanlığı kurtaracak. Bunu görebildiğinden eminim."

"Ama bu bir yalan," dedi Kira.

"Çünkü bize zaman kazandıracak tek şey bir yalan," dedi Delarosa. "Tedavinin bulunmasını herkesten çok istiyorum, ve evet, gerçek bir tedavi insanları tek bir

yumruk haline getirebilir ama zamanımız doldu. Ses, iç savaşa yönelik bir ultimatom verdi; şeytan kapımıza dayandı. Şimdi harekete geçmezsek yarın her şey için çok geç olacak."

Hikâyelerinde yanlış bir şeyler vardı – insanları aleni bir şekilde aldatacak olmalarının haricinde çok daha derin ve karanlık bir şeyler dönüyordu. Bu, Kira'nın midesinin bulanmasına neden oldu. "Bunları neden bana anlatıyorsunuz?"

"Bu plan sensiz de işe yarayacaktır," dedi Hobb, "ama senin de plana dahil olmanın daha iyi sonuç vereceğini sanıyorum. Genç ve güzelsin, becerikli ve idealistsin ve yaptığımız her şeyin merkezindeydin – Manhattan'a gittin, sırrı yanında getirdin, tedaviyi aradın ve on bir yıldır yaşanan ilk Parsiyel saldırısında görev başında yaralandın." Kira'nın bacağına işaret etti. "Bu hikâyeyi *anlatırsak* insanlar *bize* inanacak; ama hikâyeyi *sen* anlatırsan insanlar bunun uğruna hayatlarını riske atacak. Bunu kişisel ve anlamlı bir hale getirebilirsin – dünyayı yeniden tek yumruk haline getiren kahraman olabilirsin. Barışın yüzü olabilirsin."

"Bu şeytanca," dedi Kira. "Tanıdığım herkese yalan söylememi istiyorsunuz." Samm'e işaret etti. "Onun cinayetinin bir parçası olmamı istiyorsunuz."

"Kurtların karnı aç," dedi Delarosa. "Onlarla savaşırken ölüme gidebilir ya da onlara bir yem atabiliriz. Bir Parsiyel'in ölümü, barış uğruna ödemeyi umabileceğimiz en düşük bedel."

Aniden, beynine düşen bir yıldırım gibi, Kira daha önce göremediği derin sırrı fark etti. Senatörler, Ses'i geri

kazanmak için patlamayı kullanmak istiyordu ama eğer bomba Ses tarafından yerleştirilmişse bu hiçbir işe yaramayacaktı: Senato'nun yalan söylediğini bileceklerdi. Samm'i suçlamanın tek yolu, kimsenin arkasında yatan gerçeği bilmediği bir olayı kullanmaktı ve bu da bombayı yerleştirenin Ses olmadığı anlamına geliyordu.

Senato'nun planının işe yaraması için bombayı yerleştiren... Senato olmalıydı.

Az kalsın gerçeği suratlarına haykıracak, bir an olsun düşünmeden onları suçlamaya girişecekti ama oracıkta öldürülmesine neden olacak gerçeği yutarak hayatında ilk defa dilini tutmayı becerdi. Bombayı Senato yerleştirmişti – en başından beri her şeyin arkasında Senato vardı. Ortak bir düşman yaratarak Ses sorununu çözmek istemişlerdi ve Kira onlara ihtiyaçları olanı vermişti; Manhattan'a kadar uzanan aptalca seyahati sonrasında Samm'i getirip onların kucağına bırakmıştı. Bu yüzden Samm'i geri getirmiş ve Kira'yı da projenin başına geçirmişlerdi – böylece, önemli kimseyi kaybetmeden binayı havaya uçurabilecek ve enkazın önünde poz verip asla peşini bırakamadıkları büyük, kötü düşmana karşı herkesi bir araya getireceklerdi. Görünürde, az önce Kira'yla paylaştıkları planla aynıydı ama daha derin, daha eski ve çok daha kötücül bir plandı. Kira ne kadar konuşursa konuşsun şimdi geri adım atmayacaklardı.

Kira, Samm'e baktı – bu öylesine bir bakış değildi, sanki adamın içini görüyor ve bir yandan da onunla bağlantı kurabilmek için tüm benliğini kullanarak onu anlamasını, düşüncelerini solumasını diliyordu. *Üzgünüm*, diye düşündü. *Onları burada durduramıyorum. Lütfen... Çok üzgünüm.*

"Seçim zamanı geldi," dedi Delarosa. "Bize katıl, adaya barış getir, Asi tehdidine bir son ver... Ya da bir asi ol ve geri kalan günlerini sürgünde geçir. Çiftliklerden birinde huzur içinde yaşayabilirsin." Öne doğru eğildi. "Sen bir meşalesin, Kira – insanlar seni takip edecek. Eğer bize katılırsan seni takip ederek onlarca yıldır gördüğümüz en parlak geleceğe yürüyecekler. İnsanlık için şafak yeniden sökecek. Seçim senin."

Üzgünüm, diye düşündü tekrar ve Samm'e sırtını döndü. Serum askısını kavradı, dişlerini birbirine kenetledi ve yanık bacağını senatörlere doğru sürükledi. "Sizi durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok."

Tıpkı bir ihanet rüzgârı gibi Samm'in şaşkınlığını sırtında hissedebiliyordu.

Hobb gözlerini kıstı. "Yapacak mısın?"

"Hayır, yapmayacağım." Yeniden Samm'in suratına bakmaya cesaret edemeyerek kısmen döndü. "Sizinle savaşmaya devam edemem -bana bakın, ayağa bile güçlükle kalkabiliyorum- ama bu, onu satacağım ve arkadaşlarıma yalan söylemenize yardımcı olacağım anlamına gelmiyor." Çaresizce ona inanmalarını dileyerek olabildiğince güçlü görünmeye çalışıyordu. "Yapmanız gereken neyse onu yapın ve ondan kurtulun." Kapıya döndü, acı dolu bir adım daha attı, ardından duraksayıp nefes almaya çalıştı. "Dışarıdaki adamlarınızdan birine de beni alt kata götürmesini söyleyin. Artık hareket bile edemiyorum."

"Tabii ki," dedi Hobb, "acele etme. İyileş. Zaten hazırlanmamız birkaç saatimizi alır."

Kira başını tamam anlamında salladı. *İşte ben de buna güveniyorum.*

Yirmi Yedinci Bölüm

Muhafız Kira'yı nazikçe yatağına yatırdı ve acıyla inlemesi karşısında yüzünü buruşturdu. Kira rol yapmıyordu – şimdi bacağı, merdivenleri tırmanırkenkinden bile daha çok acıyordu. Battaniyesini bacaklarının üzerine örtmeye çalıştı ama bu kadarcık hareket bile acıdan gözlerinin dolmasına neden oldu. Muhafız battaniyeyi onun üzerine örttü ışıkları kapattı ve odadan ayrıldı. Kira gözlerini kapattı, dişlerini birbirine kenetledi ve kendini oturmaya zorladı.

Beni asla hafife almayın.

Yenilenme kabini hâlâ odadaydı ve kendi kendine kabine bir kere daha girdi – sekiz saat içinde üçüncü defa aynı şeyi yapıyordu ve hücre gelişimi, güvenli olabilecek noktanın çok daha üzerinde bir hıza çıkacaktı. Uzun dönemde bacağının hasar görmesine neden olacak bu durum, kısa dönemde yürüyebilmesini sağlayacaktı. Kapıdan dışarıya göz attı ve vahşice gülümsedi. Yarası çok kötü durumdaydı ve yürüyemeyecek kadar dermansızdı; muhafız ona göz kulak olmak için orada kalmaya bile gerek görmemişti.

Marcus'u dokunulmamış bir tabak pilava boş boş bakar halde kafeteryada buldu. *Acaba bana yardım eder mi? Etmek zorunda.* Boş döşemelerin üzerinde yürüyerek yavaşça ona yaklaştı. "Selam."

Marcus başını kaldırdı ve gözleri fal taşı gibi açılmış vaziyette bir anda ayağa fırladı. "Nerelerdeydin? Bina yeniden açılır açılmaz buraya geldim ama odanda değildin – binanın altını üstüne getirdim ama sonunda beni buraya gelip beklemeye zorladılar." Yüzünde yeni bir endişeyle Kira'yı tepeden tırnağa süzdü. "Buraya nasıl girdin? Güçlükle yürüyor gibi görünüyorsun."

"Sihirle," dedi Kira serinkanlılıkla. "Benim için bir iyilik yapabilir misin?"

"Tabii ki."

"Bir MR'a ihtiyacım var."

Marcus bir kez daha kaşlarını çattı. "Zaten bir tane çekmediler mi?"

"Senin çekmeni istiyorum."

"Neden?"

"Çalışırken elimi tutmanı istiyorum."

"Ben... tamam." Marcus yüzünü ekşitti; aklının karıştığı açıktı. "DORD daha iyi bir seçim değil mi? Çok daha detaylı..."

"MR'a ihtiyacım var."

"O zaman ben elini tutarken taramayı yapacak birini bulmama izin ver."

"Sadece sen," dedi Kira sertçe. "Sadece sen ve ben."

Marcus başını tamam anlamında salladı. Yüzünde bitkin ve endişeli bir ifade vardı ama bakışlarında bir şeyler değişmişti – Kira'nın ne yaptığını kavramaya başlamıştı.

"Tamam, olur." Marcus kolunu uzatınca, minnet dolu bir şekilde ona yaslandı ve ana koridor boyunca kendisini sürüklemesine izin verdi.

"Gerçekten neler oluyor?" diye fısıldadı Marcus.

"Tıbbi bir öngörü diyelim. Bir şeye bakmak istiyorum." Marcus'a ne söyleyeceğine karar vermeye çalışırken bir anlığına tereddüt etti. Evlenme teklifinden beri konuşmamışlardı.

Marcus da, Kira da sessizlik içinde yürüyordu. *Ona yaptığım onca şeyden sonra bana hâlâ güveniyor olabilir mi?*

Koridor boyunca ilerleyerek radyoloji merkezine girdiler ve özel odalardan birini buldular. Marcus, Kira'yı muayene masalarından birinin üzerine yatırdı. Bacağındaki ağırlık ortadan kalkan Kira, derin bir nefes aldı. Kendisini, cam parçalarıyla dolu bir denizde maraton koşmuş gibi hissediyordu. MR makinesi, laboratuvarındaki DORD'dan daha küçüktü -içi delik bir çöreğe benziyordu ve DORD kadar güçlü de değildi- ama Kira'mn ihtiyacı olan, makinenin yaratacağı elektromanyetik alandı.

"Makineyi açmam gerekiyor," dedi Marcus. Görüntüleme odasına gidip kontrol düğmeleriyle uğraştığı sırada Kira derin bir nefes aldı. İşte bu kadar. Bu ya başlangıç ya da son. Makine bir uğultuyla çalışmaya başladı. Güçlü manyetik alan Kira'nın bedenine yayılıyordu. Uzanıp yanına gelen Marcus'un elini tuttu.

"Pek fazla zamanımız yok, o yüzden beni dikkatle dinle," dedi Kira, MR turunu tamamlarken geriye doğru yaslanarak. "Mkele beni ciddi bir gözetim altında tutuyor ve üzerimde bir dinleme aygıtı olduğundan neredeyse

eminim. Bu makinenin yarattığı elektromanyetik alan iletişimi kesecek ama kiralık katilleri şüphelenene dek ne kadar zamanımız olduğunu bilmiyorum." Marcus'a bakıp bakışlarını tekrar tavana dikti. "Bana güveniyor musun?"

"Ne?"

"Bana güveniyor musun?" Marcus'un ona baktığını hissedebiliyordu ama bakışlarını tavandan ayırmadı.

"Evet. Tabii ki sana güveniyorum. Neler oluyor?"

"Laboratuvarımın havaya uçmasına neden olan bombayı Senato yerleştirdi. Shaylon'u öldürdüler ve beni de tehdit ettiler. Tüm bu olan biten -Samm, araştırmalar, bomba- yeterince korku yaratmak için hazırladıkları bir senaryonun parçalarıydı. Adadaki hâkimiyetlerini güçlendirmeyi hedefliyorlar. Şimdi de bunu yapabilmek için bu senaryoyu kullanıyorlar." Gözlerini yere indirdi. Sonra cesaretini toplayıp Marcus'a baktı. "Marcus, Samm'i öldürecekler."

Marcus'un yüzünden anlamlandıramadığı bir ifadenin gelip geçtiğini gördü. Bunun korku mu, şaşkınlık mı, yoksa kıskançlık mı olduğunu söyleyemiyordu. Marcus'un bakışları tavana yöneldi, sonra yavaşça Kira'ya kaydı.

"Kira," dedi, "er ya da geç onu öldüreceklerdi. Samm'i... öldüreceklerdi. Bunu biliyordun." Sesi ahenksiz ve kontrollüydü. Bu bile onun güçlü bir duyguyu bastırmaya çalıştığını Kira'nın anlamasını sağlamıştı. "Ayrıca, neden kendi vatandaşlarını havaya uçurmayı istesinler ki? Kendi hastanelerini?"

"Çünkü bu da planlarının bir parçası," dedi Kira. "Samm'i inceleme görevinin neden bana verildiğini bir

türlü anlayamamıştım ama görünen o ki nedeni buydu. Ben onlar için sadece bir salgın çocuğuyum, ellerindeki en deneyimsiz ve en kolay harcanabilecek sıhhiyeciyim. Bomba beni öldürseydi benden bir şehit olarak faydalanabilirlerdi ama hayatta kalmayı becerdiğim için kukla gösterisinde bana da bir rol teklif ettiler: Parsiyel saldırısından kurtulan genç ve cesur bilimkadını."

"Bombayı Parsiyeller mi yerleştirmiş?"

"Sana söylediğim gibi, bombayı yerleştiren Senato'ydu. Ama bunun için Samm'i suçlayacaklar – onu öldürecekler ve ölümünü destek kazanmak için kullanacaklar." Gözleriyle Marcus'a yalvarıyor, ona inanmasını diliyordu. "Shaylon'a pencerenin kenarına gitmesini söylediler, Marcus. Duvarı havaya uçurmadan önce gidip duvarın kenarında beklemesini istediler."

"Hayır," dedi Marcus başını iki yana sallarken. "Bunu yapan Ses'ti – haftalardır Doğu Meadow'a saldırıyorlar. Büyük olasılıkla şehirde birden fazla hücre evi var." Ama Marcus konuşurken Kira, onun sesindeki şüpheyi duyabiliyordu.

"Gerçekten onları gören kimse oldu mu?" diye sordu Kira. "Birileri gerçekten hastaneye saldırdı mı? Yoksa ordu kendi izlerini gizlemek için bir saldırı düzenlendiğini mi söyledi?"

Marcus boş gözlerle Kira'ya baktı ama hiçbir şey söylemedi.

"Kulağa delice geldiğini biliyorum," dedi Kira ama Marcus sözünü kesti.

"Hayır, delice değil. Bunları söyleyen Xochi olsaydı kulağa delice gelirdi ama sen söyleyince..." Marcus, Kira'nın

elini tuttu. "Sana güveniyorum, Kira. Seni öldürmeye çalıştıklarını söylüyorsan seni öldürmeye çalıştıklarına inanacağım."

Kira gözlerini kapattı ve onu dinleyen her kimse ona dua etti. *Teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler.* Marcus'a baktı ve hızla konuşmaya başladı. "Dinleme aygıtının neden çalışmadığına bakmak için birileri gelene dek ne kadar zamanımız olduğunu bilmiyorum." Derin bir nefes aldı. "Onun kaçmasına yardım etmeliyiz – sana her şeyi daha sonra anlatacağım ama amacımız şu: Onu buradan çıkaracak, kuzeye götürecek ve eve kadar onu takip edeceğiz. Onlar da tıpkı bizim gibi ölüyor ve bir ateşkes yapmayı önerdiler. Onların teklifini kabul edeceğiz."

Marcus kekeledi, doğru sözcükleri bulmaya çalışır gibiydi. "Sen aklını mı kaçırdın?"

"O benim hayatımı kurtardı, Marcus. Bomba patladığında kaçabilirdi: Zincirlerinden kurtulmuştu, kimse onu izlemiyordu ve duvarda devasa bir delik vardı. Kaçıp özgürlüğüne kavuşabilirdi ama elektrik akımı yüzünden ölmeme neden olacak DORD makinesini kaldırdı ve hayatımı kurtardı."

Marcus donakaldı, doğrudan Kira'nın gözlerinin içine bakıyordu – gözlerine ve ancak Kira'nın hayal edebileceği kadar derinlere. Onun yüzündeki acı kalbinin kırılmasına neden oluyordu.

"Seni kurtaran..." dedi. Hâlâ bilinmeyen bir yerlere bakıyordu, "Seni kurtarmaya..."

"Beni kurtarmaya çalıştın ama seni dinlemedim." Kira hıçkırıklara boğulmak üzereydi. "Düşüncesizce ve aptalca davrandım ve bunu biliyorum. Şimdi işin içinde-

yim ve beni buradan çıkarıp güven içinde yaşamamızı sağlamak istediğini biliyorum ancak bunu yapamayız – henüz değil. Benimle gelmene ihtiyacım var. Bunun tehlikeli olduğunu biliyorum ve bunu yapmak istemediğini de biliyorum ama sana ihtiyacım var, Marcus. Bana inanmana ihtiyacım var; bana güvenmene ihtiyacım var. Benimle geleceğini söylemene ihtiyacım var."

Marcus sessizliğini bozmadı. Gözlerini ovuşturdu, elleriyle yüzünü kapattı ve dişlerini gıcırdattı. Kira elleriyle ağzını kapatıp uzun bir nefes verdi. Gözlerini Marcus'unkilerden ayırmamaya gayret ediyordu. Lütfen, Marcus. Lütfen evet de.

Marcus yana doğru dönüp öylece dikildi. Kira gözlerini kapatıp sessizce ağlamaya başladı.

"Yapacağım," dedi Marcus.

Kira'nın gözleri bir anda açıldı.

"Yapacak mısın?"

Yeniden masanın yanına geldi. "Onun kaçmasına yardım edeceğim, onu eve götürmene yardım edeceğim, senin için ne gerekirse yapacağım. Senin için."

"Oh, Marcus..."

"Bir önceki gidişin beni neredeyse öldürecekti. Bunu tek başına yapmana izin vermeyeceğim." Kira'ya sevgi ve özlem dolu bir şekilde baktı, ardından dönüp çaresizce ellerini iki yanına bıraktı. "Şimdi, bu işi nasıl yapacağız?"

Kira'nın dudakları aralanıp kapandı. Hiçbir fikri yoktu. "Her ne yapacaksak bu gece yapmalıyız."

"Xochi'nin yardımına ihtiyacımız olacak," dedi Marcus. "En azından Xochi'nin ve Isolde'nin. Yardım etmeye ikna edebilirsek Jayden ve Haru da iyi olacaktır."

Kira başını iki yana salladı. "Asla bir Parsiyel'e güvenmezler. Bunu onlarsız yapmalıyız."

Marcus alçak sesle bir ıslık çaldı. "Bu delice." Omuz silkti. "Xochi ve Isolde'yi bir araya getir ve hazırlık yapmam için bana biraz zaman ver. İki saat sonra senin evinde görüşürüz."

"Harika," dedi Kira. "Şimdi oraya geri dön ve çekilen görüntüler üzerinde bir inceleme yapıyor gibi görün – herhangi biri olabilir, sadece bunun gerçek bir MR gibi görünmesi gerekiyor."

Marcus başını tamam anlamında salladı ve hızlı adımlarla bilgisayara dönüp oturdu ve klavyeyle bir şeyler yazdı. Henüz bir dakika bile olmadan kapıda bir asker belirdi: Kira sessizce masada uzanıyordu ve Marcus da görüntüleme odasında oturmuş ekranı izliyordu. Asker çevresine bakındı, başını salladı ve dışarı çıktı.

Marcus kapı kapanana kadar bekledi, Kira'yla göz göze geldi. Kira da aynı şekilde onun bakışlarına karşılık verdi.

İki saatleri vardı.

Kira bacağını esnetti. Yenilenme kabinini bir kere daha kullanmayı istedi ama bacağı yeterince hızlı bir şekilde iyileşiyor gibi görünüyordu; asıl sorun, hissettiği acıydı. Kendisine koca bir doz ağrı kesici iğnesi yaptı. Yeterince gergin olup olmadığını görmek için yanığının üzerindeki sargıyı son bir defa kontrol etti ve pantolonunu giydi. Topallıyordu ve başı dönüyordu ama en azından artık yürüyebiliyordu.

Kafasını odadan dışarı uzattı; kapının önünde bekleyen kimse yoktu. Senatörler ya planlarına uymaya istekli olduğuna inanıyordu ya da Mkele'nin gözetiminin onu kontrol altında tutmak açısından yeterli olduğunu düşünüyordu. Yine de koridorda muhafız olmadığı söylenemezdi: Tepeden tırnağa silahlı on kadar, belki de daha fazla asker vardı ama hepsi koridorun öteki ucundaki bir kapının çevresine doluşmuştu. *En azından Samm'i nerede tuttuklarını biliyoruz*, diye düşündü Kira. Koridora süzüldü ve diğer yönde hızlı hızlı topallamaya başladı. Sandy yerinde değildi. Kira'nın şansı hâlâ yaver gidiyordu.

Hava kararmak üzereydi; etrafta işte geçirdiği uzun günlerden hatırladığı tanıdık bir loşluk vardı ama bugün, o aşinalık kalbinin ağzına gelmesine neden oluyordu. Doğu Meadow'da geçirdiği son anları yaşayıp yaşamadığını düşünmeden edemiyordu – büyük olasılıkla Paralı Yol'u son defa görecek, köşedeki büyük ve mavi binanın önünden son defa geçecek, suşi satıcılarının kaldırımda sallana sallana yürüdüğüne son defa şahit olacaktı. Kendi sokağına döndü, evine girdi ve sessizce sırt çantasını taşıyabileceği kadar eşyayla doldurdu: Yedek fener ve piller, birkaç çift çorap, bir bıçak ve bir alet takımı. Tüfeğini de parçalarına ayırıp elinden geldiğince gizlemeye çalışarak çantasına sokuşturdu – bu defa askeri bir operasyonda değildi; bu nedenle, yanlarında getirdiklerinden başka silahları olmayacaktı. Isolde'nin tabancası hâlâ uyluğuna takılı vaziyetteydi – tabancalar son günlerde epey popüler bir aksesuar gibiydi. Yanına, her iki silahı için de yeterli miktarda cephane aldı. Son olarak sıhhiye çantasına uzandı, çantalarını sıkıca kapattı ve kapının

önüne yerleştirdikten sonra diğerlerinin gelmesini beklemeye koyuldu. Oturdu, kaşlarını çattı ve Nandita'nın hâlâ seyahatinden dönmediğini fark etti.

Nandita hiç olmadığı kadar uzun bir süredir ortalıkta görünmüyordu. Aniden endişelenen Kira, mutfağa girdi. Her şey yeterince normal görünüyordu. Evin arka tarafına dolaştı ve çevrede kimse olmadığını fark edince hızlandı. Yaptığının bir işe yaramayacağını biliyordu ama yine de evi baştan aşağı kolaçan etmek istemişti. Nandita orada değildi.

Polis tarafından alıkonulmuş olabilir miydi? Yoksa bitki toplarken saldırıya mı uğradı? Tıpkı Kira'nın da yapmak üzere olduğu gibi birkaç parça eşyasını toplayıp bir çiftlikte ya da şehir dışındaki topluluklardan biriyle yaşamak için sadece çekip gitmiş olabilirdi ama tek bir kelime etmeden öylesine ortadan kaybolması imkânsızdı. *Yolunda gitmeyen bir şeyler var.*

İlk olarak Marcus geldi, Kira'ya bakarak sessizce başını salladı ve elindeki dijital stetoskobu Kira'nın üzerinde dolaştırdı; diğer yandan da yüzünde soru dolu bir ifadeyle kendisine bakan Kira'ya başıyla sabırlı olmasını işaret etti. Birkaç dakika sonra Xochi ve Isolde de onlara katıldı. Kira onlara konuşmamalarını işaret ederken Marcus etrafı aramaya devam ediyordu. Stetoskop hoparlörün yanından geçerken hafifçe bipleyince Marcus yüksek sesle konuşmaya başladı.

"Hey Xochi, biraz müzik dinlemem senin için sorun olur mu?"

"Tabii ki dinleyebilirsin," dedi Xochi tıpkı Marcus gibi yüksek sesle konuşarak. Kira'ya baktı. Kira, kızın gözlerindeki ışıltıdan Marcus'un ne yaptığını anladığını görebiliyordu. Marcus'u izlemek için döndüler.

Marcus üzerinde müzik çalarlardan "Kayleigh, 2052" yazan birini alıp taradı ama hiçbir sonuç alamadı. Sonra yuva ünitesinin fişini çekti, raftan indirdi ve elinde evirip çevirerek üniteyi her açıdan kontrol etti. Ünitenin arkasına geldiğinde duraksadı ve kızlara gelip bakmalarını işaret etti. Siyah metal bir ızgaranın arkasına gizlenmiş olan küçük nesneyi gösterdi. Kızlar başlarını salladılar ve geriye doğru birer adım attılar.

"O elindeki içkiye dikkat et," dedi Xochi. "Geçen sefer neredeyse müzik çalarımın üzerine dökecektin."

Kira, mutfaktaki kovayı suyla doldurdu ve Marcus'un önüne koydu. Marcus elinde stereo ile birlikte dizlerinin üzerine çöktü.

"Teşekkürler. Ah, lanet olsun!" Stereoyu hoparlörden başlayarak kovaya soktu ve birkaç saniye boyunca suyun altında tuttu. Müzik çaları stetoskopla bir daha kontrol etmeyi denedi ve sinyal bulamayınca gülümsedi. Çabuk hareketlerle Isolde'nin ve Xochi'nin üstünü de arayıp hiçbir şey bulamayınca Kira'ya bakarak başını salladı. Kira, üzerinde "Kayleigh, 2052" yazan müzik çaları küçük bir hoparlöre bağladı, sesi olabildiğince açtı ve odanın ortasına yerleştirdi.

Marcus dijital stetoskobu havada salladı. "Bu sabahki patlama sırasında nöbetçi doktorlardan biri de bendim ve şans eseri elimde bu şeyle Mkele'nin laboratuvarına yerleştirdiği dinleme aygıtlarına yaklaştım. Tam bir detektör görevi görüyor." Stetoskobu koltuğa bıraktı. "Oda temiz ve dışarıdan burayı dinlemeye çalışanlar müzik yüzünden epeyce zorlanacaktır."

Kira sırayla arkadaşlarına baktı. "Vatana ihanet etmek üzereyiz. Bu nedenle, geri adım atmak isteyen varsa bunu şimdi yapsın."

Xochi, Kira'ya baktı. "Bu düşündüğüm şey mi?"

Kira omuz silkti. "Hastaneye saldırıp, Parsiyel'i serbest bırakıp, onu evine götürmek ve dünyayı kurtarmak için Parsiyellerle işbirliği yapmak kulağa bir plan gibi geliyor mu?"

Xochi'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Aslında hayır, düşündüğüm tam olarak bu değildi." Sanki yüzündeki sudan kurtulmak istercesine istemsizce yaptığı hızlı bir hareketle başını iki yana salladı. "Parsiyel'i kurtarmak mı? Sen ciddi misin?"

"Bir ateşkes önerdiler ve Senato tekliflerini reddetti." Kira derin bir nefes aldı. "Onlarla birlikte çalışabilirsem RM'nin tedavisini bulabilirim – bulabileceğimi biliyorum. Ama bana güvenmek zorundasınız."

Xochi'nin çenesi bir aşağı, bir yukarı hareket etti. Söyleyecek hiçbir şey bulamıyor gibiydi. Sonunda başını evet anlamında salladı. "Sana güveniyorum, Kira. Haydi vatana ihanet edelim."

"Harika," dedi Marcus. Isolde de başını olumlu anlamda salladı ama solgun ve gergin görünüyordu.

Kira oturdu ve yüksek sesli müziğe rağmen her ihtimale karşı alçak sesle konuşmaya başladı. "Senato aklını kaçırdı. Samm'i suçlayabilmek için hastaneyi havaya uçurdular ve şimdi de siyasi açıdan güç kazanmak için onu öldürecekler. Madison'un bebeği her an doğabilir ve elimizde hâlâ bir tedavi yok. Ve Ses darbe yapmak için sabırsızlanıyor."

Xochi yüzünü buruşturdu. "Plan nedir?"

"Samm'i hastaneden ve adadan çıkarmalıyız," dedi Kira. "Giysilerinizi toparlamakla başlayın, kamp malze-

melerinizi ve silahlarınızı alın. Ve güneş battıktan sonra benimle Paralı Yol ile Bekleme Alanı'nın köşesinde buluşun. Isolde," dedi tabanca kılıfının kayışını çözerken, "tabancan hâlâ bende..."

"Sizinle gelemem."

"Ama yardım edeceğini söylemiştin," dedi Xochi.

"Buradan yapabileceğim her şeyi yaparım," dedi Isolde, "ama burayı terk edemem."

"Dışarıda işler kötüye giderse olabildiğince fazla kişiye ihtiyacımız olacak," dedi Kira.

"Gelemem," diye ısrar etti Isolde. "Söz konusu olan sadece ben olsaydım sizinle gelirdim ama ben..." Duraksadı. "Ben hamileyim."

Kira'nın ağzı bir karış açıldı. "Nesin?"

"Hamileyim," dedi Isolde. "Bu sabah öğrendim. Size yardımcı olacağımı biliyorsunuz ama ben... Ben bunu göze alamam." Kira'nın gözlerinin içine baktı. "Üzgünüm."

Kira az önce duyduklarını hazmetmeye çalışarak başını iki yana salladı. Isolde'nin hâlâ süper model düzlüğünde olan karnına, sonra da yüzüne baktı. "Yapay... Yapay döllenme miydi?"

Isolde başını iki yana salladı. "Senatör Hobb."

Kira'nın nefesi kesildi.

"Rızanla mı oldu?" diye çıkıştı Xochi. "Çünkü eğer öyle değilse kasabayı terk ederken Senato'yu da yerle bir edecek ve önce onu vuracağım."

"Hayır," dedi Isolde çabucak, "uygunsuz bir durum yoktu – yani, sanırım, patronum olması biraz uygunsuz ama beni zorlamadı. Ben de istedim. Gece geç saatlere kadar çalışıyorduk ve ben..."

"Sarhoş muydun?" diye sordu Marcus.

"Bu Isolde'den başkasını ilgilendirmez," dedi Kira. "Kendi tercihi olduğunu söyledi." Xochi'ye sert bir bakış attı. "Geri döndüğümüz zaman onu vurabiliriz. Isolde arkada kalacak ve izlerimizi kapatacak. Geçen sefer kusursuz bir şekilde başarmıştı."

"İzimiz nedir?" diye sordu Marcus. "Onu hastaneden çıkarmayı becersek bile sonra ne yapacağız? Daha önce yaptığınız gibi Brooklyn'den mi geçeceğiz?"

Kira başını iki yana salladı. "Neyin peşinde olduğumuzu anladıkları anda o rotayı izlemeye başlayacaklar. Kuzeye gidecek, boğazı geçeceğiz."

Odaya derin bir sessizlik çöktü; fikir korkutucuydu. Aralarında tekne kullanmayı bilen yoktu ve gruptaki en iyi yüzücü Xochi'ydi. Ayrıca, Doğu Meadow ile boğaz arasındaki topraklar Ses üyeleriyle doluydu.

"Haklı," dedi Xochi yavaşça. "Savunma Hattı, bizimle Manhattan arasındaki topraklara yayılmış durumda; kuzeye gitmekten başka çaremiz yok." Parmaklarıyla masanın üzerinde ritim tuttu. "Şu Parsiyel bize ne kadar yardımcı olacak? Nereden bir tekne bulacağımızı biliyor olabilir mi?"

"Kuzey kıyısı teknelerle dolu," dedi Kira, "kurtarma operasyonları sırasında onları görüyoruz. Yapmamız gereken tek şey, benzin deposu dolu bir tekne bulmak – benzin bayatlamış olacağından motoru çalışamaz duruma getirecektir ama motor arızalanmadan önce karşı kıyıya geçebilmeliyiz."

"Tabii oraya ulaşabilirsek," dedi Marcus. "Son günlerde yaşananlara bakınca Ses, Doğu Meadow'dan gelen bir gruba saldırmak konusunda istekli davranacaktır."

"Silahsız bir grup çocuğun peşine düşmeyeceklerdir," dedi Xochi.

Kira başını iki yana salladı, "Ah, silahlı olacağız."

"Yine de," dedi Xochi, "onlar katil değil, birer devrimci."

"Şimdiden işin çok ötesini planlıyorsunuz," dedi Isolde. "Eğer Samm'i hastaneden çıkaramazsanız ve hatta hastaneye giremezseniz bunların hiçbirini hayata geçiremeyeceksiniz."

"Bu, işin zor kısmı," diye itiraf etti Kira. "Onu birinci katta, güçlendirilmiş bir odada tutuyorlar – hastaneden çıkarken gördüm. Muhafızlar oraya üşüşmüş halde. Onları şaşırtmak için bir yol bulabilirsek..."

"Aslında orada değil," dedi Marcus. Kira kaşlarını havaya kaldırınca Marcus eğilerek fısıldadı. "Mkele birinci katı şaşırtmaca olarak ayarladı. Samm üst kattaki konferans odasında tutuluyor ve kapının önünde sadece iki muhafız var."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Xochi.

Marcus gülümsedi ve Kira'ya baktı. "Hastanenin otoparkında çalışan şu balıkçıyı hatırlıyor musun? Muhafızlardan biri adamın istiridyelerine bayılıyor ve benden akşam yemeği için ona biraz istiridye götürmemi istedi. Orada sadece iki kişiler." Sırıttı. "İyi birine benziyor."

"Bu içeri girmemize yardımcı olacaktır," dedi Xochi, "ama biz odaya girer girmez destek çağıracaklardır. Oradan bir daha çıkamayız."

"Şaşırtmacaya ne dersiniz?" diye sordu Isolde. "Sizinle olmayacağım ama askerlerin dikkatini başka bir yere çekecek bir şey yapmama ne dersiniz?"

"Şaşırtmaca işe yarayabilir," dedi Marcus, "ama yine de büyük bir olay olmalı – onların dikkatini dağıtmakla yetinemeyiz. Dikkatlerini tamamen oraya vermelerini sağlamalı ve kargaşa sırasında oradan kaçabilmeyi dilemeliyiz. Fakat şaşırtmacanın gerçekten destansı olması gerekiyor."

Boş gözlerle döşemelere bakan Kira başını salladı. Bunu yapacaksa elinde avucunda ne varsa ortaya koymalıydı.

Yavaşça konuştu. "Şehri kasıp kavuran bir isyana ne dersiniz?"

Yirmi Sekizinci Bölüm

Kira, Paralı Yol ile Bekleme Alanı'nın köşesinde dikildi – hastaneden bir blok kadar uzaklıktaki virane haline gelmiş bir restoranın gölgesine sığınmıştı. Görünüşe bakılırsa eskiden bir kebapçıydı ama her yer döküntü halindeydi, bitkiler tarafından kuşatılmıştı. Japonsarmaşıkları sayesinde kimseye görünmeden köşeden bakabiliyor, hastaneyi izleyebiliyordu. Kalabalık toplanmaya başlamıştı. Dedikodular kulaktan kulağa yayılıyordu.

"Isolde iyi iş başarıyor," diye mırıldandı Kira. "Anlaşılan, tanınmış bir Senato asistanı dedikodu yapmaya başladığında insanlar dinliyor."

"Senato, bu işin arkasında onun olduğunu öğrenecek," dedi Xochi. "Onu sırf bu yüzden öldürecekler."

"Konuşanın o olduğunu anlasalar bile başına bir şey gelmeyecektir," dedi Kira. "Şu anda hamile. Mkele bile onun canını yakmayı göze alamaz."

"Böylece imajını mı koruyacak?" diye sordu Xochi. "Bunlardan sonra bir imajı bile olmayacak. Hatta hafta

boyunca yaptığı en iyi şey, bir bebeği öldürmek olacak."

"Isolde'nin başı derde girmeyecek," diye ısrar etti Kira. Hızlı birkaç adım atıp bacağının durumunu kontrol etti; canı hâlâ korkunç bir şekilde yanıyordu ve bacağını az sonra ne kadar zorlayacağını düşününce suratını ekşitti. Düşünmek için bir an duraksadı, sonra sırt çantasını çıkarıp sıhhiye kutusunu açtı.

Xochi kaşlarını çatmış bir halde Kira'nın bir şişe Nalox'u şırıngaya çekmesini izledi. "İlaç mı?"

"Güçlükle yürüyebiliyorum," dedi Kira iğneyi hazırlarken. "Bütün geceyi Savunma Hattı'nın silahlı adamlarından kaçarak geçireceksem biraz daha ağrı kesiciye ihtiyacım var."

Xochi sırıttı. "Herkes için yeterince getirdin mi?"

"Kapat çeneni." Kira iğneyi bacağına batırdı, şırıngayı tamamen boşalttı ve delikten sızan kan damlacığının üzerini bir yara bandıyla kapattı. İlacın etkisini o anda hissetti; bacağından ziyade zihninde: kulakları uğuldadı ve hareketlerinde hafif bir gecikme oldu. Morfin güçlüydü. *Çok fazla almış olabilir miyim?*

"Daha iyi misin?" diye sordu Xochi. Kira başıyla iyi olduğunu işaret edince Xochi başını iki yana salladı. "Ateş etmeye başlarsak benim önümde dur, tamam mı? İlaç etkisindeki reflekslerinin beni kıçımdan vurmasını istemiyorum."

"İşte, Marcus da geldi," dedi Kira ve sokağın aşağısından gelen kalabalık gruba işaret etti. Marcus'un uzun gövdesi grubun tam da merkezindeydi. Kalabalık bağırıyor, homurdanıyor ve yüksek sesle bir şeyler tartışıyordu. Kira konuşmaların bir kısmını duyabildi: *...bir Parsiyel*

olduğunu...neden söylemiyorlar...yeni RM türü...Senato biliyormuş...

"Daha önce değildiyse bile sırrımız artık gün yüzüne çıktı," dedi Kira. "Her ne şekilde olursa olsun Senato'nun planlarını altüst edecek."

Kalabalık yanlarından geçerken öfkeli bir şekilde Kira'ya ve diğerlerine seslenerek kendilerine katılmaya çağırdılar. Kira çantalarını aldı ve grubun arkasına takıldı; Xochi de onu izledi. Marcus ise onlara katılmak için grubun gerisinde kaldı.

"Halkın hakkını araması için ne kadar güzel bir gece," diye fısıldadı Marcus.

Hastanenin önündeki kalabalık devasaydı; bir yandan bağırıyor, diğer yandan sloganlar atıyorlardı. Ön kapılar, silahlı askerlerden oluşan etten bir duvarla tutulmuştu. Kalabalık ise askerlerin önünde sanki kendinden emin olmayan bir gelgit gibi bir öne, bir geriye hareket ediyordu. Kira'nın bedenini bir şüphe dalgası kapladı; ya isyan daha fazla kişinin ölmesine neden olursa? En azından Madison ve diğer anneler güvende olmalıydı – doğumhane, şehrin en iyi korunan noktasıydı. Artık vazgeçmek için çok geçti. Sessizce dua edip yürümeye devam etti.

"Onu oradan çıkarırken çok dikkatli olmamız gerekecek," dedi Marcus. "Grubun eline geçerse buradakiler onu parçalara ayırır."

"Neye benzediğini bilmiyorlar," dedi Xochi. "Sanki aramızdan biriymiş gibi onu buradan çıkarabiliriz."

"Dediğinin tam tersi olacak ama bir insanı Parsiyel de sanabilirler," dedi Kira gergin bir şekilde gözleriyle kalabalığı tararken. "İşi biraz abartmış olabiliriz."

"Henüz hiçbir şey yapmadık," dedi Xochi öne atılarak.

"Kalabalık içeri girip bir şeyleri yakıp yıkmaya başlamadığı takdirde hiçbir işimize yaramayacak." Kalabalığın içine doğru yöneldi, önlere doğru ilerledi ve yürürken bir yandan da tüm gücüyle bağırdı. "En başından beri Parsiyellerle aynı saftalarmış! Hep böyle yaparlar – yeni hastalıklar, yeni ölümler, yeni baskılar. Bunu ilk defa yapmıyorlar!"

Kira ve Marcus ellerinden geldiğince Xochi'yi takip etti ve insanları iterek sanki bir kalp gibi atan kalabalığın ortasına ulaştı. Kira'nın zihnindeki bulanıklık, izdihamın olduğundan daha gerçeküstü, korkutucu, gürültülü, öfkeli ve büyük görünmesine neden oluyordu. Odaklanmaya çalışarak başını iki yana salladı.

Xochi ön tarafa ulaştı ve dönüp eski, paslanmış bir arabanın kaportasına tırmandı. "Bunu neden yaptıklarını biliyor musunuz? Çünkü bizi kontrol altına almak istiyorlar! Çünkü eğer korkarsak bizden istedikleri her şeyi yapacağımızı düşünüyorlar." Kalabalık hemfikir olduklarını göstermek için gürleyince Xochi devam etti. "'Arkadaşlarınızı uyarın!' 'Şehirden ayrılmayın!' 'RM bizi öldürmeden önce hamile kalın!'" Kalabalığın sesi artık daha gür çıkıyordu; artık daha heyecanlıydılar ve Kira'nın dört bir yanından kahverengimsi bir bulanıklık halinde akıyorlardı. Biri askerlere bir taş attı; taş, adamı ıskalamıştı ama büyük bir gürültüyle arkasındaki cam kapıya çarptı. Bunu öfke dolu bir taş yağmuru takip etti. Bu sırada Xochi avazı çıktığı kadar bağırmaya devam ediyordu. "Sırlardan bıktık! Senato burada bir Parsiyel tutuyorsa onu görebileceğimiz bir yere getirin!"

Kalabalık yumruk ve öfke seli halinde öne doğru ha-

reketlendi. Askerler havaya ateş açınca kalabalık geriye doğru çekildi ama artık eskisi kadar geride değillerdi; askerlerle aralarındaki boşluk şimdi daha dardı.

"Kimseyi vurmadılar," dedi Kira, "büyük olasılıkla bize ateş açmamaları emredildi. Bu nedenle, öldürücü güçle karşılık vermelerine izin verilmeden önce kapılara şimdi hücum etmeliyiz."

"Kendi vatandaşlarına ateş ediyorlar," diye bağırdı Xochi tabancasına uzanırken. Kira ve Marcus telaş içinde öne doğru hareketlendi. Olayı iyice kızıştırmadan önce Xochi'ye ulaşmaya çalışıyorlardı.

"Ellerinde otomatik tüfekler var!" diye bağırdı Kira ama sesi kalabalığın içinde kaybolup gitti. "Xochi, yapma!"

Xochi elinde tabancasıyla döndü ama Marcus kızı bacağından yakalayarak aşağı çekti. Kira, arabanın kaportasına çarparak düşen Xochi'nin silahını yakaladı ve silahın namlusunu havaya doğrulttu. Xochi nefes almaya çalışarak öksürdü. Sonunda yeniden soluk alabildiğinde öksürükleri inlemeye dönüştü.

"Ah," dedi güçlükle.

"Henüz ateş açamazsın," dedi Kira dişlerinin arasından. "Askerler burayı bir katliam alanına dönüştürür."

"Şimdi harekete geçmeliyiz," dedi Marcus ve her iki elinde de birer taş parçasıyla Xochi'nin yanındaki arabanın üzerine çıktı. "Kapılara hücum edin!" diye bağırıp ilk taşı fırlattı. Taş, askerlerden birinin koluna isabet edince tüfeğini kaldırıp kalabalığa yöneltti; yanındaki subay, askeri kolundan yakalayıp tüfeği indirmesini sağladı ve Kira'nın duyamadığı bir şeyler söyledi. Marcus elinde-

ki ikinci taşı da fırlatıp kapıyı tam ortasından vurdu ve güvenlik camını tuzla buz etti. Bu, kalabalığa verilmiş bir sinyal gibiydi. Tekrar öne doğru akın ettiler. Xochi tabancasını uyluk kemiğine bağladığı kılıfına soktu ve üçlü grup, kalabalıkla birlikte öne doğru koşmaya başladı. İlk sıra askerlerle çarpıştığı anda önlerindekilere çarparak durmak zorunda kaldılar. Kira her iki taraftan da sıkıştığını ve ayaklarına basıldığını hissetti. Yarasına gelen acı verici bir tekme neredeyse dizlerinin üzerine düşmesine neden oluyordu. *Eğer düşersem ezilerek ölürüm.* Kendini tüm gücüyle ileri doğru atarak nefes almak için çabaladı.

"Kapıdan girdiğimiz zaman kalabalık sağa dönecek," dedi Marcus ayakta kalmaya çabalarken homurdanarak. "Sola dönüp merdivenlere yönelin."

Arkalarındaki kalabalık daha güçlü bir şekilde itmeye koyuldu ama gidebilecekleri hiçbir yer yoktu; baskı yüzünden Kira'nın göğsü sıkıştı ve ciğerlerindeki hava yavaşça boşalmaya başladı. Gözlerinin önünde kara lekeler belirdi, başının döndüğünü hissetti ama o anda baraj yıkıldı. İsyancılar kapılardan geçerek öne doğru atıldı; kimi yerde askeri geriye doğru itiyor, kimi yerde ise tıpkı bir arı sürüsü gibi çevrelerinden dolaşıyorlardı. Kira önünü görmeden ileri doğru koştu, kalabalık onu da beraberinde sürüklüyordu. Tek yapması gereken, ayakta kalmaya çabalamaktı. Kapılardan geçip geniş bekleme salonuna girdi. Kapıdan geçtikten sonra yayılan kalabalık sayesinde hız kazanmaya da başlamıştı. Odaklanmaya çalışarak başını iki yana salladı, sonra merdivenleri hatırlayıp sola döndü. Öfkeli kalabalık içinde kendine yol açarken gözlerini, merdivenin yanındaki işaretsiz kapıdan ayırmıyor-

du. Kapıya Marcus'la aynı anda ulaştılar. Xochi de onları takip etti; kapıyı iterek açtılar ve kutsanmış gibi görünen sessizliğe daldılar.

Kira kesik kesik nefes alıyor, soluklarını düzene sokmaya çalışıyordu. Bacağı durmadan zonkluyordu. "Bizi takip eden kimse var mı?"

"Öyle görünmüyor," dedi Xochi. "Haydi, başlayalım – askerler kalabalığı kontrol altına almadan harekete geçmek zorundayız."

"Tabii kontrolü yeniden kazanabilirlerse," dedi Marcus basamakları ikişer ikişer çıkarken. Köşeyi döndü ve sesi yankılandı. "Bundan sonra geriye kurtarılacak bir ada kalırsa şanslı sayılırız."

Kira tabancasını çıkardı ve Marcus'un arkasından hareket etti. Xochi de onları takip ediyordu. *Dördüncü kat,* diye düşündü Kira geçtikleri her sahanlığı sayarak. *Savunma Hattı aşağıdakilere yardım etmeleri için Samm'in başındaki muhafızları çekti mi acaba? Yoksa olanları görüp oradaki asker sayısını artırmış olabilirler mi?"*

Dördüncü kata ulaştıkları anda Kira kapının yanına çöküp soluklanmaya çalıştı.

"Tabancamı çıkarmam için bana bir dakika verin," dedi Kira çantasına uzanırken. "Silahlı askerlerle çatışmaya gireceksek şu sapanı kullanmak zorunda kalmak istemiyorum..."

Kapının diğer tarafında yankılanan tabanca sesi yüzünden lafı yarıda kesildi. Panik içinde başını kaldırdı.

"Ateş etmeye başladılar mı?"

"Bize değildi," dedi Xochi, "birileri Parsiyel'in odasına girmekte bizden çabuk davranmış gibi görünüyor."

"Diğer merdiven," dedi Kira ve kapıyı savururcasına

açtı. Askerler diğer yöne bakarak koridorun ortasında yere eğilmiş, silahlarını koridorun öteki ucuna doğrultmuşlardı. Kira'nın nefesi kesildi: Haru oradaydı. Jayden da. Hem de üç isyancıyla birlikte. Fakat Kira, hangisinin kimin tarafında olduğunu anlayamıyordu. Kira yere çömeldi ve tabancasını öne doğrultu. Oysaki o mesafeden tabancasının hiçbir işe yaramayacağını biliyordu.

"Arkamızdalar!" diye bağırdı askerlerden biri Kira'ya doğru dönerken. O anda isyancılardan biri, askeri şans eseri omzundan vurdu. Adam feryat edip yüzükoyun devrildi. Haru tüfeğini savurarak kaldırdı ve isyancıyı vurdu. Tek başına kalan asker, kapının eşiğine sığındı.

"Etrafımız sarıldı!" diye bağırdı telsizine, "derhal dördüncü kata destek gönderin!"

"Samm'i öldürecekler," diye inledi Kira ve öne doğru atıldı. "Haru! Jayden!"

İkinci asker de yerdeydi ve isyancılardan en azından biri, geri kalanının birkaç metre arkasında döşemelerin üzerinde yatıyordu. Grup tüfeklerini kaldırdı ama Haru ve Jayden, Kira'yı tanıyıp herkese silahlarını indirmelerini emretti.

"Kira," dedi Haru, "seni burada gördüğüme şaşırdığımı söyleyemeyeceğim." Silahının haznesini kontrol etti ve namluya mermi sürüp geldikleri yöne doğrulttu. "Şu kapılara barikat kurun. Kalabalığın büyük çoğunluğu onun burada olduğunu hâlâ anlamadı ama er ya da geç öğrenecekler."

"Buraya onu korumak için gelmedik," dedi Kira, "onu kaçırmak için buradayız."

Haru boş gözlerle Kira'ya bakıp güldü ve başını iki yana salladı. "Sen ciddi misin? Aklını mı kaçırdın? O şeyi buraya getirmemizin nedeni onu sorgulamak ve parçalarına ayırmaktı. Şimdi çıkıp onunla anlaşma yapmak mı istiyorsun? Daha önce senin tarafındaydım, Kira, ama çok ileri gittin." Tüfeğini Kira'nın göğsüne doğrulttu. Xochi ve Marcus da namlularını ona çevirince Jayden ve diğer üçlü silahlarını onlara yöneltti. Kira ortada kalakalmıştı; yavaşça nefes alıyor, çaresizce sakinliğini korumaya çalışıyordu. Morfin yüzünden başı uğulduyordu.

"Samm masum," dedi Kira. "Adada karşılaştığımız grup, ateşkes önermek için Doğu Meadow'a geliyordu. Barış, Haru."

"Nereden biliyorsun?"

"O söyledi."

Haru, sanki aklını kaçırmayan bir tek kendisi kalmış gibi etrafına bakındı.

"Söyledikleri doğru," dedi Marcus.

"O bizi öldürmeye çalıştı," dedi Haru silahını Marcus'a çevirerek. "Öncülerimizden birini öldürdüler, Gabe'i suratının tam ortasından vurdular ve tüfekli bir timle bizi kovaladılar. Nasıl oluyor da barış istediklerini düşünebiliyorsunuz? Bu benim bir parçası olmak isteyeceğim türden bir barış değil."

"O bir müttefik," diye ısrar etti Kira. "Yeniden doğuşumuza yardımcı olabilir."

Haru, sanki dünya aklını kaçırmış gibi başını iki yana salladı. "Lanet olasıca salgın bebekleri – Parsiyellere en son güvendiğimizde neler kaybettiğimize dair bir fikrin var mı?" Sinirli bir şekilde şehre işaret etti. "Buradaki ev-

lerin her biri doluydu. Bütün binalar ayaktaydı – okullar çocuklarla doluydu. Kira, nüfusun %99,9'u öldü: Bu tekrarlanırsa adada sadece iki kişi kalır. Koca adada sadece iki kişi. Bir daha asla ayağa kalkamayız."

"Ölüyorlar," diye ısrar etti Kira, "tıpkı bizim gibi. Eğer işbirliği yaparsak her iki ırkı da kurtarabiliriz!"

"Ben her iki ırkı da kurtarmak istemiyorum!" diye bağırdı Haru. "Çocuğumu kurtarmak ve Dünya'daki her Parsiyel'i öldürmek istiyorum!"

"Çocuğunu kurtarmak için buradayız," dedi Kira sesini yükselterek. "Eğer istersen gece boyunca onu koruyabilirsin ama Senato, sabah ilk iş olarak onu öldürecek ve henüz bir tedavi bulamadık. Eğer onunla gidersem tedaviyi bulabiliriz."

Haru boş gözlerle Kira'ya baktı. Gözlerindeki öfke ve akıl karışıklığı ortadan kayboluyordu. "Onu almanıza izin vermeyeceğim."

"Ona bir isim bile vermiş, Haru." Kira sesinin çatladığını duyabiliyordu ama kendini güçlü kalmaya zorladı. "Bebeğinin bir adı var: Arwen Sato. Kızının adı Arwen Sato." Jayden'a baktı. "Yeğeninin adı Arwen Sato." Bakışlarını yeniden Haru'ya çevirip gözlerini onunkilere dikti. "Onu kurtarabiliriz."

"Zamanında değil," dedi Haru. Gözleri ıslanmış, yüzü kızarmış, dişleri açığa çıkmıştı.

"Hayır." Konuşan, Jayden'dı. Kolunu kıpırdattı ve silahının namlusunu Marcus'tan Haru'ya çevirdi. "Kira haklı. Silahını indir."

"Sen delirdin mi?"

"Parsiyellerden en az senin kadar nefret ediyorum," dedi Jayden, "ama Maddy bize güveniyor. Kız kardeşimin

bebeğini kurtarmak için en küçük bir şansımız dahi varsa o şansı kullanmaktan yanayım."

"Ve bunun için kız kardeşinin kocasını mı öldüreceksin?"

"Eğer silahını indirirse öldürmeyeceğim." Jayden'ın gözleri buz gibiydi. "Sizler de. Hepiniz silahlarınızı yere indirin."

Haru ve arkasındaki üçlü yavaşça emre uydular. Jayden silahının namlusunu onların üzerinde dolaştırırken Xochi silahlarını topladı. Kira kapıyı açmayı, sonra da kilidi kırmayı denedi. Başarılı olamayınca ölü askerlerden birinin cebini karıştırıp üzerinde bir sürü anahtarın olduğu bir halka buldu.

"Bu hâlâ yaşıyor," dedi Marcus yerdeki askerlerden birinin durumunu kontrol ederken.

"Stabil mi?" diye sordu Kira.

"Kanamayı durdurursak evet."

"Yarasını sar," dedi Kira ayağa kalkarken. "Onu diğerleriyle birlikte odaya kilitleriz. Böylece isyandan sonra ona yardım edebilirler."

"İsyan demişken," dedi Xochi, "buradan çıkmamız gerekiyor. Adamlar destek çağırdı ve isyan kısmen bile olsa kontrol altına alındığı anda bulabildikleri tüm askerleri buraya gönderecekler."

Kira başıyla onayladı. "Ne durumda olduklarını görüp göremeyeceğine bir bak." Xochi başını tamam anlamında salladı ve koşarak merdivenlerden indi. Kira kapıya dönüp doğru anahtarı bulana kadar çok sayıda anahtar denedi. Kapının arkasındaki oda karanlıktı ve Samm, odanın ortasında duran bir sandalyeye zincirlenmiş va-

ziyetteydi. Vücudunun her yeri kesiklerle, yaralarla ve morluklarla doluydu.

"Çok kötü görünüyorsun," dedi Kira.

"Sorun değil," dedi Samm acıyla inleyerek ama Kira, onun hafifçe gülümsediğini gördüğüne yemin edebilirdi. "Epeyce gelişmiş bir trombosit sistemine sahibim."

Kira hafifçe öne doğru atıldı ve anahtarlıkta, zincirleri açabileceği bir şey olup olmadığına baktı. Samm'in üzerinde iki farklı kelepçe, üç tane de asma kilit vardı. Anahtarları yerlerine sokup çevirerek kilitleri teker teker açtı.

"Beni kurtarmak zorunda değildin," dedi Samm.

"Sen de beni kurtarmak zorunda değildin." Son kilidi açtı, zincirleri kenara çekti ve orada duraksayıp Samm'in yanına çöktü. Adam gözlerini kapıdan ayırıp kısa bir anlığına Kira'ya baktı; gözlerinin arasında sadece birkaç santim vardı. Kira, onun nefesini yanağında hissedebiliyordu. "Teşekkür ederim."

Samm ayağa kalktı ve Kira'yı takip ederek koridora çıktı. Işığı gördüğünde gözlerini kısıp tutulan kaslarını esnetmek için başını ileri geri hareket ettirdi.

Onlar odadan çıkarken Jayden da Haru'yu ve diğerlerini odaya soktu; Haru yanlarından geçerken Samm'e tükürdü ama Samm hiçbir tepki vermedi. Marcus, askerin yarasını sarma işlemini bitirmişti. Onu da diğerleriyle birlikte odaya koyduktan sonra Kira kapıyı sıkıca kilitledi.

Koridorun diğer ucundaki kapı savrularak açıldığı anda Jayden ve Kira, çatışmaya hazır vaziyette yerlerinde döndü ama gelen sadece Xochi'ydi; endişeli bir şekilde onlara doğru koşuyordu.

"*Hemen* buradan çıkmak zorundayız. Askerler birinci kattaki odadan vazgeçip doğumhaneye kadar çekildiler. Anlayacağınız kalabalık binanın her yerinde şu şeyi arıyor." Çenesiyle Samm'e işaret etti. "Buraya gelmeleri sadece an meselesi."

"Onların silahlarından birini bana verin," dedi Samm.

"Ona silah verecek kadar güveniyor muyuz?" diye sordu Jayden.

"O noktayı geçeli çok oldu," dedi Xochi ve Samm'e Haru'nun tüfeğini verdi. Samm silahı aldığı sırada Kira bilinçsizce gerildi ama Samm bunu fark ettiyse bile göstermedi. Silahını ustaca kontrol etti, yere eğildi ve yere atılan şarjörlerdeki mermileri topladı.

Sakin görünüyordu. "Dışarı nasıl çıkacağız?"

"Kuzey kanadında bir servis merdiveni var," dedi Marcus. "Tüm katlarda kapıları kilitli. Yani içerde kimse olmayacak ama biz kilide ateş ederek kapıyı açabiliriz."

"Kalabalık da aynısını yapabilir," dedi Samm ve Jayden bir ağızdan. Birbirlerine baktılar ve Jayden bir kaşını havaya kaldırdı.

"O zaman, asansör boşluğu," dedi Kira. "Yer seviyesine kadar uzanan bir merdiven var – okul sırasında zorunlu olarak burada çalıştığımız zamanlarda Marcus'la birlikte orada oynardık. Bodrum katına kadar inip arkadan çıkmak için servis kapısını kullanabiliriz."

Samm kaşlarını çattı. "Kalabalığın binayı aradığı düşünülünce bu çok tehlikeli olabilir. Büyük olasılıkla asansörler çalışıyor olacaktır."

Marcus ıslık çaldı. "Şimdi gerçekten Parsiyel şehrini ziyaret etmek istiyorum. Asansörleri çalıştırmaya yetecek kadar enerjiniz var mı?"

"Ah," dedi Samm başını sallayarak. "O zaman, kullanılmayan bir asansör boşluğundan bahsediyoruz."

Asansörlerin girişini arayarak koridor boyunca hızla koştular ve dar koridorlardan birinde bir bakım kapağı olduğunu keşfettiler. Asansör boşluğu epeyce derindi – dördüncü kattaydılar ve hastanenin, asansör makinesinin bulunduğu toprak altındaki bir katın yanı sıra, iki de bodrum katı vardı. Kira kenardan aşağı eğilip derin kuyuya baktı; sadece birkaç kat aşağıda karanlığın içinde kayboluyordu. Cesaretini topladı ve aşağı doğru inmeye başladı. Marcus çabuk adımlarla onu takip etti. Sonra da diğerleri birer birer inmeye koyuldu; asansör boşluğuna en son giren, kapıyı da arkasından kapatan Jayden oldu. Kira'nın yedi kat yükseklikte sallanan çantası hiç olmadığı kadar ağır geliyordu. Sıhhiye çantası da merdivenin her basamağında vahşi bir şekilde bir o yana, bir bu yana sallanıyordu. Üçüncü kattaki duvarın öte tarafından sesler duydu ve birinci katta birileri, gürültülü bir şekilde asansör kapılarına vuruyordu. Asansör boşluğu kulakları sağır edici, metalik çınlamalarla yankılanıyordu.

"Nereden çıkacağız?" diye fısıldadı Xochi.

"En alttan," dedi Kira alçak sesle konuşmaya çalışarak. "Bodruma kadar ulaşabilirsek malları içeri sokmak için kullandıkları yükleme alanına girebiliriz – orası servis koridorlarıyla ve arka çıkışlarla dolu. Anlayacağın, kimseye görünmeden burayı terk etmeyi başarabiliriz."

"Ya birileri bizi fark ederse?"

Kira'nın bu soruya yanıtı yoktu.

Koridorlar, yukarıdakilerden bile daha karanlıktı; bu katta hiç elektrik yoktu. Ay ışığının süzülerek içeri gire-

bileceği pencereler ise söz konusu bile değildi. Uzaktan gelen bağırışlar ve çarpma sesleri, kalabalığın çoktan oraya ulaştığını söylüyordu Kira'ya. Çantasını kurcalayıp el fenerini buldu ve duvarları ince, beyaz bir ışık huzmesi ile aydınlattı. Marcus ve diğerleri ona sessizce katılıp asansör boşluğundan bir çıkış yolu aramaya koyuldular.

"Yükleme alanının nerede olduğunu hatırlıyor musun?" diye fısıldadı Marcus.

"Eh işte."

"Harika."

Kira, asansör boşluğundan çıkış kapısını buldu ve insanların dikkatini çekmemek için kapıyı açmadan önce fenerini kapattı. Koridor boş ve karanlıktı. Tekrar açtığı fenerini eliyle kapatarak çevreye sadece duvarları görmelerine yetecek kadar yumuşak ve kırmızımsı bir ışık yaydı. "Bu yoldan." Koridor boyunca temkinli bir şekilde emeklediler. Arkalarında ayak sesleri yankılanıyor, kauçuk ayakkabılar linolyum zeminde gıcırdıyordu. Sonra koridora bir sessizlik çöktü. Kira nefesini tuttu ve yürümeye devam etti. Bir kesişim noktasına geldiklerinde Kira riski göze alarak elini fenerinin üstünden çekti: Solda hiçbir şey yoktu ama sağda aniden yüzler belirdi. Adamların gözleri karanlıkta parıldıyordu.

Kira arkaya doğru hamle ettiği anda Samm ileri atıldı ve Kira daha ne olduğunu bile anlamadan davetsiz misafirlerden biri gevşekçe yere yığıldı. Kira tökezleyerek kaçmaya çalışırken fenerin ışığı çılgınca oradan oraya savruluyordu. Koridor bir anda karanlık ve korku dolu kesik kesik görüntülerden oluşan bir sahneye döndü: Samm'in ayağı çığlık atan bir adamın bağrındaydı. Tüfeği ise baş-

ka bir adamın yüzüne gömülmüş vaziyetteydi. Işık demetleri, savrulan bir kolun üzerindeki Savunma Hattı nişanını aydınlattı. Kan damlaları havada uçuşuyordu. Kaçmaya çalışan bir adam dizlerinin üzerine düştü. Kira fenerinin hâkimiyetini yeniden ele geçirdiği anda Jayden tüfeğini havaya kaldırdı. Ama o ana kadar her şey bitmişti: Samm olası bir saldırıya karşılık vermeye hazır halde odanın ortasında dikilmiş durumdaydı. Çevresi ise yere devrilmiş askerlerle doluydu. Kira tümü baygın vaziyette altı tane adam sayabildi.

"Lanet..." diye mırıldandı Jayden önündeki sahneye bakarken. Tüfeğini Samm'e doğrulttu. "Biz neyi serbest bıraktık böyle?"

"Hiçbirini öldürmedim," dedi Samm. "Kan, üçüncünün kanayan burnundan geliyor."

Kira kafasını toplamaya çalıştı. "Az önce ne oldu?"

Samm, onların silahlarını toplamak için yere eğildi ve silahları ustalıkla parçalarına ayırdı. "İnsanlara alışkın değilim. Bu nedenle, bağlantıya dayanarak hareket ediyorum ve onlar da çok yaklaşmışlardı. Ama sanırım yaptıklarım işe yaradı. Sonuçta kimseyi vurmak zorunda kalmadık."

"Pekâlâ, kimseyi vurmadığın için teşekkür ederiz, yani, sanırım," dedi Marcus. "Benim tüm yapabildiğim altıma işememeye çalışmaktı. Ama bana daha sonra teşekkür edebilirsin."

"Gitmemiz gerekiyor," dedi Samm ayağa kalkarken; yerdeki askerlere ait ateşleme pimlerini cebine attı. "Aşağıda en az iki grup daha var. Belki duyamadıklarım da vardır."

"Tamam," dedi Kira yavaşça, "sadece... Bunu sivillere yapma, olur mu?"

"Emredersiniz, hanımefendi."

Kira grubu sola yöneltti, ardından sağa döndüler. Yol boyunca arada bir duruyor, duvarlardaki tabelaları kontrol ediyor, arkalarından gelen kimse olup olmadığını anlamaya çalışıyorlardı. Bodrumda en az iki grup daha vardı; karanlığın içinde etrafı kolaçan ediyor, bağırıyor, oraya buraya çarpıyorlardı. Kira kırılan camın sesini duydu ve adımlarını hızlandırdı.

Yüksek, metal bir kapıyla son bulan geniş tünele girdikleri anda koşmaya başladı. "İşte burası – bunun arka tarafında, otoparkın arka bahçesine uzanan büyük bir rampa var. Devriyelere yakalanmamaya çalışarak kuzeye gideceğiz – her köşe başında Savunma Hattı'yla karşılaşacağız ama dikkatleri dağılmış olacak. Dikkati üzerimize çekmediğimiz sürece aradaki boşluklardan süzülerek kaçabilmeliyiz." Jayden'a döndü. "Yardımın için teşekkürler – sen olmasaydın asla buradan çıkamazdık."

"'Teşekkürler' diyerek ne demek istiyorsun? Ben de sizinle geliyorum."

Kira onu dikkatlice süzdü. Fenerin ışığında neredeyse bir hayalet kadar beyaz görünüyordu. "Emin misin?"

"Alabileceğiniz tüm yardıma ihtiyacınız olacak," dedi. "Ayrıca, az önce bir Parsiyel'i serbest bırakıp beş tane deliye dönmüş adamı Parsiyel'in hücresine kapattım. Burada kalırsam, onlar beni vurmadan önce tutuklanmam bile benim için büyük bir şans olur."

Kira başıyla onayladı ve diğerlerinin de aynı hareketi yaptığını gördü. Elini kapının koluna koydu ve yavaşça

açtı. Gökyüzü karanlıktı ama yine de bodrumun zifiri karanlık tünellerinden daha aydınlıktı. Kira yavaşça koşarak rampayı çıktı ve kaos içindeki şehrin seslerini dinledi: Koşan insanların ayak sesleri; bağırışlar, çığlıklar; tiz, kesik kesik silah sesleri. En tepeye ulaştı ve doğudaki ağaçlık alandan yükselen derin, turuncu bir parlaklık gördü – yangın. Karanlıkta üç veya dört kişilik bir grup koşarak yanından geçti.

Xochi, Kira'nın omzu üzerinden fısıldadı. "Sence Isolde Senato binasına kadar gidebilmiş midir?"

"Umarım," dedi Kira. "Önümüzdeki birkaç saat boyunca şehirdeki tek güvenli yer orası olacak."

"Sence doğru şeyi mi yaptık?" Xochi'nin sesi tereddütlüydü; emin değildi. "Sence geri dönebileceğimiz bir evimiz olacak mı?"

"Mkele'nin işinde sandığımızdan daha iyi olduğunu düşünüyorum," dedi Kira. "Geri döndüğümüzde şehir farklı görünebilir ama en azından hâlâ burada olacak." Arkasına bakıp grubun bir arada olduğunu gördü ve yeniden karanlığa ve kaosa doğru döndü. "Haydi, gidelim."

Üçüncü Kısım

Dört Saat Sonra

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Rahatça konuşabilecek kadar Doğu Meadow'dan uzaklaştıklarında saat neredeyse gece yarısını gösteriyordu; otoyolun ötesindeki geniş bir ormanlık alanda, sanki kadim zamanlardan beri orada dikiliyor gibi görünen evlerden uzaklardaydılar.

"Kuzeyde birkaç çiftlik var," dedi Jayden çalıların arasında dikkatli bir şekilde yol alırken. "Birkaç tane de eski golf kulübü. Bir tanesinin marinası vardı. Orada bir tekne bulacağımızdan eminim."

"Kuzey sahilinde mi?" diye sordu Kira. "Orada pek fazla yerleşim yeri yok."

"Bir koya kurulmuş durumda," dedi Jayden, "ve nispeten Queens'teki Savunma Hattı üssüne yakın. Tabii, başımızı onlarla belaya sokmamalıyız," diye ekledi çabucak, "ama Queens'e ne kadar yaklaşırsak boğazı geçerken kat etmemiz gereken mesafe de o kadar kısalır."

"Koyun adını biliyor musun?" diye sordu Samm.

Jayden başını iki yana salladı. "Ne fark eder?"

"Diğer tarafta nereden karaya çıkacağımızı tahmin etmeye çalışıyorum."

Jayden yüzünde tuhaf bir ifadeyle Samm'e baktı. "Adamızı ne kadar iyi tanıyorsun?"

"Tabii ki birkaç keşif kolu göndermiştik," diye yanıtladı Samm, "ama asla adanın o kadar içine girmemiştik ve görünen o ki elimizdeki haritaların tümü işe yaramayacak kadar eski."

"O kadar içine," dedi Xochi. "Adaya kimsenin sızmadığını size söylemiştim."

"*Biz* girmedik dedim," dedi Samm çabucak, "ve bu başka kimsenin girmediği anlamına gelmiyor."

"Başka kim olabilir ki?" diye sordu Kira. "Bir tek siz ve biz varız, değil mi? Geri kalan herkes öldü – bunu kendi ağzınla söyledin. Tabii ki – anakarada da hayatta kalmış insanlar mı var?" Düşünce karşısında kalbinin bir anda durduğunu hissetti: Bu aptalca ve olanaksızdı ama sadece bir anlığına, kendine yeniden hâkim olana kadar bunun doğru olmasını diledi.

Samm başını iki yana salladı. "Başka insan yok."

"O zaman kim?"

Samm bir kere daha omzunun üzerinden baktı. "Bu konudan daha sonra bahsedebiliriz, şimdi ilerlemeyi sürdürmeliyiz."

"Hayır," dedi Jayden, Samm'in önünde dikilip bütün grubun durmasına neden olarak. "Seni hapisten kurtarmak için kendi türümüze ihanet ettik. Bu yüzden, şu gizemli saçmalıkları kes ve bize ne bildiğini anlat, *hemen*." Sertçe Samm'in gözlerinin içine baktı ve Kira, her iki adamın da tüfeklerini yanlarında tuttuğunu fark etti. Samm, Jayden'ın bakışlarına karşılık verdi. Gözleri Jayden'ı sanki duvara mıhlanmış bir böcekmişçesine inceliyordu. İç geçirdi.

"Başka insan yok," dedi tekrar. "Ama başka Parsiyel grupları var."

"Ne?" diye inledi Marcus. "Yeni Parsiyel üretemediğinizi sanıyordum."

"Yeni Parsiyeller değiller," diye açıkladı Samm. "Biz sadece... Artık eskisi gibi bir arada değiliz."

Kira karanlık yüzünden suratındaki ifadeyi okuyamıyordu ama itirafın, onu son derece huzursuz ettiğinin farkındaydı.

"Adamızı ikiye bölmeden önce bunu bilmemiz iyi olurdu," dedi Marcus.

"Ama bağlantı," dedi Kira. "Duyguları ve davranışları normalleştiren kimyasal bir iletişim sisteminiz var – nasıl olur da aranızdan birileri isyan edebilir?"

"Kovan mantığına mı sahipler?" diye sordu Jayden.

"Öyle değil," dedi Samm. "Şey gibi... Aynı düşüncelere sahip değiliz, sadece düşüncelerimizi paylaşabiliyoruz."

"Yürürken konuşmaya ne dersiniz," dedi Marcus. "Peşimizde hâlâ birileri var, biliyorsunuz."

Samm başıyla onayladı ve yürümeye başladı. Diğerleri de hızlanıp onun yanında yürümeye koyuldu. "Bağlantı... hâlâ bunu size nasıl açıklayabileceğimi bilmiyorum. Bir his. Doğuştan kör birine gördüklerini anlatmak gibi."

"Bir ağ aygıtı mı?" diye sordu Jayden. "Bir implant? Seni Manhattan'da yakaladığımızda üzerindeki her şeyi aldığımızı sanıyordum."

"Bu bir cihaz değil," dedi Samm ellerini havaya kaldırarak. "Sadece bir... bağlantı. Hepimiz birbirimize bağlıyız." Başıyla çevrelerindeki evlere işaret etti. "Gece harabeler içinde ilerleyen bir Parsiyel birliği olsaydık he-

pimiz sezgisel olarak diğerlerinin neler hissettiğini bilirdik. Kira temkinli olmasına neden olacak bir şey görürse bunu kimyasal olarak etrafa yayar ve bizler de onu hissederiz. Sadece birkaç saniye içinde hepimiz temkinli bir tavır sergilemeye başlarız: Adrenalin seviyelerimiz yükselir, savaş ya da kaç dürtümüz tetiklenir ve grubun tümü, sadece aramızdan birinin gördüğü bir şeye karşı hazır duruma geçer. Aramızdan biri yaralanırsa ya da yakalanırsa geri kalanımız bir şeylerin yolunda gitmediğini hisseder ve askere ulaşana kadar o duyguyu takip ederiz."

"O zaman, pek sık kaybolmuyorsunuzdur," dedi Marcus. "Geri kalanınızın nerede olduğunu anlayabilecek olsaydım asla başka yöne sapıp kaybolmazdım."

"Hayır," dedi Samm sertçe, "kaybolmazdın."

"Aynı zamanda dostla düşmanı birbirinden ayırmanıza da yarıyor gibi," dedi Jayden başını sallayarak. "Bu epey faydalı olmalı."

"İnsanların üzerinde işe yaramıyor," dedi Samm, "çünkü siz hiçbir veri taşımıyorsunuz. Ama evet, bizimle aynı birimde olmayan diğer Parsiyelleri tanımamıza yardımcı oluyor. Bu şekilde hangi gruba ait olduğum kolaylıkla anlaşılabiliyor ama aynı zamanda diğer grupların beni bulmasını da kolaylaştırıyor ki bu başımıza bela açabilir."

"İşte, burayı anlamıyorum," dedi Kira. "Bağlantı dostu düşmandan ayırmanızı sağlıyor, onun sayesinde bir birimi diğerinden ayırabiliyorsunuz – bunun içinde bir tür otorite barındırdığını düşünmek mantıklı değil mi? Siz bir ordu olarak yaratıldınız. Generalleriniz, subaylarınız, erleriniz var. Bağlantı emir komuta zinciriyle ilişkili değil mi?"

Samm'in yanıtı sertti. "Öyle."

"O zaman nasıl oluyor da gruplara ayrılabiliyorsunuz? Bu hiç de mantıklı değil."

Samm hiçbir şey söylemeyip çalıların arasından yürümeye devam etti. Uzun bir suskunluğun ardından "Şeyden sonra..." dedi ve dudaklarından bu kelimeler dökülür dökülmez durdu. Yolun ortasında öylece dikiliyordu. "Bu konuda konuşmak o kadar da kolay değil."

"Aranızda anlaşmazlıklar oldu," dedi Kira basitçe, "herkes anlaşmazlıklar yaşar, bu hep böyledir..."

"Biz yaşamayız," dedi Samm. Sesi tekdüzeydi ama Kira onun öfkesinin ya da hayal kırıklığının kokusunu alabiliyordu. "Biz bir orduyuz; liderlerimizin emirlerine uyarız." Yeniden yol boyunca ilerlemeye başladı. "Emirlere uymayanlar vatan hainidir."

"Bir köprüye geliyoruz," dedi Xochi.

Grup yavaşladı ve ay ışığında araziyi inceledi. Daha sonra da durumu değerlendirmek için durdular.

"Bir nehir mi?" diye sordu Samm.

"Sadece gerçekten kötü fırtınalarda bir nehre dönüşüyor," dedi Kira. "O köprü otoyolun üzerinden geçiyor; buradaki yolların çoğu onun üzerinden geçer."

"Onu takip ederek batıya gitmek istiyoruz," dedi Jayden, "ama doğrudan değil. Peşimizdekilerin bizi bulmasını kolaylaştırır."

Kira, Mkele'nin ne planladıklarını anlamasının daha ne kadar süreceğini merak etti; planlarını anlar anlamaz peşlerine düşecekti. Şüpheleneceği ilk şey, adadan kaçmaları olmayacaktı ki bu da onlara biraz zaman kazandıracaktı. Çantasını yere koydu ve tutulan kaslarını

gevşetmek için bir yandan öteki yana doğru dönerek sırtını esnetti. "Batıya şimdi mi döneceğiz, yoksa karşıya geçtikten sonra mı?"

"Kesinlikle karşıya geçtikten sonra," dedi Jayden. "Suya ulaşana kadar en göz önünde olacağımız yer burası. O yüzden, haydi şu işi bitirelim."

Kira çantasını sırtlandı ve silahını omzuna taktı. "O zaman burada beklemenin bir anlamı yok."

Ağaçların arasından dikkatlice köprüye doğru süzüldüler. Gözleri hemen önlerindeki köprüyü tarıyor, kulakları ise çevredeki seslere rağmen kendini gösterecek herhangi bir şey duymayı bekliyordu. Burası, eski kentsel bölgenin çok daha ötesindeydi. Her yer balta girmemiş ormanlarla ve yaşlı ağaçlarla bezeliydi. Sağ taraftaki nispeten seyrek bitki örtüsü büyük olasılıkla eski konaklardan birine çıkıyordu. Yer japonsarmaşıklarıyla ve minik bitkilerle kaplıydı. Geniş köprü önlerinde boylu boyunca uzanıyordu. Arkalarında kalan yolun en az iki katı genişliğindeydi. Dar bir sokaktan daha geçtiler ve ağaçların arasından koşarak köprünün kenarındaki kalın beton bariyerlerin önüne geldiler.

"Bunu yapmaktan başka şansımız yok," dedi Marcus. Çantalarını ve silahlarını sıkıca kavradılar, derin bir nefes aldılar ve koştular.

Köprü, Manhattan'a yolculukları sırasında aştıkları köprülerden çok daha kısaydı; korkusu ve gerginliği, Kira'ya tıpkı o günkü savunmasızlığı yaşattı. Otoyol her iki yönde göz alabildiğince uzanıyordu – oraya bakan herhangi biri onları görebilirdi. *Sadece buraya ilk gelenin bizler olduğunu ummalıyız.* Diğer taraftaki ağaçlık ala-

na daldılar; sarf ettikleri efor yüzünden kesik kesik nefes alıyorlardı. Alana çabucak göz gezdirdiler.

"Temiz," dedi Samm tüfeğini indirirken.

"Orada kimseyi görmedim," dedi Xochi.

"Onların bizi görmediği anlamına gelmiyor," dedi Jayden. "Boğazı geçene kadar duramayız."

Yol, T şeklindeki bir kavşağa varana kadar kısa bir süre daha devam etti. Buradan batıya dönerek otoyolun dönemecini takip ettiler.

Marcus, Kira'nın yanında yürümek için koşarak öne çıktı. "Bacağın nasıl?"

"Olan biten düşünüldüğünde bahsetmeye bile değmez." Aslında yenilenme kabinin etkisi yüzünden deli gibi kaşınıyordu. Pantolonunun paçasını sıyıp bir sopayla bacağını kaşımamak için elinden geleni yapıyordu. Tedaviyi abartıp bacak dokusuna zarar verip vermediğini düşünmeden de edemiyordu ama kendini düşünmemeye zorladı; zaten buradayken yapabileceği hiçbir şey yoktu. "Nasılsın?"

"Rüyalarımın kadınıyla ay ışığında yürüyüşe çıktım," dedi. Sonra da ekledi, "ve tabii Xochi, Jayden ve bir de silahlı Parsiyel'le. Anlayacağın gizli fantezilerim gerçek oluyor."

"Bize şu konudan biraz daha bahset..." diye başladı Xochi ama o anda bir at kişneyip grubun aniden durmasına neden oldu.

"Şimdi de atları kıskandırdım," dedi Marcus ama Jayden elinin bir hareketiyle onu susturdu.

"Oradan geldi," diye fısıldadı, yolun kuzey tarafına işaret ederek. "Size bahsettiğim çiftliklerden birinden."

"O kadar yakın mıyız?"

"Pek değil ama doğru yoldayız. Bu yolu takip ederek sanırım denizin kokusunu hissedene kadar batıya gideceğiz. Şehri bu gece terk edeceğimizi söylemiş olsaydınız yanıma bir harita alırdım."

"Batıya, o zaman," dedi Kira, "ve sessizce."

Bir dizi binaya ulaşana kadar rüzgârlı bir yoldan ilerlediler. Burada bile yol ormanla kaplıydı ve binalar yoldan ayrılmıştı. Bomboş ve kasvetli bir şekilde ağaçların arasından yükseliyorlardı. Ekilebilir arazilerden çiftlik olarak faydalanılamayacak kadar uzaktı ama başka bir şey olarak kullanılamayacak kadar da kuzey kıyısına yakındı. Bütün haydutlar buradan uzak dururdu.

Sessizce yola devam ettiler. Bir kilometre kadar sonra yol, büyük bir cadde ile kesişti ve eski dünya onları artık harabeye dönmüş bir alışveriş merkeziyle selamladı. Kuzeye gidip gitmemek konusunda tartıştılar ama Jayden en az bir kilometre kadar daha batıya ilerlemeleri gerektiğinde ısrar etti.

"Eğer şimdiden kuzeye gitmeye başlarsak çiftliklerin arasında, sudan uzakta kapana kısılırız," dedi. "Sizin planınız neydi? Kara bitene kadar kuzeye gitmek mi?"

"Öyle de denilebilir," dedi Kira, "her yerde tekneler var."

Arkalarında alçak sesli bir homurtu duydular; bir motor.

"Sandığımdan daha yakınlar," dedi Jayden, "ve o motor sesi, cip kullandıkları anlamına geliyor. Gerçekten çok ciddi olmalılar." Nefesini tutarak duraksadı. "Onların haritaları var ama bizim yok. Bu nedenle avantajın

onların elinde olduğunu kabul ediyorum. Ama size söz veriyorum: Eğer şimdi kuzeye gidersek askerlerle çiftlikler arasında kısılıp kalırız. Er ya da geç biri bizi bulur."

"Alışveriş merkezinin arkasında bir toplu konut alanı var gibi görünüyor," dedi Marcus. "Oradan dolanarak yola devam edersek devriyelerin çoğundan uzak durabiliriz."

"Bizi izlemediklerinden emin misin?" diye sordu Samm. "Çevreyi aramak için duruyor olsalardı bundan daha yavaş ilerlerlerdi."

"Nereye gittiğimizi biliyorlarsa bizi aramalarına gerek kalmaz," dedi Xochi, Kira'nın önceki düşüncelerini dile getirerek. "Suya ilk ulaşanlar olmaya çalışıyorlar."

"O zaman kuzeye gideceğiz," dedi Samm. "Onların gerisine düşmemeliyiz."

"Patron sensin," dedi Jayden ama Kira, Jayden'ın bundan hoşlanmadığını görebiliyordu. Şimdilik anayoldan ilerliyor, hızlarını korumak için kelimenin tam anlamıyla tempolu koşuyorlardı. Geniş sokak nispeten temizdi. Bu nedenle, loş ay ışığına rağmen hızla ilerleyebiliyorlardı. Xochi ve Marcus hızlı hızlı nefes alıyorlar, öndekilere yetişmeye uğraşıyorlardı. Kira ise her adımında irkiliyordu. Ne zaman ayağı yere değse yaralı bacağı acıyla sızlıyordu. Kısa zaman sonra arkalarında daha fazla motor sesi duydular; iyice yaklaşmışlardı. Kira bir daha arkasını döndüğünde alev saçan gözlere benzeyen bir çift far gördü.

"Yoldan uzaklaşın," diye homurdandı Kira ve grup, yeşil bitki örtüsünün içine dalıp kendilerini ağaç kütükleriyle japonsarmaşıklarının arasına gömdü. Yanlarından gürleyerek üç küçük cip geçti. Motorları öfkeli yabani

hayvanlar gibi hırıltılar çıkarıyordu. Kira her birinin içinde dört ya da beş asker saydı.

"Bizi aramıyorlar bile," dedi Kira.

Marcus, yolun aşağısına göz atmak için kafasını otların arasından çıkardı. "Arkalarında kimse yok. Bunun bir tesadüf olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Yolumuzu kesmeye çalışıyorlar," dedi Samm. "Güzel haber şu ki burada olduklarına göre doğru yoldayız."

"Bu şu anda hiçbir işimize yaramıyor," dedi Jayden. "Batıya gitmeliyiz."

"Buranın batısında ne olduğunu bilmiyoruz," dedi Kira, "tek bildiğimiz şey, doğrudan Savunma Hattı'nın üzerine gidecek olduğumuz. Bunlar sadece devriye olabilir."

"Kuzeye giden patikada kalmamız daha akıllıca olacaktır," dedi Samm. "Bu şekilde, en azından ne ile karşı karşıya kalacağımızı biliyor olacağız."

"Tamam," dedi Marcus, "ama ağaçların arasından çıkmayalım. Artık önümüze geçtiklerine göre ileride bir yerlerde bizi bekleyip yolu izliyor olabilirler."

Ağaçlar onları yavaşlattı ve balta girmemiş ormanın içinde neredeyse sadece sezgilerine güvenerek ilerliyorlardı. Birçok defa ara sokaklardan geçmek zorunda kaldılar. Her defasında Kira nefesini tuttu. Her an bir alarm ya da daha da kötüsü bir silah sesi duyacağından emindi. Ama hiçbir şey olmadı. Eski mağazaların ve ofislerin harabelerinden oluşan uzun bir sokağa ulaştıklarında, ağaçlık alanı bir an olsun terk etmeden diğer taraftan ana caddeyi geçtiler.

Kaçınılmaz bir şekilde ormanlık alan seyrekleşti ve Kira göz alabildiğince uzanan sokaklara, kavşaklara ve boş otoparklara baktı. Bodur binalar bel vermiş şişman mantarlar gibi görünüyordu. Kaldırımlar ise yer yer otlar ve ağaçlar yüzünden çatlamıştı. Tüm bunlara rağmen kasaba korkutucu derecede açıktı.

"Bir alışveriş merkezi daha," diye fısıldadı. "Bunu geçemeyiz."

"Çevresinden dolaşmak mı istiyorsun?" diye sordu Marcus nefes nefese vaziyette çömelirken. "Ya da sadece batıya mı dönelim? Kilometrelerdir kuzeye doğru yürüyoruz. Jayden'ın bahsettiği koyun buralarda bir yerlerde olduğundan artık eminim."

"Olabilir veya fazla uzaklaşmış da olabiliriz," dedi Jayden, "ve doğrudan çiftliklere doğru ilerliyoruz."

"Daha ne kadar devam edebileceğimi bilmiyorum," dedi Xochi. Kira karanlık yüzünden kızın suratını güçlükle görebiliyordu ama yorgunluktan dili sürçmeye başlamıştı.

"Duramayız," diye ısrar etti Samm.

"Bizler senin kadar dayanıklı değiliz," dedi Jayden. "Ben bunun eğitimini aldım ama onlar her an baygınlık geçirebilir. Ne kadar zamandır koşuyoruz? En az on beş kilometre koştuk. Belki de on altı."

"On üç buçuk kilometre," dedi Samm. Yorgun bile görünmüyordu.

"Ben iyiyim," diye inledi Marcus ama Kira, onun baygınlık geçirecek gibi göründüğünü düşündü. Xochi neredeyse konuşamayacak durumdaydı.

"Batıya gidiyoruz," dedi Kira. "Ne kadar kısa zamanda bir tekne bulabilirsek o kadar çabuk dinlenebiliriz."

Xochi başıyla onayladı ve ileri atıldı, acı içinde ama kararlıydı. Samm başa geçmek için öne doğru koştu, diğerleri ise onun arkasında sendeleyerek yavaş yavaş yürüyen bir sıra oluşturdu.

Yan yol, alışveriş merkezinin çevresinden batıya doğru dönüyor, sonra yeniden hafifçe güneye kıvrılıyordu. Samm bir sinyal daha verince grup neredeyse aynı anda çalıların içine dalıp bir çift at yanlarından geçerken gergin, rahatsız edici bir sessizlik içinde bekledi. Atların ilerlemesi için biraz daha sabredip ayağa kalktılar ve yola devam ettiler. Bacakları daha hızlı yürüyemeyecek kadar yorgun ve acı içindeydi. Kira'nın acısı artık işkence seviyesine ulaşmıştı. Bacağının içinde sanki sönmek bilmeyen bir ateş yanıyordu. Ellerini yumruk yapıp kesik kesik nefes almaya başladı. Bacağını düşünmemeye çalışıyordu. *Sadece şu ağaca kadar dayanmam gerekiyor. O ağaca ulaştığımda her şey yoluna girecek. Sadece birkaç adım daha. Şimdi de ötedeki şu ağaca. Yapmam gereken tek şey bu. Her defasında bir ağaca ulaşmak.*

"Okyanusun kokusunu alabiliyorum," dedi Samm. Az sonra Kira da aynı kokuyu duydu – gece havasında tuzlu, ağır, serin ve canlandırıcı bir esinti vardı. Çabalarını iki katına çıkardılar. Yüksek sesle nefes alıyor, artık gizliliği önemsemiyorlardı. Tek yaptıkları, durmamaya çalışmaktı. Ağaçların arasında başka bir alışveriş merkezi daha belirdi. Onun arkasında bir tane daha vardı. Marcus, artık Kira'ya daha yakın yürüyordu. O da titriyordu ama Kira'ya destek olmak için elinden geleni de yapıyordu.

Kira, Marcus'un koluna tutundu ve topallayarak yürümeye devam etti.

"Bu yoldan," dedi Samm bir sonraki yoldan kuzeye dönerek. Ay ışığı, siyah cam kadar pürüzsüz suyun üzerinde gümüş rengi ışıltılar saçarak dans ediyordu. Kira'nın gözleri yakınlarda bir tekne aradı. Hiçbir şey yoktu.

"Burada su çok sığ," dedi kesik kesik aldığı soluklarının arasından, "devam etmeliyiz."

"Kuzey sahili teknelerle doluymuş," diye mırıldandı Jayden ama Kira ona yanıt veremeyecek kadar halsizdi.

Samm onları çevresinde binalar olan bel yüksekliğinde sık bir bitki örtüsüyle kaplanmış geniş bir avludan geçirdi. Arkalarındaki yoldan gelen nal seslerini duydukları zaman perişan halde otların arasına daldılar. Bu defa atların binicileri durdu; biniciler etrafı incelerken atlar bir o yana, bir bu yana dönüyordu.

"Onlar olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu adamlardan biri.

"Öyle ya da bir kedi," dedi diğeri. Etrafa bakınarak atlarını yaklaştırdılar. Ay ışığı, adamların tüfeklerinin uzun metal namluları üzerinde solgunca parladı.

"Bir kediye göre epeyce ses çıkarıyordu," dedi adamlardan ilki, "ışığı bana ver."

Kira hareket etmeye ve hatta nefes almaya bile cesaret edemiyordu. İkinci binici, eyerindeki çantadan bir fener çıkardı ve diğerine uzattı. Adam feneri açıp sollarındaki binaya tuttu – bir tür kiliseye benziyordu, camları kırılmış, tam bir viraneye dönmüştü. Samm tüfeğiyle pozisyon aldı ve dikkatli bir şekilde birinci biniciyi takip et-

meye başladı ama Kira başını iki yana salladı: *Gürültü yapmayı göze alamayız.*

Kendi insanlarımızı öldüremeyiz.

Öteki duvarlardan birinden bir çarpma sesi gelince biniciler kafalarını aynı anda kaldırıp sesin geldiği yöne baktı. Feneri binaya tuttular ama Kira hiçbir şey göremedi. Atlarını sese doğru sürdüler. Xochi yumuşakça fısıldadı.

"Oraya bir taş attım. Adamlar geri dönmeden buradan gidelim."

Gözlerini binicilerden ayırmadan çalıların içinde geri geri emeklemeye başladılar. Marcus ayağa kalktı ve bu defa daha uzağa bir taş daha attı. Biniciler duraksadı, dinledi ve en nihayetinde sesi takip etmeye karar verdiler. Kira, Samm'e tutunarak ayağa kalktı ve grup, viraneye dönmüş kilisenin köşesine kadar geri çekildi.

"Orada daha fazlası var," diye fısıldadı Samm batıya işaret ederek. Kira'ya baktı fakat gözlerini karanlıkta seçebilmek olanaksızdı. "Er ya da geç birini vurmak zorunda kalacağız."

Kira zihnini boşaltmaya çalışarak gözlerini kapattı. "Bunun tehlikeli olduğunu biliyorum ve eninde sonunda silah kullanmak zorunda kalabileceğimizin de farkındayım – silahlarımızı bu yüzden yanımıza aldık. Ancak başka türlü kurtulmamız mümkünse kimseyi vurmak istemiyorum."

"Seçeneğimiz olmayabilir," dedi Samm.

Arkalarında çalılarda bir kıpırdanma oldu. Kira atların nal seslerini ve homurdanmalarını duydu. Samm tüfeğini kaldırdı ama Kira onu bir kere daha durdurdu.

Nefeslerini tutup askerlerin yanlarından geçip gitmesi için dua ederek beklediler. Sonsuzluk kadar uzun görünen bir dakikanın ardından adamlar gözden kayboldu.

"Güneye gidiyorlar," diye fısıldadı Samm. "Şansımızı boşa harcamayalım – haydi."

Grup, uzağı göremedikleri için ayaklarının dibindeki zemine dikkat etmeye çalışarak koşmaya başladı. Yol bir ormana dönüştü ve kısa süre sonra ağaçların arasından devasa bir binanın koyu renkli gölgesinin yükseldiğini gördüler.

"İşte, burada," dedi Kira. "Bu konakların çoğunun kendilerine ait iskeleleri var."

İskeleye ulaşmak için sola dönüp çalılıkların içinden geçerek evin çevresinden dolandılar. Arkadaki arazi, bir zamanlar devasa bir bahçeye ait gibi görünen egzotik bitkilerle ve çiçeklerle doluydu. Bitkilerle kaplı bir dönemeci takip ederek suyun kenarına ulaştılar. Siyah renkli su yumuşak hareketlerle sahili dövüyordu ama ne bir iskele vardı, ne de bir tekne. Yumuşak zemin bataklık gibiydi. Bir sonraki konağı denemek için bata çıka kuzeye doğru ilerlediler. Ağır botları çamur yüzünden iyice ağırlaşmıştı. Sıradaki evin iskeleye dönüştürülmüş dar, ahşap bir yürüyüş yolu vardı. İskeleye bağlı beyaz renkli yegâne tekneye koşarlarken ayakkabıları gürültülü bir şekilde iskeleyi dövüyordu.

"Şükürler olsun," diye fısıldadı Kira ama Samm başını iki yana salladı.

"Su seviyesi düşmüş ya da sahil birikintilerle dolmuş. Tekne çamura saplanmış vaziyette."

Kira tekrar baktı ve teknenin hafifçe yana yatık durduğunu gördü. Tekne sudan çıkmış, yana yatmıştı. "Ne yapacağız?"

"Bataklık sonsuza dek sürüyor," dedi Samm kuzeye bakarak. "Ya bunu değerlendireceğiz ya da başka seçeneğimiz olmayacak."

"O zaman iterek çamurdan çıkaralım," dedi Jayden. Tüfeğini omzuna astı ve çevreye sular sıçratarak suya atladı. Su neredeyse beline geliyordu. Bir elini tekneye koydu ve itti; kolay hareket etmiyordu ama en azından yerinden kıpırdamıştı. "Hepiniz buraya gelin."

Kira boğaza atlamadan önce gergin bir şekilde omzunun üzerinden baktı ve soğuk suya girdiği anda şokun etkisiyle nefesi kesildi. Diğerleri onu takip etti. Omuzlarını teknenin gövdesine dayayıp aynı anda itmeye başladılar. Tekne yana eğildi ama hareket etmedi; çamur yüzünden ayağı kayan Kira az kalsın buz gibi suya yüzükoyun devrilecekti.

"Tekrar," dedi Samm güçlü bir şekilde teknenin yanında durarak. Herkes yerini aldı. "Bir, iki, üç, itin." Teknenin kaygan yüzeyine yüklenip tüm güçleriyle ittiler. Tekne birkaç santim hareket etti. "Tekrar," dedi Samm. "Bir, iki, üç, itin." Sahip oldukları tüm güçle tekneye yüklenerek tekneyi birkaç santim daha yerinden oynattılar – bu defa daha uzağa ama yeterince uzağa değil. "Tekrar," dedi Samm. "Bir, iki..."

Ansızın kör edici bir ışık yandı – iskeledeki bir el fenerinden yayılan parlak beyaz ışık, beyaz tekneyi ve grubun tümünü aydınlattı. Gözlerini kırpıştırarak donakaldılar; hareket edemeyecek kadar şaşırmışlardı. El fenerini tu-

tan kişi hiçbir şey söylemeden yirmi metre kadar uzakta öylece dikiliyordu.

Bu defa silahımı bırakmadım, diye düşündü Kira silahının ağırlığını sırtında hissederek. *Sadece birkaç saniye içinde silahımı çekebilirim. Ama ne işe yarayacak ki? Destek gelmeden önce tekneyi yeterince yerinden oynatmamız mümkün değil – onlara karşılık versek bile kurtulamayız.*

Kimse hareket etmedi.

Ve ışık söndü.

"Temiz!" diye bağırdı gölge. Ses bir kıza aitti. *Yoon.* "Burada hiçbir şey yok. Sesin geldiği yeri kontrol ettim ama sadece eski bir tekne dalgalar yüzünden hareket ediyor." Gölge onları izleyerek bekledi, sonra dönüp karaya doğru yürüdü. Kira o anda nefesini tuttuğunu fark edip hafifçe ciğerlerini boşalttı.

"Sizinle Manhattan'a giden kız mıydı?" diye sordu Marcus. "Sanırım ona bir kurabiye borçluyuz."

"Bence ona lanet olasıca bir fırın borçlandık," dedi Xochi. "Eğer kalçama kadar çamura gömülü olmasaydım gidip onu dudaklarından öperdim."

"Çenenizi kapatın," dedi Jayden. "Bizi az önce duyabildilerse şimdi de duyabilirler." Bir defa daha tekneye yaslandı ve sadece dudaklarını kıpırdatarak sessizce "bir, iki, üç," dedi. İttiler. Bu defa tekne neredeyse bir metre kadar yerinden oynamıştı. Tekrar ittiler, sonra bir kere daha, bir defa daha, defalarca. Sonunda tekneyi sığ bataklıktan yaklaşık yirmi metre kadar uzaklaştırabilmişlerdi. Kırk metre. Seksen metre. Sahilde daha fazla ışık ve asker gördüler. Bota bir kere daha yüklenip çamurun

içinde ilerlemeye zorladılar. Tek yapabildikleri, askerlerin onları duymamasını dilemekti.

Limanda ilerledikçe su derinleşti. Kısa zaman sonra tekne serbestçe suyun üzerinde süzülmeye bile başladı ama su tekneyle birlikte onların ağırlığını da kaldıracak kadar derinleşene kadar itmeye devam ettiler. Samm tekneye çıkmalarına yardım etti, sonra o da teknenin kenarından tırmandı. Marcus ve Jayden kürekleri bulup kuzeydeki açık denize doğru kürek çekmeye başladı.

"Güvendeyiz," diyerek iç geçirdi Kira. Xochi çoktan uykuya dalmıştı.

"Sizin insanlarınızdan kurtulduk," dedi Samm kuzeydeki anakaraya bakarken. "Şimdi benimkilerle yüzleşmek zorundayız."

Otuzuncu Bölüm

"Mamaroneck'in yakınlarında karaya çıkacağız," dedi Samm. Gökyüzüne bakarak gözlerini kıstı, sonra da bakışlarını uzaktaki sahile kaydırdı. "Sanırım."

Arkalarında kalan sahil uzun ve inceydi. Her iki yandaki kıyılar gözden kaybolup lacivert renkli boğaz önlerinde uzanana kadar teknenin motorunu çalıştırmaya cesaret edememişlerdi. Motor gelişigüzel de olsa çalışmıştı. Gökyüzü aydınlanmaya başlayıp hiçbir özellik taşımayan ufuk anakaranın yeşil ve kahverengi tonlarıyla renklenmeye başlayana dek olabildiğince düz bir çizgi üzerinde ilerlemeye gayet göstermişlerdi. Batıdaki karaya doğru döndüler. Kira oraya ulaşana kadar motorun dayanmasını umuyordu; kürek çekemeyecek kadar yorgundu.

"Mamaroneck mi?" diye sordu Jayden. "Bu, Asharoken'den bile daha aptalca bir isim."

"Mamaroneck iyi bir yerdir," dedi Samm. "Güneye olmak isteyeceğimden daha yakın ama oraya konuşlanmış hiçbir birlik yok. Görülmeden karaya çıkmayı başaracağız."

"Görülmememiz ne kadar önemli?" diye sordu Marcus. "Bahsettiğin şu gruplar – filmler hakkında farklı fikirlere sahip oldukları için mi bölündüler, yoksa tam teçhizatlı bir savaş hakkında düşünceleri yüzünden mi?"

"Bizi görürlerse saldıracaklardır," dedi Samm. "Ben tutuklanırım ve anlaşmazlıklardan birinde koz olarak kullanılırım. Size ne yapacaklarını ise bilmiyorum."

Kira başını kaldırıp yıldızlara baktı. "Tüm grupların seninki kadar dost canlısı olmadığını görüyorum."

"Benimkinin de pek dost canlısı olduğu söylenemez," dedi çabucak. "Bir barış önerisinde bulunmuş olmaları, kapıdan elini kolunu sallayarak giren insanlara kollarını açacakları anlamına gelmiyor. Diğer gruplarla yaşadığımız anlaşmazlıklar epeyce... kızıştı. Bu da bizi temkinli davranmaya itti. Uzun bir süre boyunca temkinli davranınca da ister istemez her şeye şüpheyle yaklaşır olduk. Yine de dikkatli bir şekilde yaklaşmamız gerekiyor."

"Grupları birbirinden nasıl ayırabiliriz?" diye sordu Xochi. "Farklı üniformalar mı giyiyorsunuz ya da... bilemiyorum, farklı renkte şapkalar mı takıyorsunuz?"

"Bağlantı olmadan o ayrımı yapabileceğinizden emin değilim," dedi Samm. "Benim grubumun adı D Bölüğü ve çoğumuz D Bölüğü nişanını takıyoruz ama onu görecek kadar yaklaşana dek her şey için çok geç olabilir. Bir savaş bölgesinden bahsediyoruz."

Motor bir kere daha tekledi ve tuhaf sesler çıkararak durdu. Jayden ayağa kalkıp motoru çalıştırmak için birkaç defa ipine asıldı ama çabaları bir işe yaramayınca motora bir İngiliz anahtarıyla vurdu ve motor yeniden çalışmaya başladı. Bu defa, daha öncekinden çok daha zayıf bir ses çıkarıyordu.

"Bayat benzin," dedi Jayden İngiliz anahtarını teknenin döşemesine fırlatırken. "Ya motoru öldürüyor ya da bitmek üzere. Her iki şekilde de son bir veya iki kilometreyi kürek çekerek kat etmek zorunda kalacağız."

"Kimlerle karşılaşacağız?" diye sordu Kira, Samm'e bakarak. "Nasıl bir savaş bölgesinden bahsediyoruz?"

"Asıl isyancı grubu kuzeyde," dedi Samm, "White Plains adında bir yerde. Onun ardında da Indian Point var. Reaktörü çalıştıran onlar."

"Vay," dedi Xochi, "nükleer reaktör mü?"

"Tabii ki," dedi Samm, "başka nasıl enerji üretebilirdik ki?"

"Güneş enerjisi panelleri," dedi Xochi basitçe, "biz onları kullanıyoruz."

"Ve büyük ihtimalle ihtiyacınızı karşılıyordur," dedi Samm. "Indian Point'teki nükleer reaktör, savaştan önce yüz milyonlarca eve enerji sağlıyordu – artık sayımız bir milyonu zor buluyor. Reaktör de ihtiyacımız olabilecek her şeye yetecek kadar enerji üretiyor. İsyancılar onu ellerinde tutuyor; D Bölüğü birkaç yıl önce oradan faydalanmamızı sağlayacak bir yol buldu ve isyancılar hâlâ durumu fark etmediler."

"Ama nükleer enerji tehlikelidir," dedi Xochi. "Ya ters giden bir şey olursa? Sızıntı ya da o tür şeyler yaşanırsa?"

"Çoğunda oldu zaten," dedi Samm. "RM salgını olduğunda ve insanlar ölmeye başladığında -ortadan kaybolmaya başladığınızda ve bunu durdurmak için hiçbir şey yapamayacağımızı fark ettiğimizde- bulabildiğimiz kadar nükleer santrale girdik ve hepsini güvenli bir şekilde kapattık. Boğazın diğer tarafında sizden yaklaşık yüz

kilometre kadar uzaklıktaki Connecticut'ta da bir tane var." Kuzeydoğuya işaret etti. "Orada bir sızıntı olsaydı büyük ihtimalle hepiniz ölmüş olurdunuz."

"Doğru," dedi Jayden alaycı bir şekilde. "Asil Parsiyeller insanoğlunu kurtarmaya çalışıyor."

Samm başıyla onayladı. "Dünyanın neden şu ankinden daha berbat bir yer olmadığını hiç düşündünüz mü? Neden şehirler yanmıyor? Neden nükleer sızıntılar yüzünden hava siyah değil? Çok çabuk öldünüz – bazılarınızın siz ortadan kaybolmadan önce nükleer santralleri ve fabrikaları kapatacak kadar zamanı vardı ama herkesin değil. Başıboş kalmış tek bir reaktör ölümcül bir nükleer sızıntıya neden olabilirdi. Neler olduğunu fark ettiğimiz anda bile hepsini kapatamadık; New Jersey'dekini ve Philadelphia'dakini kaybettik. Kıtanın batısındakileri kontrol etme şansını hiç bulamadık. Bu nedenle Hudson'ın doğusunda kalmaktan yanayız. Dünyanın diğer kesimlerinde bizim sahip olduğumuzdan bile daha çok reaktör vardı ama orada müdahale edip reaktörleri kapatacak tek bir Parsiyel olmadığından durumun kritik seviyede olabileceğini düşünüyoruz. Belki de yarısından fazlası yok olmuş durumdadır."

Kimse konuşmadı. Ara sıra tekleyen motordan yükselen vızıltı tekneyi doldurdu. *Diğer ülkelerde hayatta kalan kimse olup olmadığını merak edip durduk,* diye düşündü Kira. *RM bağışıklığı, tıpkı bizde olduğu gibi diğer ülkelerde de nüfusun küçük bir kısmını hayatta tutacaktı.*

Gerçekten diğer herkesin ölmüş olması mümkün mü?

"Sizinle ne yapacağımız sorusu en nihayetinde bölünmemize neden oldu," diye devam etti Samm hafifçe. "Ba-

zıları sizi yok etmeyi isterken daha önce de söylediğim gibi çoğumuz sizi kurtarmayı istedi. Ondan sonra bile bunu en iyi şekilde nasıl yapacağımız konusunda anlaşamadık. En basit şekilde söylemek gerekirse tartışmalar büyüdü... kızıştı. Sonra liderlerimiz ölmeye başladı ve her şey berbat oldu. D Bölüğü, tamamen emirlere uyan Parsiyellerden geriye kalanlardan oluşuyor – Yetkinlere doğrudan bağlılığı olanlardan."

"Yetkinler nedir?" diye sordu Kira.

"Ana komutanlık," dedi Samm, "Parsiyel ordusunun generalleri. Büyük olasılıkla daha gelişmiş genetik şablonlardan yaratılmışlardı çünkü hiçbiri ölmedi. Yani – hiçbiri son kullanma tarihlerinin dolmasından ötürü ölmedi. Kadın ve erkeklerden oluşan sekiz kişilik bir gruptular ama sanırım isyancılar iki tanesini öldürdü ya da en azından kaçırdı." Bunları söylerken ses tonu değişti ve yüzüne karanlık bir ifade yerleşti. "D Bölüğüne üssümüzü nereye kuracağımızı ve insanlara ne zaman yaklaşacağımızı söyleyen de Yetkinlerdi."

"D Bölüğünün epeyce küçük olduğu fikrine kapılıyorum," dedi Marcus. "Bu harika – sonunda bir ittifak kuruyoruz ve müttefikimiz en az bizim kadar kötü durumdaki küçücük bir grup. Bu, diğer Parsiyellerin iyice kararlı bir şekilde bizi öldürmek istemelerine yol açacak."

Motor bir kere daha durdu ve bu defa, ipi ne kadar çekseler de ya da motora ne kadar vursalar da bir şey değişmedi. Samm ve Marcus küreklere ilk asılanlar oldu ve kısa zaman içinde yeşil çizgi beyaz noktalarla bezenmeye başladı: Geniş liman teknelerle doluydu. Yarım saat içinde ilk teknelere ulaştılar. Bunlar sahilden uzağa demir

atmış büyük yatlardı ve baştan kıça martı dışkılarıyla kaplanmışlardı. Kira tiksintiyle burnunu kıvırdı.

"Bizimkini yeni bir tekneyle değiştirmeyi umuyordum ama bunlar kullanılamaz durumda."

"Zaten çok büyükler," dedi Samm, tekne başka bir teknenin paslanmış gövdesine nazikçe çarparken küreği içeri çekerek. "Onları kürekle hareket ettiremeyiz ve hiçbirimizin yelkenli kullanmayı bildiğini sanmıyorum." Herkes başını iki yana salladı. "Ama en azından durup içerde işimize yarayacak malzeme olup olmadığına bakabiliriz."

"Tamam," dedi Kira, "ama bu olmasın. Kuş gribine, kuş ishaline ya da şu halttan bize bulaşabilecek hiçbir hastalığa yakalanmamızı istemiyorum."

Samm başıyla onayladı.

Çıkabilecekleri kadar temiz görünen bir yat bulana kadar limanda ilerlediler – buldukları tekne diğerleri kadar olmasa da kir içindeydi ama ellerinde başka seçenek kalmamıştı. Teknenin arka tarafına geçtiler. Kıç kısmında solmuş harflerle "Show Me the Money III" yazıyordu. Marcus teknenin kıç kısmına sıkıca tutunurken Samm de güverteye tırmandı.

"Geri kalanınız burada bekleyin," dedi Samm. Tırmandı ve yatın derinliklerine doğru gözden kayboldu. Marcus öne doğru eğilerek Kira'ya yaklaştı.

"Ne düşünüyorsun?" diye fısıldadı. "Hâlâ ona güveniyor musun?"

"Henüz fikrimi değiştirecek bir şey yapmadı," dedi Kira.

"Doğrudan değil, hayır," dedi Marcus, "ama anlattığı hikâye epeyce... bilmiyorum. Kavramamız gereken çok fazla şey var."

"Ama en azından akla yatkın," dedi Jayden. "Parsiyellerin on bir yıl önce neden arkalarını dönüp gittiklerini ve neden o zamandan beri bize saldırmadıklarını merak edip duruyorduk. Bizimle uğraşamayacak kadar birbirlerine düşmüş olmaları oldukça mantıklı."

"Benim yine de şüphelerim var," dedi Marcus. "Burada doğru olmayan bir şeyler seziyorum."

Samm elleri kollarını malzemelerle dolu bir halde yatta belirdi. "Kötü haber," dedi. "Bu teknenin liman belgelerine göre Echo Koyu'ndayız, Mamaroneck'te değil. Bu da düşündüğümüzden daha fazla batıya kaydığımız anlamına geliyor. Burada doğru yolu bulmamıza yardımı dokunabilecek bir harita buldum." Elindeki eşyaları ona doğru uzatınca Kira malzemeleri dikkatli bir şekilde teknelerine aldı: Bir harita, bir dürbün, bir kart destesi ve giysilerle battaniyelerden oluşan bir yığın. "Beni yakaladığınızdan beri üzerimi değiştirme fırsatı bulamadım," dedi Samm paramparça olmuş üniformasını çıkarırken. "Ayrıca tekne de kirliydi." Kira onun iki hafta boyunca bir sandalyeye bağlı olarak yaşamasına rağmen hâlâ biçimli olan göğsüne ve kollarına bakmadan edemedi. Bir saniye kadar sonra kendini tam bir aptal gibi hissederek başını çevirdiği sırada Samm iç çamaşırına kadar soyunmuş ve suya dalmıştı bile. Marcus, Kira'ya "ciddi olamazsın" bakışını attı ve Xochi, atletik Parsiyel'in suyun üzerine çıkışını bariz bir beğeniyle izliyordu. Yeniden tekneye çıktı, bir battaniye yardımıyla kendini olabildiğince kuruladı ve üzerine yeni giysiler geçirdi.

Kira haritayı açıp Echo Koyu'nu aradı. "Haklısın," dedi, "düşündüğümüzden çok daha batıdayız. D Bölüğü nerede?"

Samm omzunun üzerinden bakıp sahilde bir noktaya işaret etti. "Greenwich; tıpkı sizin gibi biz de şehrimizi bir hastanenin çevresine kurduk. 20, 21 kilometre kadar uzakta görünüyor."

"O kadar da kötü değilmiş," dedi Jayden.

"Değil," dedi Samm, "ama o yol asilere ait bölgeden geçiyor." Yolun ortalarındaki bir noktayı gösterdi. "Başka bir tekne bulup sahil boyunca denizden ilerlemeyi deneyebiliriz ama bunu önermiyorum. Motorumuz buraya kadar güçlükle dayandı ve fırtına yaklaşıyor."

"Ama düşman topraklarına girmek istediğim de söylenemez," dedi Kira. "Bağlantın nedeniyle gizlenemeyeceğiz – bize yaklaştıkları anda senin tam olarak nerede olduğunu anlayacaklar."

"Bu da doğru," dedi Samm başıyla onaylarken.

"Hâlâ biraz benzinimiz olacak," dedi Jayden motoru kontrol ederken. "Bu da sorunun motordan kaynaklandığı anlamına geliyor."

"O zaman yeni bir tekne bulalım," dedi Kira. "Yürümek zorunda kalmadan önce ne kadar uzun bir yol kat edebilirsek bizim için o kadar iyi olacaktır. On dört kilometrelik koşumuz bizi neredeyse öldürecekti."

Kullanabilecekleri bir tekne arayarak liman boyunca kürek çektiler. Sonunda çok daha büyük bir yatın yanına bağlanmış, acil durumlarda kullanılmak üzere tasarlanmış bir cankurtaran botu buldular. Samm bota tırmanıp üzerindeki muşambayı açtı ve motoru dördüncü denemesinde çalıştırdı. İlk teknelerinden çok daha düzgün bir ses çıkarıyordu. Samm, Marcus ve Jayden botun yatla olan bağlantısını kesip botu denize indirmeyi başardılar.

Ardından, beş kişilik grup eşyalarını bir tekneden diğerine aktardı. Bot, tekneden epeyce küçüktü -onları buraya kadar getiren göz alıcı sürat teknesine hiç benzemeyen motorlu bir kayık gibiydi- ama en azından onları taşıyordu ve motoru da çalışıyordu. Marcus onları limandan çıkarıp kuzeydeki D Bölüğüne doğru yol almaya başladı.

"Sahilden uzaklaş," dedi Samm. Marcus sahilden uzaklaşmak için botun dümenini boğaza doğru kırdı. Samm sahili gergin gözlerle izliyordu. "Daha uzağa."

"Biraz daha uzaklaşırsak sahili göremeyeceğiz," dedi Marcus. "Tekrar kaybolacağız."

"Sahili rahatlıkla görebiliyorum," dedi Samm. "Bu da sahildekilerin bizi rahatlıkla görebileceği anlamına geliyor. Uzaklaş."

Marcus kaşlarını çatıp Kira'ya baktı ama yine de botun dümenini uzaklara doğru kırdı. Anakara artık ufukta ince bir çizgi halinde beliriyor, güçlükle görülüyordu. Samm dikkatli bir şekilde kıyı şeridini izliyor, gerekli olduğu anlarda Marcus'a rotayı hafifçe değiştirmesini söylüyordu. Kira, Xochi ve Jayden pruvadaki rahatsız fiberglas sıraların üzerine uzanmış, biraz uyumaya çalışıyorlardı.

Fırtınayı ilk fark eden Marcus oldu.

"Ne kadar zamandır buradayız?" diye sordu eliyle bir yandan dümeni kontrol ederken. "Sabahın bu saatinde havanın bu kadar karanlık olması normal mi?"

"Rüzgâr da hızlandı," dedi Samm. "Hava da birkaç dakika öncesine göre soğudu."

"Sahilden boğazda kopan fırtınalardan birkaçına tanık olmuştum," dedi Jayden ayağa kalkarken. Endişeli

bir hali vardı. "Çok sert fırtınalar oluyor ya da en azından sahilden öyle görünüyordu."

"Sahile doğru döneceğim," dedi Marcus ama Samm onu durdurdu.

"Şu anda asilere ait bölgeden geçiyoruz," dedi haritaya bakıp ardından bakışlarını kuzeye doğru kaydırarak. "Bu hiç güvenli değil."

Koyu gri renkli bulutlara işaret ederek "Gökyüzünü gördün mü?" diye sordu Marcus. "Bunun da pek güvenli olduğu söylenemez."

"Bu bot bizi zar zor taşıyor," dedi Kira. Deniz artık çalkantılıydı, onlar dalgaların arasından ilerlerken botu hafifçe sallıyordu. "Eğer dalgalar büyürse devriliriz."

"Kıyıya yaklaşamayız," diye ısrar etti Samm, "bu çok tehlikeli."

"O zaman herkes hazır olsun," dedi Marcus, "bu planladığımızdan çok daha heyecan verici bir hal alacak."

Fırtına hızla onlara doğru yaklaşırken onlar da bodoslama fırtınaya doğru yol alıyorlardı; Kira yüzüne düşen büyük yağmur damlalarını hissetti. Yağmur, denizden sıçrayan tuzlu sularla karışıyordu. Battaniyelerini çıkarıp korunmak için altına sığındılar ama yağmur, rüzgâr yüzünden sanki denize paralel yağıyordu. Üzerlerindeki gökyüzü kararadı, ürkütücü bir loşluğa dönüştü ve küçük bot, dalgalarla yükselip alçalmaya başladı.

"Sahile yaklaşacağım," dedi Marcus ve Samm'in karşı çıkmaya fırsatı olmadan dümeni kıyıya doğru kırdı. "Bu fırtınada önümüzü görmemiz bile göremiyoruz – bizi fark etmeleri mümkün değil."

Fırtına kötüleşti. Yağmur damlaları iyice incelip amansız bıçaklara dönüştü. Kira hafifçe botun kenarına tutundu. Diğer eli de Xochi'nin üzerindeydi. Bir dalganın gelip onları alabora etmesi an meselesiydi. Kira kemiklerine kadar ıslanmıştı. Hava da en az bir önceki gece kadar karanlıktı.

"Bizi kıyıya biraz daha yaklaştır," diye bağırdı Marcus'a. Bot büyük bir dalga yüzünden yükselip yana doğru savrulunca Xochi'nin kolunu biraz daha sertçe kavradı.

"Zaten doğrudan kıyıya gidiyorum," diye bağırdı Marcus. "Ya da kıyıyı en son görebildiğimde ona doğru gidiyordum. Korkarım okyanus bizi döndürmeye çalışıyor."

"Çok ağırız," diye bağırdı Jayden. "Yükü hafifletmeliyiz."

Kira silahlarını ayırıp giysilerle dolu çantasını botun kenarından aşağı bıraktı ve sıhhiye çantasını sıkıca omuzlarına bağladı. Xochi kendisininkiyle Marcus'un çantasını karıştırıp bulabildiği tüm cephaneyi aldı ve çantanın geri kalanını, Kira'nınkinin ardından denize fırlattı. Kira, botun vahşice bir o yana, bir bu yana savrulduğunu düşündü. Hangi yöne baktıklarına ya da nereye gittiklerine dair en küçük bir fikri yoktu ama tam da o anda önlerinde devasa bir kaya belirdi. Marcus bir küfür savurup dümeni yana kırarak kayadan kurtulmaya çabaladı ama yeni bir yağmur perdesi inip kayayı yuttu ve onları az önceki gri kaosun içine sürükledi. Kira sol tarafında bir ağaç gördüğünü düşündü -okyanusun ortasında bir ağaç- ama öylesine çabuk gözden kayboldu ki kendinden emin olamadı. *Sahile yaklaşmış olmalıyız,*

diye düşündü Kira, *tek açıklama* – ve suyun içinden beyaz renkli devasa bir şekil çıkıp büyük bir gümbürtüyle onlara çarptı. Az kalsın alabora olacaklardı. Onlara çarpan yat, yeniden dalgalar tarafından yutulana kadar çapasından kurtulmak için mücadele etti. Yeni bir dalga onları yakalayıp neredeyse havaya fırlattı. Kira kendi çığlıklarını güçlükle duyabiliyordu. Dört bir yandan gelen yağmur damlaları ve deniz suyu yüzünden öksürmeye başladı. Su, botun tabanını çılgıncasına dövüyordu ama en azından hâlâ alabora olmamışlardı.

"Dayanın!" diye bağırdı. Bu beyhude bir çabaydı ama kendini güçsüz hissediyordu ve bir şeyler söylemek istemişti. Rüzgâr kulaklarında uğulduyor ve çevrelerindeki yağmur damlacıklarından öfkeli şekiller çiziyordu. Başka bir yat daha ileri doğru hareketlendi ama onları bir kol boyu mesafeyle ıskaladı. Ve bir kere daha açık denizin çalkantılı zindanında kayboldular.

Marcus bağırıyordu ama Kira kelimeleri anlayamıyordu. Marcus bir yere işaret edince bakmak için döndü; yağmur o kadar şiddetliydi ki güçlükle görebiliyordu. Gözlerini yağmurun acı verici darbelerinden korumak için neredeyse kapanacak kadar kıstı. Ama onu görmekte çok geç kalmıştı. Yine de zamanında görmüş olsaydı bile yapabileceği bir şeyler olduğundan şüpheliydi – neredeyse bir bina yüksekliğindeki siyah renkli devasa bir dalga onlara yandan çarptı. En azından derin bir nefes alıp tutmayı akıl edebilmişti. Çarpışma gerçekleştiği anda dünya kayboldu.

Boşluk anlamsız bir hal aldı – yukarı, aşağı, sol ya da sağ yoktu. Tek hissedebildiği, onu soğuk ve öfkeli bir hiç-

liğe doğru sürükleyen güç, baskı ve hızdı. Xochi'nin kolu ellerinin arasından kaydı. Onu tekrar bulduğunda evrendeki tek katı nesneye çaresizce tutundu. Dalga, Kira'yı şekilsiz boşlukta sürüklemeye devam ederek onları ileri taşıdı. Tam da ciğerlerinin patlayacağını düşündüğü anda kendini havada takla atar halde buldu. Su duvarına çarpmadan hemen önce soluk almayı başardı ama darbenin etkisiyle ciğerlerindeki hava tamamen boşaldı. Sertçe arkadaşının kolunu tutuyor, onu bırakmayı reddediyordu. Bilinçaltında bir yerlerde, onu hayatta tutan tek şeyin Xochi'nin kolu olduğundan emindi. İkinci dalga da geçince yükselip başını sudan çıkarmayı başardı. Deniz suyuyla karışık uzun, çaresiz bir soluk aldı. Ve başının üstünde, bir dalga daha yükseldi. Artık her şey için çok geçti.

Kayalar. Sıcak. Kira irkilerek uyandı ve öfkeli okyanustan sonra kendini bir anda sert bir zemin üzerinde bulunca nerede olduğunu anlamaya çalıştı. Tuzlu deniz suyunu tükürerek öksürdü.

"Yaşıyorsun," dedi bir ses. Samm. Çevresine bakındı ve kayalardan oluşan alçak duvarın yanındaki bataklığa benzer bir yerde olduğunu gördü. Samm duvarın dibine diz çökmüş, dürbünle öte yanı izliyordu. Duvarın arkasında durgun ve dingin bir deniz uzanıyordu.

"Karadayız," dedi Kira, hâlâ durumu anlamaya uğraşıyordu. "Neler oldu?" Büyük bir panik içinde çevresine bakındı. "Diğerleri nerede?"

"Oradalar," dedi Samm suyun öte yanına işaret ederek. Bacakları ayağa kalkamayacak kadar halsiz olan Kira, Samm'e doğru emekledi ve duvara yaslanmak için dizlerinin üzerine kalktı. "Büyük bina, sağdaki," dedi Samm. Dürbünü uzattı. "En başta onlar olduğundan emin olamadım ama artık eminim."

Kira gözleriyle onun gösterdiği binayı aradı, sonra sağa döndü ve bölgeyi dikkatle inceledi. Bir hareketlenme görünce gözlerini oradan ayırmayıp dikkatle incelemeye devam etti: Orada üç kişi vardı. Yüzlerini tam olarak göremiyordu ama giysilerinden kim olduklarını anlamıştı.

"Hepimiz hayattayız," dedi Marcus olduğunu düşündüğü kişiye bakarak. "Suyun altındayken birinin kolunu yakaladım. Onun Xochi olduğunu sanmıştım."

"Bendim," dedi Samm gözlerini ufuk çizgisinden ayırmadan.

Kira adamın yanına çömeldi. "O da ne? Bir ada mı?"

"Koyun diğer tarafı," dedi Samm. "Görünen o ki fırtına bizi gitmemiz gereken yere kadar taşıdı – ama iki grup halinde. Sanırım pek fazla şikâyet etmeye hakkımız yok."

"Burası Greenwich mi?"

"Oraya yeterince yakın," dedi Samm. "Eğer nerede olduğumuz konusunda yanılmıyorsam arkadaşların oraya bizden daha yakın."

"Onlara bir sinyal vermeliyiz," dedi Kira. "Denize bakıp duruyorlar – bizim burada olduğumuzu bilmiyorlar."

"Bu çok tehlikeli," dedi Samm. "O kadar uzağa sesini duyurabilecek olsan bile seni ilk duyan bir Parsiyel olur. Sen daha ne olduğunu anlamadan yakalanırız."

"Orada merak içinde beklemelerine izin veremeyiz."

"Eğer kafaları çalışıyorsa koyun içlerine doğru ilerleyecek ve çevrede, onlara nerede olduğumuzu gösterebilecek bir şey arayacaklardır. Koyu boylu boyunca geçip onları bulabiliriz."

"Şuradan yeni bir tekne ve kürek alabiliriz..."

"Hayır, alamayız," dedi Samm sertçe. "Burası Greenwich'e yakın ama daha güneyde ve bu da asilerin bölgesinde olduğumuz anlamına geliyor. Bu suları daima gözlem altında tutuyor, D Bölüğünden herhangi bir iz arıyorlar – bizi görmemelerinin tek nedeni, fırtınanın bizi gizlemesiydi. Eğer koyun içinde kürek çekecek olursak bizi kesinlikle fark edeceklerdir."

"O zaman onları da fark etmezler mi?"

"Eğer akılları başlarına gelir de açık araziden uzaklaşırlarsa hayır, fark etmezler," dedi Samm. "Aslında şu anda bizden daha güvendeler – ben istemsiz olarak menzilimdeki diğer Parsiyeller ile bağlantı kuracağım ama siz insanlar onlar için görünmezsiniz. Kimse anakarada insan görmeyi beklemediğinden çevrede dolaşıp onları aramıyoruz; bağlantıya gereğinden fazla güveniyoruz. Eğer şu üçünün kafası çalışıyorsa yakalanmadan bölgeyi baştan sona geçebilirler."

"Onlar için sevindim," dedi Kira, hâlâ elindeki dürbünle arkadaşlarını izliyordu. "Asileri nasıl geçeceğiz?"

Samm eski yatta buldukları battaniyelerden birini havaya kaldırdı ve sırılsıklam battaniyeyi yırtmaya başladı. "Bağlantı verileri nefes yoluyla aktarılıyor olmalı. Eğer ağzımı ve burnumu yeterince sıkı kapatırsam varlığımı onlardan gizleyebilirim. Biraz." Kaşlarını çattı.

"Nefes alabilecek misin?"

"İşte, kusursuz bir plan olmamasının nedeni de bu," dedi. "Gaz maskesi de pek iyi değil. Asilerin Manhattan'a düzenlediğimiz görevin ne kadarını bildikleri konusunda hiçbir fikrim yok ama olayların kızıştığı belli. Ve eğer öyleyse keşif kolları gaz maskesi takıyor olacak. Dikkat etmemiz gereken kişiler onlar çünkü bize yaklaştıklarını iş işten geçene kadar fark etmeyeceğim." Siyah renkli ıslak kumaş parçasını ağzını ve burnunu kapatacak şekilde yüzüne sardı ve yırtık battaniyeyi başının arkasında sıkıca bağladı. Derin nefes alıp vermeye çalıştı. Sonra da alttaki kumaş parçasının üzerine bir tane daha bağladı.

"En azından bir süre işe yaramalı." Kumaş yüzünden sesi boğuk çıkıyor, söyledikleri güçlükle anlaşılabiliyordu. Kira başıyla onayladı ve eski bir malikânenin arkasından onu takip etti. Bottan geriye kalanlar içinden silahlarını alabilmiş olmayı diliyordu. Yanında silah olmadan diğer Parsiyeller ile karşılaşma düşüncesinden hoşlanmıyordu.

Malikâne, dar asfalt şeritlerle karaya bağlanan ve denize doğru uzanan küçük ve dairesel bir kara parçasının üzerinde inşa edilmişti. Başlarını kaldırmadan koşarak her defasında birini geçtiler. Sonra da görülüp görülmediklerini anlamak için etrafa bakınırken en yakındaki bitki örtüsüne daldılar. O sırada diğer Parsiyeller tarafından izleniyor olsalardı bile adamlar kendilerini gizliyorlardı. Kira elinden her geldiğinde kayıp arkadaşlarını bir an olsun görmeyi umarak arkasına dönüp limanın öteki tarafına bakıyordu ama onlar da ortalıkta görünmüyordu. Hızını artırdı. Çaresizce limanı aşıp onlar henüz çok uzaklaşmadan arkadaşlarını bulmak istiyordu.

Samm onu çatlamış kuru teknelerle ve denize doğru uzanan paslanmış raylarla dolu küçük bir tersaneden geçirdi. Tersanenin arkasında ağaçlar ve japonsarmaşıkları tarafından istila edilmiş eski bir park vardı. Kira, parkın yeterince büyük onlarca mısır tarlasına ev sahipliği yapabilecek kadar büyük olduğunu tahmin etti. Parsiyellerin buraya herhangi bir şey ekmemiş olması onu şaşırtmıştı ama savaş bölgelerinin pek de iyi yerler olmasını varsaydı. Sonuçta, şu anda Parsiyel uygarlığının sınırındaydılar. Çiftlikleri daha kuzeyde olabilirdi. Ya da yiyeceklerini Kira'nın tahmin edemediği bir şekilde mi buluyorlardı? O anda Parsiyeller hakkında böylesine az bilgi sahibi olmaktan ötürü rahatsızlık duydu: İşte burada, bilinmeyen topraklardaydı ve nefret etmesi beklenen düşmana güveniyordu. Yetim kalmasına neden olan düşmana. Sekiz yaşında tabanca kullanmayı öğrenmek zorunda kalmasına neden olan düşmana.

Gerçekten ne yaptığımı biliyor muyum?

Samm onları sudan uzaklaştırıp daha zor görülecekleri ağaçlıklı bir parka soktu. Hızlı ama dikkatli bir şekilde ilerliyorlardı. Samm'in gözleri bir ileri, bir geri hareket ediyor, sadece yan tarafları değil, aynı zamanda zemini ve başlarının üzerindeki ağaçları da kontrol ediyordu. Kira, Samm'in yanında yürüyebilecek kadar ritim tutturmuş, kırık dallardan ve diğer seslerden uzak durmaya çalışarak yürüyordu. Bir cenaze evinin yanından geçtikleri sırada Kira vakur bir tavırla binayı inceledi. Ölüm havada asılı kalmış gibiydi.

Ağaçların arkasındaki otoyola vardılar. Otoyolun her iki yanında sık ormanlık alanlar uzanıyordu. Ormanı

sanki bir koridor gibi kesmişti. Samm her iki yöne de dikkatlice baktı – batıya doğru düz bir şekilde devam ederken doğuya doğru küçük bir tepeye tırmanıyordu. "Yanından yürümektense yoldan ilerlemeyi seçersek daha hızlı oluruz," dedi. "Bizi kasabadan geçirmeyecek, etrafından dolaşmış olacağız. Bu nedenle kimsenin bizi takip edeceğini sanmıyorum."

"Bizi Marcus'a ve diğerlerine götürecek mi?"

"Onlar da bu yolu geçmek zorundalar," dedi Samm başıyla onaylayarak. Yolun doğusundaki bir dönemeci işaret etti. "Eğer doğru hatırlıyorsam burası yarımadanın sonu. Henüz buradan geçmedilerse onları orada yakalayabiliriz."

Kaybettikleri zamanı telafi etmek için hızla koştular; otoyol, altındaki onlarca asfalt ve toprak tabakasıyla yükseltilmiş olduğundan hiçbir bitki büyüme fırsatını bulamamıştı. Önlerinden ya da arkalarından geçen kimse olmadı. Kısa süre sonra yol yükselmeye başladı. Kira o anda şaşkınlıkla şehrin geri kalanının yolla birlikte yükselmediğini fark etti – burası bir tepe değildi, sadece yükseltilmiş bir yoldu. Altından da küçük yollar geçiyordu.

"Dur," dedi Kira. "Onları çoktan kaçırmış olabiliriz."

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum."

"Onları bulmalıyız."

"Neredeyse üsse ulaştık," dedi Samm başını iki yana sallayarak. "Doğrudan oraya gitmeli ve bir arama ekibi oluşturmalıyız – arkadaşlarını bizden çok daha kolay bulacaklardır."

"Tabii önce başkaları tarafından bulunmazlarsa," dedi Kira. Yükseltilmiş yoldan aşağıya bakarak ağaçla-

rın arasındaki boşlukları görmeye çalıştı. "Onları asiler tarafından kolaylıkla bulunabilecekleri bir yerde öylece bırakamayız."

"Bulunacaklarını sanmıyorum," dedi Samm yüz maskesine dokunarak. *Bağlantı.*

"O zaman, sen git," dedi Kira, "ve ben de Marcus'u arayayım. Senin arama ve kurtarma ekibin, tıpkı onları bulabilecekleri kolaylıkla beni de bulabilir."

"Tekrar ayrılamayız," diye ısrar etti Samm. Sesi, derme çatma maskesi yüzünden güçlükle duyulabilecek kadar kısık çıkıyordu. İlk defa gergin görünüyordu ve Kira, onun halini görünce endişelenmeden edemedi.

"Neler oluyor?"

Bir motorun homurtusunu, ağaçların arasından yükselen gürültüyü duyduğu anda beti benzi attı.

"Siz de mi araç kullanıyorsunuz?"

"Çoğunlukla elektrikli araçları kullanıyoruz ama evet. Biraz daha kuzeyde bir petrol rafinerisi var."

Kira otoyolda bir o yana, bir bu yana bakarak sesin geldiği yeri belirlemeye çalıştı. "Arkamızdalar mı?"

"Sanıyorum." Samm ileri doğru koşmaya başladı. "Koşmamız gerekiyor."

"Zamanımız yok," dedi Kira yan duvardan etrafı gözetleyerek. En az altı metre yükseklikteydiler ama ağaçlar onlara epeyce yakındı. Kira ağaçlardan birine ulaşabileceğini düşündü. "Tırmanarak aşağı inmeliyiz."

Kira'yı kolundan yakalamak için ona doğru koşan Samm "Aşağı inemeyiz," dedi hiddetle. "Dümdüz gitmeliyiz."

"Motor sesleri yaklaşıyor ve bunun için zamanımız yok..."

"Aşağıda asiler var," diye fısıldadı Samm alelacele.

Kira dizlerinin üzerine çöküp duvarın arkasına saklandı. "Onlarla bağlantı mı kuruyorsun?"

"Buna engel olamıyorum."

Demek ki burada olduğumuzu biliyorlar. Kira inceleyen gözlerle Samm'e baktı. *Silahımız yok. Onlarla dövüşemeyiz. Ve düşman burada olduğumuzu biliyor.*

Arkadaşlarımın da burada olduğunu biliyorlar mı acaba?

"Ne kadar yakındalar?" diye fısıldadı Kira.

Samm yüzünü ekşitti. "Bu şekilde ağzım burnum bağlı olduğundan tam olarak bir şey söyleyemem ama yakın olduklarından eminim. Altmış beş, yetmiş metre uzaklıktalar."

"Bu oldukça iyi bir tahmindi," dedi Kira. "Sence konuştuğumuzu duydular mı?"

Samm başını iki yana salladı. "Alarm durumundalar ama bizim peşimizde olmayabilirler. Biraz daha yaklaşmadıkları sürece bunu bilmemizin imkânı yok. O zaman da her şey için geç kalmış olacağız."

Kira elinin yanıyla beton duvara vurdu ve sessizce küfretti. *Onların yakalanmasına izin vermeyeceğim.* Derin bir nefes alıp kendi aptallığı yüzünden başını iki yana salladı ve ayağa kalktı. "Aşağı iniyoruz."

"Aşağı inemeyiz."

En yakın ağacın bulunduğu noktaya kadar koştu, altı metre kadar aşağıdaki çalılıklara göz attı ve yan duvara tırmandı. Samm onu geri çekti ama Kira silkinerek ondan kurtuldu. "Arkadaşlarımı geride bırakmayacağım," dedi sertçe. "İster benimle gelirsin, ister yardım çağırmaya gi-

dersin." Yeniden duvara çıktı ve dengesini korumaya özen göstererek gözleriyle mesafeyi ölçmeye çalıştı. İki metre. Belki de üç. *Ayaklarımın üzerine atlamak için uzun bir mesafe ama düşerken biraz daha yol kat edebilirim.*

Ki bu da pek ümit verici değil.

"Yapma, Kira."

Kira atladı.

Ellerini tamamen açarak kollarıyla bulabildiği en büyük dala sarıldı ve çılgınca bir o yana, bir bu yana sallandı. O ağaca tutunduğu sırada ağaç da ona tutunmuştu. Keskin ve sert dallar derisine ve giysilerine saplandı. Ağaç bir kere daha sarsılınca Samm'in onu takip ettiğini gördü. Gülümsedi. "Teşekkürler."

"Sen delisin," diye mırıldandı adam.

"Herkes öyle söylüyor."

Hızla ağaçtan aşağı indiler. Motorun gürültüsü gittikçe yaklaşıyordu. Araçlar yaklaştıkça motorlardan gelen gürültü bölünmeye başladı. Önce iki motor oldular, sonra üç, ardından dört. Kira kendini aşağı bıraktı ve kalın betonarme sütunun gölgesine saklanarak yolun altına gizlendi. Samm de kendini onun yanına attı. Doğuya doğru yol alıp yavaşça gözden kaybolan arabaların üzerlerinden geçişlerini dinlediler.

Kira bir ıslık çaldı. "Ucuz atlattık."

"Sandığın kadar değil," dedi Samm. Sesi sert ve gergindi.

"Yaralandın mı?"

"Hayır," diye homurdandı, "sadece... planın nedir?"

"Benim burada olduğumu hissedemezler, değil mi?" Birine arkadan saldırıp üzerine atlayacağım ve silahını alacağım."

"Bağlantıyı kullanarak varlığını hissedemezler, Kira, ama görünmez değilsin."

"Senden ne kadarını hissedebilirler?" diye sordu. "Düşüncelerini? Amacını?"

"Tam olarak öyle sayılmaz," dedi Samm. "Daha ziyade sağlığımı, yakınlığımı, duygusal durumumu ve bunun gibi şeyleri hissedebilirler. Onlardan birini yakalamana yardımcı olabilecek hiçbir bilgi edinmem mümkün değil."

"Zihinlerini okumanı istemiyorum," dedi Kira geniş ve karman çorman araziye bakarken. "Yem olmanı istiyorum."

"Yok artık." Ellerini havaya kaldırdı. "Sen ciddi misin?"

"Sorun olmayacak," dedi Kira. "Sana zarar vermeden onları durduracağım." Sırıttı. "Bağlantıya gereğinden fazla güvendiklerini söylemiştin, değil mi? Yani bağlantı onlara köşe başında saklanan bir Parsiyel olduğunu söylerse diğer köşeye bakmaya tenezzül bile etmeyeceklerdir."

Samm başını iki yana salladı. Kira soluklarının hızlandığını görebiliyordu; yüzünü ekşitmiş, gözlerini kısmıştı. "Onlardan birinin üzerine atladığın anda bağlantı diğerlerine onun başının belada olduğunu söyleyecektir."

"O zaman elimizi çabuk tutar ve destek gelmeden önce ortadan kayboluruz." Samm'i sütunun altına doğru çekti. "Bunun tehlikeli olduğunu biliyorum ama arkadaşlarımla aynı tehlikeyle burun buruna – hatta çok daha kötü durumdalar çünkü onların yanında sen yoksun." Kira'nın sesi yumuşadı. "Bunu yapabiliriz."

"Harika," dedi Samm, "ama bulunmamak için eğitil-

miş ve silahlı bir askeri bulmaktan bahsediyorsun. Bu mümkün değil."

"Sesini yükseltme," diye fısıldadı Kira, "çoktan başladı." Samm dikkatli bir şekilde Kira'nın başıyla işaret ettiği yere baktı. Geri çekildi ve ağzını Kira'nın kulağına bastırdı.

"Otuz altı metre uzakta."

"Büyük olasılıkla ağaçtan düştüğümüzü duymuştur," diye fısıldadı Kira. "Henüz bizi gördüğünü sanmıyorum – saklanmaya çalışmıyor, sadece etrafı kolaçan ediyor." Altgeçidin öteki ucuna işaret etti. "Oraya kadar emekle. Seni görünce benim yanımdan geçip gidecek." Samm gerginlikten kaskatı kesilmiş gibi görünüyordu. Sanki bedenindeki tüm kaslar kasılmıştı; bir süredir de bu haldeydi. *Diğer Parsiyel çok yakında*, diye düşündü Kira, *yaralanıp yaralanmadığına bakacak zamanım yok.* "İyi olduğundan emin misin?"

"İyiyim," diye homurdandı Samm. Döndü ve çalıların arasından emekleyerek uzaktaki sütuna yöneldi. Ardından bir sonrakine geçti. Kira onun taktiğinden etkilenerek başını onaylarcasına salladı: *Böylece asi yanı başımdaki sütunun yakınından geçmeyeceğinden arkasına bakma ihtimali de düşecek*, diye düşündü. Samm sertçe, neredeyse acı içinde hareket ediyordu. Kira bir kere daha ağaca atladıkları sırada onun yaralanıp yaralanmadığını merak etti. *Ama hayır – yukarıdaki yolda da böyle davranıyordu. Neler oluyor?*

"Kımıldama," dedi bir ses. Kira sesin bir kadına ait olduğunu anlayınca şaşkınlıktan ne yapacağını bilemedi. Yerinde donakaldı, planının işe yarayacağını ve

Parsiyel'in onu fark etmeyeceğini umdu. Samm de durdu. Köprünün altındaki seyrek çalılıkta elleri ve dizleri üzerine çökmüş haldeydi. Tek bir kelime etmedi. Kira ayak seslerinin arkasından dolaşıp yanından geçtiğini duydu ve Parsiyel düz biz çizgi üzerinde Samm'e doğru ilerlemeye başladığı anda nefesini tuttu. Yakından bakınca karşısındakinin bir kadın olduğundan iyice emin oldu: Parsiyel ince belli, yuvarlak kıvrımlara sahip bir kadındı. Kestane rengi saçları gaz maskesinin altında topuz yapılmıştı. Namlusunun ağzına silindire benzeyen siyah bir susturucu takılmış tehditkâr silahını Samm'in sırtından ayırmıyordu. Kira bunun keskin nişancılar tarafından kullanılan tüfeklerden olduğunu anımsadı.

Kız sadece birkaç metre ötede durdu. Eğer koşarsa Kira sadece iki adımda ona ulaşabilirdi – bu sürenin tepki veremeyeceği kadar kısa olduğunu umdu. Kira başını aşağı yukarı sallayıp saldırmaya hazırlandı. Okuldayken yakın dövüş konusunda bazı şeyler öğrenmişti ama pek bilgili olduğu da söylenemezdi: Savunma Hattı, eğer bir Parsiyel'e o kadar yaklaşırlarsa zaten hiçbir şey yapamayacaklarından emindi çünkü Parsiyeller insanlardan çok daha güçlüydü. Kira bunun doğru olmadığını umarak parmak uçlarına yükseldi.

"Hiçbir şey söyleme," dedi Samm. Sesi gergindi, sanki dişlerini olabildiğince sıkmış halde konuşuyordu. "Sakın konuşma." Elini yüzüne koyup ağzını ve burnunu kapattı. Kira ayağa kalkıp ayaklarını yere sertçe bastı ve kızı alaşağı edecek şekilde saldırmaya hazırlandı.

Sırtının alt kısmına, dedi kendi kendine. *Aşağı doğru ve sertçe vur. Kollarını arkadan tut. Onu bayıltmak için kafatasının köküne vur...*

"Samm," dedi kız ve Kira donakaldı.

Onun adını nasıl biliyor? Bu da bağlantının bir parçası mı?

Ya da o da onun Bölüğünün bir parçası mı?

"Konuşma," diye gürledi Samm ama çoktan Kira'nın kafası karışmış, olaylar arasında bağlantı kurmaya başlamıştı. Kızın Samm'i tanıması aynı grubun mensubu olduklarını gösteriyordu. Bu da yakındaki askerlerin Samm'in silah arkadaşları olduğu anlamına geliyordu. Samm'in askerleri. Bağlantının emir komuta zincirini güçlendirmek için de kullanıldığını söylemişti: Samm'in burada olduğu hissedip ona yanıt vermesini emrediyor olabilirlerdi. İşte, bu yüzden öylesine gergindi – onlara karşı koymak için gücünü sonuna kadar kullanması gerekmişti.

Ama neden kendi insanlarından saklanıyor?

"Konuş benimle, Samm." Kadın silahını Samm'in sırtından ayırmadan ileri doğru bir adım attı. "Yakalandığını düşündük."

Samm başını eğdi, neredeyse toprağa yığılmak üzereydi. *Daha fazla dayanamayacak*, diye düşündü Kira. *Haydi!* Kollarını iki yana açıp Parsiyel'in beline sağlam bir darbe indirmek için bir omzunu aşağı indirerek ileri atıldı.

Ama o anda Parsiyel arkasını döndü.

Kira çoktan ona, uzun menzilli tüfeğin silah olarak işe yaramayacağı kadar yaklaşmıştı. Parsiyel silahı bir sopa olarak kullanmak için aşağı indirdi ve silahın ağır kabzasını Kira'nın yüzünün yan tarafına indirdi. O sırada Kira kollarını kızın beline dolamış ve onu sertçe yere in-

dirmişti. Her iki kadın da darbenin verdiği acıyla nefesini tuttu ama tüfekle yüzüne aldığı darbe yüzünden Kira'nın zihni bulanmıştı. İlk toparlanan diğer kadın oldu. Silahını fırlattı ve Kira'yı soğukkanlı bir ustalıkla yakaladı, kollarından birini sırtında büküp dizini Kira'nın midesine bastırdı. Kira çılgınca savaştı, Parsiyel'in suratını ve boynunu tırmalıyordu. Az kalsın kızın ellerinden sıyrılacaktı. Hatta kıza tamamen teslim olmasına neden olacak bir darbeden bile kurtulmuştu. Ama aniden boğazında bir bıçağın soğuk metal yüzeyini hissetti. Kız sakince kulağına fısıldadı.

"Hareket etmeyi kes."

Kira donakaldı; yapabileceği hiçbir şey yoktu. Sadece iki saniyesi daha olsaydı belki ama kız bir şekilde Kira'nın orada olduğunu öğrenmişti.

"Onu bırak, Heron, o benimle birlikte."

"Bağlantı kurmuyor."

"O bir insan."

Heron'un sesi şaşkınlıkla doluydu ama yine de ellerini gevşetmedi. "Bir insan mı yakaladın? Görev başarılı mıydı? Ekibinin geri kalanı nerede?"

"Bir insan mı yakaladın?" diye düşündü Kira. Boğazındaki elleri biraz gevşetti ve yüksek sesle bağırdı. "Burada neler oluyor?"

"Öldüler," dedi Samm, Heron'a yaklaşırken, "ama sandığın gibi değil. Onu bırakabilirsin – o bir tehdit değil. O bizim tarafımızda."

Kira duyduklarına inanamıyordu. "En başından beri bunu mu planlıyordun?" diye sordu. "Bütün her şey beni buraya getirmek için bir oyun muydu?"

"İşler bundan daha karmaşık," dedi Samm çabucak. Artık Kira'nın önündeydi. Maskesi yırtılmıştı. "Lanet olsun, Heron, onu bırak, kendi isteğiyle geldi."

"Yani barış teklifi yok muydu?" diye sordu Kira. Öfkelendiğini, gözlerinin dolduğunu hissetti. Bu şeye güvendiği için çok büyük bir utanç ve öfke duyuyordu. "Ateşkes yok muydu?"

Heron gülümsedi. "Ateşkes mi? Etkilendim, Samm: Casusluk alanında geleceğin olabilir."

Kira göz ucuyla deri altı iğnesine düşen ışığın parıltısını gördü. Çığlık attığı anda iğnenin boynuna girdiğini hissetti. İlaç o anda etkisini gösterdi: Gözleri ağırlaştı, zihni sanki eğilip bükülüyordu. Çevresindeki dünya ağırlaşıp karardı ve bilincini kaybetmeden önce aklından sadece tek bir düşünce geçecek kadar zamanı oldu.

Öleceğim.

Otuz Birinci Bölüm

Biip. Fışşşşşşşş.

Biip. Fışşşşşşşş.

Kira ağırlaşmıştı – çevresindeki algılamadan önce ilk olarak kendi ağırlığını hissetti. Vücudu kaslarını oynatamayacak kadar halsizdi. Uzanıyordu.

Biip. Fışşşşşşşş.

Başının yakınlarında bir yerlerden ritmik ve yumuşak bir ses yükseliyordu. Yakınlarında mı? Evet, bundan emindi. Kira her nerede olursa olsun, ses yakınlarında bir yerdeydi. Başını çevirmeyi denedi ama boynu buna izin vermedi; gözlerini açmaya çalıştı ama göz kapakları hareket edemeyecek kadar bitkindi.

Biip. Fışşşşşşşş.

Bir ses daha vardı. Tıpkı arka planda kalan bir vızıltıya benziyordu. Ona odaklanıp ne olduğunu kavramaya, onu anlamaya çalıştı. Sesler. Alçak sesli mırıltılar.

"...denek..."

"...yanık izi..."

"...testler pozitif..."

Onun hakkında konuşuyorlardı. Ama neredeydi?

Biip. Fışşşşşşşş.

Bir hastanedeydi. Köprünün altını, Samm'in ona ihanet ettiğini, Heron isimli kızı, ona bir iğne yaptığını hatırlıyordu. Peki, şu anda tedavi mi ediliyordu? Yoksa inceleniyor muydu?

"...bir şey dışında normal..."

"...devam etmeye hazırız..."

"...ilk kesik hazırlanıyor..."

Kira onlarca ton eti ve kemiği masadan üç santim kaldırmaya çalışır gibi üstün bir gayret göstererek elini hareket ettirdi. Sesler kesildi. Eli bir engele takıldı; bileğine deri bir kayış bağlıydı. Diğer elinde de bir tane olduğunu hissedebiliyordu. Masaya bağlanmıştı.

"Hareket etti. Onu uyuşturmamış mıydınız?"

Kira bir gözünü açtı ama parlak ışıkların acımasız etkisi karşısında gözünü kısmak zorunda kaldı. Bir hışırtı ve ardından da metalin metale çarpma sesini duydu.

"Şunları yüzünden çekin, uyanıyor." Samm'in sesi. Ağzını açtı; aniden dilini geçip boğazına uzanan plastik hortumu fark etti. Uzun ve kaygan bir yılana benzeyen hortumdan kurtulmaya çalışarak öğürdü, öksürdü. Bir daha öksürüp yutkundu.

Samm hemen başının üzerinde dikiliyordu.

"Sen," dedi Kira öksürerek, "lanet olasıca pislik."

"Başlamalıyız," dedi bir ses.

"Durun," dedi Samm, "uyandı."

"O zaman onu tekrar uyuştururuz. Bu defa daha yüksek bir doz veririz."

"Seni lanet olasıca," dedi Kira ve öksürdü. "Pislik."

Artık daha iyi görebiliyordu, gözleri ışığa alışmaya başlamıştı. Hastane önlükleri ve cerrahi maskeler içindeki kadınlar tarafından kuşatılmış haldeydi. Bir tür ameliyathanedeydi ama burası daha önce gördüklerine hiç benzemiyordu. Tavandan devasa bir böceğin kollarına benzeyen metal kollar sarkıyordu. Kira'nın suratının sadece birkaç santim yanına neşterler, şırıngalar ve onlarca alet yerleştirilmişti. Duvarlar yumuşak, alacalı bir ışıkla parıldıyordu – bilgisayar ekranları. Duvarlar grafiklerle, tablolarla ve kayıp giden sayılarla dolu bilgisayar ekranlarından oluşuyordu. Kalp atışını gördü; ince çizgi, göğsünde atan kalple büyük bir ahenk içinde zikzaklar çiziyordu. Gözleri hassas bir şekilde ölçülmüş ateşine, kanındaki oksijen seviyesine, boyuna ve kilosuna kaydı. Başını bir kere daha döndürünce kendi yüzünü gördü; yüzü temizlenmiş, başına ise plastik bir başlık geçirilmişti. Giysileri çıkarılmış olduğundan çırılçıplaktı ve düz metal bir masaya bağlanmıştı. Gözleri korkuyla fal taşı gibi açıldı. Nefesi kesildiği anda görüntü de onunla birlikte kaskatı kesildi. Duvar büyüklüğündeki yüzü, korkuyla doldu. Son anlarını kaydeden gerçek zamanlı kamera yayını odayı tıpkı bir korku filmi gibi dolduruyordu. Paniğe kapıldı; nefes alış verişi hızlandı, kalp atışları yükseldi, duvar boyunca uzanan yerden bir metre kadar yükseklikteki grafikler çılgınca zikzaklar çizmeye başladı.

"Üzgünüm," dedi Samm, "böyle olmaması gerekiyordu. Sana bir müttefik gibi davranacaklarını düşünmüştüm, bir..."

"Senden bir müttefik getirmen istenmedi," dedi sert bir ses. Cerrahlardan biri öne çıktı. Mavi renkli maskesi

yüzünü gizliyordu ama soğuk ve duygusuz gözleri, cilalı tunç rengindeydi. "Bütün birliğinin başarısız olmasına rağmen sen başardın. Şimdi müdahale ederek kazandığın takdiri riske atma."

Samm yeniden Kira'ya döndü. "Yanında güvendiğin birinin olması için burada olmamı, seninle konuşmamı istediler."

"Sana güvenmiyorum!" diye bağırdı Kira. Tiz ve hırpani sesi ameliyathanede yankılandı. "Sana yardım ettim! Seni kurtardım! Söylediğin her şeye inandım! Birlikte hayata tutunmazsak hiçbirimizin hayatta kalamayacağına dair söylediğin her kelimeye inandım – bunların hepsi yalan mıydı?"

"Doğruyu söylüyordum," dedi Samm. "Anakaraya ulaştığımız zaman bazı şeyleri açıklayabilmek için seni onlardan uzak tutmaya çalıştım – bize yardım etmek için kendi isteğinle buraya geldiğini bilmeliydiler."

"O zaman beni bırakın!" Kira hıçkırdı. Duvardaki yüz de çaresizliğiyle alay edercesine onunla birlikte hıçkırdı. Bacaklarını hareket edip bağlarına direndi; göğsünü ve kasıklarını kapatmayı deneyerek kollarını bağlardan kurtarmaya uğraştı. Savunmasız, korunmasız ve çaresiz hissediyordu. "Beni buradan çıkar."

"Ben..." Samm'in yüzü, Kira'nın daha önce de gördüğü bir odaklanmayla tekrar kasıldı – bağlantı dizginleri eline alıp onu üstlerinin emirlerine uymaya zorlarken adamın vücudunun kasıldığını görebildiğini düşündü. "Yapamam." Ciğerlerini boşalttı. Gerilim yok oldu, kasları gevşedi. "Yapamam," diye tekrarladı. "Bana verilen emirlere uyarım." Yüzündeki ifade karardı.

"Çok güzel," dedi kadın. Öne doğru bir adım attığı sırada metal kollardan biri de onun etrafında salındı ve Kira'nın yüzüne kör edici parlak bir ışık tuttu. "Samm buraya kendi isteğinle geldiğini söylüyor."

"Evet," dedi Kira. "Size yardım etmeye geldim."

"Ve taş devri teknolojisinin bizim için değerli olduğunu mu düşündün? Bizimki bir yana, kendi genetik yapınızın nasıl çalıştığını bile güçlükle anlıyorsunuz."

"Artık bir önemi yok, her şey yalandı."

"Bir kısmı yalandı," diye onayladı kadın, "ama geri kalanı doğruydu. Samm'in sana içinde bulunduğumuz zor durumdan, şu 'son kullanma tarihi' meselesinden bahsettiğine şaşırdım ama en azından o kadarı doğruydu. Burada olmanın nedeni de bu."

"Ben bir sıhhiyeciyim," dedi Kira. "Çalışmalarımı patoloji ve üreme konusunda yapıyorum ve RM'nin tedavisini bulmaya çalışıyorum. Size yardım etmek için bilgilerimden faydalanabilirim."

"İnsanlar üzerinde yaptığın araştırmaların hiçbir değeri yok," dedi kadın, "seni temin ederim ki bizim ihtiyaç duyduğumuz şeyler tamamen farklı bir alanda."

"Samm'in üzerinde de araştırma yaptım," dedi Kira, "ama böyle değil..." Aniden duraksadı ve Samm'in yaşadıklarının ne kadarının *buna benzediğini* düşündü. Ne kadarı çok daha kötüydü? "İnsanlarım ona iyi davranmadı," dedi hafifçe, "bunun için üzgünüm ama ona yardım ettim. Araştırmalarımı ona zarar vermeden yürüttüm. İnsani davrandım."

Kadın sinirli bir kahkaha attı. "İnsani mi? Bu kelimenin kendisi bile bir hakarettir."

"Sizin son kullanma tarihiniz var, bizim yok," dedi Kira. "Sizin RM'ye bağışıklığınız var ama bizim bebeklerimizin yok." Ona yalvarıyor gibiydi. "Birbirimize ihtiyacımız var."

"Parsiyeller ve insanlar en son beraber çalışmayı denediğinde pek iyi sonuçlanmadı," dedi kadın. "Sanırım riskleri göze alıp kendi şansımızı deneyeceğiz."

Ucunda parlak bir deri altı iğnesi olan metal kol salınarak yerini aldı. Kira karşı çıkmaya çalıştı ama iğne, tıpkı bir akrebin kuyruğu gibi ileri atıldı.

Otuz İkinci Bölüm

İğne, Kira'nın göğsünü deldi ve hissettiği keskin acı, neredeyse o anda lokal anestetiğin uyuşturucu etkisiyle gücünü kaybetti.

"Beni tekrar uyutamazsınız," diye ısrar etti Kira. Sesinin hissettiğinden daha güçlü çıkmasına uğraşıyordu. Çelik bakışlı doktor başını iki yana salladı.

"Seni uyutmuyoruz, kızım, seni bunun için hazırlıyoruz." Neredeyse dört santim uzunluğundaki kalın iğnesiyle az öncekinden çok daha büyük olan şırıngayı havaya kaldırdı. Kira iğneyi görünce ürperdi; bağlarına rağmen iğneden olabildiğince uzaklaşmaya çalıştı. "Endişelenme," dedi doktor ama sesinde şefkatten eser yoktu. "Az önceki anestetik harikadır; hiçbir şey hissetmeyeceksin. Tepkilerini gözlemleyebilmemiz için test sırasında uyanık kalman çok önemli – bekleyecek ve önce farklı bir deney yapacaktık ama erkenden uyandığına göre artık işe koyulabiliriz." Doktor arkasını dönünce örümceğe benzeyen başka bir robot kol gelip Kira'nın uyluğuna bir delik açtı ve cam şırıngayı dolduracak kadar kan çekti.

Kira'nın kalp atışları hızlanıyordu. "O da neydi?"

Doktor, duvardaki ekranlardan birini incelerken kayıtsızca omzunun üzerinden konuştu. "Uyuşturucularımıza dayanıklı olduğunu kanıtladığından kanını inceleyecek ve özel bir karışım hazırlayacağız. Şimdilik uyanık kalmanı istiyoruz ama bir sonraki test sırasında uyanman kimse için iyi olmayacaktır."

Kira gözyaşlarına hâkim olmaya çalıştı. Bu canavarlara ağladığını göstermemeye kararlıydı. *Ben tüm zorluklardan çok daha güçlüyüm.* Göz ucuyla yan tarafında bir hareketlenme olduğunu gördü ve bir anda gözlerinin önünde beliren şekil yüzünden korkuyla büzüldü. Güçlükle çığlığına engel oldu ama gölge yüzünün üzerinden geçip vücudunun üzerine çöktü; Samm üzerine bir battaniye örtüyordu.

"Enjeksiyon için göğsünün açık olması gerekiyor," diye çıkıştı doktor.

"Gerektiğinde açabilirsiniz," dedi Samm. "Eğer uyanık olacaksa en azından mahremiyetine saygı duyun."

Doktor duraksayıp kısılmış gözlerle Samm'in yüzünü inceledi ve ardından başıyla onayladı. "Pekâlâ."

Samm eğilerek Kira'nın yüzüne yaklaştı. "Bölük komutanına ulaşmaya çalışıyorum ama Doktor Morgan emir komuta zincirinin dışında – Yetkinlerden özel bir görev aldı. Onu durdurmak çok zor olacaktır."

"Cehennemin dibine kadar yolun var," dedi Kira.

Samm onun gözlerinin içine bakmaya cesaret edemeyerek bakışlarını yere indirdi ve sessizce uzaklaştı.

Kira, diğer doktorların duvarlardaki panellerden birine dokunarak alçak sesle bir şey tartıştıklarını duyabiliyordu.

"...diğer denekler...feromon...RM..."

Kira'nın kulakları bir anda pür dikkat kesildi ve tüm enerjisini, doktorların tam olarak ne dediğini duymaya çalışmaya odakladı. Doktorların baktığı ekranı göremiyordu ama odaklandıkça kelimeler netleşmeye başladı.

"...ona enjekte ederiz ve neler olacağına bakarız. Parçacığın emilmesi için geçen süreyi, kat ettiği yolu ve menzilini ve dokulardaki nekroz faaliyetine dair herhangi bir ipucu arıyoruz."

Son dakika hazırlıklarını yapıyorlar, diye düşündü Kira.

Ama bana ne verecekler?

Doktor Morgan büyük şırıngayı kaldırdı ve Kira'ya döndü; diğerleri de onunla birlikte hareket ederek masanın çevresine dağıldı. Örümceğe benzer kollar yerlerine döndü. Kelepçeler, kıskaçlar, ışıklar ve neşterler ürkütücü bir metal kâbus gibi başının üzerinde dönüyordu. Doktorlar duvardaki panelin önünden ayrıldığı için neye baktıklarını sonunda görebildi – Samm üzerinde yaptığı araştırmalar nedeniyle kadınların neye baktığını o anda anladı: Ekranda, yenidoğanın kanında gördüğü RM türünün, Yırtıcı'nın büyütülmüş bir görüntüsü vardı. Onun yanında ise Samm'in kanında keşfettiği, Yırtıcı'yla benzer bir yapıya sahip Pusucu bulunuyordu.

Doktor Morgan battaniyeyi çekip Kira'nın göğsünün üst kısmını açtı. "Bunun seni kısa bir süre içinde epeyce hasta edeceğine inanmak için yeterince nedenimiz var." Şırıngayı Kira'nın kalbinin üzerinde tuttu. "Bu sırada yaşamsal belirtilerini takip ediyor olacağız ama yaşadığın diğer şeyleri bizimle paylaşmanı istiyoruz: Eklemlerinde-

ki acı, nefes darlığı, görme kaybı ya da diğer duyularındaki bozukluklar. Cihazlarımızın yorumlamakta başarısız olacağı duyularınla ilgili ayrıntıları öğrenmeliyiz."

"Bana Pusucu'yu enjekte edeceksiniz," dedi Kira. Bedeninin çoktan paniğe kapılmaya başladığını hissedebiliyordu. Düzenli nefes almaya gayret ediyordu. "Sizin bedenlerinizin ürettiği parçacık – RM'nin etkisiz olduğu aşama. Ne yapmasını bekliyorsunuz ki?"

"RM'nin 'aşaması' mı? Bilgilerinin bizim için önemsiz olduğunu söylemiştim." İğneyi Kira'nın göğsüne soktu – Kira iğnenin içine girdiğini, acısını, basıncını ve o korkutucu istila duygusunu hissetti. *Anestetik işe yaramıyor!* Doktor Morgan şırıngayı boşalttığı anda göğsündeki ani ateş seli yüzünden Kira'nın nefesi kesildi. Alevler doğrudan kalbine ve oradan da sadece birkaç saniye içinde bedeninin diğer kısımlarına pompalanıyor gibiydi. Nefesi kesildi; tutunacak sert bir şeylerin arayışında olan elleri istemsizce masanın kenarlarını kavradı. Enjeksiyon asırlar sürmüş gibiydi ve en nihayetinde Doktor Morgan iğneyi çektiği zaman Kira vücudunda dolaşan sıvıyı hissedebildiğini hayal ederek inledi.

Gözlerini duvardan ayırmadan "Henüz bir tepki yok," dedi maskeli bir doktor. Kira'nın gözlerine ışık tutuldu. Bir el göz bebeklerindeki büyümeyi kontrol ederken bir diğeri de nabzını ölçüyordu.

"Her şey normal."

Kira'yı yakından incelerken "Bunun ne kadar hızlı hareket ettiğinden emin değiliz," dedi Doktor Morgan. "Parsiyel Savaşı'ndan beri insanlar üzerinde bir tek deney yapmadık."

Kira derin derin nefes alıyor, enjeksiyonun ardından kontrolünü yeniden kazanmaya çabalıyordu. Parçacık, ekranların birinde yavaş yavaş dönüyordu. Ölecek miyim? Pusucu'*nun RM'nin bir aşaması olmadığını söyledi – o zaman ne olabilir? Neyi görmeyi bekliyorlar?*

Kulak kabarttığı fısıltıların bir kısmını hatırladı ve gözlerini duvardaki görüntülere kaydırdı. Bilgileri yetersizdi ama burada, Parsiyellerin yanında yeni şeyler öğrenmişti. Onunla ilgili konuşmalarını duymuştu.

"Ona feromon dediniz," dedi Kira.

Doktor Morgan duraksayıp yüzünde soru dolu bir ifadeyle Kira'ya baktı. Kira'nın bakışlarını takip ederek duvardaki görüntülere baktı ve ardından gözlerini yeniden Kira'ya çevirdi. "Bu parçacığı biliyor musun?"

"Diğerine çok benzediğinden bunun da RM'nin yeni bir aşaması olduğunu düşünmüştük ama siz ona feromon diyorsunuz. Samm'in onu üretiyor olmasının nedeni de buydu – bu sizin bağlantı verilerinizin bir parçası."

Doktor Morgan'ın bakışları, Kira'nın görüş alanı dışında kalan tarafa yöneldi. Kira, onun gözlerinden gergin olduğunu anlayabiliyordu. Yeniden bakışlarını Kira'ya çevirdi. "Sahip olduğun bilgiler tahmin ettiğimden daha kapsamlı. O kadar şeyin arasında bana sıhhiyeci olduğunu söylediğinde seni ciddiye almadığımı itiraf etmeliyim."

Enjeksiyondan kaynaklanan sızıyla dengesini kaybeden Kira, bulantı hissini bastırmaya çalıştı. Kendini bir kere daha toparladı ve Doktor Morgan'a baktı. "Ne işe yarıyor?"

"Biz de bunu öğrenmeye çalışıyoruz."

"Bağlantının bir parçası mı?" diye sordu Kira. "RM virüsü sadece sizin becerilerinizin yan etkisi mi?"

"Geçtiğimiz on iki yıl boyunca Parsiyellerin ürettiği her tür feromonu katalogladım," dedi Doktor Morgan. "Her parçacığı diğerlerinden ayırdım, her birini onları üreten organa kadar takip ettim, üretimlerini tetikleyen her etmeni izledim ve amaçlarını ve fonksiyonlarını belirledim. Her birinin." Başıyla duvardaki görüntüye işaret etti. "Bu hariç."

Kira başını iki yana salladı. "Neden herhangi bir amacı olmayan bir feromonunuz olsun ki? Sahip olduğunuz her şeyin bir amacı var. Böyle tasarlandınız."

"Ah, tabii ki bir amacı var," dedi Doktor Morgan. "Senin de dediğin gibi ParaGen'in yaptığı her şeyin arkasında bir amaç vardı. Bunlardan bir tanesi de yakın geçmişte farkına vardığımız son kullanma tarihi meselesi. Bu gizemli feromonun ona neden olduğunu, onu etkilediğini ya da bir şekilde onunla ilgili olduğunu umuyorduk. Eğer tepkimeyi gözlemleyebilirsek onu inceleyebilir ve büyük olasılıkla üstesinden gelebiliriz." Arkasındaki görüntülere işaret etti. "Ama duvardaki ekrandan da görebileceğin gibi bu feromon diğer Parsiyellerle ya da insanlarla reaksiyona girmiyor. Sadece RM ile tepkimeye giriyor."

Kira aniden iki görüntüyü yeni bir bakış açısından gördü: Bunlar birbirlerinin türevi değil, tamamlayıcısıydılar. Yırtıcı, Parsiyel feromonu gibi görünmekle kalmıyordu; o, hava yoluyla bulaşan RM Spor'u tarafından sarılmış özel bir Parsiyel feromonuydu. Spor bu şekilde Yırtıcı'ya dönüşüyordu – kanla temas ettiği için değil, feromonla temas ettiği için. *Kanla temas ettiğinde Spor, Damlacığa dönüşüyor.* Kira'nın zihni yenidoğanın kanı-

nın görüntüsüyle doldu; tuhaf görünümlü Yırtıcı, çılgıncasına çoğalıyor ama hücrelere hiçbir hasar vermiyordu. *Samm hemen oracıktaydı: Günlerce o odada nefes almıştı ve hava Pusucu'yla doluydu. Kan örneğine karıştı, Spor'la birleşti ve virüsü etkisiz hale getirdi.*

RM'nin sırrı işte buydu. Tedavi buydu. En büyük düşmanlarının içindeki minicik bir parçacık.

"İnsanlar ölmeye başladığında durumu tersine çevirip çeviremeyeceğimizi anlamak amacıyla Parsiyellerin bağışıklığını araştırmaya başladık." Doktor Morgan, Kira'nın uğradığı şok karşısında kayıtsız görünüyordu – ya da bunu eğitimsiz bir şaşkınlık olarak yorumluyordu. Doktor konuşurken Kira duygularını gizlemeye çalıştı. Bu içten pazarlıklı ve soğukkanlı kadının böylesine önemli bir sırrın farkına varmasından delicesine korkuyordu. Kira'nın tepkisi Doktor Morgan'ın dikkatini çektiyse bile bunu göstermedi. Duvara kadar yürüdü, ekrana dokundu ve bir dizi dosya çağırdı – diğer yüzler. En az Kira kadar solgun ve dehşet içindeki kızlar, aynı masaya bağlanmış ve aynı deneylere maruz kalmıştı. "Deneylerimiz için steril olmayan bir kontrole ihtiyaç duyduk ve bu da bizi araştırmalarımızı insanlar üzerinde yapmaya sevk etti. Elimizdeki son kız ölene kadar feromonla RM arasındaki bağlantıyı fark edememiştik: Her nasıl oluyorsa virüs, feromonu soğuruyor ama bunu nasıl veya neden yaptığı konusunda hiçbir fikrimiz yok. Zaman içinde farklı... sorunlarla karşı karşıya kaldık ama son kullanma tarihi krizi baş gösterince araştırmalarımıza devam etmemiz gerektiğini fark ettik." Elindeki boş şırıngayla oynayarak Kira'ya döndü. "Ve işte buradasın."

Kira başını onaylarcasına salladı. Sırrını açığa çıkarmamak için kendini olabildiğince kontrol etmeye çalışıyordu. *Buradan çıkmalıyım. Eve dönmeliyim.*

Madison'un bebeğini kurtarabilirim. Hepsini kurtarabilirim.

"Hâlâ bir değişiklik yok," dedi Kira'nin yaşamsal hareketlerini izleyen başka bir doktor. "Şu anda tepkime yaşanıyor olsa bile ölçülebilir hiçbir etkisi yok."

"Hiçbir şeyin olduğu yok," dedi diğer bir doktor tamamen farklı bir ses tonuyla, "ve olmayacak da." Odadaki herkes ve hatta Kira bile ona baktı. Doktor panele dokundu ve Kira'nın görür görmez kan testi sonuçları olduğunu anladığı dosya bütün duvarı kaplayacak kadar genişledi. "Kanında virüsten eser yok," dedi doktor.

"Bu mümkün değil. Hastalığın belirtilerine bağışıklığı olan insanlar bile virüsü taşımaya devam ediyor."

"Haklısın." Doktor duraksadı. "Aynı kodlamaya sahip."

Oda sessizleşti. Kira, şaşkınlıklarını görerek doktorların yüzlerine baktı. Arkasındaki boşluktan Samm'in akıl karışıklığıyla dolu sesi duyuldu. "Ne?"

"Şuna bir de ben bakayım," dedi Doktor Morgan odayı boylu boyunca geçip duvardaki ekranın yanında durarak. Öfkeli bir şekilde ekrana dokundu, tabloları duvar boyunca oradan oraya sürükledi ve bir dizi görüntüyü yaklaştırıp uzaklaştırdı. Bir DNA diziliminde durdu. Bu bilgisayar tarafından çekilen bir görüntü değil, grafiksel bir tasvirdi. Gözleri öyle ateş saçıyordu ki duvarda bir delik açabilirdi. "Taramayı kim yaptı?"

"Bilgisayar kendi başına yaptı," dedi diğer doktor, "tam analiz istemiştik. Tarama da bunun bir parçasıydı."

"O bağlantıda değil," dedi Samm. Odada konuşulanların anlamını kavrarken Kira'nın kalbi göğsünde sıkıştı.

"Siz neden bahsediyorsunuz?" diye sordu. Her ne kadar güçlü çıkmasına çalıştıysa da sesi çatladı.

Doktor Morgan ona bakmak için döndü, maskesini yüzünden yırtarcasına çıkardı ve öfkeli taşlardan örülmüş bir kule gibi Kira'nın yatağının yanında belirdi. "Seni kim gönderdi?"

"Ne?"

Morgan bağırarak sorusunu bir kere daha tekrarladı. "Seni kim gönderdi?" Kira yanıt vermeyince Doktor Morgan elindeki boş şırıngayı odanın diğer tarafına fırlatıp şırınganın DNA görüntüsüne çarparak paramparça olmasına sebep oldu. "Bu defa içeri sızmaya çalışan kim? Cronus mu? Prometheus mu? Ne planlıyorlar? Ya da belki peşinde oldukları ben değilimdir," dedi yüzünde acımasız bir ifadeyle. "Belki de başka bir şey planlıyorlardır ve durumun farkına vardığıma göre bunu onlara karşı kullanabilirim."

"Neden bahsettiğiniz konusunda hiçbir fikrim yok," diye karşı çıktı Kira.

"Samm seni buraya getirene kadar insanlarla birlikteydin," dedi Doktor Morgan fal taşı gibi açılmış gözleri ve görünür haldeki dişleriyle Kira'nın üzerine eğilirken. "Orada ne yaptığını anlat. Görevin neydi?"

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum!"

"Sen bir Parsiyel'sin!" diye bağırdı Doktor Morgan. "Her şey duvarda görünüyor! Kanında RM'den eser yok, sistemin kanını sana verdiğimiz uyuşturuculardan temizliyor, lanet olasıca DNA'nda lanet olasıca ParaGen

ürün etiketlerinin kodları bulunuyor. Sen bir Parsiyel'sin." Kira'ya bakarken aniden durdu; Kira'nın arkasındaki ekranda şaşkınlığı ve akıl karışıklığı yüzünden okunabiliyordu. Doktorun yüzündeki ifade yavaş yavaş öfkeden şaşkınlığa dönüştü. Sesi neredeyse fısıltıyı andırıyordu. "Ama bundan haberin yoktu, değil mi?"

Kira ağzını açtı ama tek bir kelime edemedi; zihni hem onlara isyan ediyor, hem bazı gerçeklerin farkına varıyor hem de kendi kendine çılgınca sorular soruyordu. Bu kaos beyni deli gibi bir korkuyla düşünemez hale gelene kadar birbirini tetikleyip, ara sıra bastırarak sürdü O sırada, kulakları sağır eden bir patlama sesi duydu ve Doktor Morgan'ın ne yapacağını bilemez bir halde ona bağırdığını duydu. Bunu başka bir patlama sesi takip etti ve ardından Samm'in sesi odadaki kaosu bir bıçak gibi kesti.

"Patlamalar. Saldırı altındayız."

Otuz Üçüncü Bölüm

Doktor Morgan yüzünde vahşi bir ifadeyle başını kaldırdı. Kapalı kapının ardında çığlıklar ve silah sesleri yankılanıyordu. Doktorlar etrafa dağıldı; metal kollar geri çekilirken bıçaklar ve kolların ucundaki diğer tehditkâr parçalar tuhaf sesler çıkararak dönüp kapandı. Samm koşarak kapıya gitti ve kapıyı sıkıca kilitledikten sonra odaya döndü.

"Kira için geldiler," dedi.

"Tabii ki onun için geldiler," diye çıkıştı Doktor Morgan, "ama onlar kim? Hangi grup?"

"Buradan çıkmalıyız," dedi diğer doktorlardan biri.

Samm başını iki yana sallayarak "Silahsızız," dedi. "Saldırıya hazırlıklı değiliz. En iyi seçeneğimiz burada kalıp diğer askerlerin onları püskürtmesini ummak."

"Bu odayı dışarıdan izole etmek mümkün değil," dedi doktorlardan biri başıyla ağır metal kapıya işaret ederek. "Buradan geçen herkes bizimle bağlantı kurabilir."

"Burada olduğumuzu bilecekler," dedi Doktor Morgan. "Ama onun buradaki varlığını hissedemeyecekler. Bu bize epeyce değerli olan zamanı kazandırabilir."

"İşte, mantıksız olan da bu," dedi Samm. "Eğer bağlantı kuramıyorsa nasıl Parsiyel olabilir ki?"

"Sadece askeri modeller bağlantı kurabilir," dedi Doktor Morgan, "en azından eskiden öyleydi. Bağlantı, asker geliştirme paketinin bir parçasıydı. Ama ParaGen, farklı amaçlar için değişik özellikler taşıyan Parsiyeller de yarattı."

Kira konuşulanların sadece bir kısmını belli belirsiz anlıyor, diğer yandan da başını iki yana sallıyordu. *Ben bir Parsiyel değilim.* Bir kere daha bir sorunla karşılaştığında zihni sanki ikiye ayrıldı: bilimkadını olan tarafı, Parsiyel olmasına imkân bırakmayan nedenleri sayıyordu. *Ben yaşlanıyorum, onlar ise yaşlanmıyor. Ben bağlantı kuramıyorum, onlar kurabiliyor. Onlara özgü güçten veya reflekslerden yoksunum ve kesinlikle mucizevi iyileşme hızlarına sahip değilim.* Ama o anda bile şüphe duyarak kendini durdurmak zorunda kaldı. *Bacağımdaki yanık, yenilenme kabinin beklenen yan etkilerini göstermeden anormal bir hızla iyileşti.*

Başını iki yana salladı. *Her şeyden öte, bir Parsiyel olduğumu hatırlamıyorum – insanlara ait bir ailede büyüdüm. Babam bir insandı. Yıllar boyunca Doğu Meadow'daki bir okula gittim. Şu ana kadar ne bir Parsiyel ile iletişim kurdum, ne de yanıma bir Parsiyel yaklaştı. Bu çok mantıksız.*

Tüm bunlara rağmen hayatını bir kere daha gözden geçirirken duygusal yanı, karanlığın içinde bir başına oturup ağlayan o kayıp kız çocuğu ağır bastı: *Bu asla bir annem olmadığı anlamına mı geliyor?*

Savaş sesleri gittikçe yaklaşıyordu.

"Bu çok saçma," dedi doktorlardan biri. "Neden bir Parsiyel casusunu insan nüfusunun içine gömsünler ki? Hem de ne olduğundan bihaber birini? Bunun ne gibi bir nedeni olabilir?"

"Belki de bir kaza olmuştur," dedi doktorlardan biri. "Belki de kaosun ortasında kaybolmuş, mültecilerle karşılaşmış ve neden orada olduğunu dahi bilmeden kendini adada bulmuştur?"

"ParaGen'de her şeyin bir nedeni vardı," dedi Doktor Morgan. "Her şeyin. O bir kaza değil." Başını kaldırdı. "Ona biçilen görevin ne olduğunu öğrenebilirsek onu diğerlerine karşı kullanabiliriz."

Oda, kapıya çarpan kurşunun sesiyle sarsıldı; doktorlar çığlık atıp odanın arka taraflarına doğru kaçıştılar. Samm ve Doktor Morgan ise çelik gibi sert ve dimdik duruyorlardı.

"Buradalar," dedi panik içindeki doktorlardan biri, "şimdi ne yapacağız?"

"Beni buradan indirin," dedi Kira. Az sonra savaş yerine dönecek olan odanın ortasında hâlâ bir masaya bağlı haldeydi. "Beni çözün!"

Odanın diğer tarafına yönelen bir doktor, "Örümceğin arkasına geçin," dedi. Endişeli gözlerle örümceğin metal kollarına bakan diğerleri de odanın duvarlarını takip ederek onun peşinden gitti.

"Koridorda kimse yok," dedi Samm. Aklı karışmış gibiydi.

"Evet, var," dedi Doktor Morgan. "İnsanlar."

Patlama kapıyı menteşelerinden sökerek yerle bir etti. Marcus elinde bir tabancayla kapıda belirdi. Örümcek

kollarından birine takılan neşteri tehditkâr bir şekilde Marcus'un boğazına doğru sallarken Kira, "Yere yat!" diye bağırdı. Marcus eğilip bıçağın altından yuvarlandı ve silahını kaldırıp örümceği yakın mesafeden vurdu. Kira, barutun sıcaklığını hissederek tiz bir çığlık attı. Hasar gören robotun parçacıkları tıpkı bir şarapnel yağmuru gibi üzerine yağıyordu. Patlamanın sesi yüzünden az kalsın sağır olacaktı.

"O burada!" diye bağırdı Marcus omzunun üzerinden. Ardından dönüp ona başıyla selam verdi. "Merhaba, Kira."

Xochi, Marcus'un arkasından içeri girip bir çift yarı otomatik tüfeği köşedeki doktorlara doğrulttu. "Şarjörü az önce değiştirdim," dedi, "o yüzden istediğiniz kadar ani hareketlerde bulunabilirsiniz."

"Yakalayın şunları," diye çıkıştı Doktor Morgan ama Samm donakalmış gibiydi.

İçeri son giren Jayden oldu. Örümceğin savurduğu neşterlerden birinden kurtulup kapının iç tarafına çömeldi. Marcus bir defa daha örümceğe ateş ederek makineyi devre dışı bıraktı ve ardından Kira'ya koşarak bağlarını çözmeye koyuldu.

"Bulunması zor bir kızsın," dedi Marcus zorla gülümseyerek.

"Hemen arkamızdalar," dedi Jayden, "olması gerekenden fazla zaman harcama."

"Doktorları vurabilir miyim?" diye sordu Xochi namlularını doktorların üzerinde gezdirirken.

Jayden koridora ateş etti. "İşte geldiler; sana acele etmeni söylemiştim. Kapana kısıldık."

"Samm, onları durdur," dedi Doktor Morgan ama Samm hâlâ hareket etmiyordu. Bedeni kaskatı kesilmiş, yüzü yoğun ve görünmez bir çabayla donakalmıştı.

"Buraya nasıl girdiniz?" diye sordu Kira. Kolundaki bağ çözülür çözülmez Marcus bacaklarındakilere geçerken Kira da diğer kolunu kurtarmaya koyuldu.

"Yakalandığını gördük," dedi Marcus ve Samm'e zehir saçan bir bakış attı. "Seni buraya kadar takip ettik, aklımıza hiçbir fikir gelmiyordu ama o sırada başka bir Parsiyel grubu hastaneye saldırdı. Dış savunma hattı çöktüğü anda da... içeri sızdık."

"Onları konuşurken duyduk," dedi Xochi, "ve Samm yalan söylüyordu: D Bölüğünün tek istediği, insanlarla Parsiyeller üzerinde çılgın deneyler yapmak. Diğer grup Yetkinler diye bir şeyin emirlerine uyuyormuş."

"Yetkinlerin emirlerine uyan *bizleriz*," dedi doktorlardan biri. Kira, Doktor Morgan'a bir bakış attı ama öbürü sessizliğini bozmadı. Yüzünden ne düşündüğünü anlamak da mümkün değildi.

Kira diğer kolunu kurtarırken Marcus da Kira'nın ayaklarındaki bağları çözdü. Sonunda serbest kaldığında battaniyeyi göğsüne kadar çekip oturdu. Jayden bir kere daha koridora ateş etti.

"Buradan çıkmak için bir planınız var mı?" diye sordu Kira.

"Dürüst olmam gerekirse buraya kadar gelebildiğimize bile şaşırdım," dedi Marcus. "Sen iyi misin?" Çıplak omuzlarını fark edip kaşlarını çattı. "Yoksa sen..."

"Evet," dedi Kira kıyafetlerini bulmak için etrafa bakınırken. Odada bir tepsi şırıngadan ve paramparça olan

örümcekten arta kalanlardan başka bir şey yoktu. Doktorlardan birine işaret etti. "Sen, laboratuvar önlüğünü bana ver."

"Yaklaşıyorlar!" diye bağırdı Jayden.

Doktor kılını bile kıpırdatmadı ama Xochi'nin tüfeklerinden birini gaddarca ona doğrultmasıyla cerrahi önlüğünü çıkardı. Doktor Morgan öfkeyle bağırdı.

"Lanet olsun, Samm, durdur onları!"

Samm'in eli, Marcus'un Kira'nın bağlarını çözerken masanın üzerine bıraktığı tabancasına uzandı. Kira küfredip masanın diğer tarafına doğru atılarak Samm'den uzaklaşmaya çalıştı ama Parsiyel askeri orada öylece durup doğrudan karşıya bakmaya devam etti.

"Samm..." Doktor Morgan konuşmaya başladı ama aniden Samm tabancayı kaldırıp ateş etti – Kira'ya ya da arkadaşlarına değil, Doktor Morgan'a. Kadın şaşırtıcı bir çeviklikle kenara sıçrayınca arkasındaki duvarda bulunan ekran kıvılcımlar ve cam parçaları saçarak patladı. Xochi de ateş etmeye başladı ama Morgan çok hızlıydı; diğer doktorlar çığlıklar içinde kendilerini yere atarken birbiri ardına ateşlenen kurşunlar duvardaki ekranları paramparça etti. Doktor Morgan kurşunların önünde dans ediyor gibiydi. O kadar hızlıydı ki kapıya ulaşmayı başardı. Samm odanın diğer tarafına atılarak bir kere daha ateş etti ama yine ıskaladı. Tetiğe üçüncü basışında boş şarjörden bir klik sesi yükseldi. Silahı sıkıca kavrayıp kükreyerek kendi etrafında döndü ve Morgan koridora çıkmak için atıldığı sırada, tüm gücüyle silahı onun kafatasına fırlattı. Doktor yere yığılınca Xochi kadının uyluğuna son bir kurşun sıktı.

"Yerde kalın!"

"Çok güçlüydü," dedi Samm ve Marcus'un omzunda asılı cephane kemerini aldı. "Ona karşı koymam bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim. Dışarıda kaç kişi var?" Tüfeğin haznesine hızlı ve düzenli bir şekilde kurşun doldurdu.

Kira çömeldiği yerden ayağa kalktı. Büyük bir hayretle Samm'i izliyordu. *Gerçekten bizim tarafımızda mı?* Jayden endişeli bir şekilde döndü, Samm'i şöyle bir ölçüp biçti ve bakışlarını yeniden açık durumdaki kapıya kaydırdı.

"Sadece dört kişiler," dedi. "Şuradaki köşenin ardındalar. Birliklerinin geri kalanı, diğer Parsiyellerle uğraşıyor."

Samm hızla silahını kontrol edip emniyeti açtı. "Beni koru."

Jayden tüfeğini ateşleyip koridoru boşaltınca Samm çabucak bir hareketle onun yanından atılıp karşıdaki duvara kadar yuvarlandı ve hızla koridorun sonuna doğru koşmaya başladı. Jayden ateş etmeyi kesti ve tam da o anda koridora göz atan Parsiyeller, Samm'in bir yandan ateş ederek kendilerine doğru koştuğunu fark ettiler.

Kira, doktorun verdiği cerrahi önlüğü alıp giydi ve önlüğe iyice sarınıp belinin hizasından bir kuşak ile bağladı. Kendini garantiye almak için doktorun maskesine ve saç filesine de el koydu. Son olarak kadının ayakkabılarını aldı.

Samm geri döndüğünde yüzü ve omzu kanıyordu. "Koridor temiz. Ciplere kadar gidebileceğimizi düşünüyorum ama hemen harekete geçmeliyiz."

"Bu adama güvenmek gerçekten midemi bulandırmaya başladı," dedi Xochi.

"O bizimle geliyor," dedi Kira. *Onunla konuşmam gereken bir konu var. Başkasına anlatamayacağım bir konu.* Samm'e uzun bir bakış atıp bunların ne anlama geldiğini düşündü – gerçekten bir Parsiyel miydi? Casus muydu? Tıpkı onların düşündüğü gibi biri miydi?

"Gitmemiz gerekiyor," diye uyardı Marcus.

"Önce bir şey yapmalıyım," dedi Kira. Köşedeki tepside kalan son şırıngayı aldı: Parsiyel feromonu örneği.

RM'nin çaresi.

Otuz Dördüncü Bölüm

Arabayı Samm sürdü. Aralarından araba kullanmayı bilen tek kişi oydu. Arka koltukta Marcus, Kira'nın yaralarını muayene etti: Parsiyeller birkaç iğneden azıcık fazlasını yapmış gibiydiler. Biraz kan almış ve asla gerçekleşmeyen bir ameliyat için onu hazırlamışlardı. Bacağındaki yanık neredeyse tamamen iyileşmişti; bu ise yenilenme kabininin normalden daha çok işe yaradığını değil, bedeninin insanüstü bir şekilde iyileştiğini gösteriyordu. Tıpkı Samm gibi.

Ona baktı ve dikiz aynasından Samm'in de onu izlediğini gördü. Sessizlik içindeki bir an boyunca gözleri birbirine kilitlendi. Diğerleri hiçbir şey bilmiyorlardı. Kira ve Samm de tek kelime bile etmediler.

Gerçekten bir Parsiyel miyim? Nasıl olur da bunun farkında olmam? Parsiyeller hızlı iyileşirler ama hayatım boyunca geçirdiğim en ciddi yaralanma buydu. Dolayısıyla ne kadar hızlı iyileştiğimi görme şansım hiç olmadı. Daha önce hiç hasta da olmadım – bunun bir anlamı var

mı? Onlar hakkında bildiği diğer şeyleri hatırlamak için zihnini zorladı. *Parsiyeller kısırdır ama bu konu hiç gündeme gelmedi. Parsiyeller hızlı, güçlü ve çeviktir ama ya bunlar sadece askerlerin özellikleriyse?* Doktor Morgan'ın bağırarak gizli Parsiyel tasarımları ve gruplar arasındaki bir tür savaştan bahsettiğini hatırladı. *Asker değilsem neyim? Dışarıda kaç tane grup var ve ne istiyorlar? Ve neden insan mültecilerin içine bir Parsiyel ajanı yerleştirmek istesinler ki? Burada neler oluyor?*

"Sessizsin," dedi Marcus.

"Üzgünüm," dedi Kira çabucak. "Düşünmem gereken çok şey var."

Bu defa Samm'e bakan Marcus oldu. Düşünceli bir tavırla onu inceledi. Sonra bakışlarını Kira'ya ve ardından da bacağına kaydırdı. "Harika görünüyorsun. Ama sana... başka bir şey yapmadıklarından emin misin?"

Kira yakalandığını hissetti; arabanın açık pencerelerinden giren rüzgârın yüzüne vuruyor olmasına rağmen arabanın arkasında sıkışıp kalmış gibi hissediyordu. "Ne demek istiyorsun?"

Xochi bir kaşını havaya kaldırdı. "Seni çırılçıplak vaziyette bir masaya bağlanmış halde bulduk. Ne demek istediğini düşünüyorsun?"

"Öyle bir şey olmadı," dedi Kira hızla.

"Seni bayılttıklarını söyledin. Sen baygınken sana bir şey yapmadıklarından nasıl emin..."

"Hiçbir şey olmadı," dedi Samm. Çenesini kenetlemişti. Gözlerinde buz gibi bir ifade vardı. "Bir saniye bile ya-

nından ayrılmadım. Ona canını yakacak hiçbir şey yapmadılar."

"Ama yapacaklardı," dedi Marcus, "ve biz ortaya çıkana kadar onları durdurmak için kılını bile kıpırdatmadın."

"Yapabildiğim her şeyi yaptım!"

"Tartışmayı bırakın," dedi Kira, "bağlantı yüzünden – onların emirlerine karşı gelemez."

"Onun burada olması beni pek mutlu etmiyor," dedi Jayden. Diğer ön koltukta oturuyor ve elinde ateşlenmeye hazır silahıyla yanından geçtiğimiz harabeleri izliyordu.

"Bu defa size yardım ettim," dedi Samm. "Kaçmanıza yardım ettim. Benden daha ne istiyorsunuz?"

"Herkes sakin olsun," dedi Kira. "Şu anda endişelenmemiz gereken daha önemli konular olduğundan eminim."

"Bizi kimsenin bilmediği bir yere götüren bir düşman askerine güvenip güvenemeyeceğimizden daha mı önemli?" diye sordu Xochi.

"Doğuya doğru sürüyorum," dedi Samm, "kontrollü bölgelerden uzaklaşıyorum."

"Ve kontrolsüz bölgelere yaklaşıyorsun," dedi Marcus. "Kulağa gerçekten güvenli geliyor."

"Bizim insanlarımız sizinkiler gibi değil," dedi Samm, "bizde Ses, haydutlar ya da dışarıda dolanıp duran... rahatsız tipler yok. Dışarıda orduya ait bir grup yoksa kimse yok demektir. Buranın batı, bizi bulmaya çalışanlarla dolu. Bu nedenle, onlardan kurtulana kadar doğuya gi-

deceğiz. Sonra da... sonra ne yapacağımızı bilmiyorum. Saklanırız."

"Bir tekne bulup Doğu Meadow'a geri döneceğiz," dedi Kira. Marcus şaşkınlık içinde ona baktı.

"Sen ciddi misin? Oradan ayrılırken yaptıklarımızdan sonra mı?" Başını iki yana salladı. "Bizi öldürürler."

"Yanımda götürdüğüm şeyin ne olduğunu öğrendiklerinde öldürmezler." Kira kucağında duran şırıngaya bakınca Marcus'un bakışları da oraya kaydı. Şırıngayı görünce kaşlarını çattı ama ardından şok olmuş bir halde Kira'ya baktı.

"Bunun şey olduğunu..."

Kira başıyla onayladı. "Yüzde doksan dokuz eminim."

"Ne?" diye sordu Xochi.

"RM'nin tedavisi," dedi Kira. Jayden fal taşı gibi açılmış gözlerle arkasına döndü. Samm bile bir anlığına arabanın kontrolünü kaybedip güçlükle direksiyonu topladı. Kira şırıngayı havaya kaldırdı. "Samm'in nefesinde RM'ye benzeyen bir parçacık buldum ama virüs özellikleri taşımıyordu. Meğer herhangi bir amacı olmayan feromonlardan biriymiş – tek yaptığı, kelimenin tam anlamıyla tek fonksiyonu RM ile bağ kurmak. Yenidoğanın kanında gördüğüm RM parçacığı da RM'nin feromonla etkileşime girerek oluşan pasif haliydi."

Marcus kaşlarını büzdü. "Yani bebekler, çevrede hiç Parsiyel olmadığı için mi ölüyor?"

"Tam olarak öyle. Ama bunu sistemlerine yeterince erken verebilirsek -doğumda ya da rahim içi enjeksiyon yoluyla doğumdan önce- virüse karşı koyabilecekler. Böy-

lece onları kurtarabileceğiz." Şırıngayı sıkıca kavradı. "Doğu Meadow'dan ayrıldığımızda Madison'un doğumu yaklaşmıştı. Arwen çoktan ölüyor olabilir. Ama onu kurtarabiliriz."

Marcus başıyla onayladı; Kira, söylediklerini elinden geldiğince hazmetmeye çalışan zihninde çarkların döndüğünü görebiliyordu. Bir an sonra başını kaldırıp ona baktı. "Bu doğru olabilir." Başıyla bir kez daha onayladı. "Çalışmalarından gördüğüm kadarıyla, ki epeyce azını gördüğümü itiraf etmeliyim, söylediklerin kulağa... olası geliyor. Ama bunun uğruna hayatını riske atmaya istekli misin?"

"Ya sen türümüzü riske atmaya istekli misin?"

Marcus bakışlarını yere indirdi. Xochi, Kira'yla göz göze geldi ama hiçbir şey söylemedi.

Ağaçlar seyrekleşti ve yol, küçük bir koyu boylu boyunca geçen bir köprüye dönüştü. "Aşağıda tekneler var," dedi Jayden ama Samm başını iki yana salladı.

"Yola devam etmemiz gerekiyor. Diğer Parsiyel grubuyla işleri biter bitmez arkamızdan birilerini gönderecekler; bildiğim kadarıyla her iki grup da peşimize düşecek. Onlar bizi takip etmek için organize olana kadar araya olabildiğince mesafe koymamız lazım."

"Tek yapmamız gereken, bu arabadan çıkmak," dedi Jayden. "Evet, önce aramıza biraz mesafe koyalım ama sonra bu şeyi saklayıp bir daha arkamıza bakmayalım. Çok gürültü çıkarıyor – bizi kıtanın diğer ucundan bile duyabilirler."

"Ama o bizi yine de bulabilir," dedi Samm.

Marcus başını kaldırdı. "Kim?"

"Heron. Özel Operasyonlardan. İzlerimizi gizlemek için ne yaparsak yapalım bizi bulacaktır."

Araç sayesinde zaman kazanıyorlardı – yollar çok engebeli ve tehlikeli olduğundan pek hızlı gittikleri söylenemezdi ama yine de yürümekten iyiydi. Köprünün diğer tarafında geniş bir otoyola girdiler ve peşlerindekileri görmek için arkalarına baktılar ama ortalıkta kimse yoktu. Birkaç kilometre sonra yol keskin bir şekilde kuzeye dönünce ormanlık alandaki kırsal bir banliyöden geçerek güneye ilerlemek için yoldan ayrıldılar. Yollar dar ve virajlıydı. Beklenmedik şekillerde kendi etraflarında döndükleri bile oluyordu. Kısa süre sonra arabadan vazgeçip balta girmemiş ormanları andıran ara sokaklardan birine bıraktılar. Kira giyecek bir şeyler bulmak için en yakındaki eve koştu ama bölge nemden yapış yapış olduğundan evin içindeki her şey de ya çürümüş ya da kullanılamaz hale gelmişti.

Samm, insanların aksine okyanusun kokusunu alabiliyordu; Kira da okyanusun kokusunu duyduğuna yemin edebilirdi. Algısının sınırlarında tuzlu bir keskinlik vardı. Kimseye bundan bahsetmedi. Güneyden batıya doğru uzanan bir patikayı takip ettiler ve artık doğa tarafından neredeyse tamamen ele geçirilmiş evlerin arasında dikkatli bir şekilde dolaştılar. Fidanlar, sadece evlerin çevresinde büyümekle kalmamış, evlerin içine de girmişti. Japonsarmaşıkları, küf ve nem evlerin çatılarının çökmesine neden olmuştu. Vahşi yaşam duvarların da belini bükmüştü. Verandalardan çiçekler fışkırıyordu; paramparça olmuş camların arasından belli belirsiz görünen

mobilyalar, otların arasında kalmıştı. Limana ulaştıkları zaman Kira, sanki havasız bir mağaradan kurtulmuşçasına derin bir nefes aldı.

"Yanlış taraftayız," dedi Marcus bir yeri göstererek. "Burada evler var, rıhtım ise öteki tarafta."

"Güneydeki evler daha büyük gibi görünüyor," dedi Jayden. "Birinin kendisine ait özel bir iskelesi olmalı." Sahilden yürüyerek hem kullanabilecekleri bir tekne aradılar hem de etrafı olası bir pusuya karşı kolaçan ettiler. Kira, Heron'u iş üstünde görmüştü; sadece birkaç saniye içinde onunla girdiği mücadeleyi kaybetmişti. Onunla tekrar dövüşmek zorunda kalmak istemiyordu.

"İşte, orada," dedi Xochi ve koşmaya başladılar. Uzun, beyaz bir iskele kıyıdan denize doğru uzanıyordu. Doğanın zaman içindeki etkisi yüzünden üzeri neredeyse tamamen dallarla kaplanmıştı. İskelenin diğer ucunda ise paramparça muşambası üzerinden sarkan geniş bir sürat motoru duruyordu. Jayden tekneye atladı ve gösterge panelinin etrafında anahtarları aradı. Bu sırada Samm de yedek benzin bulabilmek için iskeleyi araştırıyordu. İkisinin çabaları da sonuçsuz kalınca bir küfür savurup sahil boyunca bir sonraki eve kadar koştular. Bu evin, hiçbirinin nasıl kullanılacağını bilmediği küçük bir yelkenlisi vardı. Dikkatli bakınca yelkenlide bir de küçük motor olduğunu gördüler. Anahtarlar ise kontağa takılıydı. Motoru yedinci denemelerinde çalıştırmayı balardılar. Samm birkaç benzin bidonu buldu ama hepsi boştu.

"Her ihtimale karşı yedek benzine ihtiyacınız olacak," dedi. "En son geçtiğimiz yerden çok daha doğudayız ve

boğaz burada en az iki, üç kat daha geniş."

Araçlardan benzin çekmek için bidonları eve doğru taşımaya başladı ama Kira onu durdurdu. "Benzine *ihtiyacınız* olacak derken neyi kastediyorsun?" diye sordu Kira. "Sen gelmiyor musun?"

Samm önce suya, sonra da eve bakıp Kira'yla göz göze gelmekten kaçınarak başını iki yana salladı. "İnsanlarınız beni öldürecektir."

"Parsiyeller de seni öldürecek," dedi Kira. "Şu anda bir vatan hainisin. Bizimle olursan en azından yanında... arkadaşların olacak. Bilemiyorum. Birbirimize yardım edebiliriz."

"Sen aranan bir teröristsin," dedi. "Birbirimize çok faydamız oldu." Eve doğru yürümeye başladı.

Kira onu seyretti ve diğerlerine bakmak için arkasını döndü. "Benzin doldurmasına yardım edeceğim." Marcus iskeleden ona baktı ama hiçbir şey söylemedi.

Samm ve Kira, sahil boyunca uzanan bir mesire yeri olduğunu anladıkları kısa bayırı geçtiler. Otopark arabalarla doluydu. Hatta birinin içinde bir iskelet bile vardı. Samm sürünerek arabaların altına giriyor ve benzin depolarını bıçağıyla deldikten sonra bidonları çamurumsu benzinle dolduruyordu. Kira onunla konuşmak, ona ne olduğunu sormak -sadece bir kere olsun "Ben bir Parsiyel'im" demek- istedi ama cesaret edemedi. Hiçbir işe yaramadan ortalıkta dolandı durdu, ham hum etti, ağzında bir şeyler geveledi. Konuşmaktan o kadar korkuyordu ki düşünmekte bile zorlanıyordu. Sonunda vazgeçti ve eski alışkanlıklarının dizginleri ele almasına izin verdi. Kullanabileceği bir şeyler olup olmadığını görmek için eski arabalara göz gezdirdi. Arabaların çoğuna bavullar

yüklenmişti – insanlar virüsten kaçmaya mı çalışıyordu? Ülkeden mi kaçıyorlardı? – sıkıca kapatılmış valizler, daha önce bulduğu paçavralara göre çok daha iyi durumdaki giysilerle doluydu. Temiz iç çamaşırları, neredeyse üzerine tam olan bir kot pantolon, bir kucak dolusu tişört ve çorap buldu ve bunları her ihtimale karşı yanına aldı.

"Pekâlâ," dedi Samm. Etrafına benzin bidonları saçılmış halde yerde oturuyordu.

Kira kucağında kıyafetlerle duraksadı. "Pekâlâ."

Ona, yüzüne, gözlerine baktı. Kendini ona çok yakın hissediyordu ve şimdi... Bağlantı yüzünden olabilir miydi? Belki de onlarınki kadar güçlü olmayan bir şekilde o da bağlantı kurabiliyordu ve hissettikleri bağlantı yüzündendi. Birbiriyle çelişen duygular arasında kaybolmuş halde başını iki yana salladı. Aralarındaki bağ sadece Parsiyellere özgü biyolojik bir tuhaflık mıydı? Yoksa hissettikleri gerçek miydi?

Her şey bağlantı yüzünden oluyorduysa hisleri daha az gerçek sayılabilir miydi? Birini böylesine derinden anlayabiliyorsa bunun nasıl olduğu önemli miydi?

"Gerçekten bilmiyor muydun?" Samm, gücünü kaybetmekte olan günışığı karşısında gözlerini kısarak Kira'ya baktı. "Gerçekten bir insan olduğunu mu..." Cümlesi yarıda kesildi ve Kira, düşündüklerini sesli ifade etmediği için ona minnettar kaldı.

"Hiçbir fikrim yoktu. Hâlâ da ikna olmuş değilim."

"Benim gibi olmadığın kesin," dedi ve sonra başıyla arkadaşlarına işaret etti. "Ama onlar gibi de değilsin. Ne olduğunu bilmiyorum."

Kira yanıt vermek için dudaklarını araladı ama o da bilmiyordu. "Benim adım Kira Walker," dedi sonunda. "Başka bilmemiz gereken ne var ki?"

Sam tek bir kelime etmeden benzin bidonlarını topladı.

"Bizimle gelebilirsin," dedi Kira. "Seni bir yere, çiftliklerden ya da küçük topluluklardan birine gizleyebiliriz. Orada güvende olursun."

Samm şimdi ona bakıyordu, kahverengi gözleri en az bir kuyu kadar derindi. "Gerçekten istediğin bu mu? Gizlenip güvende olmak mı?"

Kira iç geçirdi. "Ne istediğim konusunda, ne olduğumdan bile daha az şey biliyorum. Güvende olmak istiyorum. Neler olduğunu öğrenmek istiyorum." O anda kararını verdiğini hissetti. "Bunu kimin ve neden yaptığını öğrenmek istiyorum."

"ParaGen," dedi Samm. "Bizi onlar yaptılar, seni onlar yaptılar ve feromon konusundaki teorin doğruysa RM'yi de onlar yaptılar."

Kira kıkırdadı. "Durmadan onu sizin yapmadığınızı söylüyordun."

Samm'in dudaklarının kenarları yukarı kıvrıldı ve yüzünde gülümsemeye benzer bir ifade belirdi. "Ne zaman bana inanmaya başladın?"

Kira bakışlarını yere indirip ayakkabısının burnuyla küçük bir taşı tekmeledi. "Ne istediğimi söyledim." Bakışlarını kaldırdı. "Ya sen?"

"Ne mi istiyorum?" Samm duraksadı ve tipik vakur tavıyla soruyu düşündü. "Sanırım seninle aynı şeyi istiyorum. Neler olduğunu ve nedenini bilmek istiyorum. Ve sorunu çözmek. Olan onca şeyden sonra barışın..."

"Mümkün olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Barışın elimizdeki tek şans olduğunu söyleyecektim."

Kira kuru bir kahkaha attı. "Duymak istediklerimi söylemekte gerçekten baş döndürücü bir becerin var."

"Öğrenebildiklerini öğren," dedi Samm, "ve ben de aynısını yapacağım. Birbirimizi tekrar görürsek öğrendiklerimizi paylaşırız."

"Öğrendiklerimizi paylaşacağız."

"Evet."

Bir dakika kadar daha birbirlerini izleyip özümseyerek orada öylece dikildiler. Kira bir anlığına onları görünmez bir telle birbirlerine bağlayan bağlantıyı hissedebildiğini düşündü. Kıyafetleri ve benzini yanlarına alarak aşağı indiler. Samm onları tekneye yerleştirdi.

"Bu sizi karşıya geçirmeli," dedi, "tabii motorun dayanacağını farz edersek."

Jayden motoru bir kere daha çalıştırdı ve tekne hayata döndü. Samm'in elini sıktı. "Yardımın için teşekkürler. Daha önce sana davranış şeklimizden ötürü de özür dilerim."

"Önemli değil ama teşekkürler."

Xochi de Samm'in elini sıktı. Her ne kadar ona hafifçe dokunup göz göze gelmekten kaçınsa da Marcus da aynısını yaptı. Kira tekneye çıkıp üzerini değiştirmek isteyenlere tişörtleri ve çorapları verdi. Tekneye en son binen, halatları da çözen Marcus oldu.

"Buradan nereye gideceksin?" diye sordu.

"Saklanmayı düşünüyordum," dedi Samm, "ama artık bunun için çok geç olduğunu fark ettim." Arkasındaki ağaçlara baktı. "Heron orada."

Kira ve insanlar irkildi ve silahlarına uzandı ama

Samm omuz silkti. "Henüz saldırmadı. O nedenle, neyin peşinde olduğunu bilmiyorum."

"Başına bir şey gelmeyeceğinden emin misin?" diye sordu Kira.

"Beni öldürmek isteseydi şu ana kadar çoktan öldürmüştü."

Jayden motoru hareket ettirip tekneyi iskeleden uzaklaştırdı.

Kira, Samm'in uzaklaşmasını ve yavaşça görüş mesafesinden çıkmasını izledi.

Otuz Beşinci Bölüm

Motorları boğazı ilk geçişlerindekine kıyasla daha az dayandı ve teknedeki yedek benzin bidonlarına rağmen boğazın büyük bir kısmını kürek çekerek geçmek zorunda kaldılar. Akıntılar onları doğuya sürüklüyordu ve kıyıya yaklaşıp tekneyi karaya çekmeden çok önce adayı görmeyi başardılar. Gece çökmüştü ve yola devam etmeden önce birkaç saat uyumak için eski bir sahil evine sığındılar. Günün il ışıklarında Kira, yiyecek bir şeyler bulmak için evin altını üstüne getirdi ama dolaplardaki konserveler şişmişti. İçlerindeki yiyecekler ise çürümüş gibi kokuyordu. Konserveleri bir yana bırakıp bir harita arayışına girdiler ve sonunda, yıkılmış bir kütüphanenin yanında küçük bir atlas buldular. Long Island'a özel ayrıntılı bir bölümü yoktu, sadece daha geniş ölçekli bir New York haritasıydı ama hiç yoktan iyiydi – Kira nereye gideceklerini anlayabilecekleri kadar yer ismini hatırlıyordu ve bazı yol işaretlerinin de nerede olduklarını anlamalarına yardım edeceğini umuyordu.

Ellerinde kalan silahları -bir tüfek, pompalı tüfek ve iki tabanca- aralarında paylaştılar ve Ses ve Savunma

Hattı devriyelerinden uzak durmaya çalışarak ilerlediler. Kira, tişörtlere sarıp beline bağladığı şırıngayı olabildiğince dikkatli bir şekilde taşıyordu. Arwen'i kurtarabilecek kadar zamanları olması için sessizce dua etti ve herhangi bir tehlikeye karşı gözleriyle gölgeleri taradı.

Bir saat boyunca yürüdükten sonra Kira, bölgeyi anımsamaya başladı – adanın büyük bir kısmı japonsarmaşıklarına gömülmüş ve ağaçlar tarafından kuşatılmış virane halindeki evleriyle birbirine benziyordu ama yol ona tanıdık gelmişti. Kıvrılıyor, yükseliyor, alçalıyordu: Kira bir türlü tam olarak nerede olduklarını kestiremiyordu. Bir an sonra kaşlarını çatıp ormanlık araziye dönmüş yolu gözleriyle taramak için durdu.

"Daha önce buradan geçmiştik."

"Henüz dönmedik bile," dedi Jayden, "nasıl daha önce buradan geçmiş olabiliriz?"

"Bu sabah değil," dedi Kira. "Ben sadece...orada." Yolun biraz ötesindeki bir eve işaret etti. "Onu hatırladınız mı?"

Diğerleri eve baktı ve evi hatırladığı anda Marcus'un gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açıldı. "Şu serserinin evi değil mi? Tovar'ın?"

"O olduğundan eminim," dedi Kira. "Belki bir yerlere yiyecek bir şeyler saklamıştır."

Eve yaklaştıkça her şey belirgin bir hal aldı – evin ön cephesini gecenin bir yarısında yağmur yağarken görmüşlerdi ama arka tarafı daha net gördüklerinden evi hatırladılar. Kira yaşlı gezginin hangi kapıyı kilitlemeden bıraktığını hatırlamaya çalışarak kapıları denedi ama kurşunun namluya sürülme sesini duyduğunda yerinde donakaldı.

"Orada kalın," dedi bir ses. Kesinlikle oydu. Kira ellerini kapı kolundan uzaklaştırdı ve boş olduklarını göstermek için havaya kaldırdı.

"Owen Tovar," dedi Kira. Diğerleri silahlarını kaldırmış hem sessizce dikiliyor hem de sesin geldiği yeri arıyorlardı. Gezgin, saklanmak konusunda gerçekten becerikliydi. "Benim, Kira Walker. Bizi hatırladın mı?"

"Long Island'daki en çok aranan dört suçluyu mu?" dedi. "Evet, sizi hatırladığımızdan eminim."

"Biz," diye düşündü Kira. *Yanındaki kim olabilirdi ki?*

"En çok aranan, ha?" diye sordu Marcus. "Annem daima bir gün ünlü olacağımı söylerdi. Ya da ben öyle dediğini sanıyorum."

"Şimdi silahlarınızı indirmenizi rica edeceğim," dedi Tovar. "Yavaşça ayaklarınızın dibine bırakın."

"Senin bir arkadaş olduğunu düşündüğümüz için buraya gelmiştik," dedi Kira. "Yiyeceğe ihtiyacımız var – seni soyacak değiliz."

Tovar'ın sesi tiz ve soğuktu. "O yüzden mi silahlarınızı kaldırıp kapıyı çalmadan içeri girmeye çalışıyorsunuz?"

"Dolly'yi uyandırmak istemedik," dedi Marcus. Bir duraksama oldu ve Tovar güldü; Kira, sesin duvarın üst kısmındaki havalandırma deliğinden geldiğini düşündü ama emin olamadı.

"Senden ne kadar hoşlandığımı unutmuşum," dedi. "Takip edilmiyormuşsunuz gibi görünüyorsunuz. Haydi, acele edin, silahlarınızı bırakın ve biraz sohbet etmek için içeri girin."

Kira, omuz silkip silahını dikkatli bir şekilde ayaklarının dibine bırakan Jayden'a baktı. Marcus ve Xochi de

onu takip edince Kira da aynısını yaptı. *Soyulmak üzereysek...* diye düşündü ve ardından başını iki yana salladı. *Hiçbir şeyimiz yok – bunu görebildiğinden eminim. Elimizdeki tek değerli şey, tedavinin içinde bulunduğu şırınga ama kimse onun hakkında bir şey bilmiyor.*

"İşte, oldu," dedi Tovar. "Şimdi arkadaşlarıma merhaba deyin." Soldaki bir çalı kımıldayınca Kira irkildi. Sonra bir çalı daha hareket etti ve ahşap plakalarla kapatılmış bir pencere savrulurcasına açıldı. Aniden arka bahçe çeşitli kamuflajlar ve el yapımı zırhlar içindeki silahlı kadınlar ve erkeklerle dolmuştu.

Öndeki kadın, "Yavaş ol," deyince Kira sesi tanıdığını düşündü. "Ellerini havada tut ve silahlardan uzak dur."

"Gianna," dedi Kira bir anda sesi tanıyarak. "Buraya son gelişimizde sen de bizimleydin – patlamanın yaşandığı kurtarma operasyonundaydın."

"Kira Walker," dedi Gianna yüzünde bir gülümsemeyle. Sonra Jayden'a baktı ve yüzünü ekşitti. "Ve şu ırkçı salgın bebeği. Ellerini görebileceğim bir yerde tut."

"Bu da ne?" diye sordu Kira. "Yoksa... Ses üyesi misin?"

"Üstüne bastın," dedi Tovar. Büyük siyah tüfeği kalçasına asılmış bir şekilde arka kapıdan çıktı. "Yeni düzen hayata geçiyor, mültecileri ve kaçakları topluyoruz. Sizi önce bizim bulmamız iyi mi oldu, kötü mü bilemiyorum."

Sanki anlamaya çalışırmışçasına "Siz Ses'siniz," dedi Marcus. Güldü. "Şu ana kadar duyduğum en tuhaf şey olabilir – ve sen," dedi Gianna'ya dönerek. "O zaman da Ses üyesi miydin?"

"O olayın sonrasına kadar değildim," dedi. "Hiçbir gerekçe olmadan gözaltında tutulunca durumu sorguladım."

"Ama yine de," dedi Jayden, "onlara sempati besliyordun. Sana güvenmemekte haklıydım."

"Paranoyak bir saat bile günde iki defa takip edilir," dedi Tovar. Başıyla açık kapıya işaret etti. "Tuzağımızı yeniden kurabilmemiz için içeri girin. Savunma Hattı uğrayacak olursa dışarıda çapaklarımı temizlerken yakalanmak istemiyordum."

Ses üyeleri saklandıkları yerlere geri dönerken Kira ve arkadaşları içeri girdi; Gianna kapıyı kapatıp silahlarını başka bir odaya götürürken Tovar da onları bir koridordan geçirdi. Evin içi, oturma odasındaki deve dahil olmak üzere, az çok Kira'nın hatırladığı gibiydi.

"Merhaba, Dolly," dedi Marcus. "Uzun zaman oldu."

Xochi elini Tovar'a uzattı. "Diğer herkesi tanıyor gibi görünüyorsunuz. Ben Xochi."

"Xochi Kessler," dedi Tovar ve kızın elini görmezden gelip yiyecek bir şeyler aramaya koyuldu. "Ya da 'ünlü Xochi Kessler' mı demeliyim? Zavallı annen üzüntüden hasta oldu."

"Zavallı annem gidip kendisini asabilir."

"Seni asmayı tercih edecektir," dedi Tovar kıza bir ravioli konservesi uzatırken. "Hâlâ konserve açıcıyı arıyorum." Yeniden eşyalarının arasına gömüldü. "Aranan suçlular olduğunuzdan bahsetmiştim, değil mi? Başınıza ödül koyuldu. Kasaba meydanının her yerinde fotoğraflarınız var. İşte, buradan." Onlara dönüp elindeki kauçuk saplı konserve açıcıyla Kira'ya işaret etti. "Asıl hain o, Parsiyel âşığı, her şeyin ele başı. Bu iki salak ise ona uymuş." Tekrar Xochi'ye döndü. "Sen de nankör evlatsın: İnsanların Ses'in yalanlarına inanıp nasıl birer haine dö-

nüşebileceğinin sembolüsün." Konserve açıcıyı Xochi'ye uzattı. "Kaşık bulmaya çalışacağım."

"Şu anda kontrol kimin elinde?" diye sordu Kira. "Bir gittikten sonra ne oldu?"

Birbirine uymayan çatal ve kaşıkları uzatırken "Adayı bizzat anarşinin içine sürükledikten sonra mı demek istiyorsun?" dedi Tovar.

"Bizim hakkımızda ne anlattılar?" diye sordu Kira.

"Ses'le ve dolayısıyla, Parsiyellerle işbirliği yaptığınızı; hastaneye izinsiz girip bir Parsiyel ajanını Savunma Hattı'nın elinden kaçırdığınızı ve şu anda dışarıda bir yerlerde saklanıyor olabileceğinizi veya Parsiyel baskınına yardım etmek için anakaraya kaçmayı tercih edebileceğinizi söylediler. Bunun ne kadarına inanmalıyım?"

Kira dikkatlice konuştu. "Sanırım bu, Parsiyeller konusunda kendini nasıl hissettiğine bağlı."

Tovar, Kira'nın karşısındaki kanepeye oturup kızı dikkatlice izledi. "Tanıdığım herkesi öldürmüş olmalarının dışında Parsiyellerin hayatımda büyük yer tuttuğunu söyleyemeyeceğim. Dolayısıyla benim fikrimin "genel olarak önemsiz" olduğunu düşünebilirsin. Bununla beraber, bizi öldürmek istemiş olsalardı çoktan ölmüş olacağımızı varsayıyordum. Dolayısıyla başka bir bakış açın varsa seni dinliyorum."

Kira başını evet anlamında salladı. "Açık fikirli bir adam olduğunu söyleyebilir miyiz, Tovar?"

"Öyle olduğumu düşünmeyi severim."

"Sana anlatacaklarımızı hazmedebilmen için epeyce açık fikirli bir adam olman gerekecek," dedi Marcus. "Bir: RM'yi yaratanlar Parsiyeller değildi."

"Ve bizi ortadan kaldırmayı istemiyorlar. En azından hepsi," dedi Kira. "Ve henüz değil. Ki bu da bizi ikinci maddeye götürüyor: Evet, bir Parsiyel ile işbirliği yaptık. Onu kurtarıp adadan çıkardık. Sonra o da buraya dönmemize yardımcı oldu."

"Ulu Meryem," dedi Tovar.

"Üç," dedi Marcus, "hastaneyi havaya uçuran biz değildik ama elimizde silahlarla hastaneye dalıp Parsiyel'i Savunma Hattı'nın elinden kurtardık."

"Ve isyana neden olan bu muydu?"

"Aslında tam tersi," dedi Kira ürkekçe. "Parsiyel'i kurtarabilmek amacıyla adamların dikkatlerini dağıtmak için isyanı başlattık."

Tovar ıslık çaldı. "Hiç şakanız yok."

"Hayır, şaka yapmıyoruz."

"Her şey bu kadar mı?" diye sordu.

"Şimdilik," dedi Jayden. "Şimdi sıra sende."

"Nereden başlasam," dedi Tovar derin düşüncelere dalarak. "İki gece önce dedikoduyu yaydınız, isyanı başlattınız ve işlerin tam da ilginç bir hal aldığı anda adayı terk ettiniz. Kolezyum yerle bir olmasa da yandı; içinde sayısı bir elin parmaklarını geçmeyen senatörle birlikte belediye binası da yandı.

Isolde aklına gelince Kira'nın yüzü bembeyaz kesildi. *Orada güvende olacağını düşünmüştük. Binada hayatını kaybetmiş olabilir mi?* "Ya hastane?"

"Hastane asla ateşe verilmedi ama Paralı Yol boyunca uzanan evler için aynısını söyleyemeyeceğim. Diğer yandan, hastane geceki isyana ev sahipliği yaptı ve ölü sayısı yüksek desem sizin için yeterli mi?"

"Anneler iyi mi? Kaç kişi öldü?"

"Doğumhaneye dokunulmadı," dedi Tovar. "Korkarım sayıları tam olarak bilmiyorum – ama büyük olasılıkla Senato'nun bildirdiğinden az, sizi beklediğinizden ise çoktur."

"Senato ne diyor?" diye sordu Kira.

"İki yüz kişi." Tovar'ın sesi bir taş gibi sertti. "Bir Parsiyel'in hayati için epey yüksek bir bedel."

Buna değerdi, Kira bir küfür savurdu ama bunun düşüncesi bile kalbinin kırılmasına neden oluyordu. İki yüz kişi. Başını kaldırıp Tovar'a baktı. Adama, neden böyle bir yol izlemeye istekli olduklarını açıklayabilecek kadar güvendiğinden emin değildi. Sonuçta hâlâ tutsaktılar: Onlara bilgiden başka hiçbir şey vermemiş, hiçbir şeyin vaadinde bulunmamıştı.

"Senatörlerden geriye kim kaldı?" diye sordu Xochi. "Annemin hâlâ hayatta olduğu belli ama diğerleri kimler?"

"'*Senato*'dan geriye ne kaldı' diye sorman daha doğru olacak," dedi Tovar. "O geceden sağ çıkmayı başaran birkaç senatör olağanüstü hal ilan etti, sıkıyönetim başlattı ve şehri ve çevresindeki bölgeyi Savunma Hattı askerleriyle doldurdu. 'Asla' demenin başka bir yolunu bularak 'barış sağlanana ve toplumda denge kurulana kadar' hayatını kaybeden senatörlerin yerine geçecek yeni adayların seçimi ertelendi. Öyle olduğunu kabul etmeseler de totaliter bir yapıya dönüştüler."

"Evet," dedi Kira, "ama tam olarak kimlerden bahsediyorsun? Hangi senatörlerden?"

"Ah, bilirsin işte," dedi Tovar omuz silkerek. "Kessler

ve Delarosa gibi tutucu tipler. Hobb tam bir çakal; dolayısıyla o da orada ve Savunma Hattı'ndan da biri var – Senatör Weist. Ordunun desteğini bu kadar çabuk almalarının nedeni de oydu."

"En başından beri her şeyin arkasında onlar vardı," dedi Kira. Teni bir anda buz kesince destek almak için Xochi'nin koluna tutundu. "Her şeyi onlar planladı – Samm, patlama ve hatta isyan. Bu, ulusal bir felaketin ardından kurulan geçici bir hükümet değil. Bu planlanmış ve hesaplanmış bir darbeydi."

"Samm'i planlamış olamazlar," dedi Marcus, "oraya gidip onu yakalayacağınıza dair en küçük bir fikirleri yoktu."

"Samm de kim?" diye sordu Tovar.

"Parsiyel," dedi Kira. "Ve onun yakalanmasını planlamak zorunda değillerdi; ondan sonra olacakları planlamaları yeterliydi. Büyük olasılıkla uzun bir süredir gücü ellerine geçirmek için bir şeyler planlıyorlardı ve o anda Samm'le birlikte çıkageldik ve planlarını gerçekleştirebilmeleri için ihtiyaçları olanı onlara verdik."

"Sadece şehir tekrar düzene girene kadar görevde kalacaklar," dedi Jayden, "ve bunu *bizim* çıkardığımız isyan yüzünden yapıyorlar. Başka ne yapabilirlerdi ki?"

"Buna gerçekten inanıyor musun?" diye sordu Jayden.

"Tepki vermekte oldukça hızlı davrandılar," diye karşı çıktı Kira içindeki öfkenin katlandığını hissederek. Buna artık aşinaydı, onun bir parçası haline gelmişti, çabucak içi öfkeyle doluyordu. "Onları zorladığımız zaman böyle bir durumla baş etmek için hazırlamış oldukları bir plan olsa gerek – isyanı başlattığımız anda F Planına ya da

her neyse ona geçtiler ve bütün adaya el koydular. Onları durdurduğumuzu düşündüğümüz anda bile çoktan bize hazırlıklıydılar."

"Türümüzü kurtarmaya çalışıyorlar," dedi Jayden. "Evet, biraz aşırıya kaçıyorlar ama belki de ancak bu şekilde başarıya ulaşabilirler – adayı yönetmek için tek bir vizyonla ve yasaları uygulayacak bir orduyla adadaki gücü ellerine geçirerek."

"Nerede olduğunu unutma," dedi Tovar.

"Ben de bundan hoşlanmıyorum," dedi Jayden, "ama..." Durdu, Kira'ya baktı ve baştan başladı. "Bizi RM'den ancak bu şekilde kurtarabileceklerini düşünüyorlar: Umut Kanunu'nu doğanın el verdiği en uç noktaya taşıyıp hastalığa bağışıklığı olan birileri doğana kadar bizi damızlık olarak kullanıyorlar."

Şehirde kapana kısılmış arkadaşlarını düşünerek "Delarosa eskiden bir hayvan bakıcısıymış," dedi Kira yavaşça.

Tovar bir kahkaha patlattı. "Şaka yapmıyorsun, değil mi?"

Kira başını evet anlamında salladı. "Soyu tükenme tehlikesiyle karşı karşıya olan türleri kurtarıyormuş. Sanırım onun için ender görülen beyaz gergedanlardan başka bir şey değiliz." Kira öfkesini bastırdı ve uzun, derin bir nefes aldı. "Bay Tovar," dedi başını kaldırıp adamın gözlerine bakarak. "Doğu Meadow'a dönmeliyiz."

"O zaman delirmişsiniz demektir," dedi adam.

"Delirdik ya da delirmedik," dedi Kira, "gitmemiz gerekiyor. Bizi oraya götürmelisiniz."

"O zaman hem deli hem de aptalsınız demektir," dedi Tovar. "Üç gün içinde bütün kuvvetlerim toplandığında şu ana kadarki en büyük saldırımızı yapacağız. Tıpkı arkadaşınızın dediği gibi – türün soyu tehlikede olduğunda herkes aşırıya kaçmaya heveslidir. O hükümeti devireceğiz ve o sırada orada bulunmak istemezsiniz."

"Üç gün mü?" Kira'nın zihni hızla çalışmaya başladı. "Tüm ihtiyacımız olan bu olabilir. Hiç kimseye görünmeden bizi oraya götürebilirseniz savaşa gerek kalmayabilir."

Tovar kaşlarını çattı. "Ben bir suikastçı değilim, Kira, eğer düşündüğün buysa."

"Tabii ki hayır."

"Ve şehit olmaya da niyetli değilim. Sizi ya da başka birini Doğu Meadow'a götürmek son derece tehlikeli. Öldüğüm zaman bunun epeyce iyi bir neden uğruna olmasını isterim."

"İyi bir neden bulmakta zorlanmayacaksın," dedi Kira ve şırıngayı havaya kaldırdı. "RM'nin tedavisini ele geçirdik."

Tovar ağzı bir karış açık vaziyette şırıngaya baktı ve kahkahayı bastı. "Ve buna inanmamı mı bekliyorsun?"

"Deminden beri anlattığımız çılgınca kötü şeylerin tümüne inandın," dedi Xochi, "neden çılgınca iyi şeylere de inanmayasın ki?"

"Çünkü anlattığınız çılgınca kötü şeylerin tümü benim dünyamın gerçeklerine uyuyor," dedi Tovar. "Fakat RM'nin tedavisini bulmak ancak sihirli perilerin ve

viski işeyen köpeklerin dünyasında gerçek olabilir. Bu imkânsız."

"Bu gerçek," dedi Marcus ve Kira'ya baktı. "Onun uğruna hayatlarımızı tehlikeye attık."

"Öyle olduğunu varsayarsak," dedi Tovar. "Onunla ne yapacağız? Şırıngayı havaya kaldırarak kasabaya girip sihirli perilerin tüm sorunları çözmesini mi bekleyeceğiz?"

"Senato bana bir şey öğrettiyse," dedi Kira, "o da gücün insanlardan geldiğiydi – şu anda kontrol onların elinde çünkü bu gücü onlara insanlar verdi."

"Tabii bir de silahları var," dedi Marcus.

"Silahları yok," dedi Xochi, "silahları olan insanların sadakatine sahipler."

"Kesinlikle," dedi Kira. "O sadakati kendi lehimize çekebilirsek şehirdeki ve hatta adadaki herkesi özgürlüğüne kavuşturabiliriz. Onlara hayatta kalan bir bebek gösterebilirsek, onlara Umut Kanunu'nun yapamadığını başardığımıza dair en saf, en yalın kanıtı sunabilirsek insanlar senin bile başını döndürecek kadar hızla ayaklanacaktır. Tek bir silah dahi ateşlenmeden özgürlüğü geri getirip adayı birlik ve beraberliğe kavuşturabiliriz."

"Tedavinin işe yaradığını varsayarsak," dedi Tovar "ve onlara tıpkı dediğin gibi canlı bir bebek verirsek..." Tovar'ın sesi çatladı. Kira, onun bir duygu seline yakalandığını görebiliyordu. "Parsiyellerle işbirliği yapıyordunuz – boğazı geçip onlarla bizzat tanıştınız. İnsanlar bunun Parsiyeller tarafından hazırlanmış bir tür oyun olduğunu düşünmeyecek mi? Bir Parsiyel bebeği ya da mühendislik harikası bir... canavar ya da öyle bir şeyler?"

"Anne, Doğu Meadow'un yerlilerinden olmalı," dedi Marcus, "insanların kendilerinden bildikleri biri." Jayden'a baktı. "Kız kardeşi doğum yapmak üzere – belki de çoktan yapmıştır."

Kira başıyla onayladı. "Kucağımızda bir bebekle ortaya çıkmak yetmez: Oraya girmeli, Madison'u almalı ve onu oradan çıkarmalıyız. Hem de Savunma Hattı'nın burnunun dibinden."

Tovar, Kira'ya baktı. "Karıştığın hiçbir işin kolay olmadığı gibi bir hisse kapılıyorum."

"Hayatıma hoş geldin," dedi Kira. "Kaç tane askerin var?"

"On."

Kira bir kaşını havaya kaldırdı. "Sadece arka bahçede bile ondan fazla asker var."

Tovar'm sesi sertleşti. "Asker mi istiyorsun, yoksa eğitim yerine cesareti olan silahlı sivilleri mi?"

"Anlaşılmıştır," dedi Kira.

Tovar onları dikkatle inceledi, hem düşünüyor hem de gözleri birinin yüzünden diğerininkine kayıyordu. "Sizi içeri sokmanın bir yolunu bulabiliriz – belki. Bunu yapabileceğinizden emin misiniz?"

Kira sırıttı. "Duymadın mı? Adadaki en çok aranan suçluyum. Sanırım ünüme uygun bir şekilde hareket etmemin zamanı geldi."

"İşte bu kadar," dedi Xochi.

Kaşlarını çatan Tovar, Kira'yı inceleyerek bir anlığına duraksadı. Sonunda yüzünde bir gülümseme belirdi. "Öyle diyorsan," dedi, "geçen hafta konuşan bir köpekle

karşılaştığımdan eminim. Ama çişini içmeye kalkışmadım." Ayağa kalktı. "Hâlâ sabah ve hava da lehimize; şimdi yola çıkarsak akşam yemeğinden önce iyice dayak yiyip Savunma Hattı tarafından gözaltına alınmanızı sağlayabiliriz. Benim de kendime göre birkaç numaram var. Birlikleri toplayacağım."

Otuz Altıncı Bölüm

Tovar'ın numaralarından birinin üniformalar olduğu anladılar: Eski Doğu Meadow lisesindeki yağma sırasında çaldıkları onlarca Savunma Hattı üniformasına sahiptiler. "Sadece erzak peşinde olduğumuzu düşünmeleri için epeyce cephane ve yiyecek de çaldık," dedi sinsice, "ama asıl ödül bunlardı. Doğru şekilde kullanırsan her biri yüzlerce kurşun değerinde." Kira başıyla onayladı ve giysilerinin üzerine bir üniforma geçirdi.

Zaten tıklım tıklım olan oturma odası, artık Ses liderleriyle doluydu. Kira, kendi elleriyle çizdikleri haritaların üzerine eğilerek konuşmalarını izledi; en azından kararlıydılar ve yeterince becerikli görünüyorlardı ama Savunma Hattı'nda gördüğü akıcılığa sahip değillerdi. Savunma Hattı, kurtarma operasyonları gibi küçük operasyonlar için bile çok daha iyi organize oluyordu. Biri planlarını açıklarken diğerleri istekli bir şekilde onu dinlerlerdi. Ses de bundan çok farklı olamazdı.

"Bu, Farad," dedi Tovar ateş kadar göz alıcı kızıl saçlara sahip haşin görünümlü bir adama işaret ederek. "Üni-

formalar fena sayılmaz ama o, asıl gizli silahımız: Bir Savunma Hattı askeri; ülkümüze o kadar kısa süre önce katıldı ki Savunma Hattı liderlerinin, ortadan kaybolduğunu bile fark etmediğini umuyoruz."

Farad gergin bir şekilde odaya bakındı. Çok kısa bir zaman öncesine kadar düşmanı olan insanlarla dolu bir odada kendini rahatsız hissettiği belliydi. "İsyandan sonra dayanmaya çalıştım," dedi yavaşça, "ama yeni kanunlar... artık yapamayacağım. Çok ileri gittiler."

"Farad bir sürücüydü," diye devam etti Tovar, "ve daha geçtiğimiz günlerde Savunma Hattı'nın ciplerinden birini özgürlüğüne kavuşturduk, şu tesadüfe bak!" Kira'ya döndü. "Büyük ihtimalle, isyandan sonra sizi takip etmeye çalışanlardan biri. İyi durumda, arkasında kocaman bir resmi Savunma Hattı nişanı var ve Farad, sizi sınırdan geçirecek parolaları biliyor."

"Parolaları biliyordu," dedi duvarın dibindeki iri tip; kır saçlı, sakallı, yaşlı bir adamdı ama kolları son derece kaslıydı. "Parolaları değiştirmiş olabilirler – azıcık kafaları çalışıyorsa değiştirmiş olmalılar."

"Ama onlardan ayrıldığımı bilmiyorlar," dedi Farad. Sesi tizdi ve konuşurken çatlıyordu. "Yani, bilmiyorlardır, değil mi? Bu kadar çabuk haber almış olamazlar?"

"Bildikleri kadarıyla sen hâlâ keşif görevindesin," dedi Gianna. "Tabii ki keşif görevinde olman gerektiğini bilen biriyle karşılaşırsan kaç tane parolaları olduğunun bir önemi kalmayacak."

"Bu üniformalar içinde bile bizi tanıyacaklardır," dedi Jayden. "Hastaneye ulaştığımızda Kira ve Marcus'u tanıyacakları kesin – oradaki herkes onları biliyor."

"Ve onlar da hastaneyi biliyor," dedi Tovar. "Hiçbirimiz hastane hakkında onlar kadar bilgili değiliz. Plan şu: Ünlü grubunuz arabanın arkasında oturup dikkat çekmemeye çalışırken Farad arabayı kullanarak sizi sınırdan geçirecek. Riskli olduğunu kabul ediyorum ama eğer dikkatli olursanız başarabilirsiniz. Hastaneye kadar gidecek, oradan da bahsettiğiniz arka servis kapısına ulaşacaksınız."

"İsyan gecesinde kaçmak için kullandığımız kapıya," dedi Kira. "Oraya giden ve fark edilmemizi zorlaştıracak büyük bir rampa var – binanın çevresindeki muhafızlar orada olduğumuzu bilecek ve cipten inen veya cipe binen kişilere dikkat etmeyeceklerdir."

Tovar başıyla onayladı. "Alt katlardan geçerek doğumhaneye girin ve arkadaşınızı alın. İşin en zor kısmı bu."

"İşte, bu yüzden ben de sizinle geliyorum," dedi Gianna. "Bizi arkadaki koridorlardan geçirdiğin zaman kimse farkına varmadan doğumhaneye girip çıkabilirim – kimse beni tanımıyor ve bu üniforma sayesinde resmi görevde olduğumu düşünecekler."

"Resmi görevde olduğunu düşüneceklerini umuyorsun," dedi sakallı adam.

"Ciddi misin, Rowan?" dedi Tovar, "şimdi zamanı mı? Planın her aşamasını tartışmak zorunda mıyız?"

"Plan dediğiniz halt, 'bol şans ve şüpheli davranmayın' demekten ibaret," dedi sakallı adam. "Onları düşman bölgesinin kalbine gönderiyorsun. Elinde biraz daha işe yarar bir şeyler olacağını düşünmek isterdim."

"Gitmelerini bile istemiyorum," dedi Tovar ellerini havaya kaldırarak. "Bu şehre büyük ölçekli bir saldırı plan-

lamaya çalışıyorum ve mevcut zaman ve kaynaklar göz önünde bulundurulduğunda elimdekinin en iyisi bu."

Sakallı Rowan, Gianna'ya döndü. "'Onun elindekinin en iyisi' uğruna hayatını riske atmaya istekli misin?"

"Hayatımızı bunun uğruna riske atmayı kabul ediyoruz," dedi Kira ve şırıngayı havaya kaldırdı. "Bir ihtimalden bahsetmiyorum, gerçek tedavi şu anda ellerimin arasında – bir çocuğun hayatını kurtaracak o enjeksiyon. Bunu hayal edebiliyor musunuz? Bir hafta, bir ay, bir yıl boyunca yaşayacak canlı, nefes alan bir çocuk: Gülen, emekleyen, konuşmayı öğrenen bir çocuk." Sesi çatladı. "Bunun için şuracıkta ölebilirim."

Odaya sessizlik çöktü.

İlk konuşan Rowan oldu. "Riske değer olması, riskli bir planı haklı çıkarmaz."

"Bu plan işe yarayacak," dedi Tovar tutkulu bir tavırla. "Farad parolaları biliyor ve şehirdeki muhbirlerimiz hastanedeki muhafızların bitap halde olduğunu iletti. Onları içeri sokup Madison Sato'yu dışarı çıkarabiliriz. Onu doğudaki çiftliklere götürürüz, orada doğum yapabilir ve böylece bebek de yaşar."

"Tedavisi üçe böleceğim," dedi Kira. "Biri, Madison'un bebeği Arwen'de kullanılmak üzere savunma hattının arkasındaki Tovar'ın yanında kalacak. Arwen'in çoktan doğmuş olma ihtimaline karşı ikincisini yanımızda götüreceğiz; virüsün ne kadar ilerlediğine bağlı olarak enjeksiyonu orada yapmak zorunda kalabiliriz."

Tovar, Rowan'a işaret etti. "Üçüncüyü de sen alacaksın ve Flanders, Riverhead ya da Savunma Hattı'nın zayıf olduğu bölgelerden birine götüreceksin. Bulabildiğin

her yenidoğana enjekte etmeye çalış." Kira'nın ellerindeki şırıngaya baktı. "Tedavi, tek bir görevde riske atılamayacak kadar önemli."

Kira başıyla onayladı ama o sırada, kafasını kurcalayan başka bir soru vardı: *Acaba bende de o feromondan var mı? Gerçekten bir Parsiyel isem ben de RM'yi tedavi edebilir miyim?* Bunu düşünmek bir yana, ummaya bile cesaret edemiyordu – çok kolay olurdu ve o ana kadar hiçbir şey kolay olmamıştı. Şansını yakaladığım anda *-doğru ekipmanlara ulaşabildiğim takdirde- kendimi test etmeliyim.*

Gianna fısıldadı. "Buna çok fazla umut bağlıyoruz."

"Biliyorum," dedi Kira.

"Yani ekipler bunlar mı?" dedi Rowan, "Gianna, yeni çocuk ve iki sıhhiyesi."

"Ve biz," dedi Jayden. "Madison benim kız kardeşim."

Xochi başıyla onayladı. "Kira da benimki."

Sanki onlara bilerek ihanet ediyormuşçasına Kira'nın vicdanı sızladı. *Gerçekten ne olduğumu bilselerdi ne yaparlardı?*

Araba, Doğu Meadow'un üç kilometre kadar kuzeydoğusunda bozuldu. Gianna ve Farad aracın kaportasının altına girip küfürler savurup oraya buraya vurarak arabayı yeniden çalıştırmaya uğraştılar; Kira'yla Marcus ise dönemeçte oturup hastaneye ulaştıklarında izleyecekleri yolu planladılar: Nereye gideceklerdi, nasıl gideceklerdi ve Madison'u hemşirelerin arasından çıkarması için Gianna'ya öğretmeleri gereken tıbbi terimler nelerdi.

Kira şırıngayı kendi eşyaları arasında muhafaza ediyordu. Dikkatlice sardığı şırıngayı beline bağlamıştı. Güvende olduğundan emin olmak için arada bir eli şırıngaya gidiyordu. Farad yorgun bir halde yürüyerek yanlarına geldi ve elindeki yağ içinde kalmış siyah renkli metal parçayı Kira'nın hemen yanına attı.

Marcus parçaya baktı. "Bayat benzin mi?"

"Uzun süredir gördüğüm en temiz benzindi," dedi Farad. "Sorun ateşleyicide – çatlak değil, bükülmemiş ya da üzerinde hiçbir kalıntı yok. O sadece... eski." Kira ve Marcus'un yanına çöküverdi. "Yolunda gitmeyebilecek tüm diğer şeylerin yanında, asla başımıza böyle bir şeyin gelebileceğini sanmazdım."

"Ama bizi hâlâ içeri sokabilirsin, değil mi?" diye sordu Kira.

Farad başını iki yana sallayarak "Kendimden başkasını içeri sokamam," dedi. "Herkes tarafından tanınıyorsunuz ve gizlenmenize yarayacak cip olmadan planın işe yarayacağını düşünmüyorum. Ben içeri girebilsem bile tek başına şehre dönen biri, araçlı bir birlikten çok daha fazla merak uyandıracaktır. Sorgulanacağım kesin. Büyük olasılıkla gözaltına da alınırım. Her ne olursa olsun arkadaşınıza asla zamanında ulaşamayacağız. Onu oradan çıkaramam."

"Önümüzdeki seçeneklere bakalım," dedi Jayden. "Öylece vazgeçemeyiz ve geri dönmek için zamanımız yok."

"Başka bir Savunma Hattı devriyesi bulup ciplerini çalabiliriz," dedi Xochi.

"Gerçekçi seçeneklerden bahsediyordum."

"Çalışan diğer araçlardan birini almaya ne dersiniz?" diye sordu Gianna ama Farad başını iki yana salladı.

"Filoya ait araçlarla yol üstünde bulduğumuz bir araç arasındaki farkı anlayacaklardır," dedi. "Yeterince zamanımız ve ekipmanımız olsaydı, belki, ama Tovar'ın geniş ölçekli bir saldırı düzenlemesini istemiyorsak bunu şimdi yapmalıyız. Bize pek seçenek tanımadı."

"Yürüyerek geçmeliyiz," dedi Kira. "Daha önce hiç o kadar zor olmamıştı – sınırlarımız devriyeler tarafından kontrol edilemeyecek kadar geniş."

"Doğu Meadow daha önce hiç sıkıyönetime girmemişti," dedi Gianna. "İçeride muhbirlerimiz var ve sınırı kontrol etmesi için bir keşif kolu gönderdik. Çok sıkı korunuyor."

Kira gökyüzüne baktı ve saatin kaç olduğunu tahmin etmeye çalıştı – akşam olmak üzereydi. "Karanlık çökünce kimseye görünmeden sınırı geçmeye çalışacağız. Telsiziniz Savunma Hattı kanallarını da alıyor mu?"

"Tabii ki," dedi Gianna, "tıpkı onların telsizlerinin bizim kanalları aldığı gibi. Bu yüzden, önemli bilgiler şifrelenir."

"Ve ben de bunların tümünü bilmiyorum," dedi Farad.

"O zaman var olanla idare edeceğiz," dedi Kira ayağa kalkarken. "Haydi, sınırda zayıf bir nokta bulalım."

Güneye doğru yola devam ettiler. En sonunda, paslanmış bir sokak tabelası Walt Whitman Sokağı'nda olduklarını söyledi. Uzun bir alışveriş merkezini geçtikten birkaç saat sonra sık ağaçlıklar tarafından kuşatılmış bir parka ulaştılar. Sadece bir defaya mahsus olarak, Savunma Hattı askerlerinden oluşan bir grubun geniş bir otoparkın

diğer tarafında camları kırılmış yüksek bir ofis binasını incelediklerini gördüler. Askerler el sallayıp sesleri binaların arasında yankılanarak onlara seslenince Farad da onlara karşılık verdi. Askerler arkalarını dönüp işlerinin başına geçti. Kira, adamlar gözden kaybolana kadar istifini bozmadan yürümeye devam etti ama sonra aralarına olabildiğince mesafe koymak için grubu hızlandırdı. Şehrin doğu sınırına yaklaştıkça gördükleri sınır devriyelerinin sayısı da arttı. Güvenlik gittikçe artıyordu. Sonunda, yola arabalarla barikat kurulduğunu gördüler. Barikat, on bir yıldır yolda duran araçlardan arta kalanlardan oluşmuyordu. Araçlar kasten buraya getirilmiş ve üzerleri ahşap ve metal plakalarla kapatılmıştı. Kira alçak sesle bir şeyler mırıldanarak başını iki yana salladı.

"Şehrin çevresine barikat kurmuşlar."

Otuz Yedinci Bölüm

"Burası Gardiner Sokağı," dedi Jayden. "Çok yakınız." Duraksadı. "Sence duvar daha ne kadar devam ediyordur?"

"Barikatı başka bir yere değil de buraya kurmuş olmaları hiç mantıklı değil," dedi Gianna. "Bunun yerine bir gözlem kulesi kurup kavşağı koruyabilirlerdi."

"Her iki şekilde de," dedi Xochi, "barikatların arasından geçip içeri süzülmeliyiz. Duvar boyunca her noktaya adam yerleştirmiş olamazlar."

Diğerleri ona katıldı ve konutlarla dolu geniş bir mahallenin doğa tarafından ele geçirilmiş bahçelerinden geçerek ilerlemeye koyuldular. Kesişen yollar arasında kalan bir noktaya kadar ulaştılar ve Kira, japonsarmaşıklarıyla kaplanmış parmaklıklardan baktığında buradaki barikatın daha alçak olduğunu gördü – araçlar, güçlendirici plaklar veya sandıklar kullanılmadan tek bir sıra halinde dizilmişti. *Barikatı tamamlayacak zamanları olmamış.* Sanki bunu telafi etmek istercesine, sokağın diğer ucu geniş bir otoparkı olan bir alışveriş merkezine çıkıyordu – açık alandan, kavşaklardaki gözetleme ku-

lelerinden bakanlara görünmeden geçmeleri olanaksızdı.

"Lanet olasıca ada ve alışveriş merkezleri," dedi Kira. "Bu adadaki her şey ağaçlarla kaplanmış vaziyette – nasıl oldu da böylesine açık bir arazi bulabildiler?"

"Biraz çalı var," dedi Xochi, "ama karşıya geçene dek hepimizi gizlemeye yetecek kadar değil."

"Şuraya bakın," dedi Gianna güneye işaret ederek. "Bir sonraki asker grubu en az iki blok ötede. Askerlerle aramızdaki mesafe aslında epeyce uzun – hava kararddığında şansımız artacak."

Kira güneye ve sonra yeniden kuzeye bakarak mesafeyi ölçmeye çalıştı. "Telsizi açın ve oradaki kontrol noktasının kullandığı kanalı bulmaya çalışın."

Gianna aktif frekansı bulmaya uğraşarak düğmeyi döndürmeye başladı: *Tık*, bekle, tık, bekle, tık, bekle. Ne zaman sesler duysa duruyor, sokak adlarını dinliyordu. Gardiner Sokağı'ndan bahseden bir adamın sesini duyduklarında Kira rahatladı.

"Bu biziz," dedi Kira parmaklarıyla duvara vurarak. "Üç kanalı da izlemeye devam edin; bir gözcü seçecek, gizlenecek ve karanlığın çökmesini bekleyeceğiz." Parmaklıktan dışarı bakarak iki gözcü kulesiyle aralarındaki mesafeyi tahmin etmeye çalıştı. *Eğer dikkatli olursak gece çöktüğünde bizi görmeyeceklerdir.*

Kira, geçen her saatte midesinin bir kere daha düğümlendiğini hissetti. *Neyim ben? Neden buradayım – ve beni buraya kim bıraktı? Pusucu feromonuna sahip miyim? Yoksa daha berbat durumda olabilir miyim?* Zihninde çaresizce yanıtlarını aradığı binlerce düşünce dönüp dolaşıyordu. Kendini onları unutmaya, önündeki işe odak-

lanmaya zorladı ama bu daha da kötüydü: Madison'u ve Arwen'i düşündüğünde doğrudan hastaneye koşmamak için tüm iradesini kullanmak zorunda kalıyordu. Elini, belindeki şırıngaya götürdü ve kendini sabırlı olmaya zorladı.

Sonunda karanlık çöktüğünde Farad, parmaklıktaki çıtalardan bazılarını söktü ve japonsarmaşıklarının arasından küçük bir delik açtı. Eşyalarını yüklendiler ve deliğin ağzında ince bir çizgi halinde sıralandılar: Farad, Xochi, Jayden, Gianna, Kira ve Marcus. Kira tüfeğini kavradı ve derin, yavaş bir soluk aldı.

"Telsizi kapatmayın," dedi Kira, "ama sesini olabildiğince kısın. Savunma Hattı sınırı geçtiğimizi fark ederse bunu bilmek istiyorum."

Gianna zayıf bir şekilde gülümsedi. "Çoktan yaptım bile."

"O zaman, gidiyoruz," dedi Kira. "Başınızı kaldırmayın, sessiz olun ama bizi fark ederlerse canınızı kurtarmak için koşun."

Farad ayak parmaklarının uçlarında zıplıyordu. "Hazııırr... ve... şimdi!" Göğsünün üzerine yatıp delikten süzüldü ve otların arasından sessizce geçerek, arabalardan yapılmış derme çatma duvara doğru koşmaya başladı. Kargaşa çıkarmamaya çalışarak diğerleri onu takip etti. Uzun birkaç saniye boyunca süren sessizliğin ardından telsizden çığlıklar, bağırışlar ve statik sesleri yükseldi.

"Orada! Orada! 23'ün güneyinde!"

Kira'nın elinin en fazla on santim yakınından geçen kurşun asfalta saplandı.

"Gizlilik buraya kadarmış," dedi, "koşun." Ayağa fır-

ladılar ve araba duvarının üzerinden sıçrayarak sokağın diğer tarafına doğru koştular; Kira, destek almak için sağ elini arabalardan birinin metal kaportasına koyunca gün boyunca güneşten ısınan metal cildini haşladı ama yine de arabanın üstüne zıplayıp iki hızlı adımda diğer tarafa geçti. Telsizden ikaz sesleri duyuluyordu. O sırada boşlukta yankılanan silah seslerini duydu – ilki telsizden gelmişti, ikincisi ise telsizden uyarılar yükseldiği sırada arazide yankılandı. Farad artık karşıya geçmiş, alışveriş merkezinde gördüğü boşluğa doğru otopark boyunca hızla koşuyordu. O anda Gianna bir taş parçası gibi yere yığıldı. Üzerindeki havada bir toz bulutu asılı kalmıştı.

"Hayır!" diye bağırdı Kira. Gianna'yı o kadar yakından takip ediyordu ki kadının bedenine takıldı ve parçalanmış asfalta devrildi. Kendini toparlayıp ayağa kalkmaya çalıştı. Gianna'ya yardım etmek için döndü ama Marcus yanından geçerken onu kolundan yakalayıp ayağa kaldırdı ve kendisiyle birlikte sürükledi.

"Devam et!"

"Ona yardım etmeliyiz."

"O öldü, devam et!"

Kira kolunu bükerek Marcus'un ellerinden kurtuldu ve arkasına döndüğü anda bir kurşunun tehlikeli olabilecek kadar yakın bir mesafede yere saplandığını duydu. Gianna kan birikintisinin ortasında yüzükoyun yatıyordu. *Beni affet,* diye fısıldadı Kira ve kıza değil, telsize uzandı. *Bu arkada bırakılamayacak kadar önemli.*

Kira bedeninin bir darbeyle büküldüğünü hissetti ama dengesini koruyup Marcus'a ve diğerlerine doğru koşmaya devam etti. *Neremden vuruldum?* Hem koşuyor hem

de acının nereden geldiğini hissetmeye çalışarak uzuvlarını yokluyordu. Çok fazla adrenalin salgılıyorum, dedi kafasının içindeki bilimkadını. Tuhaf bir biçimde sakin ve analitik düşünüyordu. *Kurşunu hissedemeden kan kaybından öleceksin.* Ara sokaklardan birine sığındı ve Marcus arkasından ona küfürler savururken koşmaya devam etti.

"Kendini öldürmeye mi çalışıyorsun?"

"Çeneni kapat ve koş," dedi Xochi onları paslanmış bir menteşenin güçlükle yerinde tuttuğu kırık bir kapıdan geçirirken. Kapının diğer tarafında sık otlarla kaplanmış bir bahçe vardı. Otların arasından kendilerine yol açarak boyaları çoktan dökülmüş, çürümekte olan bir evin paramparça haldeki kapısından girdiler. Şehrin sınırına böylesine yakın evlerde kimse yaşamadığından kendilerini bir iskeletin oturma odasında buldular. Jayden kapıyı korumak için tüfeğiyle arkasını döndü.

"Vuruldum," dedi Kira telsizi elinden bırakıp kanamanın nerede olduğunu görmek için kendini yoklarken. Farad telsizi aldı, düğmeye bastı ve bağırarak telsize konuşmaya başladı: "Kontrol Noktası 23, Devriye 40 konuşuyor, buradayız ama Ses üyeleri evlere doğru gelmedi, tekrarlıyorum evlere doğru gelmedi. Onları görüyor musunuz? Tamam."

Telsiz, "Olumsuz, 40," diye ciyakladı. "Hâlâ arıyoruz. Tamam."

"Anlaşıldı, biz de aramaya devam edeceğiz. Tamam." Telsizi kapattı ve Kira'ya fırlattı. "Bu lanet olasıca şey için hayatını riske attığına göre ondan faydalanabileceğimizi düşündüm."

"Devriye 40 nedir?" diye sordu Xochi.

"Onlar, kuzey tarafında konuşlanır," dedi Farad, "ve farklı bir telsiz kanalı kullanırlar. Bu bize onlar durumu fark etmeden önce on dakika kazandırır. Şimdi, gerçek bir devriye bizi bulmadan önce bu evden çıkmalıyız."

Adam daha sözlerini tamamlamadan arka bahçeden yükselen ayak seslerini ve konuşmaları duydular. Jayden silahını kavradı ve yıkılmak üzere olan duvarın arkasına çömelmek için arka kapıya koştu.

"Long Island Savunma Hattı konuşuyor," diye bağırdı Jayden diğerlerine bakıp silahlarını almalarını işaret ederken. "Silahlarınızı bırakıp derhal teslim olun."

Kısa bir duraklama oldu ve Jayden başını kaldırmadan dinledi. Bir dakika kadar sonra biri bağırarak cevap verdi: "Devriye 40, siz misiniz?"

Jayden şeytani bir edayla sırıttı. "Evet, siz Kontrol Noktası 23 müsünüz?"

Kira dışarıdaki adamların küfrettiğini duydu. "Sakın onları kaybettiğimizi söyleme!"

Farad üniformasının şapkasını taktı ve dikkatli bir şekilde arka kapıdan çıktı. Kira, dökülmekte olan duvardaki küçücük bir açıklıktan olanları izliyordu. "Bütün alanı kontrol ettik," dedi, "hiç kimseyle karşılaşmadık."

"Ne demek 'hiç kimseyle karşılaşmadık'?" diye sordu asker, "onları bu sokağa kadar takip ettik."

"Adamlarım buradaki evlerin yarısına dağıldı," dedi Farad etrafına işaret ederek, "ve hiçbiri bir şey görmedi."

"Sizi geçmelerine nasıl izin verirsiniz!"

"Beni dinle, asker," dedi Farad, "sınırı geçmelerine izin veren sizlersiniz – biz ise sizin pisliğinizi temizleme-

ye çalışıyoruz. Şimdi etrafa dağılın. Biz buradaki evleri kontrol edeceğiz, siz de şuradakilere bakın ve sokağı koruması için arkanızda birini bırakmayı unutmayın. İhtiyacımız olan en son şey, bunlardan birkaçının daha sınırdan geçmesi."

Diğer askerler biraz mırıldandılar ve Kira, adamların hızlı adımlarla bir sonraki eve geçtiklerini duydu. Farad yeniden eve girip rahat bir nefes aldı. "Haydi, buradan çıkalım."

"Bunun işe yaradığına inanamıyorum," dedi Xochi.

"Uzun süre işe yaramayacak," dedi Jayden. "Er ya da geç Gianna'nın üzerini arayacaklar ve Savunma Hattı üniforması giydiğini görecekler. Ortadan kaybolmak için yaklaşık altmış saniyemiz var."

Evin ön tarafına geçip bahçeden bahçeye atlayarak Doğu Meadow'un içlerine doğru ilerleyip gizlice sınırı geçtikleri yerden olabildiğince uzaklaşmaya çalıştılar. İlerledikçe şehir kalabalıklaştı, evler bakımlı bir hal aldı ve sonunda Kira, kırılmamış bir pencerenin yansımasını gördü. *Evdeyim.* Her ne kadar şehir onlara tanıdık görünse de bir şeyler yolunda gitmiyordu; evler doluydu ama kapıların tümü kapatılmış, perdeler çekilmiş ve hatta, pencerelerin çoğu ahşap plakalarla örtülmüştü. Bunun gibi güzel bir yaz gecesinde ve özellikle günbatımından sonra sokaklar konuşan, sohbet eden, eğlenen insanlarla dolu olurdu ama o anda sokaktaki az sayıdaki kişi, bir an önce içeri girmeye hevesli bir şekilde hızla yürüyor ve diğerleriyle göz göze gelmekten kaçmıyordu. Savunma Hattı askerleri ve Mkele'nin özel güvenlikleri düzenli aralıklarla şehirde devriye geziyordu. Kira, şüphe uyandıran korku

içindeki insanlardan birinin sokakta durdurulup sorgulandığına tanık oldu. *Bizi arıyorlar,* diye düşündü, *ama yanlış insanları cezalandırıyorlar.*

Paralı Yol'a ulaşıp kelimenin tam anlamıyla bir kaleye dönen hastanenin karşısındaki viraneye benzer mağazalardan birine sığındılar. Kapılarda muhafızlar vardı ama daha önemlisi, hastanenin çevresindeki bölge sıra sıra muhafızlarla doluydu. Kullanmayı planladıkları arka kapı, büyük olasılıkla hâlâ kullanılabilir haldeydi ama Savunma Hattı'na ait bir cip olmadıktan sonra Madison'la oradan çıkmak bir yana, başlarına bir şey gelmeden kapıya bile ulaşamazlardı.

"Bu çok ilginç olacak," dedi Xochi.

"Hadi be!" dedi Jayden. Farad belli belirsiz başını iki yana salladı.

"Kötü haber," dedi Marcus ve telsize işaret etti. Onun etrafında toplandıklarında Kira, statikle dolu bir sesin acil durum uyarısında bulunduğunu duydu: "...Tekrarlıyorum, Ses üyelerinin üzerinde Savunma Hattı üniformaları var. Çoktan şehre girdiler ve çok daha fazlası onları takip ediyor olabilir. Karşılaştığınız herkesin kimliğini kontrol edin, kod protokolü Sigma." Mesaj tekrarlandı ve Marcus başını iki yana salladı. "Her şey gittikçe daha iyi bir hal alıyor."

Viraneye dönmüş binada gergin bir şekilde volta atarken "Kod protokolü Sigma'yı bilmiyorum," dedi Farad. "Biraz bilgim olabilir ama yeterli değil. Artık kimseyi geçemeyeceğiz."

Kira içeri girmesine yardımcı olacak bir yol bulmaya çalışarak hastaneye baktı. *O binadaki herkes tarafından*

tanınan bir surata sahip aranan bir suçluyum. İçeri ancak ellerim kelepçeli bir halde girebilirim. Başını iki yana sallayıp kendini detaylı bir şekilde düşünmeye zorladı. *Ben tüm zorluklardan çok daha güçlüyüm*, diye düşündü. *Karşılaştığım zorluklardan faydalanabilirim; onların beni istediğim amaca ulaştırmasını sağlayabilirim. "Asla olmaz," deme. "Bunu nasıl lehime çevirebilirim?" diye düşün.* Binayı daha ayrıntılı bir şekilde inceledi, gördüğü muhafızları saydı, göremediklerinin sayısını ve nerede konuşlandıklarını tahmin edebilmek için içerideki koridorları zihninde canlandırmaya çalıştı. Pencereleri sayarak en iyi giriş noktalarının yerlerini belirledi ama her birinin araçlarla, metal ve ahşap plakalarla kapatıldığını görünce umutsuzluğa düştü. Çok iyi korunuyor. Her şeyi düşünmüşler – yapabileceğimiz tüm planları öngörmüşler.

Başını kaldırıp hastanenin çevresinde eşi benzeri olmayan bir görüş açısına sahip çatıdaki keskin nişancılara baktı. *Parsiyel ya da insan olmam önemli değil. Ne kadar hızlı koşarsam koşayım beni vurabilirler...*

Gözleri pencerelerden birindeki ışığa takılınca duraksadı. *Işık dördüncü kattan geliyor – o kat sadece Senatörler tarafından kullanılıyor. Yoksa şu anda toplantıdalar mı? Bir şekilde bana yardım etmelerini sağlayabilir miyim?*

"İçeri girsek bile," dedi Jayden, "tekrar çıkabilir miyiz, bilmiyorum – kesinlikle Madison'u oradan çıkaramayız. Yataktan kalmasına bile izin vermiyorlarsa hastaneden çıkmasına asla müsaade etmeyeceklerdir ve onu saklayabileceğimiz bir cipimiz de yok."

"Nasıl da moral veriyorsun," dedi Marcus. Ayağa kalk-

tı. "Bu harika – hastaneye giremiyoruz, dışarı çıkamıyoruz ve büyük ihtimalle, Doğu Meadow'dan bile çıkamayacağız. Üniformalarımızın artık bize bir faydası yok – kelimenin tam anlamıyla çaresiz durumdayız."

"Bu doğru değil," dedi Kira yeniden hastaneye bakarak. "Ben elinizdeyim."

"Mutluluktan zıplamadığım için beni affeder misin?" dedi Farad.

"Şu ışığı görüyor musunuz?" diye sordu Kira üst kattaki ışığa işaret ederek. "Senato orada ve onlara, koca dünyada en çok istedikleri şeyi götüreceksiniz: Beni."

"Hayır, götürmeyeceğiz," dedi Marcus hiddetle. Diğerleri de tıpkı bir yankı gibi onun sözlerini tekrarladı.

"Evet, götüreceksiniz," dedi Kira. "Planımız altüst oldu, Madison'u dışarı çıkaramıyoruz ama hâlâ iğneyi yapabiliriz – eğer içeri girebilirsek. Bunu yaparken bana ihtiyacınız yok ve bunun uğruna hayatımı vereceğimi söylerken ciddiydim. Arwen yaşarsa Senato'nun bana ne yapacağı umurumda olmaz."

"Seni ele vermeyeceğiz," dedi Xochi.

"Evet, vereceksiniz," dedi Kira. "Şapkalarınızı takacak, kapıya doğru hızla yürüyecek ve beni sınırı gizlice geçmeye çalışırken yakaladığınızı söyleyeceksiniz. Telsizini dinleyecek kadar kafası çalışan her asker, gün boyunca insanların sınırı geçmeye çalıştığını bileceğinden bundan daha inandırıcı bir hikâye uydurmamız mümkün değil. Kimliğinizi görmeyi bile istemeyecekler çünkü neden Ses casusları kendi aralarından birini ele versin ki?"

"Güzel soru," dedi Xochi, "neden verelim? Bu bize hiçbir şey kazandırmayacak."

"Sizi hastaneye sokacak," dedi Kira. "Beni içerideki muhafızlara verin. Onlar beni Senato'ya çıkarırken siz de doğumhaneye gidersiniz."

"Seni onlara teslim etmek zorunda değiliz," dedi Marcus, "hastaneye girdikten sonra... kaçmayı deneyebiliriz."

"Ve binadaki tüm alarmları çalıştırırsınız," dedi Kira. "Beni onlara teslim ederseniz huzur içinde çalışabilirsiniz." Marcus'un elini tuttu. "Bu tedavi işe yararsa insanlığın bir geleceği olacak demektir: Hayatımız boyunca istediğimiz tek şey buydu."

Konuşurken Marcus'un sesi çatladı. "Geleceğimin seninle olmasını istemiştim."

"Beni hemen öldürmeyebilirler," dedi Kira zayıfça gülümseyerek. "Belki de şansımız yaver gider."

Marcus yaşlı gözlerle güldü. "Evet, zaten şu ana kadar da şansımız acayip yaver gitti."

"Onlara önceden haber vermemiz gerekiyor," dedi Farad telsize uzanırken. "Tıpkı kontrol noktasında yaptığımız gibi. Bizi görmeden önce bizden haber alırlarsa şansımız artar."

"Aynı oyunu iki defa oynayamayız," dedi Jayden. "Dışarıda tam olarak kaç devriyenin olduğunu ve görev yerlerini bilen birileri kanalı dinliyor olabilir. Yalan söylediğimizi anlamaları uzun sürmeyecek."

"Önceden haber vermeden öylece ortaya çıkamayız," dedi Farad, "ne kadar şüpheli görüneceğimizi düşünsene."

Xochi silahını çekti, emniyetini kapattı ve nişan alıp telsizi tam ortasından vurdu; Kira ve diğerleri irkilerek geriye sıçradı. "Sorun çözüldü," dedi Xochi silahını ye-

niden kılıfına sokarken. "Şeytani terörist Kira Walker, arbede sırasında telsizimize ateş etti. Şimdi: Kira dünyadaki en yakın arkadaşım ama haklı. Planı sayesinde çabucak hastaneye girebiliriz. Haydi, silahlarını alın da şu işi bitirelim."

Kira silahlarını ve diğer eşyalarını bırakıp neredeyse üzerindeki her teçhizatı çıkardı; gruptaki erkekler verilen karara boyun eğerek ona yardım etmeye başladılar. Marcus pek mutlu değildi ama onu durdurmaya çalıştığı da yoktu. Kira'nın üzerindeki son eşya, eski tişörtlerle sıkıca sarılıp giysilerinin içindeki kemere tutturulmuş olan şırıngaydı. Şırıngayı çıkardı, bir anlığına elinde tuttu ve Marcus'a verdi.

"Buna dikkat et," diye fısıldadı.

"Bunu yapmanı istemiyorum."

"Ben de istemiyorum," dedi Kira, "ama yapılması gerekiyor."

Marcus tek kelime etmeden Kira'nın gözlerinin içine baktı, sonra kemeri alıp tişörtünün içine taktı. Giysilerinin şırıngayı örttüğünden emin olduktan sonra yüzüne biraz toprak sürüp hastanedeki hemşirelerin onu tanımaması için görünüşünü değiştirmeyi denedi. *Denedi.* Jayden ve Xochi de aynısını yapınca Kira bunun yeterli olduğunu umdu. *Herkesin bana baktığından emin olmalıyım.*

Otuz Sekizinci Bölüm

Kira, hastaneye doğru götürülürken çığlıklar atarak ellerinden kurtulmaya çalıştı. "Beni serbest bırakmak zorundasınız! Size yardım etmeye çalışıyorum, sizi ahmaklar, bunu göremiyor musunuz?" Kimseye görünmeden hareket etmesi gereken anlar çok geride kalmıştı: Kimsenin arkadaşlarına dikkatli bir şekilde bakmaması için artık olabildiğince göze batmalıydı. Kolunu Farad'ın elinden kurtardı ve elinden geldiğince gerçekçi görünmeye çalışarak Jayden'a vurmayı denedi. Jayden da Kira'nın başının yanma vurup onu tamamen hareketsiz bırakacak biçimde kolunu arkasından bükerek aynı şekilde karşılık verdi. "Oof," diye homurdandı Kira, "iyi hareketti."

"Çeneni kapat, seni lanet olasıca terörist." Kira'yı sürükleyip Farad'a küfretti. "Tutukluları böyle mi tutuyorsun, seni çömez. Bir daha elinden kaçmasına izin verme."

"Sanırım kolumu kırıyorsun," dedi Kira.

En yakındaki asker grubunun duyması için sesini yükselterek "Güzel," diye bağırdı Xochi. Grup onlara seslendi

ama daha fazla ileri gitmelerine izin vermeden Xochi araya girdi. "Onu yakaladık!" dedi parçalanmış telsizi sanki bir ödül gibi havada sallayarak. "Acele edin, Senato'ya giden yolu açın – hiçbir sivilin kendi başına bir şeyler yapmaya kalkışacak kadar yaklaşmasını istemiyorum."

Diğer gruptaki çavuş tereddüt etti. "Elinizdeki kim?"

"Kira Walker," dedi Xochi, "hem de canlı – sınırı geçmeye çalışan gruptaydı. Gelin de kendi gözlerinizle görün." Vakur bir tavırla adamlara bakan Kira'ya işaret etti.

"Lanet olsun," dedi çavuş. Yaklaşıp Kira'yı yakından inceledi. Kira adamı tanımamasına rağmen çavuş başıyla onayladı. "Kesinlikle o." Bir anlığına duraksadı ve Kira'nın suratına tükürdü. "En yakın arkadaşım Ses tarafından öldürüldü, seni kaltak."

Marcus adamı durdurmak için hızla araya girdi. "Sakin ol, asker. Karşındaki bir köpek değil, bir tutuklu."

"Ama bir hastaneye saldırdı," dedi asker, "neden onu savunuyorsun?"

"Onu Senato'ya götürüyoruz," dedi Marcus, "onu nasıl cezalandıracaklarına biz değil, onlar karar verecek. Şimdi, onu duydunuz – yolu açın!"

Diğer birlik Marcus'a öfke dolu bir bakış atınca Kira kimlik sormamaları için dua ederken nefesini tuttu. Olabildiğince tehlikeli görünmeye çalışarak Jayden'ın kavalkemiğine bir tekme savurdu. Jayden küfredip Kira'nın kolunu bir kere daha çevirdi – o kadar acı verici bir hareketti ki Kira'nın rol yapmasına gerek kalmadı ve sonunda gösteri bitti.

"Haydi, onu yukarı çıkaralım," dedi çavuş ve kalaba-

lık asker grubu içinde yol açarak hastaneye kadar onlara eşlik etti.

"Şimdi gerçekten tehlikeli bölgeye giriyoruz," diye mırıldandı Jayden. "Bu adamlardan bazılarıyla çalıştım."

"Ben de," dedi Marcus silahını toplanan kalabalığın üzerinde gezdirirken. Belli belirsiz soluna doğru işaret etti. "Örneğin, şuradakiyle."

"O zaman, sağa döneceğiz," dedi Jayden ve hafifçe o taraftan uzaklaştı.

Yanımdakilere değil, bana bakmaları gerekiyor, diye düşündü Kira ve tek kişilik bir gösteriye daha kalkıştı. "Senato size yalan söylüyor! Parsiyel'i buraya getiren onlardı ve onun üzerinde çalışıp tedaviyi bulmamı istediler! RM'nin tedavisini buldum ve Senato tedaviyi ortadan kaldırmaya çalıştı! Çocuklarınız ölmek zorunda değil!" İşe yarıyordu: Onu izleyen insanların sayısı gittikçe artıyordu. Herkesin gözleri onun üzerindeydi. Neredeyse ön kapıya varmışlardı. *Sadece birkaç adım daha,* diye düşündü Kira, *sadece birkaç adım daha.*

Onlara eşlik eden asker kapıya bakarak durdu ve ardından Kira'ya döndü. Gözlerinde karanlık ama net bir ifade vardı. "Gerçekten RM'nin tedavisini buldun mu?"

Kira ne düşünmesi gerektiğini bilmeden şaşkınlık içinde duraksadı. Adam sadece merak mı etmişti? Gerçekten önemsiyor muydu? Soru, onu soran kişi hakkında hiçbir fikri olmadığından yorumlamaya cesaret edemediği yan anlamlarla, küçük ipuçlarıyla, mesajlarla ve işaretlerle dolu gibi görünüyordu. Kira'nın tarafında mıydı? Senato'yu mu destekliyordu? Bakışlarını ondan hastanenin lobisine kaydırdı; arkadaşlarının içeri girmesi, sağa

dönmesi ve koridoru takip etmesi gerekiyordu. Arwen'i kurtarabilirlerdi. Bunu yapabilirlerdi.

Ama asıl güç insanların elindedir, diye düşündü Tovar'la yaptığı konuşmayı hatırlayarak. *Ulaşmaya çalıştığımız insanlar bunlar. Bizi destekleyecek ya da Senato'ya sadık kalacak insanlar. Kaç tanesi Jayden gibi, Farad gibi isyan etmeyi istiyor ama o son hamleyi bekliyor olabilirdi ki?*

O son hamleyi şu anda yapabilir miyim?

Askere döndü ve doğrudan gözlerinin içine baktı. "Evet, buldum," dedi. "RM'nin tedavisini buldum. Ama Senato, size tedaviyi vermek yerine beni öldürmeyi tercih ediyor."

Asker, Kira'ya doğru eğilerek "Tedaviyi bana ver," diye fısıldadı. "Onu kullanabilirim – seni kurtaramam ama tedaviyi kullanıp çocukları kurtarabilirim."

Doğruyu mu söylüyordu? Yoksa blöf mü yapıyordu? Onu oyuna getirmeye çalışıyor olabilir miydi? Marcus'un ve grubun geri kalanının kim olduğunu ortaya çıkarmadan tedaviyi ona vermesi mümkün değildi ama ya verebilseydi – o zaman ne olacaktı? Kalabalıkta kaç kişi ona saldıracak ve kaç kişi onun safında yer alacaktı? Ona kimler inanacaktı? Doğumhaneye girmesine izin verecek kadar ona inanacaklar mıydı? Bir askerin yardım etmeye söz vermesi yeterli değildi – onu orada görmeliydi. Yoksa bunu göze alamazdı.

Adamın gözlerinde bir işaret, onu anladığına dair bir iz görmeyi umut ederek hafifçe fısıldadı. "Biraz kahraman olamazsın."

"Kimlik kontrolü," dedi askerlerden biri diğerine.

Adam onlara doğru bir adım attığı anda Kira'nın kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. "Herkesin, hatta askerlerin bile kimliğini görmeliyiz. Ve tam olarak kim olduğunuzu öğrenmeden hastaneye girmenize izin vermeyeceğim."

Askerlerden oluşan kalabalık konuşulanları duymaya çalışırken nefesini tuttu. Kira, arka plandaki askerlerin silahlarına uzanıp ağırlıklarını bir ayaklarından diğerine verdiklerini ve silahlı çatışmaya hazırlandıklarını görebiliyordu. *Kime güveneceğimi bilmiyorum*, diye düşündü çılgınca. İnsanlar ateş etmeye başlarsa kimden saklanacağımı, kime nişan alacağımı bilmiyorum. Hiçbir şey bilmiyorum. Bu askerin ne istediğinden bile bihaberim. Jayden boştaki eliyle uzanıp tabancasının kılıfını açarak silahını çekmeye hazırlandı. Önündeki asker de aynısını yaptı...

...ve yana dönüp silahı Kira'nın parmaklarından sadece birkaç santim öteye koydu.

"Hey Woolf," diye seslendi kimliklerini görmek isteyen askere. "Yanında kelepçe var mı? Kalabalıkta bir sürü sempatizan var ve onu yukarı çıkarmadan önce ellerinin kelepçelendiğinden emin olmak istiyorum."

Bir sürü sempatizan, diye düşündü Kira önündeki silaha bakarken. *Bu benim için bir mesaj olabilir – diğer askerin kimliklerini görmek istediğini duymazdan geliyor ve bana bir tabanca uzatıyor. Bizim tarafımızda olmalı. Ama ne yaptığını sanıyor ki? Bizim için savaşmak istiyorsa neden kendisi savaşmıyor? Benden ne yapmamı bekliyor?* Askerler verilecek kararı beklerken olan biteni dikkatli bir şekilde izliyorlardı. *Kimler bizimle? Ne yapmam gerekiyor?* Önünde dikilen askere baktı ve bahanelerinin hız-

la tükendiğini hissetti. *Bana bir seçim şansı veriyor*, diye düşündü. *Henüz savaşmıyor çünkü ciddi olup olmadığımı görmek istiyor – hayatımı bunun için riske atıp atmayacağımı bilmeyi arzu ediyor. Burada başlatacağımız her şey kanlı olacak. Çoğumuz öleceğiz.*

İlk hamleyi yapmamı bekliyor.

"Kimliklerinizi görmek istediğimi söylemiştim," dedi diğer asker onlara yaklaşarak. Tüfeği çoktan elindeydi; yeterince şüphelenirse onları sadece birkaç saniye içinde öldürebilirdi. Kira kararını verdi ve aniden sola baktı. Bakışları Farad'ı geçip kalabalığa yöneldi. Asker, Kira'nın bakışlarını takip etti. Kira onu beklemekte olan tabancayı tek bir hareketle alıp çevirdi, emniyeti kapattı ve onlardan şüphelenen askerin kafasına ateş etti. Adam patates çuvalı gibi yere serildiği anda Kira tüm gücüyle bağırdı.

"Geleceğiniz için savaşın!"

Kalabalık bir anda çığlıklara boğuldu. Kira başını eğdi ama Marcus onu sert bir şekilde yere çekti. "Orada vurulacaksın!"

"Nereye gidersem gideyim vurulacağım!" diye bağırdı Kira ve hastanenin kapılarına doğru döndü. Ona silahını veren asker vurulmuştu. Kira kurşunun geldiği yeri gözleriyle takip ederek askeri vuran adama ateş etti. Kapının önünde alan boşalmaya başlamıştı. Kira ayağa fırlayıp Marcus'u da yanında sürükleyerek ön kapılara doğru hamle etti; Jayden ve Xochi hemen arkalarındaydı. Binaya girdikleri anda Kira, koridorda yankılanan tabanca seslerini duydu ve danışma masasının arkasına saklandı.

"Bu kontrplak," dedi Jayden, "tek bir kurşunu bile durdurmaz."

"Ve dışarıdaki kalabalığın tümü bizim tarafımızda değil," dedi Xochi. "Dışarıda devrim olurken yerde yatmaktan pek hoşlanmıyorum. Bir stratejiye ihtiyacımız var."

Jayden acımasızca güldü. "Saldır ve olabileceklerin en iyisini umut et."

"Umut bir strateji değildir," dedi Kira.

"A Planı olmadığı kesin," dedi Jayden, "ve B Planı da olmamalı ama tüm C Planları umut üzerine kurulur."

Kira başıyla onayladı ve Farad'ın pompalı tüfeğini aldı. "O zaman sizi koruyacağım – iyi bir atıcı sizi şuradaki nişancılardan kurtarabilir." Bir an olsun düşünmeden ayağa fırladı ve pompalı tüfeğiyle koridorun aşağısına doğru ateş etmeye koyuldu. Uzun namlulu, her defasında tek atış yapan ve yakın mesafede etkisiz bir silah kullanıyordu ama tıpkı o anda olduğu gibi, çok da yakın olmayan mesafelerde öylesine etkili bir saçma yağmuruna neden oluyordu ki askerler saklanacak yer aramaya başlamışlardı. Jayden elinde tüfeğiyle bir anda Kira'nın yanında belirdi. Etrafı dikkatli ve hızlı bir şekilde inceliyor, ne zaman bir düşman askeri başını ya da silahını uzatsa hedefe nişan alıp ateş ediyordu. Bu sırada, Marcus ve diğerleri ilerlemeye devam ettiler. Bir yandan da Kira'nın ateş hattından uzak durmaya çalışıyorlardı. Kira'nın şarjöründen kurşununun bittiğini gösteren bir ses geldiğinde Xochi'ye seslendi. Kız kapının girişinde pozisyon alıp ateş etmeye koyuldu. Kira ve Jayden diğerlerine katılmak için koştu ve Kira, kendini odadaki Marcus'un yanına attı.

"Sen iyi misin?" diye sordu Kira.

"Her zamanki gibi, her zamanki gibi," dedi duvarları ve zemini sarsan kulakları sağır edici patlamalar karşısında dişlerini sıkarak. "Ya sen?"

Kira başıyla onayladı. "Tedavi sağlam mı?" Marcus'un göğsüne uzanıp onunla aynı anda şıringaya dokundu. Şıringa sağlamdı ve etrafına sardıkları tişörtler de hâlâ kuruydu; hiçbir şey kırılmamış veya akmamıştı. Bir anlığını elini adamın göğsünden ayırmadan Marcus'un gözlerine baktı.

"Üzgünüm," dedi hafifçe. Xochi bir çığlık atıp silahına yeni bir şarjör takmak için eğilirken Farad ateş etmeye başladı.

"Ne? Bunun için mi?" diye sordu Marcus etrafına işaret ederek. "Bu konuda endişelenme – böyle şeyler hep olur."

"Huzur içinde yaşamak istemiştin," dedi Kira pompalı tüfeğini mermi kovanlarıyla doldururken. "Tek istediğin buydu, birlikte olmamızı istiyordun. Ben de öyle olsun istedim ama..."

"Biliyorum," dedi Marcus. Sesindeki şakacı hava yok olmuştu. "Ben her şeyin aynı kalmasını istedim ama sen dünyanın daha iyi bir yere dönüşebileceğini biliyordun. Ve haklıydın. Dünya daha iyi bir yer olacak. Ama önce... her zamankinden daha da beter bir hal alacak. Sanırım bunu biliyordum ve bundan korkuyordum."

Arkalarındaki Farad'dan bir homurtu yükseldi; çığlık değil, genizden gelen yumuşak bir inlemeydi ve bedeni yere yığıldı. Xochi çığlık atınca Kira gördükleri karşısında bembeyaz kesildi ve onu sürükleyerek ateş hattından çıkardı. Marcus nabzını kontrol etmek için adamın boynuna uzandı, nefes alış verişlerini dinlemek için eğildi

ama etrafta çok fazla kan vardı – hâlâ hayatta olması mümkün değildi. Marcus, Kira'nın korkularını haklı çıkararak başını iki yana salladı.

"Öldü."

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Jayden. Artık kimse ateş etmediğinden koridorlar nispeten sessizdi ama uzaktan belli belirsiz sesler geliyordu: Boğuk çığlıklar, dışarıdan gelen tabanca sesleri, hastanede çaresiz bir şekilde kısılıp kalan hastaların feryatları, ateşleri yükseldikçe bedenleri canlı canlı haşlanan bebeklerin umutsuz çığlıkları. Dört arkadaş korku içinde tir tir titreyerek odaya sığındı. Kira kapıdan baktı ama tek görebildiği, karşı duvarın birkaç metrelik bir bölümüydü. Dışarıda neler olup bittiğini bilmemek, kendisini kör ve sağır gibi hissetmesine neden oldu. Her ne kadar silahını çabucak doldurmuş olsa da Kira, Jayden'ın ellerinin yorgunluktan ve adrenalinden titrediğini görebiliyordu. "Başarısız planlar listemize bir tane daha ekleyebiliriz," dedi. "Kimseye görünmeden içeri girmeyi beceremedik, o şekilde çıkamayacağımızdan da emin olabilirsiniz. Seni Senato'ya sürüklememizin bir anlamı kalmadı. Doğrudan doğumhaneye gitmeye ne dersiniz?"

"Doğrudan doğumhaneye," dedi Marcus. Yüzünü ekşitip başını iki yana salladı. "Kira, Arwen'e o iğneyi yapabilmemiz için ölmeye hazırdı; sanırım bizim de onun için ölmeye hazırlanmamız gerekiyor. Oradan sadece iki kapı uzaklıktayız – içeri girip iğneyi yapabilirsek, bir daha çıkmasak bile, kazanmış sayılır. Bebek kurtulacak ve dışarıda sergilediğimiz gösteri sayesinde herkes onu kimin kurtardığını bilecek."

Xochi derin bir nefes aldı. "Sizce başarabilecek miyiz?"

"Sadece birimiz başarmak zorunda," dedi Jayden.

Marcus ayağa kalktı, gömleğini açtı ve tedavinin takılı olduğu kemeri çıkardı. Kira'ya baktı. "Eğer birimiz hayatta kalacaksa senin olmanı isterim." Kemerin tokasını takarak bir halka oluşturdu ve Kira'nın omzuna astı. Ardından tüfeğini aldı. "Buna hazır mıyız?"

"Hayır," dedi Xochi, "ama bu bizi daha önce hiç durdurmadı." Bir tekerlekli sandalye uzandı ve arkasına bakarak kapının iç tarafında bekledi. Kira ve diğerleri silahlarını kontrol edip başlarıyla onayladıkları sırada Xochi sandalyeyi koridora itti.

Koridoru silah sesleri doldurdu ve dört arkadaş, yanlış hedefe nişan alan şaşkınlık içindeki nişancılara acımasızca ateş ederek öne atıldı. Önden giden Xochi koluna isabet eden kurşun yüzünden savruldu ama çoktan doğumhaneye ulaşmış, kapıyı açmaya çalışıyordu. Kapı yerinden oynamayınca geriye doğru bir adım atıp kilide ateş etti ve kapı savrulurcasına açılırken kendini doğumhaneye attı. Marcus onu takip etti. Ya gerçekten kötü nişan alıyor ya da bile bile isabet ettirmiyordu. Düşman askerlerini öldürmek yerine korkutmayı hedefliyor gibi görünüyordu. Yaptığı işe yarıyor gibiydi. Kira ve Jayden da hem ilerliyor hem de ateş hattını korumaya çalışıyorlardı. Aniden Xochi feryat etti ve Kira bir silah sesi duydu. Silah sesleri artarken Marcus doğumhanenin kapısından girdi. Kira bir anda kendini yerde buldu. Bacağı, daha önce hiç hissetmediği kadar keskin bir acıyla zonkluyordu.

"Ayağa kalk," diye gürledi Jayden koridorun diğer tarafına ateş etmeye devam ederken. "Cephanem bitmek üzere – onları sonsuza kadar orada tutamam."

Kira ayağa kalkmaya çalıştı ama bacağı uyuşmuş, hiçbir işe yaramıyor gibiydi; pantolonunun bacağı kanla kaplanmıştı. Çevresinde bir kan gölü oluşmaya başlamıştı. "Vuruldum."

"Vurulduğunu biliyorum. Sadece koridordan çık!"

Kira öne atılıp bacağını arkasından sürükleyerek ellerinin üzerinde emekledi. Acısı gittikçe artıyordu. Kanı oldukça hevesli bir şekilde yere akmaya devam ederken bilincini kaybetmek üzere olduğunu fark etti. Jayden küfredip daha dikkatli bir şekilde ateş etmeye koyuldu. Hem mermilerini boş yere harcamamaya hem de her defasında bir kurşun sıkarak askerlerin yaklaşmasını önlemeye çalışıyordu. Kira omzundaki şıringayı çıkardı ve havaya kaldırdı.

"Bunu al ve koş," dedi, "beni burada bırak ve Arwen'i kurtar."

"Biliyorsun, Kira," dedi Jayden son kurşununu sıkıp tüfeğini fırlatırken, "beni pek iyi tanıdığını sanmıyorum." Durdu, Kira'yı omzundan ve belinden kavradı ve zorla ayağa kaldırıp doğumhanenin kapısına doğru sürüklemeye başladı. Kira'yla düşman arasında durmuş, kendini ona siper ediyordu. Askerler ateş açtığında Kira, Jayden'ın bedeninin ilk darbeyle sarsıldığını hissetti. Sonra bir defa daha. Jayden kesik kesik nefes almaya başladı, adımları yavaşladı ama asla durmadı. Kira ona tutundu, adam inleyip küfrederken çaresizce adını tekrarlayıp durdu. Sonunda doğumhanenin önünde tökezlediğinde birlikte yere devrildiler.

"Jayden!" diye bağırdı bir ses. Kira sesin geldiği yere bakınca Madison'un korumacı bir tavırla bir yoğun bakım

kuvözünün üzerine eğildiğini gördü. O anda kalbi sanki paramparça oldu. Çoktan doğmuş! Çok mu geç kaldık?

Darmadağın ve gözleri fal taşı gibi açılmış haldeki Haru, Madison'un yanında duruyor ve elinde bir tabanca tutuyordu. Silahı Kira'ya doğrulttu. "Silahlarınızı bırakın."

"Jayden!" Madison bir kere daha feryat etti ve öne atılmaya çalıştı ama Haru, kadının kolunu sıkıca kavrayarak ona engel oldu.

"Burada kal!"

"Ama yaralandı!"

"Sana burada kalmanı söyledim!" Haru'nun sesi tıpkı bir gök gürültüsü gibiydi ve Madison korkuyla geri çekildi. "Bebeğimize yaklaşmalarına izin vermeyeceğiz."

"Jayden," diye fısıldadı Kira, "benimle kal." Hızla çevresine bakındı ve Xochi ile Marcus'un duvarın dibinde dikildiğini gördü. Silahlarını yere bırakmış, ellerini havaya kaldırmışlardı. Marcus ona yardım etmek için ileri atılacak oldu ama Haru bağırarak onu durdurdu.

"Kıpırdama!"

"Kardeşim ölüyor!" diye bağırdı Madison, "ona yardım etmelerine izin ver."

Kira kendi yarasını önemsemeden dizlerinin üzerine kalktı ve Jayden'ın sırtını dikkatlice muayene etti; defalarca vurulmuştu. Bir an sonra Marcus da ona katıldı ve yarasının ne kadar ciddi olduğunu görmek için adamın sırt çantasını dikkatli bir şekilde çıkardılar. Kira, Haru'nun Marcus'un kıpırdamasına izin verip vermediğini ya da Marcus'un her şeyi göze alarak öne atılıp atılmadığını görmemişti.

Koridordaki askerler artık kapıya ulaşmış, silahlarını onlara doğrultmuştu.

"O..." dedi Jayden ama sesi neredeyse duyulamayacak kadar kısık çıkıyordu. "....tedaviyi...buldu."

"O ne dedi?" diye sordu Madison.

"Ses'in aptalca yalanlarını anlatıyor," dedi Haru, "sakın onu dinlemeye kalkma."

"Tedaviyi bulduğumu söyledi," dedi Kira. Kanlı bacağını sürükleyerek acı içinde döndü. Yarasının çoktan kabuk bağlamaya başladığını hayal ediyor olabilir miydi? Elindeki şırıngayı sıkıca kavradı ve havaya kaldırdı. "işte, burada."

"Kızımın yanına yaklaşamayacaksın," dedi Haru.

"Onu kurtaracağım," dedi Kira tekrar ve duvara tutunup kendini santim santim yukarı çekerek ayağa kalktı. Ağırlığını sağlam bacağına verip diğerini göz ardı etmeyi denedi. Saf zihin gücüyle ayakta duruyor gibiydi. "Kızını kurtarmak için sahip olduğum her şeyi, benliğimi feda ettim. Beni durduran gerçekten sen mi olacaksın?"

"Sen bir Parsiyel casususun," dedi Haru, "onlarla işbirliği yapıyorsun – kızıma ne yapmaya çalıştığını ancak Tanrı bilir ama buna göz yummaktansa ölmeyi tercih ederim."

"Planını beğendim," dedi Xochi.

"Öldü," dedi Marcus, Jayden'ın bedeninin üzerinden çekilirken. Yorgunluktan kesik kesik nefes alarak başını kaldırıp Haru'ya baktı. "Jayden bunun uğruna öldü, Haru. Sakın yapma."

Madison acı içinde feryat edince kuvözün içindeki bebek de onunla birlikte ağladı. Bu, acıdan başka hiçbir şey

getirmeyen bir dünyaya karşı beyhude bir çığlıktı. Kira gözlerinde delici bir ifadeyle Haru'ya baktı. "Denememe izin vermelisin."

"Denemene mi?" diye sordu Haru. "Emin bile olmadığını mı söylemek istiyorsun?"

Hatalı olabileceğini, enjeksiyonun bir işe yaramayabileceğini düşünürken Kira'nın yüzü bembeyaz kesildi. *Ya bunları bir hiç uğruna yaptıysam? Ya saçma sapan bir deney, kötü tahminim ve kibirim uğruna arkadaşlarımı öldürüp dünyamı yerle bir ettiysem? Senato beni bu konuda uyarmıştı: Binlerce insanın hayatını ve insan ırkının geleceğini sadece bir takıntı uğruna tehlikeye attığımı söylemişlerdi. Ya bir Parsiyel olduğumdan ve sırf bunun için tasarlandığımdan her şeyi yok etmeye çalışıyorsam? Benim yüzümden bir ulus kaosa sürüklendi, binlerce insan öldü ve tedavi olmadan asla yeniden ayağa kalkamayız. Tedavi olmazsa ayağa kalkmamızın önemi bile kalmaz.*

Ama tedaviyle...

"Elimde sana sunabilecek hiçbir veri yok," dedi. "Elimde bilgi yok. Tüm çalışmalarım laboratuvarda yaşanan patlama sırasında yok oldu ve tedavi de daha önce hiç test edilmedi. Yaptığım şeyin doğru olduğunu kanıtlayacak hiçbir şeyim yok. Ama Madison," dedi üvey kardeşinin gözlerinin içine bakarak, "benim hakkımda bildiğin bir şey varsa, tek bir şey varsa, o da daima doğru şeyi yapmaya çalışıyor olduğumdur. Ne kadar acı verici olsa da, ne kadar büyük zorluklarla karşılaşmış olsak da, kaçımız ölmüş olsa da yapılacak en doğru şey buydu."

"Kapat çeneni!" diye bağırdı Haru silahını sallayarak. Kira onu görmezden gelip gözlerini Madison'unkilerden ayırmadı.

"Madison," dedi tekrar, "bana güveniyor musun?"

Gözlerinden yaşlar akan Madison başını yavaşça evet anlamında salladı. Kira hâlâ kemere sarılı olan şırıngayı kavradığı anda Madison öne doğru bir adım attı.

"Madison, geride kal," diye gürledi Haru, "bebeğimizi o haine vermene müsaade etmeyeceğim."

"O zaman, beni vurabilirsin," dedi Madison sertçe ve Haru'yla kuvözün arasına girdi. Haru bocaladı, eli titreyip yanına düştü.

Kira yere yığıldı ve Marcus şırıngaya uyacak bir iğne bulmak için duvardaki dolapları kurcalamaya başladı. Kapının girişindeki askerler hareket etmiyorlardı. Silahlarını zemine doğrultmuş, olan biteni izlemeyi tercih etmişlerdi. Xochi, Kira'nın ayağa kalkmasına yardım etti ve onu kuvözün yanına götürdü. Kira, minicik bedenin sönmekte olan bir kor gibi yandığını hissedebiliyordu. Marcus iğneyi uzattı ve bebeğin kolunu dezenfektanla sildi.

Kira enjeksiyonu hazırladı ama iğneyi, çığlıklar içindeki kırmızımsı bedenin üzerine getirince tereddüt etti. O anda Damlacık, tıpkı aç bir köpek sürüsü gibi önüne çıkanı parçalayıp onu içten içe tüketerek damarlarında dolaşıyordu. Bu şırınga, bu feromon ise onu kurtaracaktı.

Kira öne eğildi. "Onu tut."

Madison bebeğine sıkıca sarıldı. Marcus ve Xochi hareket etmeyi kesti. Arka plandaki Haru bile sessizleşmişti. Sanki koca dünya, o küçücük ana odaklanmış gibiydi. Arwen'in tiz, boğuk çığlıkları odayı bir duman gibi sardı. Kira derin bir nefes aldı, bebeğin kolunu tuttu ve iğneyi batırdı.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

"RM'nin tedavisini bulduk."

Kutlamalar, alkışlar, mutluluk gözyaşları ve çığlıklar kolezyumda yankılandı. Aslında bu kimse için yeni bir haber değildi – dünyayı temellerinden sarsacak böylesine bir olay asla gizli kalmazdı. Arwen'in iyileştiği haberleri hızla yayılmıştı. İnsanlar yine de kutladılar. Senatör Hobb kalabalığa bakarak gülümsedi; adamın başının hemen üzerindeki devasa hologram görüntüsü mimiklerini taklit ediyordu. Kira, Hobb'un yanındaki kürsüde oturuyordu. Tıpkı bir önceki hafta binlerce defa yaptığı gibi olan bitenin gerçekliğinden emin olamıyordu. Ağlıyordu. Seyirciler arasındaki Marcus'un kendisine gülümsediğini görünce onun gülümsemesine karşılık verdi. Yaşananlar gerçekti.

Hobb herkesi sakinleştirmek için ellerini havaya kaldırdı ve kalabalık kutlamaya devam ederken hoşgörüyle gülümsedi; insanların mutlu olmaya hakkı vardı, o da onlara o şansı vermekten memnun gibi görünüyordu. Kira, onunn değişikliğe ayak uydurma becerisine hayret

ediyordu – iki haftadan daha kısa bir süre önce adanın totaliter bir topluma dönüştürülmesine yardım ediyordu ve tüm planları korkunç bir şekilde yerle bir olmuştu ama yine de buradaydı, gülümsüyor ve alkışlıyordu. Kessler de koltuğunu korumayı bilmişti. Kira, kürsünün diğer ucunda oturan kadına bir bakış attı. Komitenin diğer üyeleri onlar kadar şanslı olamamıştı.

Hobb kalabalığı bir kere daha sakinleştirmeye çalıştı. Bu defa onu dinlediler ve Hobb konuşmaya hazırlanırken herkes birbirini susturdu. "RM'nin tedavisini bulduk," dedi. "Onca şeye rağmen, RM'nin tedavisini Parsiyellerde bulduk – nefes yoluyla yaydıkları kimyasal bir madde virüsle etkileşime geçerek virüsün etkisini ortadan kaldırıyor. Bunu, Senato'nun gözetimi altında bir dizi test gerçekleştiren yerel kahramanımız Bayan Kira Walker sayesinde öğrendik." Kolezyum alkışlarla inleyince Hobb seslerin dinmesini bekledi. "Ortalıkta dönen dedikodulardan da öğrendiğiniz gibi, söz konusu testler Savunma Hattı mensupları tarafından düzenlenen gizli bir operasyon sırasında yakalanan canlı bir Parsiyel üzerinde yapıldı. Testler konusunda size yeterince açık olmadığımızı utanç içinde itiraf ediyoruz. Şiddetli bir isyanın çıkmasından korktuk ve sonunda olan oldu. Gelecekte Senato'nun hedeflerimiz, planlarımız ve bunları hayata geçirme yöntemlerimiz konusunda çok daha şeffaf davranacağından emin olabilirsiniz."

Kira, kalabalıkta kargaşa işaretleri ararken uzun ve derin bir nefes verdi. Hobb'un söyledikleri, teknik olarak, doğruydu ama konuşma şekli öylesine... vıcık vıcıktı ki. En azından Kira'ya göre. Yaptıklarından pişman olduğu-

nu düşündürecek kadarını itiraf ederken Senato'nun bir parçası olmayı reddettiği sürece dair tebrikleri kabul ediyordu. Kalabalık onu yüceltmediği gibi ıslıklamıyordu da.

"Arwen Sato iyi durumda," dedi Hobb, "ummayı cüret edebileceğimizden çok daha iyi ve sağlıklı. Onu, hem annesinin hem de doktorların yakın gözetiminde olduğu hastaneden çıkarmayı göze almak istemedik ama onu görebilmeniz için bu hologramı kaydettik."

Hobb oturdu ve kolezyumun ortasındaki hologram görüntüsü, adamın kafasının yakın çekiminden doğumhaneden bir sahneye döndü. Kira filmin içeriğini bilmesine rağmen dünyanın en genç insanı Saladin'in hastane beşiğinde yatan kırmızı suratlı bebeğin yanında durduğunu görünce gözyaşlarına hâkim olamadı. Bebeğin görüntüsü, kalabalığın şaşkınlık içinde nefeslerini tutmasına neden oldu: Arwen son on bir yıldır ilk defa bir bebek hasta değildi, çığlık atmıyordu, ölmüyordu ve hatta ölmemişti.

Hologram durdu ve gözleri yaşlarla ıslak olan Hobb ayağa kalktı. Kira'nın düşüncelerini okurmuşçasına "Arwen Sato geleceğimizdir," dedi. "O çocuk, o küçük sevimli kız yeni bir neslin ilk üyesi – geçtiğimiz on bir yıldır bildiğimiz dünyadan çok daha iyi olacağını umduğumuz bir dünyanın mirasçısı. Biliminsanlarımız, tedaviyi diğer çocuklara da uygulayabilmemiz için Arwen'in hayatını kurtaran bileşenleri kopyalamak için zamanla yarışıyor ama bu da yeterli değil. Daha parlak bir gelecek istiyorsak geçmişin gölgesinden kurtulmalıyız. İşte, tam olarak bu yüzden, Umut Kanunu'nun sonsuza dek yürürlükten kaldırıldığını bildirmekten memnuniyet duyuyorum."

Seyircilerden bir kere daha alkışlar yükseldi ama her-

kes o denli mutlu görünmüyordu. Doğu Meadow'daki insanların çoğu hâlâ Umut Kanunu'nu destekliyor ve gerçek bir tedavinin bulunmasıyla, olabildiğince çok çocuk sahibi olmanın eskisinden daha önemli bir hal aldığını söylüyorlardı ama Senato, asilere zeytin dalı uzatmak için kanunu yürürlükten kaldırmayı seçmişti. Alma Delarosa ve Oliver Weist'in istifaları da aynı barış önerisinin bir parçasıydı; iki eski senatör, şehirde aniden olağanüstü hal ilan edilmesinin suçunun çoğunu üstlenmeyi becermişti. Skousen de istifa etmişti ama bunun nedeni, yaptığı hatalar değildi. Zamanını tedavinin çoğaltılmasıyla ilgili çalışmalara ayırmak istiyordu. İnsanlar, istifa eden senatörlerin yerine, asilerle bir aradayken işlediği suçlardan beraat eden Owen Tovar'ı seçmişlerdi. Senato artık hem Doğu Meadow sakinlerinden hem de asilerden oluşuyordu. Senato'da her iki tarafın düşünme tarzlarının ve fikirlerinin de temsil edilmesiyle adada yeniden barış hüküm sürmeye başlamıştı. En azından teoride öyleydi. Kira, platformda birbirlerine uzak ya da yakın oturan Senatörlere baktı. Senatörlerden biri diğerleriyle göz teması kurmamaya çalışıyordu. Bir diğeri, yüzünde kuşkucu bir ifadeyle yanındakinin kulağına bir şeyler fısıldıyordu. Kolezyumdaki kalabalık, senatörlerin davranışını daha büyük bir ölçekte tekrar ediyordu: Görünüşte tek yumruk olmuşlardı ama yüzeyin hemen altında çok kuvvetli akıntılar vardı.

"Nasıl bir yol izleyeceğimize henüz karar vermedik," dedi Hobb. Sesi samimiyetle doluydu. "Sıhhiyecilerimiz ve araştırmacılarımız, tedavinin gizemlerini ortaya koymak için zamana karşı yarışıyor ve bunu başardıkların-

da, tedaviyi sentezlemeye başlayacağız. Şimdilik planımız bundan ibaret ama işler değişirse bir sonraki adımın ne olacağına sizin oylarınız karar verecek. Bundan emin olabilirsiniz. Toplumumuz ya tek yumruk olacak ya da paramparça olacağız."

"Ama bir konu daha var." Duraksadı. Öylesine teatral bir andı ki Kira'nın, adamın kalabalığı nasıl etkisi aldığını fark etmemesi imkânsızdı: İnsanlar birbirlerini susturup öne doğru eğildiler. Hobb parmağını havaya kaldırdı ve nihayet konuşmaya devam etti. "Parsiyel üzerinde yürüttüğümüz araştırmalar sırasında keşfettiğimiz bir konu daha var. Hayatımızı ve dünyayı değiştirecek kadar önemli bir şey." Nefes aldı. "Parsiyeller hızla ölüyor ve bunu durdurmak için yapabilecekleri hiçbir şey yok. Bir yıl içinde en büyük düşmanımız sonsuza dek yok olacak."

Bu defa kalabalıktan yükselen kutlama sesleri, kolezyumu sarstı.

"Sentezleyemiyoruz," dedi Kira. Halk konseyi toplantısından sonra Marcus ona eve kadar eşlik etmişti. Şimdi de oturma odasında konuşuyorlardı. Gerçeği bilmek, Kira'nın içini yakıyordu: Tedavi, yani Pusucu, yapay olarak üretilemiyordu ve gizliden gizliye yaptığı testlerde kendisinin de Pusucu'yu salgılamadığını fark etmişti. Doktor Morgan ve diğerlerinin söylediği gibi gerçekten bir Parsiyel'di ancak var olma amacı ve kökeni hâlâ gizemini koruyordu.

Sadece şeytani olmamasını diliyordu.

"Üretemiyoruz, taklit edemiyoruz, ihtiyacımız olan araçlara sahip değiliz," diye devam etti. "Böyle araçların

varlığından bile emin değilim – belki de ParaGen'in ve virüsü yaratanların elinde bir şey vardı ama zaman içinde ortadan yok oldu. Tedavisi Parsiyellerden almaktan başka çaremiz yok."

"Isolde, Senato'nun anakaraya bir saldırı planladığını söylüyor," dedi Marcus.

Kira başıyla onayladı. "Bir acil durum planı." Bu konuda adadaki tek uzmandı ve sık sık onlara danışmanlık yapıyordu ama Senato'dan ziyade Skousen'le birlikte çalışıyordu. Senato'nun bir şeyler planladığının farkındaydı ama ayrıntıları bilmiyordu. "Isolde saldırının zamanlaması konusunda bilgi verdi mi?"

"Birkaç ay, sanırım." Marcus çaresizce omuz silkti. "Bebekler eskiden de gözlerimizin önünde ölüyordu ama şimdi bir tedavinin olduğunu düşününce... Arwen'i kurtardığımızdan beri üç bebek daha öldü ve Tovar'ın diğer enjeksiyonları yaptığı kadınlar henüz doğurmadı. Neler olacağını bilmiyoruz ama yine de işler eskisi gibi olmaya başladığında insanlar elleri kolları bağlı vaziyette oturmayacaklar. Artık Parsiyellerin öldüğünü de öğrendiklerine göre yeni bir plan talebinde bulunmaları an meselesi. İnsanlar sadece savaş hakkında değil, barış ve ateşkes hakkında da konuşuyor ama orada gördüklerimizi bir bilseler..." Başını iki yana salladı. "Oraya temsilci olarak kimi gönderirsek gönderelim ateşkes önerisinde bulamadan önce vurulacaktır."

"Tıpkı bizim onlara yaptığımız gibi." Kira kaşlarını çattı. "Belki." Hâlâ Samm hakkında ne düşünmesi gerektiğini bilmiyordu – tüm o zaman boyunca yalan mı söylemişti? Parsiyellerle barış yapmak mümkün müydü?

"Kira," dedi Marcus ve Kira o anda onun ses tonundaki değişikliği duydu: Derin bir nefes almış, sesini yumuşatmış ve onun ismini derin ve olağanüstü bir anlamla dolduracak o ses tonunu bulmuştu. Kira, Marcus'un ne diyeceğini bildiğinden emindi. Elinden geldiğince kibar bir şekilde sözünü kesti.

"Seninle kalamam."

Sözcükler dudaklarından dökülür dökülmez Marcus'un omuzlarının düştüğünü gördü – önce gözlerindeki parlaklık sönmüş, ardından da başını öne eğmişti. Yüzünde hüzün dolu bir ifade vardı.

"Neden?" diye sordu.

"Neden olmasın," değil, diye düşündü Kira, *"neden" diye sordu. Ne kadar da farklı iki soru. Başka bir nedenim olduğunu biliyor – beni ondan uzaklaştıran değil, beni başka bir şeye yakınlaştıran bir nedenim olduğunun farkında.*

"Çünkü gitmem gerekiyor," dedi Kira. "Bir şeyi bulmalıyım."

"Birini demek istiyorsun." Sesi çatlamıştı, her an gözyaşlarının kontrolünü kaybedecekmiş gibi görünüyordu. "Samm'i bulmak istiyorsun."

"Evet," dedi Kira, "ama öyle değil... sandığın şey değil."

"Bir savaşı durdurmaya çalışıyorsun. Bunu basitçe söylemişti. Bir sorudan ziyade, sorunun yanıtını veriyor gibiydi ama Kira, Marcus'un sözcüklerinin arkasındaki soruyu hissedebiliyordu: *Neden?* Neden ondan ayrılıyordu? Neden onunla gelmesini istememişti? O hemen yanı başındayken neden Samm'e ihtiyacı vardı? Ama yine de sormadı. Sorsaydı bile Kira'nın ona yanıt vermesi mümkün değildi.

Çünkü ben bir Parsiyel'im. Çünkü ben bir soruyum. Çünkü bütün hayatım, bütün dünyam birkaç hafta öncekinden daha büyük artık. Her şey çok mantıksız. Dünyamdaki her şey tehlikeyle dolu ve her nedense ben de o tehlikenin ortasındayım. *Varlıklarından bile haberdar olmadığım gruplar, bir türlü idrak edemeyeceğim planları için beni kullanıyor. Çünkü ne olduğumu anlamam gerekiyor.*

Ve kim olduğumu.

Ağlama sırası artık ona gelmişti. Sesi çatlıyor, gözleri yaşarıyordu. "Seni seviyorum, Marcus, seviyorum ve hep sevdim ama ben – sana bunları anlatamam. Henüz değil."

"Ne zaman?"

"Belki yakında. Belki asla. Sana anlatamadığım şeyin ne olduğunu ben bile bilmiyorum... Sadece bana güven Marcus, tamam mı?"

Marcus, Kira'nın çoktan hazırlayıp kapının girişine koyduğu çantasına baktı. "Bugün mü gidiyorsun?"

"Evet."

"Şimdi mi?"

Kira tereddüt etti. "Evet."

"Seninle geleceğim," dedi. "Beni burada tutan hiçbir şey yok."

"Benimle gelemezsin," dedi Kira sert bir şekilde, "burada kalmana ihtiyacım var." *Kendim hakkında öğreneceklerimi öğrenmene hazır değilim. Ne olduğumu bilmene hazır değilim.*

"Tamam, o zaman," dedi Marcus. Kısa cümleler kuruyor, üzüntüsü gittikçe öfkeye dönüşüyordu ama her ikisini de saklamakta pek becerikli değildi. Yavaşça ayağa kalktı, kapıya yürüdü ve kapıyı açtı. Bekledi.

"Teşekkür ederim," dedi Kira. "Her şey için."

"Elveda," dedi Marcus.

Kira'nın gözlerinden bir damla gözyaşı süzüldü. "Seni seviyorum."

Marcus arkasını dönüp evden çıktı. Kira uzunca bir süre bomboş kapı eşiğine baktı.

Nandita geri dönmemişti ve ev soğuk ve boştu. Kira eşyalarını topladı: Giysilerle doldurduğu çantası, matı, kamp malzemeleri, yeni bir sıhhiye çantası: Omzuna astığı silahı ve kalçasındaki kılıfına taktığı yarı otomatik tabancası. Evine son bir defa baktı, çarşafları düzeltti ve gözü, komodinin üzerindeki bir yansımaya takıldı. Bir fotoğraf çerçevesi. Kira kaşlarını çatıp çerçeveye doğru yürüdü. *Bu benim değil.*

Bir binanın önünde poz vermiş üç kişinin fotoğrafıydı. Fotoğraf ters çevrilmiş olduğundan insanlar baş aşağı duruyorlardı. Kira yavaşça fotoğrafın diğer tarafını çevirdi.

O anda nefesi kesildi.

En fazla dört yaşındaki hali diğer iki kişinin ortasında dikiliyordu. Sağ tarafında babası duruyordu ve tıpkı hatıralarındaki gibiydi. Solunda Nandita vardı. Arkalarındaki tuğla binanın üzerinde ise tek bir kelime yazılıydı:

ParaGen.

Fotoğrafın köşesine birileri kargacık burgacık bir yazıyla küçük bir mesaj karalamıştı. Yazıyı yazan kişinin acelesi olduğu belliydi:

"Yetkinleri bul."

TEŞEKKÜR

Elinizde tuttuğunuz kitap, arkadaşım oldukları için kendimi çok şanslı saydığım pek çok harika insanın ortaklaşa çabasının bir ürünü. Bunlardan ilki ve en önde geleni, pek çok şeyi büyük bir tutkuyla yapan, öyle ki aslında kitabın ortak yaratıcısı saymamız gereken editörüm Jordan Brown. Aynı şekilde, kitabın ve kullanılan fikirlerin ilk hallerinin oluşturulmasında büyük katkı sağlayan Ruta Rimas için de aynı övgüler geçerli. Kitabı yarılamışken yayıncı değiştirdi, yeni projelere geçti ama onun müneccim parmak izleri kitabın her sayfasında görülebilir.

Pek çok dost ve okur, taslak üzerinden kendi görüşlerini belirttiler; bunların arasında ilham kaynağı olan Stive Diamond, Ben Olsen, Danielle Olsen, Peter Ahlstrom, Karen Ahlstrom, Ethan Skarstedt, Alan Layton, Kaylynn Zobell, Brandon Sanderson, Emily Sanderson ve kardeşim Rob Wells sayılabilir. Bu kitap üstünde etkisi olan bazı sanatçılara da teşekkür etmeliyim; Ursula K.

Le Guin'e, Ronald Moore'a, Kevin Siembieda'ya ve Muse'a şükranlarımı sunarım.

www.fearfulsymmetry.net adlı internet sitemin okurları, Parsiyeller dünyasındaki bazı ana grupların ve kavramların ismine katkıda bulunarak bu kitaba büyük yardımlarda bulundu. Umut Kanunu'nun adını eşim koydu, Salgın Eric James Stone'dan ve Ses Michele Chiapetta'dan geldi. Onlara ve böyle olağanüstü tavsiyelerde bulunan diğer herkese teşekkürler; eğlenceli bir kitle kaynak projesi oldu, bunu kesinlikle tekrarlayacağız.

Her zamanki gibi, belki de en önemli biçimde, hayatımı kolaylaştıran üç kadının paha biçilemez desteği olmaksızın bu kitabı yazamaz ve kesinlikle iyi bir iş çıkaramazdım: ajansım Sara Crowe, asistanım Janella Willis ve harika karım, hayatımın aşkı Dawn.

Son bir not olarak, bir öykünün gerektirebileceği her türlü şaşırtıcı ve dehşetli biçimde ölmek için daima el altında bulunan Nick Dianatkhah'a çok teşekkürler.

Meleğin Düşüşü ve Kıyamet Sonrası'nın ardından, Günlerin Sonu ile melekler, insanlar ve canavarların destansı savaşı son buluyor.

